PAUL FÉVAL

Les mystères de Londres

PAUL FÉVAL

MISTERELE LONDREI

EDIȚIE PRESCURTATĂ
VERSIUNE ROMÂNEASCĂ DE
VLAD MUȘATESCU

Editura UNIVERSUL FAMILIEI
1992

PARTEA ÎNTÎI

GENTILOMII NOPȚII

CAPITOLUL I

PRIN CEAȚĂ

Într-o seară de noiembrie — era duminică — bravul căpitan Paddy O'Chrane se afla instalat la o masă în fața unui uriaș pahar cu grog, în salonul tavernei *The Crown's Arms*. Întrucît la Londra există vreo cincizeci de „bombe" cu aceeași denumire, *Armele Coroanei*, credem că nu-i inutil să precizăm că localul pomenit are cele patru ferestre ornate cu perdele roșii și intrarea principală (precedată de o scară cu cinci trepte) în Water Street, cartierul Turnului. În ce-l privește pe căpitanul Paddy, personajul nostru era un irlandez deșirat, înalt de un metru optzeci și trei, înveșmîntat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni bufanți, ciorapi lungi și încălțat cu niște pantofi largi, care nu mai simțiseră de mult peria de lustruit.

La capătul celălalt al salonului (the parlour[1]) se așezase la o masă un bărbat de vreo patruzeci de ani, arborînd un aer de om cumsecade și liniștit. Purta un costum decent, lipsit de eleganță, dar care nu te ducea cu gîndul la sărăcie. Ochii lui imobili și ieșiți din orbite aveau privirea fixă a oamenilor care și-au pierdut vederea. Obișnuia

---

[1] O tavernă poate avea mai mult, dar niciodată mai puțin, de trei încăperi: *the parlour*, pentru gentlemeni; *the bar*, tejgheaua; și *the tap*, sala comună în care beau oamenii de rînd *(n. a.)*.

să treacă din cînd în cînd pe la tavernă, unde era cunoscut sub numele de Tyrrel Orbul.

Mrs. Burnett, patroana tavernei, care trona în chip de suverană absolută în spatele tejghelei, adresa din cînd în cînd cîte-o amabilitate căpitanului Paddy, care, în mod vădit, era un client vechi al locandei.

În picioare, între cele două uși, se afla o tînără slujnică a tavernei. Dacă ar fi trăit pe cînd pictorii erau nababi și-și plăteau modelele cu aur, această fată ar fi strîns avere nefăcînd nimic. Era nespus de frumoasă. Tipul semit îi domina trăsăturile, iar carnația ei n-avea nimic comun cu cea a unei englezoaice. Asupra fetei erau ațintiți ochii fără văz ai orbului, care savura încet, sorbind puțin cîte puțin, conținutul unui pahar cu vin îndulcit. Între înghițituri, buzele i se mișcau ușor. Părea să întrețină una din acele convorbiri intime pe care oamenii lipsiți de vedere le poartă adesea cu ei înșiși.

În sala comună năvăliseră laolaltă vreo douăzeci de indivizi, ale căror gioarse mototolite semănau cu țoalele *watermenilor* (marinarilor) de pe Tamisa; și acum ei stăteau în picioare, bînd cîte un păhărel de gin sec.

— Susannah! spuse căpitanul Paddy O'Chrane. Amestecă-mi, suflete, de doisprezece bănuți, niște gin cu apă rece, fără zahăr ... Pune și-o bucățică de lămîie, Susannah!

Frumoasa fată căreia îi era adresată comanda nu-i dădu nici o atenție și nu se clinti din loc.

— Fir-aș al naibii să fiu, dacă-i pasă de mine! bombăni căpitanul. Mă văd silit să apelez la Mrs. Burnett! ... Mrs. Burnett!

Regina neîncoronată a tavernei *Armele Coroanei* își făcu apariția pășind maiestuos și discret totodată. Era stacojie la față, bondoacă și purta o bonetă înaltă de dantelă.

— Fir-aș să fiu afurisit, madam Burnett — continuă căpitanul — dacă n-am chemat-o mai întîi pe Suky ... Dar poți să tragi și cu tunul lîngă ea, lua-m-ar dracu, madam Burnett, și tot nu s-ar mișca din loc!

— Suky! chirăi Mrs. Burnett, cu o voce stridentă.

Un tremur imperceptibil cuprinse pleoapele orbului. Tînăra nu se urni.

— Ai văzut? Ce-ți ziceam eu, Mrs. Burnett?! spuse căpitanul. Pun rămășag un șiling contra șase penny — zău dacă nu pun! — că n-ar răspunde nici de-ar veni lordul primar în persoană.

În timp ce căpitanului îi turuia gura, Mrs. Burnett se repezi la Susannah și-o scutură de braț.

— Ascultă, tu, nepricopsito, ce-i cu tine, de ce nu te miști? se rățoi ea, mînioasă.

Frumoasa fată făcu un pas înapoi și se înroși toată. Și o regină i-ar fi invidiat gestul involuntar cu care înfruntase atacul brutal al stăpînei sale. Gestul avea o prestanță atît de spontană, o demnitate atît de verosimilă, încît patroana tavernei rămase cu gura căscată, nemaiputînd articula nici un cuvînt. Orbul zîmbi și-și frecă mîinile, ca și cum un gînd frumos i-ar fi trecut pe neașteptate prin minte. Dar Susannah își reluă numaidecît atitudinea de indiferență posomorîtă. Lumina frumoșilor ei ochi negri se stinse. Mrs. Burnett își recăpătă curajul.

— Să mai ai milă de-o nenorocită ca asta! spuse ea. Să mai dai adăpost unei cerșetoare goală-pușcă! Drept recunoștință, îți întoarce spatele, te duce de rîpă...

— Mrs. Burnett — o întrerupse de la distanță căpitanul — fir-aș să fiu afurisit dacă mi-a trecut măcar prin cap c-o să se iște din cauza mea toată tevatura asta... Las-o în plata Domnului pe biata fată... și ieși cu grogul!

Patroana se supuse. Dar, jignită de tonul deșănțat pe care-l folosise față de ea căpitanul, vru să se răzbune și, printr-un gest specific femeilor de condiție proastă, o amenință pe Susannah cu pumnul strîns. Frumoasa fată zîmbi, disprețuitoare. Orbul dădu pe gît dintr-o înghițitură restul vinului său îndulcit.

— Scena asta merită o sută de lire! murmură el.

Orologiul tavernei bătu ora cinci. Indivizii care beau în *the tap* începură să se agite și unul dintre ei, un găligan cu-o statură herculeană, scoase capul pe ușa salonului.

Căpitanul se ridică numaidecît.

— În regulă, Turnbull, haidem! Nefericita asta — bodogăni el, încheindu-și cu un aer milităros nasturii fracului strîmt — Susannah!... Să vezi că iar nu m-aude, afurisita! Mrs. Burnett! Scumpă doamnă, dacă nu mă ia dracu, mă reîntorc astă-seară... Te rog să-mi pregătești grogul... S-aude? De șase penny gin amestecat cu apă de la gheață, fără zahăr... și cu-o bucățică de lămîie.

Căpitanul își luă bastonul și coborî treptele tavernei. *Watermenii* i-o luaseră înainte. Se îndreptau cu toții spre Lower Thames Street, singura stradă principală care-i

despărțea de Tamisa. Mergeau în grupuri mici de cîte trei-patru, prefăcîndu-se beți și cîntînd zgomotos. Paddy îi urma la o distanță de vreo douăzeci de pași. Trecînd prin fața lui Custom-House, unde doi sau trei vameși se învăluiau în smog, fumînd trabucuri de contrabandă, Paddy își duse mîna la pălărie.

— Sînt afumați zdravăn, domnule Bittern — spuse el, arătînd spre marinari.

— Da, chiar criță, domnule O'Chrane! răspunse vameșul.

— Afurisită ceață! adăugă Paddy.

— Într-adevăr, o ceață blestemată, sir!

Paddy îi ajunse din urmă pe marinari pe o stradelă pustie care ducea spre Tamisa, la capătul lui Rotoph-Lane. Străbătură ulicioara într-o liniște desăvîrșită și ajunseră în dreptul unei scări într-o stare mizerabilă, motiv pentru care nu prea mai era folosită. Căpitanul aruncă în jurul lui o privire atentă. Se pare că nu observă nimic suspect, căci făcu un semn și matelotii începură să coboare tiptil treptele.

— Cine îmbracă mantaua astă-seară? întrebă Paddy. Doi indivizi ieșiră din flanc. Saunie și Patrick? continuă căpitanul. Aveți grijă, copii... Iar noi, ăștilalții, haidem în barcă.

Saunie și Patrick rămaseră în capul scării, desfăcură niște mantale grele de paznici pe care le purtau sub braț, se înfășurară în ele și se culcară pe jos, nemișcați. Ceilalți marinari și căpitanul Paddy O'Chrane se împărțiră în număr egal în trei bărci negre, lungi și subțiri care se ridicau foarte puțin deasupra apei.

— Scoateți vîslele! vorbi cu voce joasă Paddy, care comanda *vasul-amiral*. Dați-i drumul!

Cele trei bărci părăsiră în liniște țărmul, manevrînd și croindu-și cu mare greutate drum printre ambarcațiunile de tot soiul îngrămădite între cele două maluri ale canalului Tamisei. O ceață deasă, aproape palpabilă și impregnată de trîmbe groase de fum de huilă acoperea fluviul cu un imens lințoliu. Abia dacă zăreai ici-colo cîteva lumini îndepărtate, înroșite de refracția ceței. Aproape toate felinarele vaselor ancorate erau stinse. Cele trei ambarcațiuni ale amiralului Paddy O'Chrane ajunseră în sfîrșit pe canalul central și începură să navigheze pe fluviu în sus.

— Frumoasă vreme! Tomy, băiete, dracu să mă ia dacă nu-i o vreme splendidă! spuse căpitanul cînd trecură pe sub una din arcadele lui New London Bridge.

— Într-adevăr, căpitane! răspunse vlăjganul Tom Turnbull. Dar fluxul o să ne facă figura...

— Iar la reflux o să se stîrnească briza, — adăugă unul dintre vîslași al cărui corp voluminos ocupa aproape toată lățimea bărcii — trebuie să ne grăbim. Ceața n-o să țină mult.

— Să ne grăbim, Charlie-bufleo, să ne grăbim — spuse un puști, o lichea precoce care răspundea la frumosul nume de Snail (melc). Ne șuieră vîntul prin buzunare și viața e-afurisit de scumpă, cum ar zice meșterul Bob Lantern...

— Gura, hoțomanule, liniște, iubițelule! comandă pe-un ton părintesc căpitanul. Cu cît pălăvrăgiți mai puțin despre Înălțimea Sa, cu-atît e mai bine... Dar ce naiba s-a ales de ticălosul ăla, scumpul de Bob Lantern?

— S-a-nsurat — răspunse Charlie — s-a-nsurat la Saint Giles, cu-o lungană de unu optzeci și trei, fără tocuri... Nu-l mai vede nici dracu, parcă l-a-nghițit pămîntul...

— Vă rog! strigă micuțul Snail. Meșterul Bob e mai dat dracului ca noi. Lucrează pe cont propriu... Duminica seara se duce la biserică... Se lucrează țeapăn și pe-acolo! Ascultați-l pe băiatu', că știe ce spune!

— Ține-ți clanța, sămînță de borfaș, iubițelule! îl întrerupse din nou căpitanul. Am ajuns sub podul Blackfriars, unde roiesc sticleții... Charlie! Trage, bufleo! Trage la babord, trage!...

Charlie se supuse. Barca ieși din întunericul dens care domnea sub arcadă și cele două maluri se iviră din nou.

— Ho! Ho! strigă Tom Turnbull. Trei lumini! Treaba-i ca și făcută, nici n-or să ne-ajungă trei bărci în seara asta.

Luminile despre care vorbea Tom se distingeau perfect prin ceață: una din ele strălucea în dreptul podului Whitefriars; cea de-a doua se zărea pe malul fluviului, sub Temple Gardens; în sfîrșit, a treia era în Southwarck, în stînga scării lui Old Barge-House. Toate trei lansau semnale verzi de o mare intensitate; cu toate acestea, printre luminile de tot soiul care străluceau în aer liber sau în spatele ferestrelor, cele trei trebuiau neapărat să treacă neobservate.

— E cazul să ne despărţim — spuse căpitanul. Eu mi-l aleg pe ticălosul ăla bătrîn de Gruff, prietenul meu cel mai bun, cu hanul lui blestemat, *Regele George*, Dumnezeu să-l binecuvînteze. Tu, Gibby, iei în primire hanul *Fraţii Albi* ... tu, Mitchell, Southwarck şi hotelul *Jartierei* ... Nu uitaţi, jigodiilor, purtaţi-vă ca nişte buni creştini!

Conform dispoziţiilor, una din bărci se îndreptă spre Southwarck; cea de-a doua, tăind cursul Tamisei în sens invers, ajunse în Cetate. Cea a căpitanului continuă să urce pe fluviu.

— Nici un felinar galben, astăzi — spuse Turnbull. Curios, tocmai pe vremea asta, cînd cei de pe continent vin în bande.

— Să mor spînzurat, dacă nu mă bucur! răspunse Paddy. Nu-mi place să văd felinarul galben ... Parc-aş auzi ultimul sughiţ al unui ticălos sugrumat ... Da ... E-o slăbiciune, dar cînd văd felinarul galben, schimb ginul de seară c-un *old-tom*[1], ca să mă mai înveselesc puţin ... Rîzi, Tomy, bestie fără maţe ... Ei bine! Află că mă costă chestia asta un şiling în plus şi nu-mi convine.

— Un mort mai mult, un mort mai puţin — rosti Turnbull, cu nepăsare — nu mai contează atunci cînd lucrezi cu hurta.

— Cîtuşi de puţin! adăugă rîzînd micuţul Snail.

— Şi pe urmă — continuă burduhănosul de Charlie — toată lumea trebuie să trăiască, meştere-căpitan. Dacă cei trei hangii ai noştri, nu şi-ar face din cînd în cînd meseria de ucigaşi, ce s-ar alege de Bishop şi compania?

— Mie-mi place felinarul galben! declară în încheiere micuţul Snail.

— La o vîrstă atît de fragedă — murmură Paddy — copilaşul ăsta scump a şi ajuns cea mai veninoasă năpîrcă din cîte am cunoscut vreodată ... Bagă de seamă, Charlie!

Barca, lunecînd acum singură, părăsise mijlocul fluviului, angrenîndu-se în labirintul de bărci amarate, de vapoare mari sau mici şi de *pleasureboats* care împînzeau malurile. Charlie manevră cu dibăcie vîslele, Turnbull puse mîna pe cîrmă şi barca se strecură lin pe sub Tem-

---

[1] Gin de calitate inferioară care te îmbată repede (n.a.).

ple Garden. Locul unde acostase era un fel de mic port, adăpostit de ieșitura unei clădiri înalte, construită parte pe niște piloni, parte pe pămînt. Aceasta era casa cu felinarul verde.

Paddy pipăi unul din imenșii stîlpi care susțineau bolta și găsi un fir de sîrmă avînd la capăt un inel: sună trăgînd de el. După cîteva clipe se auzi un scîrțîit chiar deasupra bărcii. Era zgomotul caracteristic al unei trape cu balamalele ruginite.

— *Who's there* (Cine-i acolo?) se auzi o voce înăbușită.

— *Fellow*, dragul meu *fellow* (prieten), preacinstite și respectabile Gruff — răspunse căpitanul — trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu mă bucur să-ți pot spune bună-seara! Ce mai face respectabila dumitale consoartă?

Paddy fu întrerupt de izbitura zdravănă a unui balot care se legăna la capătul unei frînghii prinse de boltă.

— Bravo, Gruff, ticălos nemernic! mormăi el. Într-o noapte cețoasă ca asta, puteai să te strecori și singur prin gaura trapei tale.

Continuînd să bodogănească, o luă din loc într-o clipă și oamenii săi desprinseră balotul, aruncîndu-l în fundul bărcii. Frînghia fu trasă în sus.

— Miroase a mosc — spuse Tom — precis că-i un geamantan de gentleman... Charlie, ai grijă de supapă, să nu se umple cala.

— Supapa merge grozav, Tom, dar tare n-aș vrea să intru la apă în seara asta — răspunse burduhănosul vîslaș.

Un al doilea balot se legănă deasupra capetelor lor. Avu aceeași soartă ca și primul. Funia urcă și coborî din nou. Cinci baloturi fură astfel azvîrlite în barcă.

— *Good night!* (Noapte bună!) strigă vocea de sus, morocănoasă.

Frînghia dispăru. Trapa se închise.

— Dă-i drumul, Charlie, lebădă borțoasă! porunci căpitanul. Ceața pare că vrea să se ridice... *Good night*, Gruff, vampir bătrîn, măcelar în beznă, ucigaș nemernic, noapte bună!... Iată-i pe cei doi de la Whitefriars... Hei!

— Hei! Șase baloturi, căpitane!

— În regulă! Dați-i bătaie, copii! Zăresc barca damblagiului ăla de Mitchell, bunul nostru prieten... Hei!...

— Hei! Două pachețele, căpitane!

— Două pachețele! repetă Paddy, ridicînd din umeri, nemulțumit.

Cele trei ambarcațiuni se îndreptară în josul fluviului. Mareea mai ținea cu ei. Înaintau cu repeziciune și, în scurt timp, se treziră sub arcadele monumentale ale lui London Bridge.

Ceața se mai subțiase în urma unei brize puternice care se stîrnise odată cu refluxul. Din toate părțile se înălța acum o pădure de catarge zvelte și aplecate înapoi, legate cu miile de ițe ale funiilor subțiri; apa fluviului începea să oglindească vag îndepărtatele sclipiri ale luminilor.

— Am sfeclit-o! spuse Turnbull. Lumina ne vine în plin, de pe pod. Putem fi ușor văzuți...

— Vîslește, Charlie, matahala lui Cristos! porunci căpitanul. Încă o bătaie de vîslă și ne putem ascunde în spatele celor trei catarge ale Companiei... Dacă binevoiește Domnul Dumnezeu, ajungem cu bine, dacă nu... Paddy se opri, scoase un oftat și continuă: Copii, cred că apa-i tare rece, ca să ne-mbăiem!

Barca părăsi mijlocul canalului, unde întunericul începea să devină transparent, spre a intra în umbra celor trei catarge. Charlie încetă să vîslească. Erau la aproximativ o sută de metri de locul unde se îmbarcaseră. Celelalte două ambarcațiuni sosiră și ele și imitară exemplul celei dintîi: se opriră pe loc.

— Miaună, Snail, cotoi afurisit! porunci căpitanul.

În aceeași clipă, un mieunat strident, cu modulații admirabile, țîșni din fundul bărcii. După cîteva secunde, un lătrat surd răsună dinspre mal.

— Ne-am ars! bodogăni Paddy. Am căzut în capcană! Dar, la urma urmei, diavolul ăsta de Saunie latră atît de bine, încît nu știi niciodată dacă-i el sau vreo javră rîioasă rătăcită pe străzi... Mai miaună o dată, Snail.

Miorlăitul pisicii fu imitat a doua oară. Îi răspunse un al doilea lătrat.

— Nu mai încape nici o-ndoială! murmură Turnbull. E Saunie... Șalupa vameșilor se află între noi și debarcader.

— Hoții de vameși! se oțărî Paddy. De parcă noi ne-am îndeletnici cu contrabanda!... Haideți, copii! Trebuie s-o virăm și să-ncercăm a debarca pe sub pod... Din fericire, briza s-a liniștit și ceața revine... Dați-i bătaie!

Cele trei ambarcațiuni se puseră în mișcare în același timp. Dar în clipa cînd barca lui Paddy ieșea din beznă, o umbră se ivi în fața celor trei catarge ale Companiei.

— Hei, voi cei din barcă! strigă o voce aspră.

— Virează, Tomy! Vîslește, Charlie! șuieră în șoaptă căpitanul.

Luntrea răspunse eforturilor reunite ale celor doi mateloți și se desprinse de malul fluviului. Însă o cange solidă mușcă din bordul ei și-o țintui pe loc.

— Tăiați-o imediat, pe toți dracii, drăgălașii mei prieteni! ordonă căpitanul.

Tomy dădu cu furie o lovitură de topor.

— E-un lanț — murmură el, înciudat.

— Hei, voi, cei din barcă! se auzi pentru a doua oară glasul cel aspru.

Nici un răspuns.

Lanțul de care era legată cangea se întinse și barca fu smucită cu violență spre umbra cea neagră, care era o șalupă a vămii. Căpitanul își trase pălăria pe cap și-și puse bastonul la centură.

— Fiți atenți! spuse el. Dracu să mă ia, dac-aveam chef de-o baie în seara asta . . . Cară-te, Charlie, deschide supapa . . . Șterge-o, Tomy! Cine poate, să se salveze! Se produse o lovitură de teatru. Fundul bărcii se desfăcu brusc: oameni și baloturi căzură laolaltă în apă. Cangea vameșilor nu mai aduse la mal decît o găoace goală și găurită. Celelalte două bărci, profitînd de învălmășeală, ajunseră la debarcader aproape în același timp cu echipajul vasului-amiral.

— Apa-i ca gheața — bodogăni căpitanul, punînd piciorul pe scară — rece ca gheața, lua-m-ar dracu să mă ia!

Nu-și pierduse nici bastonul, nici pălăria. Snail se scutură ca o mîță plouată, mieună și se strecură sub mantaua lui Saunie, care începu să latre. Ceilalți își încărcară baloturile pe umeri și o luară pe străzile întunecate ale cartierului Turnului, avînd grijă, de data asta, să nu mai treacă prin fața vămii. În ce-l privește pe eroul nostru, căpitanul Paddy O'Chrane, el se duse liniștit acasă, să-și îmbrace un alt frac albastru și o altă pereche de pantaloni gălbui, după care se îndreptă spre taverna *Armele Coroanei.*

Cînd intră în salon, o scenă violentă, asemănătoare aceleia pe care v-am povestit-o, avea loc între Mrs. Burnett și slujnica ei Susannah. Aceasta din urmă opunea

zgomotoaselor și mînioaselor demonstrații ale stăpînei sale un calm ce putea fi confundat cu disprețul sau apatia. Mrs. Burnett nu fusese niciodată vestită pentru răbdarea ei; nemaiputîndu-se stăpîni ridică mîna și lovi brutal obrazul livid al fetei.

„Drace! gîndi Paddy. Acum o să-mi aștept mult și bine grogul!"

În tot timpul aventurii nautice a eroilor noștri, orbul nu se mișcase de la masă, comandînd o a doua carafă de vin îndulcit. Fără îndoială, auzise zgomotul scatoalcei, deoarece se ridică brusc. Chipul lui, de obicei inexpresiv, purta amprenta unei curiozități surescitate la culme.

— Ce mai femeie zdravănă! gîndi el cu glas tare. O femeie tare țeapănă!

Susannah fu cuprinsă de un tremur îngrozitor. Trăsăturile i se schimonosiră. În fundul ochilor săi mocnea un foc întunecat. Firea-i robustă, revoltîndu-se instinctiv împotriva insultei, te puteai aștepta să sară deodată și să lovească. Trupul ei zvelt și musculos se încordă brusc, asemenea unei tinere și grațioase pantere care-i gata să se năpustească asupra prăzii.

„Hait! își spuse căpitanul. Pun rămășag un șiling contra șase penny că distinsa mea prietenă o să-și primească papara... Și, după părerea mea, n-ar fi tocmai rău..."

Mrs. Burnett era și ea de aceeași părere, căci roșul aprins din obraji îi dispăru, dar tremura toată. Însă frumoasa fată, înfrîngîndu-și mînia clocotitoare, își încrucișă brațele pe piept și aruncă o privire disprețuitoare. Bătrînul răsuflă ușurat. Fără să scoată o vorbă, Susannah străbătu cu pași înceți salonul și coborî scările tavernei. Tyrrel aruncă o coroană pe masă, nu mai așteptă restul și ieși bîjbîind.

— Haida-de! spuse Paddy. Buna mea prietenă a scăpat ușor... Cît despre Suky, datorită acestui diavol de Tyrrel, o să aibă cel puțin unde dormi în seara asta... Dacă orbul n-o să-și frîngă gîtul.

Ajungînd în josul scării, Tyrrel auzi un pas ușor îndreptîndu-se spre Thames Street. O porni numaidecît în aceeași direcție.

Pasul Susannei era ferm și-avea o cadență ritmică. Nu se grăbea deloc. În lumina șovăielnică a felinarelor, frumusețea formelor ei atingea o perfecțiune aproape desăvîrșită. Tyrrel o urmărea fără ezitări, ca și cum un instinct

misterios ar fi luminat noaptea lui profundă. Nu mai bîjbîia. Ieșind din Lower Thames Street, Susannah o luă pe același drum ca și marinarii noștri și intră pe poteca strîmtă ce ducea spre fluviu.

Tyrrel grăbi pasul și-o ajunse.

— Încotro, fată dragă? întrebă el pe un ton binevoitor.

— Spre Tamisa! răspunse Susannah, fără să se oprească și fără să iuțească pasul.

Erau primele cuvinte pe care Tyrrel le auzea din gura fetei. Vocea ei blîndă și gravă îi exprima fidel sentimentele. Era nespus de tristă.

— Spre Tamisa? Deci ai de gînd să mori?

— Da — răspunse Susannah.

— De ce, fata mea? De ce?

— Pentru că n-am nici o speranță de viitor și nici un adăpost pentru clipa de față...

— Am să-ți fac rost de-un adăpost și-am să-ți redau și speranțele...

Susannah nu se opri din mers.

— Mi s-a vorbit adesea în felul acesta — spuse fata — voiau să mă cumpere... Fără îndoială, dumneata urmărești același scop... Dar nu sînt de vînzare.

— Nu-l mînia pe Dumnezeu, Susannah!

— Iubesc un bărbat — continuă ea — de aceea nu mă pot vinde.

Tyrrel se dădu înapoi, mirat.

— Numai din cauza asta? întrebă el.

— Da — răspunse cu un aer obosit frumoasa fată.

O mai despărțeau doar cîțiva pași de Tamisa, cînd Tyrrel o apucă de braț și îi spuse cu o emoție ciudată:

— Deci nu ți-ar fi rușine să te vinzi, Susannah?

— Rușine? repetă ea. Nu!

— Dar atunci ce te-a învățat mama dumitale? strigă Tyrrel, stupefiat.

— Nimic... Sînt copila unei femei care-a fugit de lîngă leagănul meu și a unui om care-a fost spînzurat la Newgate fiindcă furase.

Susannah rosti aceste cuvinte pe un ton simplu și fără efort.

— Deci nu știi nimic? continuă Tyrrel.

— Nu — răspunse ea — știu să trăiesc. Apoi, însuflețindu-se brusc, adăugă cu o voce vibrantă: Tatăl meu era

foarte bogat înainte de-a fi spînzurat... Am învățat să mă gătesc, să cînt, să dansez, să vorbesc limbi străine...

— Adevărat, Susannah, spui adevărul?! o întrerupse Tyrrel.

— De vreme ce voi muri! răspunse cu răceală tînăra fată.

Lumina rătăcită a unei lămpi aprinse într-o casă din apropiere lumina vag chipurile celor doi actori ai acestei scene. Trăsăturile minunate ale fetei își recăpătaseră imobilitatea posomorîtă; dimpotrivă, ochii lui Tyrrel străluceau în chip straniu.

— Și dacă ți s-ar reda viața pe care ai dus-o acasă la tatăl tău? întrebă el.

— Viața mea! Viața mea! murmură frumoasa fată. Viața mea de odinioară!...

— Ți-o voi reda, crede-mă.

Susannah păru să ezite o clipă, apoi, desprinzîndu-se printr-o mișcare bruscă, străbătu distanța care o despărțea de fluviu și spuse:

— Nenumărați bărbați mi-au vorbit în același fel!... Nu, inima și trupul meu îi aparțin doar lui.

— Dar nu-ți cer nici inima, nici trupul, copila mea — strigă Tyrrel — eu sînt orb!

Aceste cuvinte ajunseră la urechile fetei în clipa în care se pregătea să sară în apă. Se trase îndărăt.

— Nici inima, nici trupul! repetă ea. Orb!... Atunci, ce vrei de la mine?

— Voința ta!

Susannah își plecă privirile.

— Într-o zi — murmură ea — am căzut, moartă de oboseală și de foame, la ușa femeii care m-a pălmuit adineauri... În schimbul libertății mele, mi-a dat o bucățică de pîine, nimic altceva decît pîine. Aș mai putea fi slujnică.

— Așadar, accepți?! întrebă Tyrrel.

— Ce trebuie să fac?

Tyrrel scoase din buzunar o pungă mare cu bani și-o strecură în mîna fetei.

— Să aștepți — spuse el. Ascultă-mă cu atenție: te cumpăr, nu pentru mine, care sînt un om slab, ci pentru o organizație teribilă și puternică... Te cunosc mai bine decît te cunoști tu însăți și știu ce poți... Să nu sufli nimănui nici o vorbă despre întîlnirea noastră. Credință, supunere oarbă, iată îndatoririle tale... Astă-seară, dormi

unde vrei... Mîine la prînz, bate la ușa casei de la această adresă (îi dădu un bilet), ușa ți se va deschide, vei intra și vei da porunci, căci această casă va fi a ta... Rămîi cu bine, Susannah! Ne vom revedea.

CAPITOLUL II

O CHETĂ LA TEMPLE CHURCH

În timp ce căpitanul Paddy O'Chrane scăpa de urmărirea șalupei poliției fluviale, aruncîndu-se în apă, Stephen Mac-Nab, scoțian prin naștere, de profesiune medic, în vîrstă de douăzeci și patru de ani, își lua verișoarele de braț pentru a le conduce la biserica Temple. Verișoarele lui Stephen Mac-Nab obișnuiau să meargă în prima duminică a fiecărei luni la Temple Church pentru a asculta predica reverendului John Butler și a cînta psalmi laolaltă cu ceilalți enoriași. Cea mare se numea Clary, cea mică Anna. Tatăl lor, judecător de pace în comitatul Dumfries, trăia la castelul din Crewe, lîngă Lochmaben, și se numea Angus Mac-Farlane.

Clary și Anna erau două din cele mai frumoase domnișoare pe care le puteai întîlni pe străzile Londrei. Aspectul lor îți reamintea, fără să vrei, de gravura în care Thompson a redat, într-o manieră cuceritoare, una din cele mai încîntătoare creații ale marelui nostru romancier: Minna și Brenda Troïl. Totuși nu aveau acea frumusețe încețoșată a fecioarelor din Nord; erau două fiice ale Scoției meridionale, grațioase, degajate, surîzătoare și binecunoscute. Clary avea însă o privire mai mîndră, o frunte mai semeață, un surîs mai melancolic: ea era Minna; Anna, dimpotrivă, timidă și exuberantă totodată, își păstrase înfățișarea de copil; nu vedea decît bucurie și fericire în viitorul îndepărtat; nici un gînd trist nu-i întunecase vreodată fruntea lipsită de griji; ochii ei mari, negri, care rîdeau și sclipeau sub genele lungi, castanii ale pleoapelor, nu cunoșteau decît lacrimile care curg fără

amărăciune și se usucă pe obraji fără a lăsa vreo urmă în suflet: ea era Brenda.

Mama lui Stephen Mac-Nab, mătușa lor, la care locuiau, era și dînsa scoțiană și la fel de pioasă. Casa ei nu era frecventată decît de cîteva evlavioase domnișoare caritabile, dar foarte puțin amuzante, și de reverendul John Butler, care nutrea pentru cele două surori o afecțiune părintească.

În ce-l privește pe Stephen, acesta era un tînăr cumsecade care, după ce studiase timp de cinci ani medicina, o profesa la Londra, așteptînd ca *Royal College* să binevoiască a-l primi în rîndurile savanților săi profesori. Voia să cunoască toate tainele vieții. Juca destul de bine whist, purta cu eleganță costume la modă și nu manifesta pedanteria odioasă a medicilor. Își iubea mult verișoarele: pentru Clary nutrea o dragoste gingașă sau ceva apropiat acestui sentiment, iar față de Anna o caldă prietenie. Dar cele două simțăminte nu se deosebeau suficient în sufletul său, ca să-și poată da seama cu exactitate de ele. Definindu-le, anticipăm în privința evoluției lor și, dacă l-ați fi întrebat pe Stephen, desigur că n-ar fi putut să vă spună nici atît.

Oricum, în duminica despre care-i vorba, doamna Mac-Nab fiind bolnavă, Stephen primise însărcinarea de-a le însoți pe tinerele fete. Coborî bine dispus în Cheapside și se simți mîndru să aibă la braț două făpturi atît de fermecătoare. Clary și Anna se sprijineau de brațele lui, fiecare de-o parte. Clary era tăcută și gînditoare, surîzînd uneori involuntar sau din complezență la glumele vărului ei. Anna asculta foarte atentă și nu-și amintea să mai fi întîlnit un bărbat atît de spiritual.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, Stephen se simțea tot mai puțin bine dispus. Cei cinci ani de universitate stinseseră flacăra devoțiunii pe care și el o adusese din Scoția. Rămăsese credincios, dar o rugăciune urmată de cîțiva psalmi constituia pentru el o perspectivă foarte puțin atrăgătoare.

— Dragele mele verișoare — spuse el deodată, tocmai cînd ieșeau din Fleet Street pentru a o lua pe Inner Temple — sînt un zăpăcit fără pereche!

— Dar ce s-a întîmplat? întrebă Anna.

Clary nu auzise nimic.

— Am uitat că trebuie să-mi vizitez *unul* dintre bolnavi.

Stephen rosti aceste cuvinte cu o oarecare emfază. Bolnavul pomenit era primul lui pacient.

— Ai să te duci mîine — spuse Anna.

— Mîine? Mîine s-ar putea să fie prea tîrziu.

Clary îl privi pe Stephen, surîzînd, şi făcu un semn cu capul. Credea că vărul ei glumise.

— Grozav! spuse ea.

Stephen o privi mirat.

— Ce găseşti atît de grozav în asta, Clary? strigă Anna. Stephen susţine că are de făcut o vizită importantă... O să rămînem singure.

— Ce importanţă are? După aceea va veni să ne ia.

— Desigur! se grăbi să afirme Stephen. N-o să dureze decît o clipă.

Ajunseră în dreptul bisericii. Anna se desprinse îmbufnată de braţul vărului ei şi intră; Clary o urmă; Stephen rămase în prag şi începu să reflecteze.

„Clary are idei năstruşnice — gîndi el — am impresia că-i dispusă să renunţe foarte uşor la protecţia mea... Ce-ar fi să intru?"

Cu riscul de a-i forma cititorului o părere cu totul nefavorabilă despre Stephen Mac-Nab, care va ocupa în această povestire un rol important, sîntem siliţi să mărturisim că n-avea de făcut nici o vizită pacientului său. Pur şi simplu, predica reverendului John Butler îl înspăimîntase. Foarte urît din partea lui — veţi spune, poate — dar unui medic de douăzeci şi patru de ani fără două luni, i se iartă multe. Deci, în loc să asculte predica, îşi propusese fie o şuetă la gura sobei, acasă la un prieten din apropiere, fie o partidă de biliard, fie altceva; dar felul cum primise Clary minciuna îl pusese pe gînduri. Trecu, la rîndul lui, pragul bisericii şi, strecurîndu-se prin spatele corului, se stabili într-un loc de unde, fără să fie văzut, putea să spioneze în voie pe cele două surori. Nici asta nu era prea frumos din partea lui; dar cîndva se rostiseră anumite vorbe referitoare la o eventuală căsătorie între Stephen Mac-Nab şi una din verişoare, la alegerea lui: Stephen avea deci întrucîtva dreptul de-a se transforma în observator.

Temple Church fusese plină în tot cursul zilei. La ora aceea nu se mai afla în biserică decît micul grup devotat

al reverendului John Butler, alcătuit aproape exclusiv din femei. Această neînsemnată congregaţie se ocupa, la slujba de seară, de cor; căci Temple Church, una din cele mai vechi relicve ale arhitecturii gotice din Londra, păstrează încă aparenţele şi rosturile unei biserici catolice.

La început, Stephen nu sesiză nimic. Cele două tinere fete, îngenunchiate în mijlocul unui şir de femei, erau absorbite de rugăciune. Reverendul John Butler în picioare, în micul amvon lipit de unul din pereţi, recita un psalm pe care asistenţa îl repeta în cor. Cînd preotul tăcu, se produse o linişte profundă în cursul căreia fiecare se reculegea, continuînd mental oraţiunea. Apoi toată lumea se sculă în picioare.

Abia atunci reuşi Stephen să descopere chipul celor două surori. Înainte de a se aşeza să asculte predica, Anna adresă cîteva zîmbete binevoitoare vecinelor ei. Clary nu procedă la fel, aruncînd spre stîlpul în spatele căruia se afla Stephen o privire indiferentă şi distrată. În aceeaşi clipă tresări puternic; îşi lăsă capul în piept; o paloare subită luă locul nuanţelor vii din obrajii ei.

„Ce neîndemînatic sînt! îşi spuse Stephen. M-a recunoscut!"...

Cu o mişcare instinctivă, se ascunse în spatele coloanei. După cîteva secunde scoase din nou capul în afară, cu băgare de seamă. Clary nu-şi schimbase poziţia. Deşi preotul rostise primele cuvinte ale predicii, ea nu se aşezase. Părea că o forţă misterioasă o imobilizase cu desăvîrşire, iar privirea-i pătrunzătoare şi plină de pasiune nu se putea desprinde de coloană.

„Ciudat, foarte ciudat! gîndi Stephen. Niciodată n-am văzut-o privind astfel."

Apoi, după ce repetase de două ori această manevră, îşi puse întrebarea pe care oricine altcineva în locul lui şi-ar fi pus-o probabil de la bun început.

„Dar oare la mine se uită?"

Pentru a se convinge, înconjură repede stîlpul şi se trezi faţă-n faţă cu un bărbat ce se sprijinea, ca şi el adineauri, de coloană. Individul avea ochii închişi şi un surîs vag pe buze. Stephen tresări, devenind, la rîndul său, livid. Aruncă o privire rapidă spre Clary, dar aceasta se întorsese cu spatele. Se aşezase pe bancă. Anna răspunse privirii sale printr-un semn cu ochiul care voia să spună:

„Salve! N-a durat prea mult vizita."

Stephen simţi atunci în suflet o nelinişte profundă şi adevărată, poate cea dintîi pe care o încercase vreodată. Conştiinţa lui, această carte pe care fiecare o poartă în străfundurile sufletului său şi n-o răsfoieşte decît atunci cînd vrea să se apere, se deschise şi-i arără un nume scris cu litere limpezi. Îşi pierdu brusc acel calm indiferent, generat de necunoaşterea propriilor sentimente. Clary, pe care pînă atunci o iubise, ca să spunem aşa, cînd n-avea ceva mai bun de făcut, Clary îi apăru drept scopul vieţii, un lucru strict necesar fericirii sale. Nu mai avea nici o ezitare; nici măcar un gînd pentru Anna, nici o îndoială că Anna ar fi putut vreodată să ia locul surorii ei. O iubea pe Clary; o ştia bine, nu-şi mai amintea de vremurile îndepărtate, care era de fapt clipa precedentă şi de care o prăpastie îl despărţea de-acum înainte, de timpul cînd nu-şi cunoştea încă pasiunea. Fruntea îi ardea, inima îi bătea violent în piept, ochii îi erau împăienjeniţi şi voiau să plîngă.

De unde neaşteptata revelaţie a unei iubiri latente pînă atunci şi al cărei germene abia lua naştere?

Rămase timp de cîteva minute ca buimăcit de această lovitură de trăsnet. Firea lui hotărîtă şi sigură de sine făcu un efort să-şi revină, dar nu izbuti. Aruncă o privire plină de ură individului pe care-l socotea rivalul său şi, în adîncul sufletului, îi declară un război pe viaţă şi pe moarte.

Acesta nu bănuia nimic. Ochii continuau să-i rămînă închişi, gura îşi păstra surîsul. Stephen simţi un impuls violent de a-l apuca de braţ, a-l trage după el afară, a-l provoca şi-a termina cu el dintr-o singură lovitură. Dar ce motiv să invoce? De altfel, Stephen, deşi era ceea ce numim un om curajos şi avusese mai multe dueluri în decursul celor cinci ani de studii, păstra în firea lui trăsăturile caracteristice scoţianului. Socotea spada şi pistolul nişte mijloace întîmplătoare şi prea puţin sigure pentru rezolvarea unui conflict atît de important. Făcea parte dintre oamenii iniţiaţi şi logici în ura lor, care se bat bucuroşi pentru o privire piezişă, dar care consideră că, spre a repara o jignire gravă, duelul reprezintă o soluţie insuficientă şi adesea ridicolă. Raţionamentul lui era demn de un licenţiat de la Oxford: X . . . îmi pricinuieşte prejudicii morale; îl provoc la duel; mă ucide: sînt oare răzbunat?

În cazul de față, raționamentul căpăta un argument în plus.

Individul rezemat de stîlp și care, deocamdată, reprezenta necunoscuta numărul unu a problemei, părea un model de suplețe și vigoare musculară. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cel puțin în aparență, cu o talie înaltă, elegantă și aristocratică. Ținuta lui; de o simplitate perfectă, dar de un gust rafinat, semăna cu ținuta sclavilor modei, așa cum tabloul unui maestru poate semăna cu copia palidă a unui meșteșugar lipsit de talent. Cît despre chipul lui, acesta reprezenta un remarcabil tip de frumusețe masculină și inteligență; fruntea înaltă, lată și fără riduri, dar străbătută de o ușoară cicatrice aproape imperceptibilă cînd trăsăturile rămîneau nemișcate, era încadrată de un minunat păr negru. Nu i se vedeau ochii, dar, sub pleoapele lăsate, bănuiai forța lor. Gura, întredeschisă acum într-un surîs, avînd deasupră-i o mustață neagră subțire, de tip spaniol, lăsa să se vadă un șirag de dinți mici și albi. Acest ansamblu de trăsături, poate prea delicate, era subliniat de două sprîncene frumos arcuite și desenate care-i atribuiau un aspect de fermitate și măreție. Rezemat de stîlp, într-o atitudine nepăsătoare, avea aerul că doarme și urmărește un vis frumos; chipul său oglindea în treacăt un șirag de senzații fugitive dar plăcute.

Stephen îl privi mult timp cu ciudă. Tînărul medic se știa frumos, dar nici nu-i trecea prin minte că s-ar fi putut stabili o paralelă între el și acest străin superb. Gelozia i-l înfățișa și mai perfect decît era în realitate. În ochii lui, acest visător apatic căpăta proporții extraordinare, fatale: era unul dintre acei bărbați cu profil magnetic care, în romane, apar înadins pentru a tulbura virtuțile cele mai inexpugnabile; întruchiparea lui don Juan.

Stephen nu-i putea reproșa nici măcar acea ușoară cicatrice care-i brăzda fruntea; nu o vedea, deși ungherul bisericii în care se afla era învăluit într-o lumină foarte puternică. Într-adevăr, pentru ca această cicatrice să apară, albă și reliefată, ar fi trebuit ca fruntea să se înroșească sub impulsul unei pasiuni stîrnite brusc. Or, în clipa aceea, fruntea visătorului era palidă și netedă ca a unui copil. În disperare de cauză, Stephen se agăță de ochii lui închiși: și-i imagină injectați, ieșiți din orbite;

apoi, îmboldit de-o speranţă bizară, îşi frecă mîinile aproape strigînd:

— Poate că-i saşiu!

Această idee binefăcătoare îl linişti de-a binelea şi, întrucît slujba se apropia de sfîrşit, se îndepărtă de frumosul visător spre a putea observa mai în voie comportamentul verişoarei Clary, în agitaţia care avea să se producă printre credincioşi. Abia ajunse la noul său post de observaţie şi asistenţă se sculă în picioare. Sufletul lui Stephen i se oglindea în priviri.

Ridicîndu-se, Clary aruncă iar o ocheadă spre acel stîlp. Şi de astă dată privirea-i fu îndelungată, pătrunzătoare şi plină de pasiune. Stephen şi-ar fi dát şase luni din viaţă pentru o privire asemănătoare. Vru să vadă cum răspundea la ea necunoscutul. Ciudat! Bărbatul continua să viseze; nu-şi deschisese ochii; părea străin de tot ceea ce se întîmpla în jurul lui. Stephen se simţi profund umilit.

— Nici măcar nu se uită la Clary! murmură el, fremătînd de furie. Ea e cea care iubeşte, nu el! ... Necunoscutul m-a învins fără s-o ştie!

Deci problema nu era prea dificilă. Această concluzie implicită îl răni profund pe Stephen şi făcu să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Îi invidie pe eroii teatrului Adelphi, care totdeauna au pumnale în buzunare pentru a se sinucide la nevoie.

Între timp, un suspin zvîcni în pieptul frumoasei Clary; care-şi întoarse cu părere de rău faţa spre altar. Preotul intonă un psalm, iar un cor de voci cristaline şi pure înăbuşi curînd vocea sa tremurată.

Visătorul ciuli cu voluptate urechea, asemenea unui şarpe în apropierea căruia se cîntă din flaut. Surîsul i se accentuă şi mai mult, întreaga sa figură exprimînd o încîntare nedeslușită. Stephen îl contempla cu uimire. Pe măsură ce psalmul continua, trăsăturile necunoscutului deveneau mai moi şi mai senzuale; părea pradă unui extaz irezistibil.

— Pentru bolnavii noştri! spuse în acest moment o voce blîndă în spatele lui Stephen.

Se întoarse şi o recunoscu pe Anna, care ţinea în mînă „cutia milelor", după moda care începe să revină în unele congregaţii protestante. În tulburarea lui, Stephen consideră că-i cazul să procedeze ca un smintit; îşi sco-

toci buzunarele de la vestă şi, apucat de un acces incalificabil de grandomanie, zvîrli cu zgomot, una după alta, două coroane în cutie. Anna îi mulţumi printr-un surîs garţios. După acest romantic act de generozitate, Stephen îşi reveni şi răsuflă zgomotos, apoi aruncă o privire triumfătoare misteriosului său rival.

„Măcar aici te voi depăşi, necunoscut vrednic de ură!"

— Pentru bolnavii noştri! spuse iar Anna, oprindu-se în faţa visătorului.

Acesta tresări şi deschise ochii pe jumătate. La vederea Annei, făcu un pas înapoi, ducînd mîna la frunte, aşa cum procedezi atunci cînd ai impresia că eşti pradă unei iluzii; apoi rămase nemişcat, aţintindu-şi privirea asupra tinerei fete. Anna, ruşinată şi emoţionată, vru să se îndepărteze, dar visătorul o reţinu cu un gest plin de graţie şi, scoţînd din buzunar un portofel voluminos, luă o bancnotă de zece lire pe care o depuse în cutie, cu o adîncă reverenţă.

Stephen îşi strînse nervos pumnii şi-şi muşcă buza pînă la sînge. Văzuse în colţul bancnotei, imprimat cu litere gotice cuvîntul *ten* (zece).

— Zece lire! . . . Iar eu zece şilingi — mormăi el.

Necunoscutul o urmări cîtva timp cu privirea pe Anna, în vreme ce aceasta continua să strîngă cheta. Cînd ea se pierdu în mulţime, necunoscutul aruncă o privire în jurul lui. Indiferentă şi distrată, aceasta se opri asupra lui Stephen.

„Nu-i saşiu!" gîndi mîhnit tînărul medic. Dar, revenindu-şi numaidecît, adăugă: „Unde naiba am mai văzut mutra asta?" Zadarnic scormoni prin amintirile sale. Fu nevoit să recunoască peste puţin timp că o vagă asemănare îl inducea, fără îndoială, în eroare. Într-adevăr, necunoscutul nu era saşiu. Ochii săi mari, de un albastru întunecat, îi sporeau farmecul. Privirea îi era pătrunzătoare şi plină de strălucire.

Seara se lăsase de mult. O parte din templu, unde se ţinea slujba, era viu luminată, în timp ce naosul dispărea, cufundat într-o obscuritate absolută. Frumosul necunoscut, trezit din visul său, părăsi stîlpul de care se sprijinise şi se îndreptă încet spre partea cufundată în beznă.

Odată cu el se urni din loc un om prost îmbrăcat, cu un chip fioros, care holbase ochii la vederea bancnotei

oferite Annei. Individul, în loc să-l urmeze pe visătorul nostru, se deplasă în partea opusă; astfel încît, în turul lor circular, urmau să se întîlnească în centrul naosului, adică în locul cel mai întunecos și pustiu.

Stephen văzuse manevra și un gînd neașteptat îi trecu prin minte. Bănui că se punea la cale un asasinat. Crima, în caz că bănuielile sale s-ar fi dovedit întemeiate, i-ar fi servit de minune interesele; dar Stephen, deși nu avea caracteristicile unui erou de roman, era un om cinstit și de onoare. Respingînd deci sentimentul egoist, care-l făcuse mai întîi să se bucure, își părăsi, la rîndul lui, locul și se cufundă în umbra altarului, hotărît să dea, la nevoie, un ajutor loial necunoscutului.

Acesta mergea încet. Uneori se oprea, se întorcea, apoi își continua iar drumul ca și cum ar fi căutat, ca un cunoscător, punctul cel mai favorabil pentru a asculta, învăluită și pierdută în depărtare, sfînta muzică a psalmilor.

Stephen îl urmări multă vreme, dar naosul era cufundat într-o beznă atît de adîncă, încît, la zece pași, obiectele dispăreau cu totul. Într-unul din capricioasele ocoluri pe care le întreprindea visătorul nostru, Stephen îl pierdu brusc din vedere și, cu toate străduințele sale, nu reuși să-l regăsească. Atunci Stephen se îndreptă în partea cealaltă pentru a-l înhăța pe mizerabilul căruia îi atribuia intenții criminale. Omul cu hainele ponosite nu era de găsit.

Stephen fu măcinat de o bizară dilemă: era nevoie, pe baza unei simple bănuieli, care din capul locului putea să pară absurdă oricui, să întrerupă ceremonia religioasă și să lumineze naosul? Sau trebuia să aștepte un țipăt, un semn, care să-i arate încotro să alerge pentru a da ajutor? Primul mijloc era, firește, cel mai sigur și cel mai bun. Stephen nu îndrăzni să-l folosească. Așteptă, sub povara unei apăsări înfrigurate, părîndu-i-se că aude uneori strigătul răgușit și icnit al unui om lovit de moarte.

Între timp, frumosul nostru visător, ignorînd primejdia, poate imaginară, și solicitudinea al cărei obiect era, își continua plimbarea, cuprins de vrajă. Își oferea fără rezerve inima acestei poezii, invoca amintiri din zilele tinereții sale. Se odihnea, într-o fericire extatică, în urma oboselii unei vieți poate foarte agitate, poate foarte vinovate. Căci aceasta era structura necunoscutului nostru.

Putea să devină uneori generos pentru a se bucura de fericirea pe care ți-o dăruiește o faptă bună. Era un om plămădit din senzații, care știa să obțină satisfacții din orice lucru și orice întîmplare; un om capabil, în același timp, de bine și de rău: caracter mărinimos, sincer, entuziast din fire, dar egoist alteori, rece din calcul și dispus să vîndă universul pentru cîteva momente de plăcere. Iar energia pe care alții o cheltuiesc pentru a se apropia de un țel statornic, unic și de mult rîvnit, el o irosea spre a obține o satisfacție efemeră, pentru o fantezie, pentru a-și satisface un capriciu; iar capriciul, odată satisfăcut, ceda locul unei noi dorințe, și-atunci deveneau necesare alte eforturi, totdeauna încununate de succes, deoarece erau puternice, însă mereu urmate de o oboseală cumplită căreia îi succeda o activitate mistuitoare.

Deși viața lui nu fusese pînă atunci decît o lungă suită de pasiuni potolite și de capricii satisfăcute, inima sa își păstrase o sensibilitate neprihănită. Gusta iubirea în înghițituri mici, așa cum un cunoscător de vinuri își soarbe licoarea tacticos; ura sa, cînd se întîmpla să urască, îi era dragă; nu putea suferi acele brutale răzbunări adresate corpului și săvîrșite cu pumnalul. Dar era prea puternic ca să aibă deseori prilejul de a urî: cei care nu-l cunoșteau deloc îl admirau și îl iubeau; cei care-l cunoșteau nu puteau să-i reziste și-și plecau fruntea în fața voinței lui de oțel.

În ziua aceea avea chef de visare și se dăruia cu tot sufletul acestui sentiment. A doua zi ar fi zîmbit, dezgustat, dacă s-ar fi gîndit la fericirea din ajun.

Congregaționistele își intonaseră ultimul psalm. Visătorul nostru, simțind că i se va răpi cupa din dreptul buzelor, nu voia să lase în ea nici o picătură: se întinse pe-a bancă pentru a privi și a asculta mai bine. Așezîndu-se, i se păru că aude un zgomot ușor în spatele lui, căruia, de altfel, nu-i acordă nici o atenție, dar e nevoie de foarte puțin ca să pui în mișcare axul nebulos al acestei sfîrleze care se numește visarea. Pe nesimțite, fără ca el să-și dea seama, în creierul necunoscutului nostru năvăliră alte gînduri. Imensa tindă, tenebroasă și solitară, i se înfățișă deodată sub un aspect lugubru. Ultimele acorduri ale muzicii divine i se păreau potrivite pentru înăbușirea unui geamăt de agonie. Umbra era în stare să ascundă niște răufăcători și, în timp ce acolo jos

se adresau rugi lui Dumnezeu. Satan veghea poate în noapte și călăuzea hohotind pașii vicleni ai unui asasin.

Mintea îi era furată de aceste noi gînduri, cînd un strigăt, tot slab, dar mai apropiat, îi ajunse la ureche. Necunoscutul rămase imobil; dar visul își luă zborul și spiritul său, readus brusc pe tărîmul realității, examină cu răceală situația. Cu o mișcare înceată, imperceptibilă, întoarse capul și văzu o umbră venind spre el tîrîș.

„Caraghiosul ăsta mi-a tulburat gîndurile — își spuse el — vrea să mă ucidă."

Continuă să stea nemișcat și să aștepte; după cîteva secunde, individul care se tîra astfel — era omul cu haine ponosite! — se ridică brusc și făcu un salt înainte; însă cuțitul său, deși bine mînuit, nu lovi decît spătarul unei bănci. Necunocutul evitase la timp lovitura. Cînd asasinul încercă să se năpustească asupra lui, își simți încheietura mîinii strînsă ca într-o menghină. Își apropie chipul de cel al necunoscutului. Ochii lor erau obișnuiți cu întunericul. Se recunoscură în același timp.

— Bob Lantern! murmură frumosul nostru visător.

— Îndurare, Înălțimea Voastră! strigă asasinul, căzînd în genunchi. Nu v-am recunoscut.

Înălțimea Sa slăbi din strînsoare brațul lui Bob Lantern. Acesta își împreună mîinile implorînd.

— Preabunul meu stăpîn — spuse el — preabunul meu Mr. Edward, în costumul ăsta aveți o talie subțire ca de domnișoară... Cum era să vă recunosc?!...

— Și ăsta-i un motiv să ucizi... în biserică?

— Mi-era foame, preabunul meu stăpîn... Dumneavoastră nu prea plătiți la timp și viața e-al naibii de scumpă la Londra... Dacă era ca acolo, în Scoția...

— Gura! rosti pe un ton poruncitor Mr. Edward. Ce fac camarazii tăi?

— Nu prea grozav... Viața e-al naibii de scumpă...

— Vino mîine și ți se va plăti! Dar să nu te mai prind cu lovituri din astea prostești, meștere Bob, că dai de dracu!

Mr. Edward se îndreptă spre locul unde se afla corul. Bob se ținea după el, cu mîinile în buzunare, avînd înfățișarea unui cîine căruia stăpînul i-a aplicat o corecție.

Plictisit, Stephen se întorsese lîngă pristol, unde congregația se pregătea de plecare. Rămase uluit cînd îl

văzu pe necunoscut, întorcîndu-se escortat de omul prost îmbrăcat. Odată primejdia trecută, toate gîndurile sale de ciudă și ură ieșiră din nou la iveală și aproape-i păru rău că fusese îngrijorat. În clipa aceea, Mr. Edward nu mai merita epitetul de visător pe care i l-am dat de atîtea ori. Mergea, cu fruntea semeață și talia cambrată, ca un om lipsit de orice preocupare. Se opri un moment în fața congregaționistelor. În timp ce-și punea mănușile, Mr. Edward o zări pe fermecătoarea domnișoară care venise cu cheta și-i apăruse apoi la trezirea din visare, dar nu o băgă deloc în seamă pe Clary, a cărei privire nu-l părăsea nici o clipă. Stephen, dimpotrivă, nu o vedea decît pe Clary și gelozia făcea să-i clocotească sîngele. Înainte de a pleca, Md. Edward își duse lornionul la ochi.

— Hotărît lucru, e minunată! murmură el, făcîndu-i semn lui Bob să se apropie. Cînd Bob ajunse lîngă el, se aplecă la urechea lui și-i spuse: O vezi pe fata aceea frumoasă de colo, de lîngă amvon?

— Văd mai multe.

— Cea mai frumoasă.

— Depinde de gust.

— Cea care-și închide acum cartea de rugăciuni.

— Aia cu cheta?

— Exact... S-o urmărești și mîine să-mi furnizezi informațiile despre ea.

Bob Lantern făcu un semn de încuviințare, iar Mr. Edward se retrase. Trecu pe lîngă Stephen, dar nu dădu atenție privirii pline de ură a tînărului medic. Clary îl urmări din ochi pînă la ușă. Îndată după plecarea lui, Stephen se repezi la Bob Lantern.

— Vreau să știu numele acestui individ — spuse el.

— Care individ? întrebă Bob, în loc să răspundă.

— Individul cu care ai stat de vorbă.

— Nu-i un individ — spuse Bob cu emfază — e-un domn!

— Cum îl cheamă?

— Habar n-am! Stephen își duse mîna la buzunar și scoase o monedă pe care i-o strecură lui Bob Lantern. Atunci se schimbă chestia — spuse acesta din urmă, punînd moneda de aur la loc sigur — vreți să știți numele lui?

— Da, dar mai repede.

— Habar n-am! ... Apoi, executînd acea plecăciune care reprezintă, pretutindeni, modul de a mulțumi al cerșetorilor, adăugă: Dumnezeu să vă binecuvînteze, tinere domn!

Și se făcu nevăzut.

CAPITOLUL III

APARIȚIA UNUI LEU

În aceeași seară, la Trevor House, avea loc un bal. Lordul James Trevor, mare senior prin naștere și avere, jucase un strălucit rol politic cu cîțiva ani în urmă. De la venirea la putere a partidului whig, nu mai participa la viața politică, iar saloanele sale deveniseră locul de întîlnire al notabilităților partidului tory. Era văduv și locuia împreună cu sora sa, Lady Campbell, care-și luase de bună voie sarcina să se ocupe de educația tinerei Miss Mary Trevor, unica fiică a contelui.

Lady Campbell fusese fermecătoare în 1820. În 183 ..., epocă în care se petrece povestirea noastră, pierduse o parte însemnată din frumusețe, dar nici o fărîmă din dorința de a place. Nu agita evantaiul mai mult decît era necesar pentru a-și răcori chipul; nu arunca la orice vorbă priviri languroase și surprinzătoare; nu-și pedepsea intimii, osîndindu-i s-o angreneze în vîrtejul amețitor al valsului. Cochetăria ei era de altă factură și mult mai subtilă. Femeie de spirit și cu gust, renunțase de bună voie la orice pretenție exterioară de tinerețe. Intr-un mod atît de inteligent încît, în locul învinuirii care se aduce în mod obișnuit femeilor de vîrsta ei, erai ispitită să formulezi împotrivă-i o acuzație neverosimilă: — Lady Campbell se îmbătrînește singură!

Dar nu-i suficient să te îmbătrînești pentru a ți se ierta că nu mai ești tînăr. Se ivește o primejdie pe care trebuie neapărat s-o eviți, dacă nu vrei să fii și să rămîi bătrîn cu adevărat. Lady Campbell își dăduse seama de această primejdie și o evitase cu abilitate. Deși se abținea

de la plăcerile tinereţii, le arăta înţelegere, le preamărea şi, la nevoie, ştia chiar să mărturisească, într-un chip fermecător, ceea ce numea regretele ei, în aşa fel încît lumea se întreba de ce se retrăsese atît de devreme: lucru rar şi măgulitor.

Lady Campbell era deci, în lumea în care trăia, o femeie aparte, a cărei vîrstă rămînea în afara oricărei discuţii; ea trona în mijlocul unui cerc ales căruia îi devenise şi regină şi oracol. Cavalerii care roiau în jurul ei erau floarea tineretului la modă. Orice ar fi făcut, nu i se arăta respect, ci dragoste. Era un rezultat strălucit, dar poate că succesul nu se datora în întregime savantelor manevre ale Lady-ei Campbell. În afară de puterea ei de atracţie, avea lîngă dînsa un magnet a cărui forţă nu trebuie dată uitării.

Miss Mary Trevor avea optsprezece ani; era frumoasă, de o frumuseţe suavă, dar firavă şi oarecum ştearsă, al cărei tip se găseşte reprodus adesea în pînzele lui Reynolds şi pe care-l poţi întrezări uneori în spatele storurilor unui cupeu blazonat sau sub bolta nobilă a Westminsterului. Era înaltă şi cu torsul uşor curbat înainte din pricina înălţimii. Tenul, de-un alb diafan şi sidefiu, era însufleţit uneori de o gingaşă nuanţă trandafirie care însă nu atingea niciodată acel colorit, strălucitor simptom de vigoare şi sănătate, căruia cunoscătorii îi spun *prospeţime*, iar francezii *frumuseţea diavolului*. Transparenţa tenului se putea observa mai cu seamă în jurul ochilor, unde căpăta un palid reflex azuriu, în mijlocul frunţii şi la tîmple unde se zăreau o mulţime de vinişoare albastre. Părul blond, nespus de mătăsos, cădea în bucle uşoare de-a lungul obrajilor. Ochii, de-un albastru cald, se închideau adesea pe jumătate şi păreau cufundaţi într-o umoare sclipitoare. Zîmbetu-i era cel al unui copil, dar, cînd devenea gravă, un rid tremurător şi subţire îi apărea în colţul buzelor, atribuind gurii o expresie de dispreţ.

Miss Mary era astfel de la natură; educaţia îi dăruise însă farmece noi. Ştia să vorbească şi să tacă; orice făcea, fiecare din mişcările ei dezvăluia o graţie discretă. Timidă atît cît era necesar şi ignorînd de altfel ceea ce femeile n-au nevoie să ştie, învăţase să pară nesigură de ea însăşi, ceea ce reprezintă modestia oamenilor orgolioşi; învăţase de asemenea să nu se îndoiască niciodată de valoarea altuia, să nu mintă decît în cazurile extreme şi să-şi pre-

lungească zîmbetul mult timp după ce fusese uitat cuvîntul care-i dăduse naştere.

Miss Mary era opera Lady-ei Campbell. Gingaşă la minte ca şi la trup, fusese în miinile iscusitei ei mătuşi o argilă moale şi lesne de modelat. Lady Campbell era pe bună dreptate, mîndră de opera ei şi orgolioasă peste măsură de despotica putere pe care o exercita asupra nepoatei sale.

Miss Mary era singură la părinţi. După cîte se spunea tatăl ei avea o rentă de treizeci de mii de lire sterline, dar unii afirmau că cifra reală a rentei sale depăşea cu mult această sumă. Nu-i greu să ne închipuim că moştenitoarea acestei averi, care, chiar dacă ar fi fost săracă, ar fi putut fi iubită pentru ea însăşi, nu ducea lipsă de adoratori. Într-adevăr, cu doi ani înainte, cînd îşi făcuse pentru prima oară, intrarea în lume, fusese înconjurată de extrem de mulţi pretendenţi. La apariţia unui astru nou, fiecare, oricît de umil ar fi, începe să nutrească speranţe; s-au văzut doar atîtea miracole săvîrşite de iubire. Dar, pe măsură ce astrul se ridică la orizont, lucrurile devin mai limpezi. Cei umili se recunosc singuri învinşi, în cazul cînd nu preferă să ofteze de la distanţă; nu mai rămîn decît cei tari. Apoi, lupta se dă între cei puternici. Ar fi un spectacol frumos, dacă n-ar fi vorba de un lucru obişnuit, uşor de văzut în orice salon în care se află o moştenitoare.

Lupta dintre cei tari are un rezultat: tînăra alege sau familia alege pentru ea. Atunci, rîndurile se formează din nou; ambiţiile învinse tac; cei umili şi cei puternici redevin egali; toţi au dreptul la razele astrului, căci astrul, pentru a deveni de-aci înainte proprietatea unuia singur, intră, de drept, în domeniul public.

Existenţa mondenă a domnişoarei Mary trecuse în mod normal prin aceste faze diverse. Cel mai tare dintre cei tari fusese un tînăr modest ca avere, dar cu o origine princiară, fiul cel mai mic al răposatului Lord conte Fife şi care purta numele de Frank Perceval. Miss Mary, sau mai degrabă Lady Campbell, îl remarcase şi toată lumea considerase bătălia încheiată, dar deodată îşi făcu apariţia un alt campion care redeschise competiţia, dîndu-i un nou avînt. Acest campion nu era altcineva decît Rio Santo în persoană.

Moda a făurit uneori legende bizare care au reuşit să

amăgească vulgul. Astfel, ca să cităm un exemplu, Londra și Parisul au crezut odinioară în existența acelui mit care se numea domnul de Montrond. Ziarele vorbeau despre el, mulți oameni pretindeau că-l văzuseră, unii la Tuileries, alții acasă la domnul de Metternich, alții în saloanele ducelui de Wellington, în sfîrșit, alții în cine știe ce cîrciumă ordinară. Era în contact cu întreaga diplomație europeană și frecventa toți cămătarii de pe glob. Totul nu era decît o născocire îndrăzneață și nimic mai mult. Cei mai de seamă istorici pun la îndoială, de la o mie opt sute patruzeci și trei, existența domnului de Montrond și a fantasticului său valet, care era în același timp stăpînul său. Dar toată lumea l-a cunoscut, în 183., pe marchizul de Rio Santo, uluitorul, incomparabilul marchiz. Toată lumea își amintește de magnificiența lui orientală; mulțimea a putut afla că-n fiecare iarnă cheltuia cinci milioane, plus 500.000 franci pe lună și că totuși nu era deloc un nabab!

Într-unul din ani, luna decembrie nu l-a mai găsit instalat în palatul său din Pall Mall; trecu decembrie, apoi ianuarie. Jockey-Clubul s-a întristat, Hyde Park a purtat doliu, iar corpul de balet de la Queen's Theater a dansat un pas funebru în memoria lui. Murise? Era ruinat? Nimeni nu putea afirma nimic; nimeni n-a știut vreodată. Dar, la urma urmei, ce importanță are? Oameni de soiul lui Rio Santo au nevoie să trăiască prea mult? Ei petrec o zi, un an într-un oraș, apoi pleacă; dar amintirea lor rămîne.

Cei mai mulți cred că Rio Santo se va reintoarce într-o bună zi. Nu sîntem deloc în măsură, astăzi, să ne formulăm o părere în această privință.

Fapt este că în 183 . . . Rio Santo sosise de la Paris, unde, timp de patru sau cinci ierni la rînd, trecuse drept regele modei. El veni împreună cu armata sa de lachei, cu grajdurile din care ultimul cal făcea cît trei sau patru armăsari ai celebrului pseudonim, contele de Cambis, cu haitele sale regale de ogari și cu mai multe duzini de baroane care mureau de plăcere visînd la tenul palid și la pătrunzătorii săi ochi albaștri.

De obicei, Londra nu se emoționează decît atunci cînd e cazul. Prinții străini, fiii de împărat trec pe acolo cu totul neobservați; Rio Santo nu era decît marchiz. Cu toate acestea, la trei zile după sosirea sa, era tema tutu-

ror conversaţiilor. Palatele din West End vorbeau despre el, magazinele din Holborn şi de pe Strand însăilau numeroase cancanuri în jurul persoanei sale, maghernițele din Bishop's Gate îi rosteau cu respect numele. Era subiectul discuţiilor de la Saint James, din Clare Market, Richmond şi cocioabele de la Smithfield. Şi totuşi nimeni nu se putea lăuda că-l văzuse pe acest faimos marchiz de Rio Santo, despre care vorbea toată lumea. Primele trei sau patru zile după sosirea în Anglia şi le petrecu în singurătatea minunatei sale locuinţe din Belgrave-Square. Dar ce importanţă avea asta? În saloanele aristocratice, tineri seniori îi aduceau osanale pe toate tonurile, în reuniunile burgheze tineri adolescenţi se înclinau la auzul numelui respectat al ilustrului marchiz şi, pînă şi în taverne, între două ginuri, se pomenea acelaşi nume.

Fiecare şi-l înfăţişa pe misteriosul marchiz după înclinaţia firească a gîndurilor sale. Bărbaţii însuraţi, induşi în eroare de numele şi reputaţia lui, se aşteptau să-l vadă purtînd mantaua roşie a lui Fra Diavolo sau cel puţin pălăria cu pene a lui Don Juan. Femeile înzestrau chipul lui necunoscut, cu aerul fatal pe care romancierii de duzină îl conferă amărîţilor lor de eroi diabolici. Fetele tinere îl vedeau în imaginaţia lor, cu privirea visătoare, fruntea frămîntată, un nas acvilin şi un surîs infernal dar divin

Este lesne de înţeles că misterul şi incertitudinea înflăcărau şi mai mult dorinţa fiecăruia de a-l cunoaşte pe marchizul de Rio Santo. Totuşi această dorinţă nu depăşea o anumită sferă socială rămînînd concentrată în lumea celor două aristocraţii rivale şi, într-o foarte mică măsură, în cea a comerţului de anvergură. Ca şi cum n-ar fi existat pînă atunci destule motive de rivalitate, politica intră şi ea în joc. Un zvon vag începu să circule în cluburile de obicei bine informate. Se spunea că marele marchiz era trimisul secret al unei puteri străine de prim rang. Se dădeau asigurări că misiunea sa era confidenţială şi extrem de importantă. În rest, nimeni nu putea preciza despre ce era vorba; dar, tocmai din această cauză, faptul fu considerat pozitiv şi materialmente dovedit. Întrebarea era căreia dintre personalităţile celor două partide — whig sau tory — îi va face prima vizită. Se încrucişară treizeci de invitaţii, semnate de nume ilustre, dintre care cel mai puţin celebru poseda un palat şi cîteva milioane. Rio Santo nu

se grăbi deloc să aleagă. Se lăsă mult timp așteptat; apoi, într-o seară, după prima sa excursie la Richmond, acceptă să fie condus la Derby House.

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, era văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei. Averea ei rivaliza cu cea a bancherilor de pe Thames Street; avea douăzeci și cinci de ani și trecea drept cea mai fermecătoare femeie de pe King's Road, care-i o stradă foarte întinsă și plină de femei încîntătoare. Cînd se anunță sosirea lui Rio Santo, o emoție mută străbătu cele două șiruri de femei care se aflau în saloanele contesei de Derby. Rio Santo își făcu apariția. Toate îl considerară un bărbat frumos, dar ici-colo se manifestară unele mici dezamăgiri, deoarece, în ansamblu, nu era suficient de romanesc. Mai întîi, stîrni uimire faptul că marchizul, fără îndoială ireproșabil, dar neavînd nimic extraordinar, izbutise să-i răpească, timp de trei ani, Lordului S ... sceptrul sau mai bine spus cravașa modei pariziene; lumea se așteptase să poarte o cravată mai inefabilă, să aibă un mers mai poetic, o privire mai greu de definit. Pe scurt, prima impresie nu corespunse întrutotul așteptărilor. Dar Rio Santo începu să vorbească. Farmecul lui cuceri lumea cu atît mai ușor și mai repede, cu cît împotriva seducțiilor sale anunțate exista un fel de reacție preconcepută. Tinerele doamne își lăsară inimile purtate pe aripile verbului său electrizant, iar doamnele mai în vîrstă regretară vremurile fericite cînd mai puteau fi electrizate.

Curînd trebui să se recunoască faptul că Rio Santo avea o inteligență scăpărătoare; știa nu numai să anime o conversație, ceea ce este un lucru rar, ci și să vorbească. Inteligența lui, suplă și puternică, te cucerea. Era un om grav și strălucitor. Elocvența sa, deși nu făcea nici un efort pentru a o evidenția, putea să continue la nesfîrșit și totuși poseda în cel mai înalt grad acea artă care le întrece pe toate: arta tăcerii. În același timp, lumea rămase uluită de fastul pe care-l etala nu ca un cămătar îmbogățit, ci ca un autentic mare senior. Astfel încît, după cîteva săptămîni, Rio Santo deveni la Londra ceea ce fusese la Paris: bărbatul prin excelență, regele, zeul.

În perioada sosirii sale în Anglia, cîteva figuri noi pătrunseseră în înalta societate, toți oameni de bună condiție, purtînd nume sonore și ducînd viața ușoară a no-

bilimii. Printre acești noi veniți vom cita pe maiorul Borougham, Sir Paulus Waterfield, doctorul Müller, cavalerul Angelo Bembo. Acești domni îl cunoșteau cu toții, mai mult sau mai puțin, pe marchiz, pe care-l văzuseră fie la Paris, fie aiurea, dar nici unul dintre ei nu părea să facă parte din cercul său intim.

Prima metresă a lui Rio Santo la Londra a fost, se spune, contesa de Derby. Pînă atunci, Lady Ophelia avusese o reputație de invidiat pentru o văduvă tînără. După părerea tuturor, era o femeie cu mult bun-simț, delicată, dar cu o inima uscată; în sfîrșit, o cochetă dintre cele mai periculoase și mai temute. Altminteri, cum cochetăria nu exclude nimic cînd știi să te slujești de ea, era o femeie cu principii alese, cu o minte ascuțită, evlavioasă atît cît trebuie și purtînd nepătat numele răposatului ei soț, unul dintre cele mai nobile și mai ilustre ale vechii nobilimi engleze. Într-o lume în care clevetirile se încrucișează cu calomniile, Lady Ophelia reușise să rămînă invulnerabilă; nici o pată, cît de mică, nu adumbrise imaginea imaculată a renumelui ei.

Bărbații o iubeau și se temeau de ea, rivalele o invidiau și-o urau. În viața ei apăru Rio Santo: existența contesei fu învăluită brusc într-un mister neobișnuit pe care gurile rele nu întîrziară să-l considere suspect; ar fi putut să se apere, adică să ridice vălul și să se înfățișeze ca altădată privirilor mulțimii. Dar era adevărat: îl iubea pe Rio Santo; îl iubea cu aceeași pasiune care îl inspira și pe teribilul Don Juan: o dragoste fulgerătoare, tinerească, nechibzuită, lipsită de prudență...

În ce-l privește pe Rio Santo, el iubea pătimaș și fulgerător. Pasiunea lui ardea prea iute ca să dăinuie. Aruncă la picioarele tinerei Lady Ophelia inima lui sinceră, geniul o clipă îmblînzit, întreaga lui ființă, mai mult decît întreaga lui ființă, căci îi făgădui viitorul. Dar Rio Santo, dacă nu mințea niciodată, se înșela, vai! adesea. Se dăruia fără rezerve iubirii, ca și copiii care-și dăruiesc jucăriile tovarășilor de joacă, pentru ca apoi să le ia înapoi. Rio Santo lua astfel înapoi tot ceea ce dăruise iubirii. Și, ca și copiii de care am vorbit, nu avea nici o remușcare, deoarece era întotdeauna de bună-credință. Cum ar spune unii poeți, era o fire vrednică de ridicat în slăvi.

Dar să vă ferească Dumnezeu, domnișoarelor și doamnelor, să vă iasă în cale Rio Santo!

CAPITOLUL IV

CUM SE IVEȘTE DRAGOSTEA ÎN VIS

Toate cercurile mondene ale Londrei comentară, timp de o săptămînă, căsătoria lui Rio Santo cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby. Erau o pereche foarte potrivită. Totuși căsătoria nu avu loc. Rio Santo declară răspicat că se-nșelase. Unii luară drept sinceră această declarație, alții socotiră că, dimpotrivă, reușise prea bine.

Rio Santo se aclimatizase în metropolă. Superioritatea fantastică pe care i-o conferise la început renumele trecu cu bine examenul. Era, fără îndoială, demn de gloria lui. Saloanele îl solicitau, cele două aristocrații își disputau cu înverșunare favorurile lui. Erau acolo soții fermecătoare de bancheri milionari care s-ar fi compromis, bucuroase, cu speranța legitimă de a stîrni gelozia trufașelor castelane din Belgrave-Square. Rivalitatea dintre clici căpăta toate aspectele unei pasiuni. Marchizul trecea calm și senin, nepăsător față de aceste dușmănii profunde. Frecventa West-End-ul, deoarece moravurile cartierului nobil măguleau înclinațiile aristocratice ale firii sale, dar nu disprețuia deloc City-ul și nici — dintr-o rațiune mai puternică — recepțiile partidului whig. În felul acesta putea lucra întocmai ca o albină: să aleagă fără a exclude.

După contesa de Derby iubi, fără îndoială, și alte femei. Dacă ni s-ar cere să întocmim bilanțul aventurilor sale, am fi puși în mare încurcătură. Într-o bună zi, o întîlni pe Miss Mary Trevor și găsi că această copilă palidă, ștearsă la chip, cu o frumusețe aproape nebuloasă, n-avea nimic atrăgător în ea. Pesemne nici nu se gîndise prea mult. Mary se simțea stingherită în prezența acestui bărbat al cărui renume bizar îi inspira repulsie. Se întîlniră apoi a doua oară. Miss Mary începu să cînte. Vocea ei caldă, dar fără volum, ajunse la urechile lui Rio Santo ca un zgomot inutil. Rio Santo începu să vorbească. Timbrul lui vibrant și grav afectă în chip dureros auzul domnișoarei Mary Trevor. De ce? Mary n-ar fi putut să răspundă la această întrebare. În sfîrșit se întîlniră a treia oară la un concert dat în saloanele distinsei Lady Ophelia. Rio Santo

era, în seara aceea, palid, taciturn și arunca în jurul său priviri distrate. Miss Trevor, care ședea lîngă Miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei, într-o sală încă neinvadată de mulțimea jucătorilor, discuta în șoaptă. Diana era verișoara și prietena din copilărie a lui Frank Perceval, pe care o călătorie îl ținea departe de Miss Trevor, logodnica sa. Cele două fete — nu mai încape nici o îndoială — vorbeau despre el. Rio Santo, în picioare, sprijinit de o coloană, a cărei proeminență îl ascundea pe jumătate, era ispitit să asculte, dar nu auzea nimic. Pe nesimțite, cele două tinere, care mai înainte vorbiseră foarte încet, încetară să se mai ferească, deoarece se credeau la adăpost de orice ascultător indiscret. Conversația lor ajunse ca un murmur la urechile lui Rio Santo. El nu-i dădu nici o atenție și continuă să viseze. Căci Rio Santo era un visător pasionat. Nemulțumit de satisfacțiile fără număr pe care i le dăruia realitatea, invoca adesea forțele bine tăinuite ale structurii sale poetice și legănat de nălucile evocate, se lăsa purtat pe aripile vreunei reverii încîntătoare.

În momentul despre care vorbim, Rio Santo avea un vis de dragoste. În îndepărtatul miraj pe care extazul îl înfățișează ochilor sufletului și care seamănă cu un decor de teatru, zărea o copilă blondă ce ridica spre el o privire angelică, încrezătoare, tandră, timidă. Orchestra acompania o melodie brodată pe unul din acele motive simple și emoționante pe care barzii inspirați ai nesfîrșitelor întinderi verzi ale Irlandei le găsesc în ținuturile sălbatice. S-ar fi putut spune că această arie avea o legătură directă și reală cu tînăra fată din vis și, fiind vorba de o amintire, lucrul era posibil. Chipul lui Rio Santo exprima un soi de încîntare amestecată cu melancolie.

— Mary — murmură el — blajina mea Mary! . . .

— Sărmană Mary! strigă în aceeași clipă Miss Diana Stewart, tînăra cu care se întreținea Miss Trevor. Apoi adăugă cu un surîs ușor: Așadar, îl iubești?

La auzul numelui de Mary, Rio Santo deschise ochii și privirea lui căzu asupra profilului grațios al domnișoarei Trevor. Rio Santo o mai văzuse pe Miss Trevor, și totuși i se păru că o vede atunci pentru prima oară. Probabil că delicatul și grațiosul surîs al sfioasei Miss Trevor își găsise locul în visul care-l subjuga pe Rio Santo în

clipa aceea; poate vreo asemănare îndepărtată venise în ajutorul acestui nume de Mary spre a purta pe culmi iluzia marchizului. Din această cauză sau din altele, el își simți inima tresărind și luîndu-și zborul spre fermecătoarea fată imaginată de fantezia sa. O privi ca pe o pradă viitoare și, știindu-se răsfățat de succes, nici nu se gîndi la mijloacele pe care le va folosi spre a-i intra în grații.

Miss Trevor ezitase o clipă înainte de a răspunde la întrebarea Dianei.

— De cînd a plecat, sînt tristă și aștept cu nerăbdare întoarcerea lui — spuse ea, în cele din urmă.

Rio Santo era fascinat de armonia vocii pe care-o disprețuise în ajun. Îi admiră căldura, delicatețea timbrului îl fermeca deoarece, într-un colț întunecat al memoriei sale, atingea o coardă ce nu mai răsuna de ani de zile, făcînd să vibreze o notă uitată. Se mișcă involuntar. Miss Trevor întoarse capul și obrazul palid i se îmbujoră; fata își dădu seama că răspunsul ei fusese auzit. Apoi, stăpînită iarăși de sentimentul de teroare care-o dominase la vederea marchizului, tremură din cap pînă în picioare și strînse brațul Dianei.

— Să mergem — spuse ea, îndemnîndu-și prietena uimită să se îndrepte spre salonul în care se desfășura concertul.

— Ai zărit vreun șarpe în spatele fotoliului tău? întrebă pe un ton vesel Miss Stewart.

— Am zărit un bărbat . . . — șopti Mary.

Diana se întoarse brusc și observă privirea înflăcărată a lui Rio Santo care o urmărea pe prietena ei. Își luă un aer serios.

— Cum te mai soarbe din ochi! spuse ea cu invidie. Privirea-i parcă aruncă săgeți de foc spre tine.

Mary tremură mai cumplit.

Rio Santo părăsi coloana și merse să ia loc în fotoliul ocupat mai înainte de Miss Trevor. Zăbovi acolo multă vreme și nu se reîntoarse în salonul de concert decît atunci cînd mulțimea jucătorilor năvăli în sală.

— Sărmana Mary! murmură el, ridicîndu-se. De-atunci, n-am mai iubit niciodată ca acum . . .

Cîteva zile după aceea, Rio Santo fu prezentat Lady-ei Campbell și Lordului Trevor. Lady Campbell era omul cel mai potrivit să aprecieze toate calitățile frumosului

marchiz; fu măgulită de inițiativa pe care o luase apelînd la ea și-și dădu seama că importanța ei mondenă avea să sporească în mod considerabil. Într-adevăr, Trevor House deveni dintr-o dată locul de întîlnire al cercurilor mondene. Toată lumea voia să se afișeze acolo, iar tinerii gentilomi care veniseră la Londra aproape în același timp cu Rio Santo solicitară printre cei dintîi această onoare. Hotărît lucru, maiorul Borougham, doctorul Muller, Sir Pauluis Waterfield și frumosul cavaler Angelo Bembo nu găseau nicăieri uși închise.

Abia introduși în cercul Lordului Trevor, se grăbiră s-o copleșească cu atenții pe Lady Campbell și să-i facă o curte asiduă. Cei patru gentilomi întrețineau relațiile superficiale și ocazionale care se încheagă atît de ușor în înalta societate, dar aparent nu-i lega nici o intimitate. Totuși ai fi zis că se înțeleseseră să sprijine, pe lîngă Lady Campbell, interesele lui Rio Santo. Probabil o simplă coincidență...

De altfel, Rio Santo n-avea deloc nevoie de ajutor. Cu cît o femeie era mai spirituală, cu atît avea mai puține șanse să scape de seducțiile spiritului său; or, credem c-am mai spus-o, Lady Campbell, avînd o inteligență delicată și aleasă, era neîntrecută în această privință. Fu curînd cu totul subjugată. După cîteva zile, îl privea pe Rio Santo ca pe un prieten al familiei; după o lună, nu mai vedea decît prin ochii lui. Lady Campbell, fiind de fapt capul familiei fratelui ei, toată lumea suferi, mai mult sau mai puțin, influența marchizului; toată lumea, chiar și Miss Trevor.

Trebuie să spunem totuși că Rio Santo nu acționa direct asupra domnișoarei Mary Trevor. Lady Campbell era cea care-și luă, în locul lui, misiunea de a solicita inima maleabilă a nepoatei sale. Într-adevăr, această femeie îndatoritoare, copleșită de calitățile marchizului nu se putea abține. Îl prezentă pe Rio Santo nepoatei sale ca pe un obiect de studiu, de analiză, un ultim personaj care, odată cunoscut, avea să-i completeze cunoștințele despre lume. Și încă multe altele. Astfel încît Miss Trevor se rușină și regretă spaima din trecut. Începu să nutrească față de Rio Santo un fel de admirație în care se mai amesteca o teamă nelămurită, dar în nici un caz repulsia de odinioară. Simțea că Rio Santo o iubește. Cînd o femeie simte acest lucru și cînd de la aversiune trece la

ceva mai mult decît indiferența, poți pune rămășag, după părerea comună a cincizeci la sută dintre observatori, că va iubi la rîndul ei. E chestiune de timp.

La un moment dat, se răspîndi la Londra un zvon extravagant și lipsit de orice aparență de adevăr. Se vorbea că Rio Santo intenționa să se căsătorească! Să se însoare ca cel mai simplu muritor, să pună punctul final, să renunțe la sceptru, să treacă de la poezie la proză, să-și pună o bonetă de bumbac peste coroană. O născocire stîngace ridicolă, imposibilă. Și totuși era adevărat.

Cînd se răspîndise acest zvon, Rio Santo ceruse mîna domnișoarei Mary Trevor. Contrar așteptărilor sale, întîlnise mai multe obstacole, dintre care nici cel mai mic nu era de neglijat. Mai întîi, Lady Campbell, care era loialitatea întruchipată, refuză, în ciuda dorinței ei, să-l ajute pe marchiz. Dragostea dintre Frank Perceval și nepoata ei era întrucîtva propria-i operă; pregătise cu trudă unirea lor. Să abandoneze interesele lui Frank, absent, ar fi însemnat o adevărată trădare, or Lady Campbell era incapabilă de așa ceva. În al doilea rînd, Lord James Trevor, vechi gentleman cu principii generoase, își dăduse cuvîntul lui Frank. În sfîrșit, în al treilea rînd, Miss Trevor îl iubea pe Frank Perceval. Astfel, marchizul trebui să îndure un refuz triplu motivat. În adîncul sufletului său nu se simți prea afectat, deoarece obișnuința îndelungată cu succesul nu-i îngăduia să deznădăjduiască; dar își luă un aer de profundă tristețe, sărută descurajat mîna Lady-ei Campbell și se retrase grăbit, ca un om care se teme să arate nevolnic în fața nenorocirii. Ajungînd acasă, ticlui în minte cel mai uluitor dar de nuntă pe care imaginația surescitată a unei tinere cochete l-a visat vreodată.

Lady Campbell era dezolată. Se căia amarnic că-i dăduse cuvîntul lui Frank, care, desigur, era un bărbat foarte distins, dar, în comparație cu Rio Santo, nu reprezenta nimic. Lady Campbell, care era disperată, putea, firește, să creadă că Mary suferea la rîndul ei. Ceea ce nu era tocmai exact, dar totuși posibil. Odată recunoscută durerea domnișoarei Trevor, această mîhnire putea fi interpretată în mai multe feluri: avea voie să aleagă: Lady Campbell alese. Își spuse că nepoată-sa îl iubea pe Rio Santo și că refuzul suferit de acesta constituia pricina

tristeții tinerei fete. Își spuse acest lucru de mai multe ori, fără să-l creadă, apoi, în cele din urmă, îl crezu. Dîndu-i crezare, avea în mod incontestabil dreptul de a-și împărtăși părerea altcuiva; or, cui să-i comunice impresiile ei dacă nu nepoatei dragi, fiicei adoptive?

La prima confidență, Mary avu senzația că pică din cer. Dar Lady Campbell era de bună-credință și poseda atîta elocvență! Mary, fire slabă, neobișnuită să-și analizeze cu atenție adîncul sufletului, era obișnuită, dimpotrivă, să-și însușească, fără să le judece, toate ideile mătușii ei. Și Mary se lăsă convinsă.

Faptul poate să pară ciudat, dar se întîmplă în mod curent. De-aci înainte, Lady Campbell se simți la largul ei. Își recăpătă întreaga seninătate. Trebuie să recunoaștem că situația se schimbase. Nu mai era vorba de ea, ci de nepoata ei. Nu poți, cu una cu două, să sacrifici fericirea unei tinere fete. Ceea ce îi păruse o slăbiciune, deveni pentru dînsa o datorie indiscutabilă. Își mărturisi că, în aceste împrejurări, nu te poți opri la jumătatea drumului. Pentru ea devenea o datorie să-l sprijine pe Rio Santo din toate puterile.

La drept vorbind, Miss Trevor trăia pe atunci într-un fel de amețeală continuă care o obosea și plictisea în același timp. Rio Santo produsese asupra ei o impresie stranie pe care nu putea deloc s-o definească. Lady Campbell numea asta dragoste; probabil că era. Și totuși imaginea lui Frank Perceval rămăsese adînc gravată în inima fetei. Copleșită de forța infailibilă a mătușă-si, Lady Campbell sfătuită și de indolenta slăbiciune a caracterului ei, se complăcea în această îndoială stranie, aproape fantastică. Suferea în tăcere, fără să caute o soluție.

Rămînea de învins obstacolul pe care Lord Trevor, neclintit ca o stîncă și amintindu-și de cuvîntul dat, avea desigur să-l înlăture în fața acestui nou proiect. La o înfruntare fățișă nici nu se puteau gîndi, deși — între noi fie vorba — lucrul acesta era cel mai ușor cu putință. Cînd ai reușit să te înșeli pe tine însuți, să înăbuși conștiința unei tinere fete și să-ți păstrezi totuși liniștea sufletească, poți, pe bună dreptate, să speri a suci capul unui bătrîn gentilom ale cărui cizme călcaseră mai mult pe cîmpurile de luptă decît pe covoarele discrete ale oficinelor diplomatice.

Lui Rio Santo i se îngădui să-şi declare sentimentele faţă de Miss Mary Trevor, care, în tot cursul nopţii următoare, îl visă pe Frank Perceval.

Trebuie să recunoaştem că tînărul nobil îşi alesese cam prost momentul pentru călătorie. Aşa se întîmplă de obicei la vîrsta lui, cînd părinţii, spre a dovedi tuturor înţelepciunea lor superioară, amînă o căsătorie dorită, sub pretextul că nu-i încă timpul.

Sărmană înţelepciune! Biet pretext! Există un singur moment cînd poţi fi fericit. Dacă-l laşi să treacă, spunînd: *nu-i încă timpul* sau orice altă nerozie, diavolul se amuză şi-şi vîră coada. Frank Perceval, acceptat de întreaga familie Trevor, era logodnicul aproape oficial al blîndei Mary, dar aceasta nu avea încă vîrsta potrivită! „Peste un an", i se spuse. Frank se întrebă cum va putea aştepta trei sute şaizeci şi cinci de zile, fără să moară de şapte sute treizeci de ori. Unul dintre prietenii lui — căci atunci cînd un om trebuie să-şi frîngă gîtul, se găseşte întotdeauna un prieten care să-l ajute — unul dintre prietenii lui îl sfătui să ia poştalionul şi să viziteze Elveţia. Frank plecă în Elveţia. Rămase acolo un an, nici mai mult nici mai puţin. În clipa cînd intră pe uşă, îngrijitoarea casei îi dădu o scrisoare datată cu opt zile în urmă, prin care era invitat să-şi petreacă seara acasă la Lord James Trevor. Frank îşi schimbă în grabă costumul. Balul de la Trevor House avea loc în aceeaşi seară.

CAPITOLUL V

BALUL

Trevor House, edificiu seniorial situat în Norfolk Street şi unul dintre puţinele palate particulare londoneze pe care echerul inginerului constructor nu le-a nivelat în chip jignitor, îşi înălţă, între grilaj şi grădină, ansamblul corpului său de case flancat de două aripi ieşite în afară. Faţada principală dă spre nişte boschete minunate, dincolo de care se întinde o peluză înconjurată de-a pădure deasă de arbuşti, destinată să ascundă zidul ce desparte gră-

dina de Park Lane; această grădină, foarte întinsă, pare și mai vastă datorită planului ei savant întocmit.

În seara aceea, ferestrele înalte ale fațadei erau inundate de lumină, iar bietele santinele însărcinate să păzească statuia colosală a lui Ahile ridicată în cinstea ducelui de Wellington puteau zări, printre crengile despuiate ale copacilor, luminile lustrelor atenuate de apărătoarea diafană a draperiilor.

Ora cînd se vine la bal sunase, saloanele se umpleau încetul cu încetul, iar orchestra condusă de Angelini, acest rege al cadrilului, își încerca instrumentele în acorduri nehotărîte și timide. Dansul nu începuse încă, dar fotoliile plasate în saloane își primeau treptat oaspeții; îndeosebi salonul principal, unde se afla Lady Campbell, avea un aspect fermecător și părea un coșuleț aproape plin, care mai aștepta doar cîteva flori. Lumea înfiripa dialoguri. Lady Campbell și Miss Trevor, înconjurate de un grup numeros care se înnoia necontenit, salutau, primeau omagii, răspundeau, salutau iar și-o luau iar de la capăt.

— Vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi permite, doamnă... — spuse tînărul viconte de Lantures-Luces, ridicînd mîna grațioasei Lady Campbell pînă la o jumătate de deget de buzele sale și sărutînd-o. Domnișoară, vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi permite... Aveți, vorbesc foarte serios, un evantai minunat!

— Viconte — spuse Lady Campbell, surîzînd — este pentru a șaptea oară că evantaiul nepoatei mele te farmecă.

Grupul care le înconjura pe cele două doamne în acest moment se amuză mult, deoarece remarca avea pretenția unei ironii. Vicontele de Lantures-Luces rîse mai tare și mai mult decît ceilalți.

— Adorabilă! graseiă el. De șapte ori... fermecător! De șapte ori fermecător.

Dar la această remarcă grupul nu rîse deloc, ceea ce-l surprinse nespus pe vicontele de Lantures-Luces, care, decepționat, bolborosi cu nasul în jaboul cămășii:

— Vorbesc foarte serios!

Lady Campbell se înclină de trei sau patru ori la dreapta și la stînga pentru a fi la zi cu contul ei curent de saluturi; dădu mîna cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, care intra, iar Mary o sărută pe Diana Stewart, a cărei mamă tocmai era anunțată.

— Sir Paulus — se adresă Lady Campbell unuia din cei care sosiseră — n-aveţi să ne povestiţi nici o noutate?

— Circulă zvonul — răspunse Sir Paulus Waterfield — că marchizul de Rio Santo îşi schimbă atelajele şi mobilierul din casă.

— Vorbeşti serios? întrebă vicontele. Nu sînt nici trei luni de cînd şi-a reînnoit casa.

— Marchizul are motive să procedeze astfel.

— Scumpul meu Rio Santo nu mi-a spus nimic! murmură vicontele de Lantures-Luces a cărui marotă era să treacă drept un Pilade al marchizului.

— Ce fel de motive? începu Lady Campbell.

— O căsătorie — răspunse maiorul Borougham. Marea noutate a zilei.

Mary işi pierdu surîsul de circumstanţă pe care şi-l fixase pentru totdeauna pe buze. Simţi brusc o fierbinţeală şi mîinile i se răciră. Lady Campbell îi aruncă o privire.

„Cît de mult îl iubeşte!"... gîndi ea.

Miss Trevor se gîndea la Frank Perceval, pe care nu-l mai iubea de vreme ce se stabilise astfel, dar care, de dimineaţă pînă seara, îi frămînta gîndurile, la concurenţă cu Rio Santo; căci Mary ajunsese să-i dăruiască marchizului jumătate din gînduri, dacă nu jumătate din inima ei. Rio Santo făcuse asupra ei o impresie care în nici un caz nu era dragoste, dar care, adesea, prezenta simptomele iubirii. Astfel încît, cu ajutorul sfaturilor primite din partea Lady-ei Campbell, Mary, necunoscînd bine şi neizbutind să definească sentimentul pe care i-l inspira marchizul, putea să se îndoiască, putea să considere chiar şi să ia drept dragoste preocuparea ei de fiecare clipă. Dar, cum e de presupus, această credinţă uşurelnică nu atingea decît gîndurile tinerei fete, neinfluenţîndu-i inima, care, neutră în aceste dezbateri mistice, îşi păstra, ascunsă şi latentă, tandreţea dintîi. Între inima şi gîndurile nepoatei sale, Lady Campbell îşi aşternuse cuvîntul ca un văl. Inima, orbită, se cufundase într-un somn apatic. Mary nu mai trăia decît prin gîndurile ei, care în acest sens aparţineau mătuşii, adică lui Rio Santo. Iar gîndurile, prevenite astfel, rămîneau ostile inimii; erau tăcute, dar influenţate de-o amintire. Mary, obsedată de confuzia chinuitoare care sălăşluia în ea, era iritată de memoria-i prea fidelă şi respingea imaginea lui Frank, ca pe o obsesie

supărătoare, atunci cînd n-o întîmpina cu mîngîiere și visare. În felul acesta, sufletul ei rătăcea nehotărît, într-un fel de haos unde numai ea singură ar fi putut să descurce firul Ariadnei, dar Lady Campbell veghea, aruncîndu-și necontenit vălul și împovărîndu-o pe Mary.

Deci, cum spuneam, Lady Campbell încercase un sentiment de sinceră bucurie sesizînd tulburarea sfioasei Mary, care își dădea de gol toată intensitatea simțămintelor ei de afecțiune. Cel puțin așa își imagina Lady Campbell. Se înșela. Tulburarea fetei nu scotea nimic la iveală, era doar o criză a suferinței ei confuze și neîntrerupte. Înțelesese semnificația zvonului pus în circulație pe seama marchizului; înțelesese că momentul cînd va trebui să acționeze și să ia o decizie se apropia și firea ei șovăitoare nu rezistase șocului, resimțind însutit indispoziția pe care-o încearcă orice fată tînără în clipa cînd trebuie să-l accepte definitiv pe bărbatul ce urmează să-i fie soț.

Lady Campbell se simți înduioșată și nu întrebă care era numele logodnicei lui Rio Santo.

— Marchizul e cu totul alt om — reluă cavalerul Angelo Bembo.

— Să nu-l mai recunoști! Adăugă maiorul Borougham.

Sir Paulus Waterfield spuse ceva asemănător, iar doctorul Muller emise un mormăit gutural, specific gîtlejurilor germanice cînd își exprimă aprobarea.

— Ce găsiți schimbat la scumpul nostru marchiz? întrebă vicontele de Lantures-Luces.

— E îndrăgostit! răspunseră în cor cei patru gentlemeni ale căror nume nu l-am amintit.

— Pentru trei zile — adăugă vicontele, trecîndu-și jobenul sub brațul stîng.

— Pentru toată viața — rosti pe un ton grav maiorul Borougham.

Miss Mary Trevor avu o tresărire de orgoliu, dar simți și un fior de neliniște; orgoliul aparținea fiicei Evei, și poate că-n toată Londra n-ai fi găsit o singură femeie care să nu accepte un asemenea bărbat, văzîndu-l pe Rio Santo la picioarele ei; neliniștea reprezenta un vag protest al inimii, o semitrezire, un strigăt înăbușit al conștiinței.

Vicontele de Lantures-Luces plecă hohotind zgomotos și prelungit, atît cît îngăduia locul în care se afla.

— Delicios! strigă el. Vorbesc foarte serios.

Se anunță deschiderea balului. Cavalerul Angelo Bembo

o luă pe Miss Trevor de mînă pentru a o conduce la cadril. În saloane se stîrni o forfotă generală; grupurile se amestecară; Lady Campbell, fără a-și pierde suita masculină, se trezi înconjurată de un cerc de doamne, alcătuit din acele femei care constituie un mijloc de legătură, o tranziție între partea activă și cea pasivă a unui bal, în sfîrșit, din acele doamne cărora convenienţa mondenă nu le interzice încă riguros dansul, dar care nu îndrăznesc să danseze tot timpul. Printre aceste doamne există făpturi încîntătoare și una dintre ele i-a furnizat lui Balzac tipul femeii la treizeci de ani.

Conversaţia continua cu accente frivole, clevetitoare, spirituale. Lady Campbell lansa vorbe de duh, vicontele de Lantures-Luces exclamaţii de satisfacţie, iar doctorul Muller note răgușite și germanisme neînfrînate.

— Sinceră să fiu, cînd lipsește marchizul nostru — spuse Lady Campbell, cu o imperceptibilă ironie — domnul de Lantures-Luces reprezintă providenţa reuniunilor noastre.

— De ce să-l trecem pe viconte pe planul al doilea? întrebă o baroană.

— Sînt sigură — adăugă o foarte distinsă doamnă — că marchizul ar putea fi mîndru de această comparaţie.

— Ah, doamnele mele! Ah! ... Miladies! ... bolborosi Lantures-Luces. Vă rog ... Vă cer iertare. Sînt prea strîns legat de acest scump marchiz pentru a pretinde ...

— Fără modestie, viconte! ... Dumneavoastră aveţi totdeauna de povestit o istorioară spirituală ...

— Cite o anecdotă picantă ...

— O bîrfă de bun gust ...

— Vai, miladies! ... Vai, miladies! Mă flataţi! ... Vorbesc serios.

Vicontele se evapora într-o bucurei vanitoasă. Nu mai putea rezista; se simţea în al șaptelea cer.

— Hai, viconte — continuă Lady Campbell — modestia îţi șade foarte bine, dar nimic nu trebuie exagerat, nici chiar virtuţile ... Pariez că, în această clipă chiar, ai să ne spui o istorioară.

—Să auzim, să auzim! răsună din toate părţile.

Vicontele se lăsă rugat trei sferturi de minut.

— N-aș fi vrut să v-o spun — începu el în cele din urmă — vorbesc foarte serios ... Deoarece istorioara se referă la scumpul nostru Rio Santo ...

— Marchizul?! ... Povestiți, vă rugăm! Hai povestiți mai repede!

Aceste cuvinte erau rostite de un cor de voci feminine.

— Este o poveste veche — reluă vicontele — dar n-am aflat-o decît astăzi de la un cunoscut de-al meu, un parizian ... E destul de nostimă, s-ar putea spune chiar foarte nostimă ...

— Dar povestiți-o odată!

— Imaginați-vă, frumoase doamne, că-n timpul șederii lui Rio Santo la Paris, contesa de L... și contesa de P... erau foarte îndrăgostite de marchiz ... s-ar putea spune chiar că erau nebune după el ... Într-o bună zi, paznicul din Bois de Boulogne auzi două focuri de armă în desișul pădurii. Alergă într-acolo și ... și ... Mă prind că ați ghicit ce se întîmplase.

— O crimă?

— Nu.

— O sinucidere?

— Și mai puțin ... Un duel, doamnele mele ... Un duel între contesa de P ... și contesa de L ...

— Fermecător! exclamă corul, izbucnind în rîs.

— Un duel între două contese — spuse Sir Paulus Waterfield — numai Rio Santo ar fi fost în stare să-l provoace!

— Un duel între două gontese! repetă doctorul Muller.

— Stați puțin! Partea cea mai nostimă e motivul duelului ... Închipuiți-vă, frumoase doamne, contesa de P... și contesa de L... încheiaseră între ele un acord: de îndată ce una dintre ele avea să-l cucerească pe marchiz, cealaltă trebuia să cedeze locul și să renunțe la orice pretenții.

— S-a întors lumea pe dos — interveni Lady Campbell. Oare nu era vorba de două rivale?... Aceste două femei își dezonorează sexul.

— Și, în același timp, dezonorează nobilimea! adăugă baroana.

— Nu, nu, doamnele mele! strigă Lantures-Luces. Întîmplător e vorba, pur și simplu, de două contese ale imperiului.

— Minunat!

— Cele două doamne încheiaseră deci un pact — continuă francezul. După opt zile, soarta bătăliei părea hotărîtă: trăsura doamnei de L... staționase timp de două ceasuri în fața casei lui Rio Santo. Doamna de P... se perpeli

o zi întreagă; a doua zi culese informații și dobîndi certitudinea că rivala ei procedase tocmai ca scelerații regenței, care compromiteau o femei, trimițînd trăsura goală în fața locuinței acesteia . . . Doamna de L . . . îl compromisese pe Rio Santo.

— Delicios! intonă corul.

— Vă dați seama, frumoase doamne — continuă Lantures-Luces — contesa de P . . . deveni furioasă. Cînd își întîlni prima oară dușmanca în saloanele de dincolo de Canal, îi spuse: „Doamnă, ești o înfumurată!"

— Această contesă de P . . . nu era lipsită de inteligență — observă Lady Campbell.

— Contesa de L . . ., ca o veritabilă rafinată a Imperiului, îi răspunsese printr-o lovitură de evantai peste obraz. „Destul! ripostă doamna de P . . . Fără scandal . . . Ce armă alegi?" „Pistolul." „La ce oră?" „La amiază . . ." „Pe mîine, la poarta Maillot, fără martori, luptă pînă la moarte!" Își strînseră mîinile și asta a fost tot.

— Ce diavolițe!

— Acest Rio Santo — spuse Sir Paulus — transformă mielușeii în tigri.

— Digri și bandere! adăugă neamțul . . .

Cadrilul luînd sfîrșit, cavalerul Angelo Bembo o conduse pe Miss Trevor la locul ei. Abia se așezase lîngă mătușă-sa, cînd vocea sonoră a majordomului, dominînd brusc vacarmul petrecerii, anunță în saloane numele onorabilului domn Frank Perceval.

Miss Trevor își pierdu imediat nuanțele delicate cu care dansul îi îmbujorase obrajii; deveni mai palidă decît un chip cioplit în marmură și-și duse mîna la inima care abia mai bătea. Lady Campbell se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

— Curaj, fata mea! Bietul Frank își închipuie că are drepturi; întrevederea va fi penibilă . . . Dar era atît de tînără! Inima ta se înșelase . . . De altfel, cine știe dacă Mr. Frank însuși nu și-a schimbat părerea? . . .

Acest ultim cuvînt, care voia să însemne o consolare, aduse o lacrimă în ochii sărmanei Miss Mary Trevor.

— Nu-ți arăta slăbiciunea! continuă Lady Campbell. Dacă un bărbat vede o femeie plîngînd, totdeauna crede că i s-a păstrat un rest de afecțiune . . . Iar tu nu-l mai iubești, nu-i așa? adăugă ea, plină de autentică solicitudine. Mary nu răspunse. Cum ai putea să-l mai iubești? conti-

nuă Lady Campbell. Sărmanul Frank! Venirea la Londra a irezistibilului nostru marchiz a reprezentat pentru el o lovitură cumplită, o culme a nenorocului...

Spirituala femeie tăcu și porni să cugete că, fără sprijinul ei, nepoată-sa ar fi interpretat eronat strigătul inimii, ar fi luptat zadarnic, în tăcere, împotriva iubirii ei pentru marchiz și că, din timiditate, s-ar fi căsătorit cu Frank Perceval și ar fi fost nefericită...

Imaginația este un lucru sublim!

Lady Campbell nu fusese niciodată atît de mulțumită de sine. În ce-o privește pe Miss Trevor, nu suferise nicicînd atît de crîncen.

Frank Perceval fu întîmpinat de Lord Trevor cu o sinceră și vie prietenie. Bătrînul lord se deranjă personal să-l prezinte ficei sale; dar aici atmosfera se schimbă. Mary își întîmpină logodnicul cu o oarecare răceală, care devenea cu atît mai evidentă, cu cît inima ei trezită brusc se avînta spre el și mai puternic. Simpla rostire a numelui lui Frank o smulsese violent din toropeală și sfîșiase o parte din vălul diabolic în care-i fusese înfășurată hotărîrea ei deliberată. Apariția lui Frank puse capăt diabolicului tratament metafizic. Cataracta care acoperise ochii gingașei Mary — ochii inimii — căzu deodată: fata începu să vadă, fu uimită, înspăimîntată de faptul că vedea atît de limpede în străfundurile sufletului ei. Apoi, printr-o reacție necesară și spontană, se răzvrăti împotriva mîinii despotice care-o orbise. Dar era slabă, fusese subjugată; sclavul nu se răzvrătește decît noaptea, în pădure, unde nu-i urmărit de privirea temută a stăpînului: Lady Campbell se află lîngă Mary.

Mary se supuse din nou. Ochii abia deschiși se închiseră la loc. Ea reacționă asemenea sclavului cînd întunericul se risipește și aude biciul vătafului; își înăbuși dorința de a se plînge; redeveni pasivă.

Cerul e martor că Lady Campbell n-avea deloc intenții rele. Dacă cineva i-ar fi arătat cu degetul rana sîngerîndă pe care-o întreținea în inima unei ființe dragi, faptul acesta nu numai că ar fi uimit-o, dar ar fi făcut-o să se simtă descumpănită. Cine însă ar fi putut să bănuiască un lucru atît de neverosimil? Miss Trevor era una din cele mai strălucite fete și, hotărît lucru, în toată mulțimea aceea elegantă care umplea saloanele tatălui ei, nu existau decît foarte

puțini observatori în stare să înțeleagă sau să bănuiască situația ei paradoxală și dramatică.

Mary plecă ochii sub privirea lui Frank și nu răspunse la complimentul lui, șoptit cu o voce emoționată, decît îngăimînd cîteva cuvinte lipsite de sens. Frank se simți învăluit de o teamă cumplită. Vru să mai spună ceva, dar Lady Campbell îi atinse ușor brațul cu evantaiul:

— Ai călătorit bine? Apoi, schimbînd brusc tonul, se aplecă la urechea lui și-i strecură aceste cuvinte: Te conjur, nu astă-seară; toată lumea-i cu privirea ațintită asupra ei, asupra noastră! ... Frank nu înțelegea ce voia să-i spună. Mîine — continuă Lady Campbell, cu o voce în care era prea multă milă, pentru ca Frank să se mai lase înșelat — mîine am să-ți explic totul ... Consideră-mă prietena dumitale, dragă Frank... biata copilă a rezistat mult ... a suferit mult ...

— Ce spuneți, milady! strigă Frank. Trebuie să cred că? ...

— Te rog, Mr Perceval, să așteptăm pînă mîine.

În același timp, Lady Campbell luă mîna lui Frank pe care o strînse cu o sinceritate nesimulată. Frank salută și se îndepărtă, cu inima zdrobită.

— Miss Trevor mi-a făcut onoarea să-mi accepte mîna pentru acest cadril — spuse maiorul Borougham, la primele acorduri ale orchestrei care ataca un preludiu.

Mary rămase nemișcată, buimăcită.

— Vă rog s-o scuzați pe nepoata mea, domnule maior — răspunse Lady Campbell, căreia nu-i scăpa nimic — către sfîrșitul balului își va respecta promisiunea și va dansa cu dumneavoastră.

Un surîs bizar se ivi sub mustața maiorului Borougham.

— Rio Santo cam întîrzie! spuse el la urechea doctorului Muller.

Doctorul Muller răspunse cu glas înăbușit, dar în engleza cea mai pură, dacă nu cea mai aleasă, fără nici un accent german:

— Se bizuie pe amabila Lady Campbell, și-al naibii să fiu dacă n-are motive ... Fără ea, n-aș pune mîna în foc pentru micuța ...

— Mititica bîjbîie ... nu prea știe ce-i cu ea ... Cred că-l iubește pe celălalt.

— Aș! Poate că are o inimă ... dar ochi?

— De altfel, are grijă mătușa!

Mătuşa îi spuse nepoată-şi:

— Copila mea, ce-a fost mai greu a trecut... Acum, restul mă priveşte pe mine. Ah! Dacă n-ar fi fost pentru tine, Mary, m-aş fi lipsit de misiunea asta... Bietul Frank! ...Dar e vorba de fericirea voastră; mă voi jertfi pentru ea, draga mea. Depuse un sărut pe fruntea rece şi transpirată a domnişoarei Trevor. Nu te simţi bine, dragostea mea? întrebă ea, grijulie.

— Nu ştiu — răspunse Mary — simt o durere... Cred...

— Ce crezi, fata mea?

— Cred că ne-nşelăm amîndouă... Cînd l-am văzut pe Frank...

— De asta era vorba? o întrerupse Lady Campbell, care-şi recăpătă de îndată seninătatea. Lasă totul în seama mea, dragă Mary, mă pricep în problemele astea... Ah! Ferice de tine c-am ştiut să citesc în adîncul inimii tale!

Frank rătăcea prin saloane, încercînd să se elibereze de teama dureroasă care-i chinuia gîndurile; voia să mai spere. La urma urmei, primirea manifestată de Lordul Trevor fusese la fel de cordială ca în trecut, iar cuvintele Lady-ei Campbell puteau fi interpretate în mai multe sensuri. Dar Mary?! Era oare posibil să se înşele asupra acelei răceli de gheaţă care urmase brusc căldurii de odinioară? Avea dreptul să se mai îndoiască? Frank se străduia din răsputeri să lupte, dar evidenţa îi reducea la zero toate eforturile. Ici-colo prietenii săi îl opreau să-i strîngă mîna şi să-i ureze bun-venit.

— Ce noutăţi ai, bătrîne? îl întrebă unul dintre aceştia.

— Să nu uiţi să-mi arăţi albumul, Frank — îi spuse altul.

— Ce trist arăţi! strigă un al treilea. Ai şi aflat?

Frank îl opri bursc.

— Ce să aflu? întrebă el, neliniştit.

— Bietul băiat! murmură prietenul. Dar încă nu-i nimic oficial... Simple zvonuri... Se spune că... poate că-s minciuni... Se spune că Miss Trevor se va căsători cu Rio Santo.

Frank îşi duse mîna la frunte.

— Cine e Rio Santo? întrebă el.

Prietenul îl privi stupefiat:

— Încă n-ai auzit vorbindu-se despre Rio Santo, Frank?!... Dar atunci despre cine se vorbeşte acolo, în

Elveţia?... Rio Santo e un marchiz, un marchiz cum nu mai există altul, un marchiz... La revedere, Perceval, sărmane prieten! Îl zăresc colo pe Sir Paulus, care-mi face semn că-i lipseşte al patrulea la whist.

Frank rămase singur, buimăcit de noua lovitură...

— Hei, bună scumpule! strigă o voce dogită la urechile lui. Nu te-am văzut de-un secol şi tocmai îi spuneam ieri... Cui naiba îi spuneam? Ah, da, marchizul... Îi spuneam: „E-un secol de cînd nu l-am mai văzut pe Frank, cu siguranţă că-şi face de cap în Elveţia"... Vorbesc serios, aşa i-am spus... Dar ai un aer tare amărît, dragul meu... Înţeleg. Mi s-a spus că Rio Santo...

— Deci e adevărat! şopti Frank.

— Dragul meu, eu nu ştiu nimic, dar diavolul ăsta de Rio Santo e grozav de întreprinzător!... Şi-apoi, dragul meu, are mai multe milioane decît ai tu sute de lire rentă... Ah! E-un tip teribil!...

Spunînd acestea, vicontele de Lantures-Luces piruetă pe călcîie şi plecă să trăncănească aiurea.

Frank mergea fără să vadă şi se clătina ca un om beat; simţi un braţ de femeie strecurîndu-i-se sub al său.

— Mr. Frank Perceval — îi spuse contesa de Derby — eşti nefericit, tare nefericit! Te plîng... Desigur ai aflat...

— Cred că ştiu totul, milady.

— Tot?... Nu, Mr. Perceval, nu ştii totul. Ascultă-mă!... Şi eu sufăr; aş vrea să-ţi alin durerea şi poate că...

În adîncul inimii oricărui bărbat există un demon al înfumurării neroade. În ciuda descurajării, Frank înţelese greşit şi o privi pe Lady Ophelia, cu un aer plin de uimire.

Aceasta schiţă un zîmbet trist.

— Poate că-ţi voi pune la dispoziţie mijloacele necesare pentru a lupta împotriva lui Rio Santo — continuă ea — căci pe Rio nu-l poţi învinge cu armele obişnuite...

„Iar Rio Santo!" gîndi Frank, care simţea cuibărindu-i-se în inimă o ură mînioasă şi fără margini.

— Vino mîine pe la mine — urmă contesa de Derby — lucrurile pe care trebuie să ţi le spun se rostesc în şoaptă şi cu uşile închise, într-o cameră în care nu se află decît două persoane... şi chiar atunci cel ce vorbeşte este în primejdie, ca şi cel care-l ascultă... Pe mîine, domnule Frank Perceval.

Ea se înclină, grațioasă și surîzătoare, ca după o discuție frivolă. Frank însă nu avea atîta putere. Durerea i se citea în fiecare trăsătură; își continuă mersul, căutînd un perete de care să se sprijine, un fotoliu în care să se prăbușească.

Miss Diana Stewart, verișoara lui, îl zări și-l strigă:

— Stai aici lîngă mine, Frank, am o mulțime de lucruri să-ți spun... Oh, știam că lovitura te va zdrobi.

— Ești prietena ei — murmură Frank, care abia mai putea vorbi — tu trebuie să cunoști ce-i în inima dragei mele Mary... spune-mi...

— Îți voi spune tot ce știu, bietul meu verișor; dar fă un efort și nu te pierde cu firea.

— Diana, vorbește-mi despre Mary; aștept.

—Suferă ca și tine, Frank, crede-mă... Se petrece cu ea ceva ce nu-nțeleg, dar inima nu i s-a schimbat deloc... Mary Trevor continuă să te iubească.

Un suflu imens de fericire străbătu inima adînc mîhnită a lui Frank.

— Dar căsătoria?! spuse el.

— Se vorbește despre ea; Lady Campbell o dorește... iar Mary nu se opune.

— Nu se opune! repetă automat Frank.

— Rio Santo le-a vrăjit!...

— Iar Rio Santo!... Diana... îl cunoști pe-acest Rio Santo?...

— Îl cunosc — răspunse Miss Stewart, plecînd ochii și roșind.

— Arată-mi-l... Spune-mi cine-i...

— Un bărbat căruia nimic nu-i rezistă — rosti în șoaptă tînăra fată — un bărbat frumos, nobil, puternic, care nu seamănă decît foarte vag cu ceilalți bărbați... Vai de rivalii lui, Frank!...

— Mai degrabă vai de el! o opri Perceval, care se înfierbîntă într-o clipă de exaltare teribilă. Arată-mi-l!... Ah! Trebuie să-l văd la față pe acest om, trebuie!...

Vocea monotonă și sonoră a majordomului îl întrerupse pe Frank, anunțînd cu emfază:

— Don José-Maria-Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo...

Numele de Rio Santo, lansat astfel în chip pompos, în saloane, îi țiui în urechi lui Frank Perceval, stîrnind un fel de zgomot violent și năprasnic. Tocmai în clipa cînd îl

invoca pe rivalul necunoscut dar detestat, soarta i-l scotea în față. Tremurînd de furie și neînsuflețit de bucuria sălbatică pe care o resimt oamenii curajoși la apropierea dușmanului, își scutură deodată toropeala și dădu la o parte, cu un pas grăbit, mulțimea. Instinctiv se instală la jumătatea drumului dintre ușa de la intrare și locul ocupat de Lady Campbell și Miss Travor. Bănuia că Rio Santo va trece mai întîi pe acolo.

Într-adevăr, Rio Santo se ivi aproape numaidecît. Era un bărbat înalt și cu prestanță. Chipul avea trăsături fine, delicate și o expresie de calm olimpian. Era frumos, frumos precum un zeu. Ovalul pur al obrazului nu-i era brăzdat de acea barbă romantică a cărei modă pătrundea pe-atunci chiar și-n cele mai aristocratice saloane. Purta doar o mustață subțire, neagră ca pana corbului și răsucită ca la spanioli și portughezi. Păru-i cîrlionțat n-avea o tăietură precisă și grupa la întîmplare șuvițele grațios buclate, dezvăluind o frunte lată, plină de franchețã și mîndrie. Ochii săi fermecau și dominau sub arcul îndrăzneț desenat al unor sprîncene întunecate. Mersul lui Rio Santo era plin de măreție, dar lipsit de ostentație și avea o grație inimitabilă. Purta un costum sobru în eleganța lui ireproșabilă. Trei distincții imperiale îi străluceau pe piept.

Rostirea numelui Rio Santo stîrni un murmur înăbușit printre cei prezenți. Cîteva doamne greșiră pașii cadrilului; altele uitară să răspundă unei banale întrebări adresată de partenerul lor. Murmurul se risipi curînd, dar emoția rămase. Petrecerea obținea un element în plus și fiecare femeie își simțea stimulat instinctul cochetăriei.

Frank Perceval nu putea fi comparat cu strălucitorul marchiz, sub raportul însușirilor exterioare. Era și el frumos, dar frumusețea lui nu consta atît în trăsăturile regulate cît în nobilul reflex de inteligență și generozitate care-i lumina fruntea. Avea în el ceva cavaleresc; timiditatea lui era trufașă dar curtenitoare. Pe scurt, dacă Rio Santo n-ar fi existat, el ar fi fost regele acestui tineret elegant și distins.

Frank era mult mai tînăr decît marchizul, deși Rio Santo aparținea acelei categorii de bărbați asupra cărora vîrsta nu lasă urme și pe care timpul pare să-i fi uitat în drumul său. N-ai fi putut spune cu exactitate cîți ani apăsau fruntea lui Rio Santo. Însă marchizul nu mai poseda acea floare a tinereții pe care o păstrau trăsăturile lui

Frank. Acesta își privi stăruitor și îndelung rivalul, căruia i se pusese de-a curmezișul în drumul îngust deschis de mulțime. La prima vedere, i se păru că acest chip îi mai șocase cîndva privirea, dar impresia fu scurtă și fugitivă; ceea ce văzu Frank, cu pătimașă gelozie, fu extraordinara frumusețe a lui Rio Santo. Ura îi spori pe măsura spaimei ce-i încrîncena sufletul. Căci, în asemenea clipe de chin sentimental, cînd neliniștea paralizează rațiunea, frumusețea se dovedește drept armă unică și suverană: Frank se simți învins, strivit de frumusețea rivalului. Continua să-l privească și să stea neclintit în calea lui. Rio Santo încetini mai întîi pasul, apoi se opri, căutîndu-le din priviri pe Lady Campbell și pe nepoata ei. Nici măcar nu-l observase pe Frank.

— Acolo, marchize, acolo! strigă curtenitorul viconte de Lantures-Luces, arătînd spre colțul salonului unde se afla Lady Campbell. Doamnele se plîng de întîrzierea dumneavoastră... Ei bine, Perceval, scumpul meu, fii bun și fă-ne loc, marchizului și mie.

Frank nu se urni din loc, avînd în ochii ațintiți mereu asupra marchizului expresia unui dispreț provocator. Rio Santo își îndreptă spre el privirea-i senină și nu răspunse la sfidarea mută a lui Frank decît printr-un salut plin de curtenie:

— Voi încerca să obțin onoarea de-a fi prezentat domnului Frank Perceval! spuse el simplu.

Și înainte ca Lantures-Luces să fi înrăutățit situația prin graba lui intempestivă, marchizul făcu un semn imperceptibil cu capul, semn căruia îi răspunse un personaj care tocmai intra în sală, lumea dîndu-se la o parte din calea lui, manifestînd condescendența fățișă și de prost gust aflată la temelia curtoaziei engleze. Acest personaj cunoscut nouă, căruia elegantul costum de bal nu putea să-i răpească aspectul insignifiant și burghez dăruit de natură, mergea cu capul sus și cu ochii larg deschiși, fără să se abată din drumul său: era orbul de la taverna *Armele Coroanei*.

La gestul lui Rio Santo, schimbă direcția și se așeză în fața lui Frank, silindu-l astfel pe acesta să-l piardă din vedere pe marchiz.

— Dați-vă la o parte, domnule! spuse Frank, mînios.

Orbul se întoarse spre el, ațintindu-și asupră-i ochii ficși și lipsiți de viață.

— Cu mine vorbiţi? întrebă el, cu blîndeţe.
— Cu dumneavoastră, domnule, şi găsesc ciudat faptul...
— Hei, hei, scumpule — strigă Lantures-Luces, izbucnind în rîs. Nu prea eşti în apele tale astă-seară! Sper că n-ai de gînd să-i cauţi gîlceavă lui Sir Edmund Makensie, care-i orb?
— Vă cer iertare — murmură Frank, muşcîndu-şi buzele, şi continuă să-l caute din ochi pe Rio Santo în timp ce orbul rosti blajin:
— Eu sînt cel care vă cer scuze, domnule.
Rio Santo dispăruse în mulţime.
— Să fie oare un laş?... se întrebă Frank.
Parcurse saloanele cu privirea. Găsea ciudat faptul că marchizul acceptase să profite de primul prilej oferit de hazard pentru a se eschiva.
— Să fie oare un laş? repetă el. Ah!... Tare aş vrea să fie curajos!...
— Îl vei avea aşa cum doreşti, tinere gentleman! şopti o voce batjocoritoare la urechea sa.
Frank se întoarse brusc. Lîngă el nu se mai afla decît un tip înalt, cu figură exotică, ce-şi ştergea grijuliu lentilele unor ochelari uriaşi.
— Ce-aţi spus? întrebă tînărul, cu trufie.
— Eu nu spus nimic — răspunse flegmatic lunganul care nu era altul decît doctorul Muller.
— Mi-aţi adresat cuvîntul, domnule.
— Eu nu atresat cuvînt la tumneta — declară neamţul, întorcîndu-i spatele.
Frank socoti că se înşelase; îi vîjîiau urechile; febra îl făcuse să audă cuvinte pe care nimeni nu le pronunţase. De altfel, avea alte lucruri la care trebuia să gîndească.
Rio Santo se duse lîngă Lady Campbell şi nepoata ei. Colţul în care se aşezaseră deveni deodată punctul de atracţie al balului. Toate privirile erau îndreptate într-acolo şi suita Lady-ei Campbell deveni numaidecît de două ori mai mare. Spirituala femeie constatase probabil mai de mult acest efect inevitabil al prezenţei lui Rio Santo, iar rezultatul contribuia oarecum la afecţiunea pe care i-o purta frumosului marchiz. Îl întîmpină aşa cum o mamă îşi întîmpină fiul — un fiu iubit şi admirat.
— Mary începuse să se întristeze... — spuse ea în timp ce Rio Santo săruta mîna fetei.

— Oare numai absența mea să fi pricinuit tristețea domnișoarei Trevor? întrebă Rio Santo, surîzînd.

Miss Mary încercă și ea să zîmbească, dar nu izbuti. Indispoziția ei devenea și mai confuză în prezența marchizului, care nu-și pierduse deloc forța nefastă exercitată de la bun început asupra tinerei fete. În prezența lui Rio Santo, sub privirile lui, Mary nu mai știa realmente ce se petrece cu ea. Dacă, în clipele acelea, ar fi avut curajul să înlăture dominația morală a mătușă-si, nu știm ce-ar mai fi răspuns la această întrebare pusă pe neașteptate: pe cine iubești?

Astfel încît eroarea Lady-ei Campbell era riguros scuzabilă. Și ea se afla sub influența farmecului emanat de marchiz. Putea să-i reproșeze cineva greșeala în care cădea uneori Miss Trevor însăși?

În seara aceea, Rio Santo fu mai prevenitor, mai tandru și mai convingător decît de obicei. Miss Mary, căreia o voce lăuntrică îi sugera să fie atentă și să nu uite, se lăsa purtată, fără voia ei, pe aripile farmecelor acestui bărbat pe care nu-l iubea, dîndu-l uitării pe iubitul ei Frank. Era mai mult decît o fascinație și Miss Diana Stewart folosise cuvîntul potrivit: Mary era vrăjită.

Lady Campbell îl asculta pe Rio Santo, îi dădea replica cît mai spiritual cu putință și mai găsea timp să se și extazieze de fericirea nepoatei. Asistența strecura cîte un cuvînt de admirație, vicontele de Lantures-Luces se topea de entuziasm la fiecare vorbă rostită de ilustrul său model și-și făgăduia să-l repete cu primul prilej.

Frank stătea într-un colț al salonului. Era prea departe ca să audă ceva, dar vedea tot și golea cu o lăcomie cumplită cupa amară a geloziei. Privea cu sufletul la gură, interpretînd fiecare gest, dînd fiecărei mișcări o semnificație care-i ațîța frenezia și-i sporea suferința. Cînd Rio Santo se apleca spre Mary și-o învăluia cu toată magia privirii sale, Frank era convins că citește în ea o dragoste sfioasă dar elocventă prin tăcerea ei, și atunci mînia sa deveni agonie. Stătea acolo nemișcat, trecînd de la mînie la martiraj; nu voia să plece, pentru că bărbatului care iubește cu pasiune îi place să se tortureze singur.

Orele treceau. Un singur amănunt întrerupse obsedantul spionaj al lui Frank. În momentul cînd conversația grupului prezidat de Lady Campbell atinse cel mai înalt grad de însuflețire, Rio Santo, aprins fără îndoială de

căldura discuției, își încruntă o clipă sprîncenele. Lumina unui candelabru căzu puternic asupra chipului său. Frank, care-l privea, tresări și se întrebă, pentru a doua oară, unde-l mai văzuse pe acest om. Dar trăsăturile lui Rio Santo își recăpătară poziția normală și Frank se îndoi din nou. Amintirea care-i străbătuse mintea era legată de un eveniment îngrozitor; pe temeiul unei asemănări reale sau fanteziste, memoria îi evocase o imagine atît de odioasă, încît ura însăși sau, și mai rău, gelozia nu-și puteau găsi locul acolo, pe senina și nobila figură a lui Rio Santo. Frank consideră că se înșelase. Fu cu-atît mai convins, cu cît avusese nebunia să bănuiască contrariul. O năpastă cumplită se abătuse asupra lui, odinioară, în împrejurări ciudate. Omul care jucase rolul principal în drama aceea înspăimîntătoare — va trebui s-o istorisim cîndva cititorului — omul acela și Rio Santo se asemănau, așa cum un cerșetor poate semăna cu un prinț. Frank alungă orice bănuială. Avea suficiente motive recente să urască, fără a mai fi nevoie să-și lege aversiunea de ipoteze incerte, clădite pe ultraje îndepărtate. Și astfel își puse tot sufletul în mînia actuală. Furia lui nu se înșela deloc; era concentrată asupra marchizului, lăsînd-o la o parte pe Mary, despre care știa că are un caracter slab și influențabil.

În sfîrșit, Rio Santo se ridică pentru a se plimba prin saloane și a prezenta omagiile sale doamnelor. Frank, care așteptase cu nerăbdare această clipă, își părăsi postul de observație și-i adresă cuvîntul:

— Domnule — rosti el cu acel calm afectat, specific omului de lume care știe totdeauna să-și stăpînească emoțiile cele mai puternice — v-ați manifestat adineauri dorința de a-mi fi prezentat.

Rio Santo nu-l recunoscu de la prima vedere. Cînd își dădu seama cu cine are de-a face, îi zîmbi și-i întinse mîna.

— Mr. Perceval? . . . spuse el. Într-adevăr, era firească dorința mea de a cunoaște pe omul despre care Lady Campbell mi-a vorbit adesea cu o afecțiune maternă și pe care Miss Trevor îl iubește ca pe-un frate drag . . .

Frank luă mîna lui Rio Santo și-o strînse puternic.

— Ați și început deci să iubiți tot ceea ce iubește ea? întrebă el, cu un surîs amar. Domnule, dumneavoastră dețineți cel mai frumos rol; în timp ce eu, fără să vreau, am devenit personajul acela ridicol al iubitului uitat care stin-

ghereşte şi pe care toată lumea îl dispreţuieşte sau compătimeşte... O iubesc pe Miss Trevor, domnule!

Rio Santo nu-şi retrase mîna.

— Ştiam acest lucru — declară el pe un ton mai rece — Lady Campbell mă pusese la curent... speram... cu toţii nădăjduiam că absenţa...

— În numele cui vorbiţi, domnule? îl întrerupse Frank.

— Vorbesc în numele meu, al Lady-ei Campbell...

— Destul, domnule, destul! îl întrerupse iarăşi Frank, cu o voce poruncitoare. Dacă mai pronunţaţi un singur nume, vă declar mincinos.

— ...Şi în numele domnişoarei Mary Trevor — rosti încet Rio Santo. În acelaşi timp, îşi retrase mîna şi duse un deget la buze. Privirea lui îşi păstra calmul, nici o cută nu-i tulbura fruntea. Mr. Perceval — continuă el, cu blîndeţe — nu cred să fi răspuns provocării dumneavoastră. Aş fi dorit să fim prieteni, dar întrucît aţi hotărît altfel, fie...

Frank roşi de plăcere.

— Pe mîine deci, domnule — spuse el. Doresc ca unul din noi să moară şi mulţumesc lui Dumnezeu c-am găsit în dumneavoastră un gentilom... Pe mîine!...

Rio Santo îşi continuă plimbarea prin saloane, depuse omagiile sale doamnelor, apoi se aşeză din nou lîngă Mary.

— V-am văzut stînd de vorbă cu Frank Perceval — îi spuse în şoaptă, pe-un ton neliniştit, Lady Campbell.

E-un tînăr foarte simpatic — răspunse Rio Santo.

CAPITOLUL VI

FIICA SPÎNZURATULUI

Bileţelul oferit de Tyrrel Orbul frumoasei fete din tavernă, Susannah, în seara precedentă, pe malul Tamisei, purta următoarea adresă: *Wimpole Street, 9.*

La amiază, Susannah, punctuală la întîlnire, trecu de poarta deschisă, urcă treptele de piatră ale peronului şi sună la uşa cu numărul 9 de pe Wimpole Street. Era o

casă deosebit de frumoasă. Susannah nu trebui să sune a doua oară. Ușa se deschise imediat. Un servitor într-o livrea strălucitoare o întîmpină și, fără să scoată cu cuvînt, i-o luă înainte, conducînd-o în prima cameră de la parter, unde o subretă, pe care puteai ușor s-o iei drept o lady, ședea pe scaun și părea că așteaptă. Cînd Susannah intră pe ușă, fata se ridică grăbită și făcu o reverență la fel de grațioasă, la fel de prelungă, în sfîrșit, la fel de perfectă ca aceea pe care ar fi putut-o executa o subretă de teatru.

— O voi anunța pe doamna ducesă de sosirea Înălțimii Voastre — spuse ea apoi în franțuzește. Rog pe Înălțimea Voastră să binevoiască a intra în salon... dacă Înălțimea Voastră nu preferă să urce în apartamentul domniei sale... Înălțimea Voastră se află acasă...

— Știu — confirmă Susannah.

Intră într-un salon splendid, luxos mobilat în stilul numit *rococo* de cealaltă parte a Canalului. Se trînti într-un fotoliu. Servitoarea ieși de-a-ndăratelea, făcînd reverențe grațioase.

Frumoasa slujnică din tavernă acceptase titlul de prințesă și dovezile de respect, fără să manifeste cea mai mică uimire. Își lepădase veșmintele din ajun ca să îmbrace o toaletă elegantă, dar bizară și aproape teatrală. O rochie de catifea neagră îi desena formele minunate; în loc de pălărie, avea pe cap un văl de dantelă, aruncat parcă la întîmplare și ale cărui cute lăsau să se întrezărească, sclipind prin păr, reflexele unei diademe de jais negru. La lumina zilei, ca și la cea a lămpilor, arăta nespus de frumoasă, însă acum se observa clar o oarecare oboseală pe chipul ei; îți dădeai seama că numai neliniștea, o neliniște crudă și îndelungată, înfruntată cu curaj, putuse să adumbrească flacăra înnăscută a ochilor ei mari, negri.

În sfîrșit, ziua, exista mai puțină vigoare și mai puțină îndrăzneală în înfățișarea și atitudinea acestei minunate fapturi. Disprețul din ajun căpătase aspectul suferinței; era în avantajul farmecelor ei; prea multă forță surprinde și respinge; bărbatul care ar fi văzut-o astfel ar fi simțit un soi de bucurie egoistă, bănuind slăbiciunea femeii îndărătul acestor perfecțiuni trufașe.

O ușă a salonului se deschise încet, în timp ce draperia care o ascundea luneca de-a lungul unei vergele de metal

daurit. În prag își făcu apariția o bătrînă care se pierdea aproape cu totul într-o multitudine exuberantă de panglici și dantele. În centrul acestei figuri ale cărei trăsături ofilite luptau încă împotriva „ireparabilului ultraj al anilor", doi ochi vioi, peste măsură de mobili, pătrunzători și curioși, străluceau sub pleoapele agitate de-un tremur nervos. Era multă viclenie răutăcioasă în acești ochi, dar și mai multă în trăsăturile din jurul lor. Exista, de asemenea, o bunătate prefăcută și o oarecare voioșie nelipsită de distincție. Era o femeie măruntică și plăpîndă, înfășurată într-un capot matlasat, larg, de satin. Se opri în prag și-și aținti privirea asupra tinerei fete. Se uită la ea timp îndelungat. Era privirea unei femei experte, cunoscătoare. După acest examen, schiță un zîmbet și un gest de satisfacție.

— Perfect! murmură ea. Perfect! . . . Numai un orb e-n stare să scoată la iveală femei atît de frumoase! Tuși și închise ușa. Susannah se întoarse încet. Scumpa mea copilă — spuse bătrîna — eu sînt văduva ducesă de Gêvres, iar mata ești văduva nefericitului meu nepot, mort în floarea vîrstei, pe care-l voi regreta în veci, prințul Philippe de Longueville . . . Îmbrățișează-mă, scumpa mea nepoată. Bătrîna franțuzoaică se aplecă și-o sărută pe frunte pe Susannah, care nu se împotrivi. Prințesă — continuă ea — sper că vei ține minte numele soțului tău pe care-l deplîngi de șase luni. Philippe de Longueville, frumoasa mea scumpă, Philippe de Longueville. . . Ne-am înțeles?

Susannah ridică ochii ei mari, plini de nepăsare, asupra noii mătuși.

— Philippe de Longueville! repetă ea. Fie și așa.

— Pfui! Susanne! . . . Te numești Susanne; scoatem terminația ebraică. . . Pfui, copila mea. . . Măcar din respect pentru numele descendenților lui Dunois! . . . Sîntem bastarzi de sînge regal, scumpa mea, și-o sută de poeți l-au slăvit, mai mult sau mai puțin inspirat, pe ilustrul nostru strămoș! Bătrîna franțuzoaică declama această tiradă cu o emfază pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică. Prințesă — continuă ea, apropiind un fotoliu în care-și cufundă brusc micuța-i persoană — ești nepoata mea, sînt mătușa ta, trebuie să ne iubim mult. . . Legea naturii e categorică în această privință. . . Ești într-adevăr cea mai frumoasă fată pe care am întîlnit-o în cursul celor șaizeci de ani de

cînd mă aflu pe pămînt!... Dar, desigur, ți s-a mai spus!... Apropo, iată armele tale, scumpa mea nepoată: de azi înainte această pecete iți aparține. Puse in degetul Susannei un inel mare cu briliante, în interiorul căruia era gravat ecusonul Franței cu însemnele casei Orléans și contraînsemnele atestînd bastardul regal. Și-acum, să ne ocupăm de afaceri — continuă ea. Mai întîi, binevoiește să citești această scrisoare care îți este adresată.

Susannah luă scrisoarea și o deschise. Iată conținutul ei:

„După ce te-ai despărțit de omul care ți-a salvat viața ieri seară, te-ai dus în Goodman's-Fields, cartierul evreiesc. Acolo te-ai învîrtit mult timp în jurul ruinelor unei case demolate...

— Casa tatălui meu! exclamă Susannah.

„Te-ai întors apoi prin Leadenhall Street, te-ai urcat într-o trăsură la capătul lui Cornhill, lîngă Bancă, și te-ai dus la Warren's Hôtel, Regent's Street, unde ți-ai petrecut noaptea. Azi-dimineață, ai plecat cu noaptea în cap, pe jos, ți-ai cumpărat rochia aceea pe care va trebui s-o schimbi cu una mai decentă, apoi ți-ai petrecut două ore așteptînd, în colțul lui Clifford Street, o persoană care n-a venit..."

— Care n-a venit! repetă cu tristețe Susannah.

„Totuși doreai mult s-o vezi! continua scrisoarea care părea să răspundă gîndurilor Susannei. Ai părăsit Clifford Street, apoi te-ai întors, te-ai îndepărtat din nou ca să vii iar...

Nu poți ascunde nimic privirii care-ți urmărește de-aci înainte acțiunile.

Așteaptă. Fii pregătită pentru misiunea care ți se va încredința; păstrează tăcere după ce-o vei fi îndeplinit!"

Nici o iscălitură.

Susannah aruncă scrisoarea și-o privi pe bătrînă drept în față.

— Am fost urmărită — spuse ea. În ce scop?... Acești oameni susțin că sînt puternici; ce mă privește asta pe mine?... Mă amenință: e-o nebunie să amenințî o femeie pe care ai întîlnit-o pe drumul morții.

Sub privirea pătrunzătoare a Susannei, văduva ducesă de Gêvres își plecă ochii, așa cum coarnele unui melc se retrag la atingerea neașteptată a unui corp străin. Se

simți brusc dominată și rămase multă vreme tăcută după ce vocea fermă și gravă a Susannei încetase să vibreze în urechile ei.

— Să mă ierte Dumnezeu, copila mea — spuse ea, în sfîrșit, pe un ton supus și total lipsit de nuanța sarcastică întrezărită în primele ei cuvinte — mergi mult prea departe. Posibil să fi fost urmărită... înclin s-o cred, dar asta nu arată decît o grijă deosebită. Ei susțin că sînt puternici: sînt, într-adevăr, fata mea; sînt chiar într-o asemenea măsură, încît nici nu-ți poți da seama... Cît despre amenințări, fii liniștită, te-asigur că te-nșeli... Nu-i vorba de nici o amenințare!... Vei fi folosită la realizarea unui proiect... a mai multor proiecte... ce știu eu? Dar, în schimb, vei trăi înconjurată de lux, de plăceri, vei fi fericită...

— Fericită!... murmură frumoasa fată, a cărei privire își pierduse fixitatea mohorîtă. Nu mă iubește!

— Cine ar putea să nu te iubească pe tine, fata mea?

— Nici nu mă cunoaște!

— Cu-atît mai bine!... Îți dai seama cîte noi puncte de atracție ai dobîndit de ieri?... Ieri nu erai decît frumoasă; astăzi ești bogată, ești prințesă... Ascultă-mă și crede-mă, Susanne... De-aci înainte ai la dispoziția ta o putere aproape supranaturală... Cu cît vei servi mai devotat această forță misterioasă despre care vorbeam adineauri, cu-atît mai bine te va servi și ea. Începînd de astăzi, ești unul din miile de atomi care-o alcătuiesc; vei mări puterea ei irezistibilă și această putere îți va aparține... Tot ce vei dori ți se va îndeplini; ceea ce ți se părea un vis nebunesc va deveni realitate...

Susannah se ridicase pe jumătate. Frumosu-i chip își pierdea treptat expresia de nepăsare posomorîtă. Privirea ei scînteia din cînd în cînd sub arcul violent încordat al sprîncenelor negre. Nările îi palpitau, pieptul i se înfiora; un fel de curent magnetic părea să injecteze viața în valuri în fiecare din arterele ei. Nu mai era frumoasă, era sublimă.

Franțuzoaica, uluită de această strălucire spontană, o privea amuțită.

— Tot ce voi dori, mi se va împlini... — repetă Susannah, cu efort. Ceea ce mi se părea un vis va deveni realitate... Ridică ochii spre cer și două lacrimi i se prelin-

seră ușor de-a lungul obrajilor. Oh, ceeea ce doresc? continuă ea, împreunîndu-și mîinile. Visul meu e să am dragostea lui! . . . Sînt ei destul de puternici ca să-mi dăruiască iubirea lui?

Franțuzoaica zîmbi și îi apucă amîndouă mîinile.

— Ei pot orice — răspunse ea, dînd vocii stăpînite o emfază misterioasă. Ai plîns mult, nu-i așa?

— Oh, nespus de mult! răspunse Susannah.

— Vei uita ce-nseamnă lacrimile. . . Spune-mi. . . omul pe care-l iubești, fără îndoială, e puternic și bogat, nu-i așa?

— Cred că-i sărac. . . Venea adesea să se împrumute de la tatăl meu, pe vremea cînd exista aur în casa dărîmată acum, la Goodman's-Fields.

— Cum îl cheamă?

— Brian de Lancester — răspunse frumoasa fată, cu un aer orgolios.

— Brian de Lancester! repetă franțuzoaica, care nu-și putu reține o grimasă de dispreț. Fratele sărac al bogatului conte de White-Manor! . . . Dumnezeule! Fata mea. . . Pentru Mr. de Lancester, sărăntocul, ai plîns atît de mult? . . .

Susannah își retrase brusc mîinile și privirea ei aspră stăvili cuvintele în gîtlejul ducesei de Gêvres.

— Îl iubesc — spuse ea, ridicîndu-și capul cu o privire de regină — și sînt mîndră că-l iubesc.

— Ai dreptate, frumoasa mea — replică timid bătrîna — sînt franțuzoaică și-mi place să glumesc: nu trebuie să te superi niciodată pe mine. . . La urma urmei, Brian de Lancester va moșteni poate într-o bună zi White-Manor și demnitatea de pair. . . Pe el îl așteptai în Clifford Street?

Susannah făcu un semn afirmativ cu capul.

— Sărmana mea copilă! strigă ducesa. Dar chiar dacă ar fi trecut prin fața ta, nu te-ar fi observat; dacă te-ar fi observat, nu te-ar fi luat în seamă, iar dacă te-ar fi luat în seamă, ai fi fost pierdută! Nu holba așa frumoșii tăi ochi uimiți, draga mea . . . pierdută, ți-o repet! . . . Doamne Dumnezeule! Crezi că Brian de Lancester, oricît ar fi el de original și nebun. . . te rog să mă ierți, s-ar lăsa copleșit de pasiune pentru o domnișoară pe care ar întîlni-o întîmplător la un colț de stradă?

— E adevărat! murmură Susannah, îngălbenindu-se, ca și cum ar fi scăpat de-o mare primejdie.

— Nu așa trebuie să faci cunoștință cu el, prințesă... ci la o petrecere din West End... la Almack... în parc, în trăsura cu blazon...

— E adevărat — spuse din nou Susannah — luxul, bogăția... el mă făcuse să uit toate astea... Ieri mi s-a făgăduit luxul... Se ridică și, ca și cum ochii i s-ar fi deschis deodată, își plimbă privirea prin salon. Ceea ce văzu o făcu să zîmbească, bucuroasă; bucuria îi era nobilă și frumoasă, la fel ca durerea. N-am nimic de zis — continuă ea — oamenii s-au ținut de cuvînt. Totul aici e-aproape la fel de strălucitor ca în locuința din Goodman's-Fields, acum dărîmată, înainte de spînzurarea tatălui meu... Oh, da, voi trăi aici, ca odinioară... Voi picta flori frumoase și ți le voi dărui dumitale, doamnă... voi cînta, apoi am să-l întîlnesc. Cînd îl voi vedea?

Susannah rostise primele cuvinte pe un ton visător; această ultimă întrebare o puse brusc, cu o voce pasionată. Bătrîna rămase o clipă pe gînduri, încrucișîndu-și mîinile mici și zbîrcite pe genunchi și mijindu-și ochii:

— Îl vei vedea astă-seară — spuse ea în cele din urmă.

— Astă seară?! strigă Susannah, sărind ca o ciută tînără, cuprinsă parcă de un fel de delir. Astă-seară!... Apoi, reluîndu-și atitudinea grațioasă și semeață, întinse mîna franțuzoaicei și-i spuse cu o expresie de recunoștință nemărginită: Îți mulțumesc, simt c-am să te ador.

Bătrîna clătină încet din cap.

— Sărmana mea copilă, mult îl mai iubești, prea mult!... O asemenea dragoste e primejdioasă, deoarece alungă prudența... Vei ști să păstrezi secrete față de el?

— Nu — răspunse Susannah — îi voi spune totul.

— Te vei nenoroci, fata mea!...

— Ce importanță are?

— Iar pe el îl vei ucide. Susannah își pierdu surîsul și-și încruntă sprîncenele. Nu ameninț pe nimeni, copila mea — continuă franțuzoaica — n-are rost să te mînii; îți spun doar care-i situația... Ascultă-mă: cunosc, ca de altfel toată lumea, caracterul excentric și îndrăzneț al onorabilului Brian de Lancester. Dacă-i vei spune un cuvînt, va înțelege totul, va bănui, va voi să lupte... Or, a lupta împotriva lor, înseamnă a muri. El este unul sin-

gur; organizația are atîția membri, încît nici nu le mai știe numărul. El este mezinul familiei, un simplu gentilom sărac; printre noi se găsesc lorzi și oameni a căror bogăție a devenit proverbială... La prima lovitură, va fi strivit ca o muscă.

— Voi ști să tac — o întrerupse Susannah.

— Te cred; vei tăcea, fiica mea — zise ducesa, aruncînd nepoatei ei improvizate o privire profundă și scrutătoare — vei tăcea, deoarece ți-ai dat seama că-n jurul tău există ochi și urechi la pîndă... Va trebui să-ți savurezi fericirea prezentă și să nu te angajezi într-o luptă fără noimă... Ești prințesa de Longueville; ce secrete îți poate cere el să-i dezvălui? Îi vei dărui dragostea ta; oare nu-i de ajuns pentru un gentilom sărac, dragostea unei prințese văduve de douăzeci de ani, mai frumoasă decît un înger și mai bogată decît o regină?

— Nu, vai! Nu, nu-i de ajuns — spuse Susannah — regină să fi fost și nu era de ajuns, căci Brian e mai presus de orice; dar nu voi scoate un cuvînt... Spui că-l voi vedea astă-seară?

— Am să mă țin de cuvînt, fata mea.

Franțuzoaica se ridică și sună. Servitoarea își făcu apariția și, primind poruncă, aduse cele trebuincioase pentru scris.

— Este ora trei — murmură —ducesa în timp ce așternu cîteva cuvinte pe hîrtie — mai avem trei ore; mai mult decît ne trebuie... Mariette, dă-i biletul ăsta lui Joe și spune-i să-l ducă în pas alergător doctorului... Pe-acesta i-l dai lui Dick; maiorul trebuie să-l primească într-o jumătate de ceas... Ai grijă ca Ned să pregătească pentru orele șase și jumătate trăsura Înălțimii Sale prințesa... Du-te! Servitoarea ieși. Scumpa mea nepoată — continuă ducesa, — astă-seară are loc un spectacol german la teatrul din Hay Market... În mod excepțional, lumea mondenă va părăsi astăzi *King's Theatre*. Pregătește-ți toaleta, frumoasa mea dragă...

— Și Brian?

— Brian de Lancester va fi acolo.

— De unde știi?...

— Va fi acolo, fata mea.

CAPITOLUL VII

EDWARD AND COMPANY

Exista pe atunci, în apropiere de unghiul format de Finch Lane și Cornhill, o străduță îngustă, pavată cu macadam, la capătul căreia nu se zărea decît o fîșie subțire de cer abia luminat. Această stradelă se întindea de-a lungul uneia din laturile imensei clădiri dreptunghiulare care, de cealaltă parte, dădea în Finch Lane și în Cornhill, unde se afla fațada sa impunătoare.

Pe vremea aceea, Finch Lane era și mai noroios, și mai sumbru decît astăzi. Stradela era în bună măsură răspunzătoare de reputația proastă a cartierului. Nu întîlneai pe acolo decît umbre de samsari care-și plimbau în jurul lui *Royal Exchange* mizeria famelică și orgolioasă. Asta, în timpul zilei. Noaptea, lumini roșietice apăreau în fundul străzii. Țipete prelungi răbufneau din tavernele sordide. Se auzea sunetul fascinant al aurului, vocea provocatoare a curtezanelor și blestemele stridente răcnite în cursul încăierărilor. Nici una din condițiile necesare celor ce se îndeletniceau cu tîlhăria la drumul mare nu lipsea acestui loc de elită.

Parterul impunătoarei clădiri care dădea în Cornhill era ocupat de două elegante magazine gemene. Primul înfățișa, dincolo de geamurile vitrinei, un minunat sortiment de bijuterii; celălalt cuprindea diverse obiecte necesare ambelor sexe, de la pantofi de lac, ciorapi și dantele, pînă la fracuri gata confecționate și cașmire indiene. Aceste două magazine, cu o bogată clientelă, făceau minuni. Pe firma bijutierului se putea citi numele Falkstone; pe cea a magazinului de galanterie, Bertram.

În Finch Lane răspundea, aflîndu-se în aceeași clădire, prăvălia unui zaraf; dar aici aspectul era total diferit. Finch Lane, stradă strîmtă și sufocată, constituia un fel de fundătură între marea arteră și aleea întunecată despre care am vorbit. Aici, lumina zilei era mai cernită, ceea ce, adăugat la așezarea specială a perdelelor și a grilajelor interioare, dădea oficiului de schimb o fizionomie aproape misterioasă. Cu toate acestea trebuie să credem că aici nu se petrecea nimic extraordinar,

deoarece, cît era ziua de mare, se schimbau bancnote pe aur și aur pe bancnote.

Lîngă zaraf era un negustor de lucruri de ocazie. Aici, întunericul avea o intensitate ceva mai mare. Negustorul aprindea lumina cu douăzeci de minute înaintea zarafului. Zaraful se numea Mr. Walter; negustorul, Peter Practice.

În sfîrșit, în spatele clădirii, în aleea strîmtă, dădeau opt sau zece ferestre cu gratii ale căror geamuri, spoite cu var, nu permiteau privirilor indiscrete să răzbată în interior. Acolo se aflau instalate birourile casei de comerț Edward and Co.

Ce comerț făcea această casă? Nimeni n-ar fi putut spune exact, și acest mister frămînta foarte mult pe micile negustorese din Finch Lane, ca și pe marile comerciante din Cornhill. Se vorbea, în termeni foarte vagi, fără să se știe ceva precis, că Edward and Co. ar fi niște angrosiști de mărfuri străine. Dar ce fel de mărfuri?

Deseori erau văzuți venind acolo oameni încărcați cu pachete; uneori, apăreau căruțe care se opreau în fața ușii. Baloturi și pachete intrau în clădire; dar niciodată, absolut niciodată, nu se vedea ceva ieșind.

Trebuie să recunoaștem că era nespus de straniu. Dar mai existau și alte lucruri bizare. De ce, bunăoară, nu puteai vedea niciodată în această casă extraordinară vreun funcționar sau vreun patron? Cei care pătrunseseră în birouri, fie sub pretextul de a schimba vreun act bancar fără cont, fie sub orice alt pretext uzitat în comerț, văzuseră gratii; iar în spatele acestor gratii, perdele verzi de nepătruns, atîta tot. Un valet înveșmîntat într-o livrea roșie, care se afla în dreptul ușii de la intrare, era singura ființă vie ce-și arăta chipul în acest straniu birou. De ce, apoi — și acest lucru ațîța îndeosebi curiozitatea negustorilor din apropiere — de ce patronul magazinului de galanterie, bijuterul, negustorul de vechituri și zaraful se stabiliseră acolo toți patru în același timp și exact în perioada în care birourile casei Edward and Co. se instalau pe străduța fără nume?

Poate că — mulți gîndiseră astfel la început — Edward and Co. erau comanditarii celor patru negustori subalterni, pe care de altfel nimeni nu-i cunoștea în oraș; dar atunci de ce nu se frecventau deloc între ei și, mai

ales, de ce nu aveau nici o legătură, măcar de simplă vecinătate, cu birourile Edward and Co.?

Iată atîtea întrebări grave, dificile, imposibil de lămurit.

Din cînd în cînd, cam o dată pe lună, se vedeau deschizîndu-se ferestrele largi de la primul etaj, care dădea în spre Cornhill. Un bărbat frumos, un gentleman impunător apărea atunci îndărătul faldurilor mătăsoase ale perdelelor. Cine era acest gentleman? Patronul casei Edward and Co.?

Ceea ce se știa era faptul că Edward and Co., negustorul de vechituri, zaraful, patronul magazinului de galanterie și bijutierul se aflau acolo de un an, că, după toate aparențele, făceau afaceri foarte bune și, că, nu se putea spune absolut nimic despre creditul lor.

Odată, vecinele curioase crezuseră c-au găsit cheia enigmei. Văzuseră vreo treizeci de bărbați vînjoși și sărăcăcios îmbrăcați trecînd pragul lui Edward and Co. Evident, oamenii erau marinari; evident, veniseră să caute de lucru; evident, Edward and Co. erau mijlocitori de angajamente.

O meserie bună, bănoasă și cinstită!

Excelent raționament!

Numai că, după o lună, aceiași oameni au fost văzuți venind din nou. Se angajau cam des marinarii! După o altă lună veniră iar, apoi din nou, la capătul celei de-a treia luni. Nu puteau fi marinari.

Dar atunci ce erau?

Se merse pînă acolo încît se vorbi despre lucruri nemaiauzite: asociații tenebroase, negoțuri criminale, hoții! . . . în sfîrșit, prostii de care niște oameni cu judecată nu s-ar fi încumetat să se ocupe.

Oricum, a doua zi după balul de la Trover House, era tocmai ziua aleasă de pretinșii marinari pentru a vizita birourile casei de comerț Edward and Co. Pe la orele unsprezece dimineața, fură văzuți sosind în ceață și trecînd pragul clădirii dreptunghiulare care dădea în stradelă. Valetul în livreaua roșie îi recunoscu, îi salută și-i lăsă să intre. Erau treizeci și șase. Cînd trecu și cel de-al treizeci și șaselea, valetul încuie ușa de două ori și se retrase.

Cei treizeci și șase de nou-veniți erau aproape toți niște vlăjgani mătăhăloși cu mutre deocheate. Unii purtau pe

chip trăsăturile acelea josnice pe care le lasă desfrîul; alții aveau pe obraz răni rezultate din recente înfruntări pugilistice; în sfîrșit, alții prezentau o față netedă și plină, cu favoriți bogați. Aceștia n-aveau aerul c-au bătut multă vreme străzile Londrei, dar nu ți-ar fi făcut plăcere să-i întîlnești noaptea pe un drum pustiu. Aveau cu adevărat chipuri de oameni certați cu legea. Cei mai mulți dintre ei au și trecut prin fața ochilor noștri și cititorul a recunoscut, desigur, în această distinsă adunătură pe cîțiva dintre navigatorii nocturni de pe Tamisa.

Astfel, se afla acolo vigurosul Tom Turnbull, care, la lumina zilei — trebuie s-o spunem spre cinstea lui — avea aerul unui pungaș remarcabil, burduhănosul Charlie, vîslaș al vasului-amiral comandat noaptea trecută de căpitanul Paddy O'Chrane, Patrik, Saunie-lătrătorul, Snail-miorlăitorul și alții ale căror nume nu le-am pomenit. Nu mai lipsea din tacîm decît însuși bravul căpitan, fracul său albastru cu nasturi negri, pantalonul bufant și bastonul salvat de la naufragiu.

Biroul în care se găseau adunați era o încăpere mare, despărțită în două de un grilaj de care era lipită o perdea verde opacă. Grilajul avea niște mici ferestruici. Deasupra uneia din ele, se putea citi cuvîntul: CASSA.

Cei treizeci și șase de gealați ai noștri știau să citească destul de bine pentru a descifra acest cuvînt magic. Se instalaseră tăcuți pe o bancă de lemn, dispusă ca un divan în jurul camerei. Numai ultimul sosit, nemaigăsind loc pe bancă, stătea în picioare, într-o *ambrazură*, și-și lipea nasul de geamurile a căror transparență era ascunsă sub un strat gros de var.

La prima vedere, ai fi zis că încerca să privească prin această barieră opacă; dar, dacă te uitai mai bine la el, îți puteai da seama că o treabă mai puțin mterială îi frămînta gîndurile. Degetul arătător de la mîna dreaptă parcurgea rapid, unul după altul, degetele de la mîna stîngă: calcula, aduna. Omul nostru era un calculator în zdrențe. În zdrențe nu este totuși cuvîntul cel mai potrivit. Diversele părți componente ale costumului său abia se mai țineau una de alta. Avea o haină trei sferturi, scurtă și strîmtă, cum poartă lightermenii (lampagiii), peste o cămașă albastră, niște pantaloni de postav negru, despicați deasupra gleznei, care lăsau să se vadă o pereche de ciorapi cîrpiți peste măsură. Pe cap purta o pălărie de fetru

veche, cu boruri microscopice, iar în picioare nişte pantofi cu o talpă groasă de două degete. În ciuda înălţimii obţinute prin aceste formidabile încălţări, omul nostru era foarte scund, iar membrele sale, dizgraţios îmbinate, ofereau un ansamblu lipsit de orice simetrie. În schimb, fiecare din membre, luate în parte, avea o particularitate foarte viguroasă. Iar chipul său nu se putea spune că avea o expresie comună. Fruntea era lată de cel mult trei degete. De la această frunte pornea, fără nici o punte de trecere, un nas acvilin, subţire, palid, ale cărui nări înguste abia reuşeau să inhaleze cantitatea de aer indispensabilă respiraţiei. N-avea barbă, ci doar, ici-colo, cîţiva ţepi roşcaţi care-i denivelau pielea amărîtă a obrazului. O gură subţire şi teşită, în colţurile căreia un surîs din obişnuinţă săpase două cute destul de voioase. O privire pătrunzătoare, uneori vicleană, alteori neruşinată, sub nişte sprîncene roşcate şi stufoase.

Aşa arăta omul nostru cînd stătea nemişcat. Cînd începea să meargă, întreaga lui persoană căpăta o notă în plus de urîţenie. Lipsa de graţie a mişcărilor atingea ridicolul, iar ridurile în mişcare ale gurii, învălmăşindu-se într-un chip bizar, dădeau figurii sale o expresie de îndrăzneală nemiloasă şi umilă ipocrizie. Înainte de a-i pomeni numele, cunoscut cititorului, vom adăuga o ultimă trăsătură care-şi avea originalitatea ei: peste tot, la pantaloni, la haină, la vestă şi la cămaşă, avea buzunare. Numai la haină număra cinci. Buzunarul principal, plasat într-un loc neobişnuit, cobora de la centură în dreptul şoldurilor prin faţă şi era căptuşit solid cu piele. Celelalte, largi şi bine cusute, erau cît se poate de bine ascunse.

Acest om era Bob Lantern, asasinul de la Temple Church.

Cei treizeci şi cinci de asociaţi ai lui Bob Lantern sosiseră cu toţi în păr de cîteva minute, cînd dindărătul perdelelor verzi se auzi o voce:

— Sînteţi aici?

— Sîntem cu toţii, Mr. Smith — răspunse Tom Turnbull, vlăjganul care părea să exercite o oarecare influenţă asupra restului trupei.

— Sîntem aici! repetă, cu o voce dogită, micuţul Snail.

Prin spatele perdelei se auzi zgomotul strident și sec al unei broaște cu combinație secretă.

— Tii, ce zăpăcit sînt! exclamă în aceeași clipă invizibilul Mr. Smith. Am uitat să pregătesc mărunțișul... Nicholas!

Și cum acesta nu răspunse destul de repede la chemarea lui, scutură cu violență un clopoțel. Nicholas, valetul cu livreaua roșie, intră numaidecît printr-o ușă interioară în colțișorul unde se afla Mr. Smith. Acesta îi puse în brațe un teanc de bancnote.

— Monede! spuse el. Haide, mai repede!

Nicholas ieși.

— Ați auzit, gagiilor? îngăimă Tom Turnbull, cu glas înăbușit. Monezi!....

— Ei, da, Tomy, micuțule — răspunse buflea de Charlie, proiectîndu-și saliva înnegrită de tutun în mijlocul unui pătrat alb — s-a dus să ne-aducă monezi.

— Charlie are dreptate — îi sări în ajutor Snail, puștiul pe jumătate gol, ale cărui trăsături, de pe acum ofilite, oglindeau, în fașă, toate apucăturile rele.

— Ține-ți fleanca, Snail, gîlmă nefericită! continuă aspru Charlie. Toți știu c-am dreptate, pușlama afurisită!

— Da, Charlie — mormăi puștiul — se știe, Charlie.

Tom Turnbull se ridicase. Apoi, fără să spună un cuvînt, se urcase pe bancă spre a privi pe deasupra grilajului.

— Ce naiba mitocosești acolo, Tomy? întrebă Charlie.

— Chiar așa, Tomy, ce-nvîrți acolo? răsună vocea pițigăiată a micuțului Snail.

Tomy coborî în mijlocul tovarășilor săi și duse un deget la buze.

— Gura! șuieră el încet printre dinți.

— Gura! îl imită Snail, recomandînd prin gesturi tăcere.

Charlie îl trase de urechi.

— Într-o bună zi, am să te strivesc, lepădătură afurisită — murmură el — iar tu, Tomy, ce-ai de spus?

Snail mieună pe-un ton plîngăreț. Tomy adună toată banda în jurul lui.

— Aici, dincolo, la doi pași de noi — spuse el întrerupîndu-și brusc fraza — e-o casă de bani, o casă deschisă.
— Ei și, ce-i cu asta?
— În casa de bani, nu-i nici o pițulă...
— Cu-atît mai rău!
— Nici o fărîmă de roșeață, canci aur!
— Nu mai spune!
— Pentru numele lui Belzebuth, legați-vă odată cleanța! strigă Tom Turnbull. — Primul care mai vorbește moare de mîna mea.
Snail se retrase prudent în ultimul rînd.
— Canci aur! repetă Turnbull. Și știți de ce nu-i pic de aur?...
— Nu, Tomy, spune-ne tu.
— Fiindcă nu mai e loc! Fiindcă, de sus și pînă jos, e burdușită cu bancnote...
Toți ochii scînteiară; se auzi un murmur surd.
— Asta înseamnă că aici, la doi pași de noi, sînt destui bani, să ne facă pe toți milionari...
Murmurul deveni mai puternic. O aviditate pătimașă se așternu pe fețele lor. Toate privirile atacară grilajul.
— Aveți răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith, care lua asta drept un semn de neliniște.
Mr. Smith ședea la biroul său și citea liniștit coloanele lungi și înghesuite ale ziarului *Times*.
E cu neputință să vă schițăm portretul lui. Poate că era un bărbat foarte frumos, dar niște ochelari imenși, verzi și o vizieră de o dimensiune neobișnuită îi acopereau aproape în întregime fața.
— Milionari! murmură micuțul Snail. E grozav să fii milionar!
— Milionari! repetă burduhănosul waterman Charlie.
— Dragii mei — rosti o voce care nu mai fusese auzită — trebuie să dovedim mai multă băgare de seamă.
— Bob Lantern! se auzi din toate părțile. De unde dracu ai mai apărut și tu, Bob Lantern?
Bob Lantern părăsise pe nesimțite locul de lîngă fereastră pentru a se alătura grupului care făcea roată în jurul lui Tom Turnbull. Toată lumea se întorsese spre el. Printr-un semn cu mîna, ceru să se facă liniște, clipi din ochi și spuse în șoaptă:
— Eu niciodată nu fac mai mult zgomot decît trebuie, dragii mei. Sînt aici de cînd sînteți și voi... A, da!

V-am căutat azi-dimineață, din partea Înălțimii Sale, dar dac-aș fi știut c-o să vă purtați atît de urît...

— Caiafă nenorocită! spuse Tomy. Ai să fii primul care-o să ne ajute!... Acolo sînt mormane de bancnote!...

— Al naibii de ispititor! ripostă Bob Lantern, lingîndu-și buzele. Dac-am putea lucra fără scandal... nu zic că... Măcar știm precis că nu vine căpitanul Paddy?

— Nu vine — răspunse Charlie.

— Al naibii de ispititor! — repetă Bob, dus pe gînduri. Se strecură pînă la grilaj și-l scutură cu precauție.

— Răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith care continua să-și citească ziarul.

— E tare — murmură Bob Lantern.

— Tare! repetă Tom Turnbull, ridicînd din umeri. Ascultați, gagiilor, sînteți bărbați sau muieri?

— Da, trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse micuțul Snail.

— Ce trebuie să facem? întrebară ceilalți.

Tom nu răspunse, dar sări înainte și lovi zdravăn cu piciorul în scîndurile care susțineau grilajul. Grilajul se clătină, dar nu căzu.

— Ce-i asta! strigă Mr. Smith, cu glas tulburat și mînios.

Tom vru să lovească din nou. Bob Lantern îl opri.

— Faci prea mult zgomot, puștiule! spuse el. Întotdeauna trebuie să lucrezi astfel, încît să nu fie nevoie a lovi decît o singură dată. Și, fără să-și ia avînt, fără să facă, în aparență, mari eforturi, lovi broasca grilajului atît de violent cu călcîiul său de fier, încît aceasta zbură numaidecît. Apoi, se dădu deoparte, lăsînd mulțimea să năvălească în biroul casieriei.

— N-am lovit decît o singură dată — murmură cu satisfacție — dar lovitură, nu glumă!

Cînd cei treizeci și șase de invadatori se repeziră în incinta rezervată, Mr. Smith, prevenit de prima izbitură a lui Tom Turnbull, încerca tocmai să se pună în gardă. Împinsese biroul între ușă și casa de bani și acum se străduia să încuie seiful, dar, din cauza tulburării, nu izbutea. O pulpană a redingotei sale prinsă înăuntru făcea zadarnice toate eforturile.

— Nu te obosi chiar atît de mult, Mr. Smith — spuse aspru Tom Turnbull — treaba-i făcută, și dacă ești drăguț, te lăsăm pe dumneata să-mparți.

— Tilharilor! strigă Mr. Smith, a cărui vizieră lăsa să i se vadă partea de jos a obrazului, mai palidă decît a unui mort. Ca să vă atingeți de-această casă de bani, trebuie mai întîi să mă ucideți pe loc.

— Dacă asta ți-e dorința, te putem servi! răspunse rece Tom Turnbull.

Un imens hohot de rîs îi sublinie replica.

— Te putem servi! repetă micuțul Snail. Să mă trăsnească Dumnezeu! Te putem servi!

Bob Lantern își întinse gîtul în spatele ușii aruncă o privire vicleană și sclipind de inteligență pînă în adîncul seifului.

— Lovitura promite, asta-i sigur — murmură el — dar la viața mea am văzut multe asemenea chichițe ieșind pe dos . . .

Interiorul biroului ocupa aproape jumătate din încăpere. Era mobilat ca toate birourile. În dreapta, o ușă făcea legătura cu uriașele magazine ce slujeau întreprinderea Edward and Co., în stînga, o scară în spirală urca la primul etaj.

Invadatorii noștri nu se gîndiseră să observe toate acestea. Aveau altceva de făcut. În timp ce Tom, Charlie și alți cîțiva dădeau la o parte masa pe care Mr. Smith o împinsese ca un baraj în fața seifului, un altul, mai agil sau mai grăbit, sări pe masă și începu să strige:

— Mie mi se cuvine prima porție la împărțeală!

— Bravo, Saunie! rosti mulțimea.

Mr. Smith renunță la orice efort pentru închiderea casei de bani.

— Ție ți se cuvine prima porție! repetă el, ducînd rapid mîna la piept, de unde scoase un pistol.

Trase. Saunie se clătină. Asediatorii dădură îndărăt.

— Aha! Va să zică așa stă treaba! spuse Bob Lantern, retrăgîndu-se pînă aproape de ușa de la intrare.

Dar ceilalți nu făcură la fel. Tom Turnbull și Charlie, avîntîndu-se în același timp, îl puseră jos pe Mr. Smith. Turnbull își căută cuțitul, să i-l înfigă în beregată. În acest moment, se petrecu ceva straniu. Toți invadatorii, cu excepția lui Turnbull și-a lui Charlie, cuprinși subit de-o spaimă cumplită, urmară exemplul lui Bob Lantern și se retraseră în grabă în spatele grilajului, lăsînd cadavrul lui Saunie întins pe masă. Cu toții se ascunseră

cît putută mai bine, cu capetele plecate și cu înfățișarea unor copii prinși în greșală de un profesor sever.

Iată ce pricinuise această spaimă. Auzind zgomotul stîrnit de focul de pistol, care trebuie să fi răsunat foarte puternic în interiorul clădirii dreptunghiulare, un om cu mască neagră apăruse în capul scării spiralate și-și aruncase privirile în jos. Apoi, fără să scoată vreun cuvînt, coborîse una cîte una treptele scării. Toți îl observaseră, în afară de Charlie și Tom, care-și vedeau mai departe de treabă. Adresîndu-se casierului, omul mascat îi spuse cu calm:

— Ce-i zgomotul ăsta, Mr. Smith? Am nevoie de odihnă ... Să fie liniște ...

Auzind această voce, Turnbull și Charlie lăsară prada din mînă și ridicară capul; apoi se dădură cu cîțiva pași îndărăt, tremurînd din toate mădularele.

— Înălțimea Sa! ... spuse Tom.

Charlie luă o atitudine umilă.

— Au dat de dracu! murmură Bob Lantern în colțul său. Ziceam eu că afurisita asta de scară trebuie să ducă undeva ...

Înălțimea Sa se întoarse cu pași mărunți pe drumul pe care venise. Charlie și Tom se alăturară spășiți camarazilor lor. Mr. Smith se ridică și așeză biroul la loc.

— Să dispară de aici — zise el cu răceală, arătînd cadavrul lui Saunie.

— Da, Mr. Smith — răspunse respectuos Turnbull.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, Mr. Smith deschise *Times*-ul și-și continuă lectura de-acolo de unde o întrerupsese, așteptînd ca Nicholas să-i aducă mărunțișul.

CAPITOLUL VIII

CELE DOUĂ LATURI ALE STRĂZII

Cei treizeci și cinci de indivizi care asediaseră casieria întreprinderii Edward and Co. rămaseră un minut sau două sub impresia apariției ce pusese capăt răzmeriței lor. Această impresie fusese, fără îndoială, foarte vie și

profundă, căci nu mai îndrăzneau să sufle o vorbă. Cei mai turbulenţi deveniseră acum cei mai sfioşi. Turnbull se ascundea în spatele lui Charlie, care încerca zadarnic să-şi pună osînza în umbra ciolanelor sfrijite ale micuţului Snail. Nimeni nu se putea ascunde în spatele lui Bob Lantern, deoarece onorabilul, ca să zicem aşa, se incrustase în perete.

Afară, cîteva negustorese, mari şi mici, emiseră părerea că parcă se auzise un foc de pistol. Se discută mult şi toate îndoielile se înecară în cîţiva decalitri de ceai.

După trei minute, Snail, căruia nu-i plăcea niciodată să stea locului, făcu o mişcare; Charlie se îndreptă din şale; Tom Turnbull tuşi discret. Gheaţa era spartă.

— Bietul Saunie! ... murmură Tom Turnbull.

— Bietul Saunie! ... repetă micuţul Snail, prefăcîndu-se că plînge. Lătra atît de frumos!

Micuţul Snail era o sămînţă de bandit destul de ciudată. Părea să aibă maximum treisprezece ani; dar chipul lui livid, ofilit, gălbejit, zbîrcit semăna cu-al unui bătrîn. Trăsăturile sale aveau o expresie dublă: cînd înfăţişau o abrutizare totală, cînd erau fulgerate de-o undă de răutate într-adevăr drăcească.

— De ce nu ne-a spus Mr. Smith de la început că Înălţimea Sa e sus? mormăi Charlie, aruncînd casierului o privire puţin binevoitoare. Am fi stat liniştiţi.

— Lucrurile se aranjau — spuse în şoaptă Bob Lantern — dacă nu s-ar fi făcut zgomot ... Cît despre Înălţimea Sa, trebuie să fii Dumnezeu ca să ştii unde-o să apară şi unde nu ...

— Tu îl cunoşti, Bob? interveni Tom Turnbull, cu o curiozitate înfocată.

— Eu! ... Dragii mei, viaţa e-al naibii de scumpă şi-mi văd de trebşoarele mele ... Fapt e că Mr. Smith l-a aranjat zdravăn pe Saunie ... Nu poţi spune nu.

— Bietul Saunie! exclamară cîteva voci.

Iar micuţul Snail repetă văicărindu-se:

— Lătra atît de frumos!

Bob îşi părăsi colţul şi se apropie de cadavru, pe care-l pipăi o clipă, cu aerul unui cunoscător.

— Era ţeapăn tipul — conchise el. Cine m-ajută să-l car?

— Nimeni nu mişcă! strigă Turnbull. Corpul ăsta e-al meu.

— De ce, Tom?

— Pentru că — răspunse Turnbull, stergîndu-și o lacrimă — Saunie era prietenul meu... Măcar să profit de sărmanul lui trup!

Acest argument sentimental fu acceptat de toată lumea și corpul lui Saunie intră în posesia lui Turnbull, cel mai bun prieten al său, pentru ca zisul Turnbull să-l vîndă pe o guinee, la morga, pentru disecții. Bob se îndepărtă de cadavru, cu un aer ciudat.

În clipa aceea, Nicholas, valetul cu livreaua roșie, intră în birou, fără să bănuiască nenorocirile pe care întîrzierea lui era cît pe-aci să le provoace. Văzînd corpul lui Saunie și grilajul rupt, nu se arătă de fel surprins, ceea ce lăsa să se înțeleagă că era adeseori martorul unor lucruri ciudate în birourile lui Edward and Co: îi înmînă un săculeț bine burdușit lui Mr. Smith, iar acesta îl goli pe biroul său, care se acoperi într-o clipă cu aur.

Mr. Smith intocmi treizeci și șase de fișicuri a cîte cinci guinee fiecare. Apoi scoase dintr-un sertar un tabel pe care erau înscrise treizeci și șase de nume și făcu apelul. De fiecare dată cînd rostea un nume, un om se apropia și primea cinci guinee. Cînd fu strigat numele lui Saunie, Turnbull și Bob Lantern se apropiară în același timp.

— Am fost cel mai bun prieten al lui! spuse Turnbull, cu emfază.

— Tu i-ai luat și cadavrul, ripostă Bob, care întinse mîna să înhațe aurul.

Turnbull își strînse pumnii.

— Jos laba — strigă el — sau te ucid!

Bob își strecură mîna sub cămașă și mîngîie lama cuțitului de care nu se despărțea niciodată. În același timp se proțăpi zdravăn pe picioare; ochii săi aruncau o lumină înspăimîntătoare. Turnbull îngălbeni, avînd aerul că simte pumnalul rece între coaste. Dar Bob Lantern se răzgîndi și, pășind tacticos, își reluă locul în colțul său: îl văzuse pe Mr. Smith luînd înapoi cele cinci guinee și aruncîndu-le în grămada de aur de la celălalt capăt al biroului. Turnbull îl văzu și el. Primul îndemn fu să se repeadă la Mr. Smith. Dar nu se clinti.

— Dacă nu m-aș teme de Înălțimea Sa, care-i diavolul în persoană și ceva în plus — mormăi el, înghițin-

du-și furia — ți-aș vîrî ochelarii verzi în fundul capului, slugoi nenorocit!

Poate că Mr. Smith auzise. Dar tăcu mîlc.

Ultimul fișic cu cinci guinee fu ridicat în clipa cînd se rosti ultimul nume de pe listă.

— Acum spuse Mr. Smith, arătînd cadavrul lui Saunie — scăpați-mă de rămășițele astea de pungaș și altă dată băgați-vă mințile în cap.

— Ne-ar trebui un sac, Mr. Smith — replică Turnbull — și niște paie ca să-l împachetăm ... bietul băiat!

Mr. Smith îl sună pe Nicholas, care aduse un sac și paie. În doi timpi și trei mișcări, nefericitul Saunie, împachetat grijuliu, semăna ca două picături de apă cu un balot. Tom Turnbull îl încărcă pe umerii săi robuști.

În birou nu mai rămăseseră decît Mr. Smith, Nicholas și Bob Lantern.

— Ce mai vrei? îl întrebă Mr. Smith.

— Aștept — răspunse Bob. Înălțimea sa va fi fericită să mă vadă.

— Pe tine?!

Bob își aruncă, manifestînd o nerușinare plină de candoare, privirea în jurul camerei.

— Nu mai sînt decît eu aici, stimabile Mr. Smith — replică el.

— Și ce treabă poate să aibă Înălțimea Sa cu tine?

— Depinde, onorabile Mr. Smith ... Poate să mă întrebe ce-mi mai face familia ... Oricum, precis că m-așteaptă.

— Nicholas — spuse Mr. Smith — du-te și întreabă pe Înălțimea Sa dacă vrea să-l primească pe caraghiosul ăsta.

— Nu! strigă Bob. Eu sînt un om cuviincios și nu-mi plac fasoanele ... Întreabă pe Înălțimea Sa dacă vrea să stea de vorbă, doar o clipă, cu sărmanul Bob Lantern.

O clipă mai tîrziu, Bob urca scara spiralată, care ducea la primul etaj, și călca cu ghetele lui pline de noroi pe covorul unui elegant salon. Străbătu salonul, precedat de Nicholas, apoi, trecu prin două sau trei odăi somptuos mobilate, unde avu prilejul să facă să dispară o jumătate de duzină de obiecte în adîncurile vastului său buzunar de piele.

„Asta-i pentru Temperance!“ gîndea el, de fiecare dată cînd șterpelea ceva.

Ultima odaie în care intră era un fel de budoar cu vederea spre Cornhill. Lîngă una din ferestre, ale cărei perdele groase ridicate lăsau să pătrundă soarele palid al dimineților de decembrie, frumosul nostru visător de la Temple Church, pe jumătate culcat într-un jilț de catifea, trăgea dintr-o pipă orientală, cu o țeavă lungă de ambră. Era palid, toropit, iar atitudinea lui indica acea indolență nefirească, rezultat al unei nopți nedormite. Sub ochii mari albaștri, avea cearcăne foarte vizibile. Totul, pînă la albul aproape diafan al mîinii, te făcea să gîndești la o oboseală bolnăvicioasă.

În fața lui, un negru mititel — pupitru viu — ținea o carte deschisă pe paginile căreia Mr. Edward își arunca din cînd în cînd privirea distrată. Lîngă el, pe un fotoliu, se găseau o mască neagră și un pistolet cu patru gloanțe. Masca am văzut-o; cît despre pistol, dacă năvălitorii ar fi încercat să opună rezistență atunci cînd *Înălțimea Sa* coborîse scara în spirală, l-am fi auzit, fără îndoială, spunîndu-și cuvîntul în cadrul discuției. Distingînd zgomotul pașilor lui Bob Lantern, Mr. Edward luă instinctiv masca și, cu un gest rapid, își acoperi fața, dar apoi o scoase punînd-o lîngă el.

Bob inainta încet, salutînd cu stîngăcie la fiecare pas și dîndu-se îndărăt ori de cîte ori întîlnea un ornament al covorului pe care nu îndrăznea să pună piciorul. Mr. Edward făcu un semn cu capul și micuțul negru dispăru.

— Ce vrei? spuse el, adresîndu-se lui Bob.

Acesta făcu să înflorească pe buzele sale subțiri și arse un zîmbet lingușitor.

— Am venit, dacă Înălțimea Voastră n-are nimic împotrivă, să dau bună ziua și, totodată, să vorbesc despre chestiunea pe care Înălțimea Voastră o cunoaște prea bine.

Rostind aceste ultime cuvinte, Bob clipi șiret din ochi.

— Nu știu nimic — răspunse Mr. Edward. Încearcă să te explici cît mai repede și mai limpede.

— O să-ncerc, Înălțimea Voastră . . . Cum! Ați și uitat de Temple Church și de micuța aceea? . . . Pe sufletul și pe cinstea mea, strașnică bucățică . . .

Într-adevăr, Edward uitase sau poate gîndurile lui rătăceau în altă parte; dar puținele cuvinte au fost de ajuns să-i readucă în minte scena din ajun. Senzațiile pe

care le încercase la Temple Church fuseseră atît de plăcute și, în același timp, atît de vii, încît le resimți ca un gust amar în adîncul sufletului. Își acoperi ochii cu mîna, să recheme în gînd acele imagini fugare.

— Da — spuse el după un minut sau două de tăcere — e-o copilă minunată! Cîtă patimă sfîntă în atitudinea ei! Cîtă nevinovăție în privire! Cîtă modestie în glas! Și cîtă dragoste în toate astea!

— Da, bineînțeles — vorbi apăsat Bob Lantern — se poate spune că-i o miss cumsecade!

Edward lăsă mîna în jos și privi la Bob Lantern.

— Îți dădusem o misiune — zise el.

— Exact! Tocmai de-aceea am profitat de cinstea de-a veni să vă salut, Înălțimea Voastră... Am urmărit-o pe domnișoară... pe domnișoare, căci sînt două, și erau însoțite de-un soi de boboc, ceea ce face trei... Pînă una alta, m-a întrebat cum vă cheamă.

— Cine?

— Bobocul... Mi-a lăsat o frumoasă amintire pentru oboseala mea.

— I-ai spus?

— Nimic, Înălțimea Voastră, nici gînd de-așa ceva...

— Și unde locuiește tînăra?

— Ah! În privința asta, Înălțimea Voastră, nu trebuie să luați un *cab* ca să-i faceți o vizită, și mi-am zis imediat: „Ce bine s-a brodit"!

— Unde locuiește? îl întrerupse Edward, nerăbdător.

Bob Lantern își întări zîmbetul slugarnic.

— La doi pași — răspunse el — în fața dumneavoastră, pe cealaltă parte a străzii.

Printr-o mișcare instinctivă, Edward întoarse repede capul și urmări gestul lui Bob, care arăta ferestrele de peste drum, de la etajul al doilea. Mișcarea fu atît de rapidă, încît chipul fermecător al unei fete, care se arătase pe jumătate dindărătul unei perdele ridicate, n-avu timp să se ascundă. Tînăra se înroși, ochii se plecară și perdeaua căzu.

— Ea e — spuse Edward — n-am putut să-i văd părul; dar ea e, sînt sigur... De unde știi că locuiește la etajul acela?

— Păi să vă povestesc — răspunse Bob. Eu nu pot să bat la ușile oamenilor din pricina uniformei mele, care nu prea inspiră respect... Cînd cele două domnișoare și

bobocul lor au intrat acolo, am rămas în stradă, cam plouat. Dar pe urmă mi-a venit o idee. Am privit în sus: toate ferestrele erau luminate, în afară de cele de la etajul al doilea, unde lumina s-a aprins după trei minute... taman cît a ținut pînă ce-au ajuns sus.

Mr. Edward găsi, fără îndoială, bună ideea, căci o aprobă făcînd un semn cu capul.

— Foarte bine — spuse el — roagă-l pe Mr. Smith să te plătească.

— Aș prefera, dacă nu vă supărați — răspunse Bob Lantern, încurcat — să primesc din mîna Înălțimii Voastre.

— De ce?

— Viața e-al naibii de scumpă și...

— Și?...

— Mr. Smith o să-mi spună că m-a mai plătit o dată.

Mr. Edward îi aruncă două monede și-l alungă cu un gest. Bob Lantern sărută monedele de aur, așa cum fac cerșetorii cu pomana pe care o primesc.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, Înălțimea Voastră! spuse el. Retrăgîndu-se, adăugă în șoaptă: Patruzeci de șilingi amărîți, cînd dă bancnote de zece lire uneia care face cheta în biserică! Nu-i drept. Poate că bobocul o să fie mai mărinimos!... Sînt tare curios s-o văd și pe-asta...

Mr. Edward rămăsese în jilțul său și continua să privească fereastra de geamul căreia se lipeau acum faldurile discrete ale unei perdele. Se strădui să-și reamintească de Temple Church și încercă să reconstituie în gînd palatul acela frumos, plin de poezie magică, în care ațipise atît de ușor în ajun. Uneori, idei nedorite se suprapuneau în visul lui, dar le respingea și savura cu nesaț cele cîteva picături de poezie mistică lăsate pe fundul cupei. Auzea din nou, poate chiar mai bine decît în realitate, melodia sacră a imnurilor pioase; revedea, mai angelic și mai suav, strălucitorul păr castaniu, chipul acelei frumoase fete a cărei apariție pusese capăt reveriei sale, cînd, sprijinit de o coloană a bisericii Temple, își dăruia tot sufletul unor amintiri de dragoste nevinovată...

Era atît de cufundat în plăcerea visării, încît nu observă perdeaua de la freastra de peste drum ridicîndu-se iarăși și frumoasa frunte a Claryei Mac-Farlane arătîndu-și pentru a doua oară jumătate din linia ei gra-

ţioasă. Tînăra coborî spre el una din acele priviri lungi şi pătrunzătoare pe care Stephen Mac-Nab le socotise atît de stranii în ajun, în seara de la Temple Church. Privirea ei, înfocată şi tristă, învăluia frumosul chip al lui Edward şi părea să nu se mai poată desprinde de el. Clary era şi mai palidă decît în ajun. Pleoapele suferinde purtau urme de lacrimi, iar obrazul mărturisea o lungă noapte de iarnă fără somn. Totuşi, pe măsură ce-l privea pe Edward, întreaga ei figură se însenina treptat; tristeţea lăsa loc melancoliei, care se transforma de la sine într-o fericire austeră şi spirituală.

Clary era nespus de frumoasă şi, în asemenea clipe, sufletu-i neprihănit dar pasionat strălucea prin focul privirilor sale. Clary îl iubea pe Edward; nutrea pentru el dragostea profundă, exaltată, nebunească, pe care-o stîrnesc singurătatea şi puritatea cvasiclaustrală a moravurilor la firile generoase şi pătimaşe. Trăind departe de lume şi ducînd o viaţă monotonă, n-avea nici un prilej să-şi cheltuiască preaplinul vigoarei născute din exuberanta sevă a tinereţii ei. Această vigoare adunată creştea necontenit odată cu ea însăşi şi se cerea cheltuită.

Clary şi sora ei mai mică, Anna, îşi petrecuseră copilăria la Lochmaben, unde Mr. Mac-Farlane, tatăl lor, era principalul magistrat. La vîrsta la care orice fată simte nemărginita nevoie a mîngîierilor şi sfaturilor unei mame, Clary şi Anna şi-o pierduseră pe-a lor. Mr. Mac-Farlane se ocupă de ele timp de doi sau trei ani. Apoi, deodată — Clary era pe atunci foarte tînără, dar totuşi îşi amintea vag — purtarea lui Mr. Mac-Farlane se schimbă, învăluindu-se într-un mister neobişnuit. Oameni necunoscuţi începură să-i frecventeze casa; ţinea adeseori cu ei conferinţe lungi, făcea tot felul de călătorii secrete, în direcţii şi cu scopuri necunoscute de nimeni.

În perioada aceea, o rugă pe sora lui, Mrs. Mac-Nab, pe care legături de familie o reţineau la Londra, să aibă grijă de cele două fiice ale sale. Cînd se gîndea la acest moment din viaţa ei, Clary era aproape convinsă că tatăl său dorea să scape de sarcina supravegherii lor şi că avea motive tainice să creeze astfel un vid în jurul lui.

Cînd i se făcuse această propunere, mama lui Stephen era văduvă de curînd şi trăia, copleşită încă de povara nenorocirii îngrozitoare care-i răpise soţul: Mr. Mac-Nab murise asasinat. Ea îşi întîmpină nepoatele cu blîndeţe,

dar fără entuziasm. Totuşi, pe măsură ce durerea i se potolea, preţuia din ce în ce mai mult farmecul natural al celor două nepoate. Clary şi Anna nu semănau deloc, dar amîndouă erau drăguţe şi bune. Mrs. Mac-Nab începu să nutrească pentru ele o afecţiune maternă.

De cîte ori Mr. Mac-Farlane venea la Londra — şi trebuie să spunem că vizitele lui nu erau prea frecvente — doamna Mac-Nab tremura ca nu cumva să-i treacă prin gînd ideea de a-şi lua acasă cele două fiice. Se înşela amarnic; Mr. Mac-Farlane n-avea de gînd să-şi ia fetele înapoi. Scurtul răstimp al şederii sale acolo şi-l petrecea făcînd diverse drumuri, în mare grabă, pe care le explica în bloc prin acel cuvînt care răspunde la orice: *afaceri*, cuvînt admirabil şi special inventat pentru a dejuca orice tentativă de curiozitate. La fiecare nouă călătorie, Clary şi Anna constatau cu amărăciune schimbarea rapidă petrecută în comportamentul tatălui lor. Îmbătrînea înainte de vreme; la cincizeci de ani, nu mai avea nici un fir de păr. Cele două biete fete ar fi dorit să ogoiască durerea ascunsă ale cărei efecte se arătau atît de palpabil, dar lui Mr. Mac-Farlane nu-i plăceau deloc întrebările. Clary şi Anna, respinse fără ocolişuri, nu mai stăruiau şi se mărgineau să-şi deplîngă în tăcere tatăl.

Stephen Mac-Nab nutrea aceleaşi sentimente ca şi mama lui. Îşi iubea foarte mult verişoarele. Moartea tatălui său, la care fusese martor din întîmplare, îl şocase violent la început. Dar pe atunci era încă un copil şi, cu trecerea anilor, îşi recăpătase echilibrul. Numai că amintirea tatălui său mort şi cea a asasinului îi rămăseseră gravate cu sînge în memorie. Asasinul, pe care nu-l văzuse decît în clipa cînd îi căzuse masca ce-i acoperea faţa, nu i se înfăţişa ca o imagine bine definită; dar împrejurarea rămînea, vie şi precisă, în amintirea sa: era un bărbat înalt, robust, suplu; în clipa cînd căderea măştii îi descoperise trăsăturile, lovea; lovind, sprîncenele sale negre se încruntau şi desenau în alb, pe fruntea înroşită, linia tremurată a unei prelungi cicatrice. Stephen avea tot timpul înaintea ochilor această cicatrice. O vedea şi fremăta de-o nestăpînită dorinţă de răzbunare.

Crescut la Londra, acest mare centru al lumii materiale, petrecîndu-şi zece ani din viaţă la liceu şi la Oxford, printre oamenii aceia ambiţioşi, savanţi, sceptici, care studiază cum să răzbată în viaţă — studiul învăţîndu-i

de la început să respingă orice credință poetică — Stephen nu putea să colinde pe cărările pierdute, unde imaginația îi poartă uneori pe tineri. De altfel, era scoțian, adică prudent, chibzuit și puternic.

Părăsind Oxfordul, devenise ceea ce trebuia să ajungă, adică un tînăr medic înzestrat cu o cultură aleasă, dotat cu un spirit pozitiv și demn de stimă, cu o inimă susceptibilă să iubească profund, dar la adăpost de acele pasiuni teribile ce uzează sau sfarmă o viață și, de asemenea, incapabil de sentimentalismele dulcegi cîntate de poeții moderni și care nouă, în atmosfera apăsătoare de proză în care respirăm gîfîit, ne par o himeră imposibilă și fermecătoare.

În cursul primilor ani petrecuți la universitate, legase o prietenie mai serioasă: această legătură, rezistînd despărțirii care urmează aproape întotdeauna între tinerii de condiții diferite, odată cu prima lor apariție în lume, se transformase într-o caldă și trainică prietenie. Stephen și fostul său tovarăș din copilărie țineau foarte mult unul la altul, deși totul la ei era diferit, aproape opus: într-adevăr, unul era fiu de burghez, în timp ce celălalt aparținea celei mai înalte aristocrații din Anglia. Gentilomul mîndru, energic, visător și mizînd tot viitorul pe o dragoste dusă pînă la cult, contrasta cu *physicianul*, al cărui caracter nu era lipsit de fermitate, a cărui inimă poseda acea bravură comună tuturor gentilomilor, dar care nu împingea lucrurile pînă la limită și nu putea să aibă nici un fel de pretenție la titlul de erou.

Prietenul lui Stephen Mac-Nab era Frank Perceval.

Ziua precedentă fusese o zi mare pentru Stephen. Își fixase alegerea asupra uneia din cele două verișoare, față de care crezuse pînă atunci că nutrea o afecțiune egală. Iubirea lui, din lipsă de obstacole rămînînd într-o stare latentă, ieșirea la iveală cu o oarecare violență. Această dragoste, brusc recunoscută, îi schimba întrucîtva felul de-a fi. De la scena din Temple Church, Stephen devenise visător. Oftase toată noaptea ca un june-prim romantic; trecea, în sfîrșit, prin acea stare de melancolie pe care prima iubire o strecoară în sufletul cel mai puțin suspect de sensibilitate. Și-apoi era gelos, sentiment care îmblînzește și pe cei mai fanfaroni!

Se întoarse acasă într-o stare de adîncă tristețe. În seara aceea era invitat la un bal din societatea înaltă,

la balul dat de Lord James Trevor. Hotărît lucru, un mare bal este ceva atrăgător pentru un bărbat de vîrsta lui Stephen, mai cu seamă cînd acest bal urmează să-i faciliteze intrarea într-o lume nouă, necunoscută. Acesta era cazul tînărului nostru medic. Născut în comitatul Dumfries, la frontiera Scoției, unde Lord Trevor poseda întinse proprietăți, se bucura de moștenirea stimei care-l înconjurase odinioară pe tatăl lui. Într-adevăr, Lord Trevor, căruia îi fusese prezentat de puțină vreme, îl întîmpinase ca pe fiul unui prieten și se alăturase bucuros viitorilor pacienți ai tînărului doctor. Această clientelă, pe lîngă faptul că-l măgulea, îi deschidea lui Stephen toate ușile. Invitația îl frămîntase timp de opt zile. Totuși, cînd se apropie ora la care trebuia să-și îmbrace fracul, Stephen se trîntise, bosumflat, în fotoliul său, în fața focului aproape stins.

La orele zece, Mrs. Mac-Nab bătu încet la ușa lui.

— Ce-i cu tine, dragul meu — spuse ea — nu pleci?!

— Aș fi plătit fiecare privire cu șase luni din viața mea! răspunse Stephen, cu căldură...

Acest răspuns ne îngăduie să înțelegem îndeajuns care erau gîndurile lui Stephen. Se gîndea la Clary și la acel necunoscut detestat de la Temple Church, atît de frumos, de bogat și trufaș!...

— N-ai de gînd să mergi la bal? întrebă iar bătrîna doamnă.

— La ce bun?! răspunse Stephen. Ce să caut printre nobilii aceia orgolioși care vor rîde de mine sau nu mă vor lua în seamă!... Detest aristocrații, mamă! Și adăugă pentru el: Cu siguranță, vanitosul acela de risipitor de bancnote trebuie să fie cel puțin conte!

— Ah, Stephen — spuse Mrs. Mac-Nab, pe un ton de reproș — uiți că bietul taică-tău se bucura de stima tuturor gentilomilor din comitatul nostru... de stima și prietenia lor?! continuă ea, cu un ușor accent de orgoliu. Familia noastră nu aparține nobilimii, dar valorează mai mult decît burghezia Londrei, căci clanul lui Mac-Nab...

— Ei, ce importanță are asta, mamă?! o întrerupse Stephen, iritat.

Mrs. Mac-Nab îl privi uimită.

— Cum îmi vorbești în seara asta, dragul meu! spuse ea. S-a întîmplat ceva cu tine?... Cît despre bal, n-ai

decît să faci ce vrei. Nu venisem numai pentru a sta de vorbă cu tine. Poftim o scrisoare...

— De la Frank! strigă Stephen, a cărui frunte se însenină.

— M-am străduit să-i recunosc scrisul, dragul meu, fiindcă știu că scrisorile te bucură.

Stephen își sărută mama, avînd aerul că-și cerea iertare pentru proasta lui dispoziție.

— Sosește astăzi! spuse el după ce citi primele rînduri. Trebuie să fi și sosit!... Bietul Frank! Și el va fi nefericit!...

— Și el?! repetă Mrs. Mac-Nab. Deci tu ești nefericit, Stephen?

Acesta se sili să zîmbească, iar mama, liniștită, își părăsi fiul și se duse la culcare. Abia ieșise, cînd două bătăi ușoare se auziră în ușă și o voce duioasă de fată, răzbătînd de-afară, aduse aceste cuvinte rostite cu timiditate:

— Mulțumesc, verișorule! Apoi se auzi un pas de gazelă urcînd sprinten treptele scării care ducea la etajele superioare.

Trebuie să spunem că frumoasa Anna folosise, de opt zile încoace, întreaga ei putere de convingere pentru a-l determina pe Stephen să nu se ducă la balul de la Trevor House. Avea și ea gelozia ei naivă. Bănuia vag seducțiile irezistibile ale unei femei mondene; instinctul ei de femeie ghicea tulburarea care pune stăpînire pe tînărul ce pătrunde în saloanele acelea unde zîmbetele se încrucișează într-o atmosferă înmiresmată, unde privirile se caută, se provoacă, se întreabă, își răspund... și biata copilă era tare speriată, căci îl iubea din tot sufletul pe Stephen.

Acesta ciuli brusc urechea.

— Vocea Annei! murmură el după o tăcere. Pasul Annei. Biata fată!... Ah! Clary, ea nu va veni. Ce-i pasă ei dacă mă duc sau nu la bal?!... Își luă capul în mîini. Doamne, ce frumoasă era — continuă el — și cît de mîndru m-a făcut privirea aceea! Oh, o iubesc, o iubesc de cînd mă tem că nu-s iubit... Dar cine o fi omul acela? — adăugă el cu o violență spontană. Unde-a putut să-l cunoască?... Oare la el se uita? Dar atunci, cum de s-a uitat la un străin care nu ne-a călcat niciodată pragul casei, în care nu te poți încrede?...

CAPITOLUL IX

PRINS ÎN PĂIENJENIŞ

Stephen Mac-Nab era ca buimac din pricina gîndului care-i trecuse prin minte. Făcea parte dintre oamenii la care bănuiala se prinde foarte uşor şi, odată înfiripată, nu-l mai părăseşte cu una cu două. Dar, în seara aceea, dragostea care-l frămînta imprima un alt curs ideilor sale. Suspina... Or, suspinele — fapt bine cunoscut — topesc bănuielile, aşa cum primele zefiruri topesc promoroaca preriilor.

— Sînt nebun! — continuă el după cîteva minute de tăcere. E neprihănită, întocmai ca îngerii a căror frumuseţe o-ntrupează... Ah, cît sufăr!... Trebuie să-l văd pe bietul Frank. Vom jeli împreună şi ne vom consola reciproc.

Trecuse mai bine de-un an de cînd Stephen nu-l văzuse pe Frank. Iar ultima oară cînd se întîlniseră, avuseseră o întrevedere scurtă, o discuţie frivolă. Pe vremea aceea erau amîndoi fericiţi şi lipsiţi de griji. De curînd, Stephen aflase întîmplător o parte din zvonurile care circulau pe seama lui Mary Trevor. Ştia că, în unele cercuri, de obicei bine informate, se vorbea despre apropiata ei căsătorie cu faimosul marchiz de Rio Santo, ca de un lucru sigur şi aproape îndeplinit. La această împrejurare făcuse aluzie în convorbirea lui cu Mrs. Mac-Nab.

Amîndoi erau de aci înainte în situaţia aceea care face prietenia de două ori mai preţioasă, iar mărturisirile reciproce devin o nevoie imperioasă. Astfel că Stephen aştepta nerăbdător ziua următoare. Bucuria pe care o încerca la gîndul că-l va revedea pe Frank îi înăbuşea oarecum vocea suferinţei.

Nu se duse la balul de la Trevor House. A doua zi se sculă, încă îndurerat, dar mai calm. Stephen avusese o noapte destul de agitată, prima lui noapte de martir al dragostei; nu voia s-o ia de la capăt şi-şi făgăduise cu hotărîre să închidă brusc acest capitol de incertitudini şi bănuieli, cerînd o explicaţie Claryei Mac-Farlane. Cu alte cuvinte, voia să meargă drept la ţintă.

La micul dejun, Clary părea distrată și oarecum absorbită de gînduri tiranice. Stephen observă numaidecît acest lucru, dar se stăpîni și hotărî să aștepte părerea lui Frank înainte de a pune lucrurile la punct. Anna, dimpotrivă, arăta veselă și adresa vărului ei, care n-o lua în seamă, elanurile naive ale recunoștinței sale. Biata copilă era ferm convinsă că Stephen se lipsise de plăcerea balului de dragul ei și nu știa să-și ascundă mulțumirea.

Îndată după gustarea de dimineață, în timp ce aburul ceaiului plutea încă deasupra mesei, Clary se ridică și plecă. Știm unde. În spatele perdelei care, ridicată pe jumătate, îngăduia privirii ei să pătrundă în salonul de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare de pe Cornhill. Clary stătea acolo în fiecare zi. Adesea în zadar, deoarece aparițiile lui Edward în birourile sale erau scurte și rare. Dar ea nu contenea să privească. În ziua aceea găsi ceea ce căuta.

Nu vom încerca să redăm impresiile profunde și multiple care se succedau în mintea tinerei fete, în răstimpul cît dura contemplarea ei mută. În locul acela îl văzuse pentru prima oară pe Edward; în locul acela îl aștepta în fiecare zi; în locul acela suferea, era fericită, învățase să iubească... Stătea acolo, vrăjită, fără să-și dea seama de scurgerea orelor. Cînd Edward, călăuzit de gestul lui Bob Lantern, își aruncă privirea spre ea, inima îi fu cuprinsă de-o emoție caldă și sfîșietoare totodată. I se făcu frig; simți că i se taie picioarele, apoi un val de sînge fierbinte năvăli în vinele ei pînă ce obrajii i se îmbujorară. Dădu drumul perdelei. Rămase astfel multă vreme, rușinată, emoționată pînă la disperare, fericită pînă la visare, în spatele firavei apărătoare de muselină care o proteja împotriva fascinației. Dorea nespus să ridice iarăși draperia, dar avea și remușcări că la-nceput o ridicase.

Biata fată!

Clary întinse timid mîna ei albă și mlădioasă, apoi o retrase, în sfîrșit o întinse iar. Perdeaua se ridică din nou, dar atît de puțin! ... Era de ajuns. Izbuti să-l vadă pe cel al cărui gînd îi umplea viața. Privirea lui Edward, distrată, plutind în gol, nu mai căuta fereastra ei. Atunci Clary se temu mai puțin și-și reluă poziția inițială. După cîteva minute, ceea ce prevăzuse, ceea ce dorea poate, se întîmplă. Starea de reverie a lui Mr. Edward luă sfîrșit și privirea lui mîngîie din nou fereastra. Clary ar fi vrut să

se ascundă iar. Trase brusc muselina, dar aceasta se agăță; un obstacol neprevăzut, probabil un ac uitat, o împiedică să cadă și tînăra rămase descoperită în fața frumosului visător, care o contempla cu pasiune.

— Clary! strigă doamna Mac-Nab din interior.

Clary n-o auzi. Privirea lui Edward era însoțită de cuvinte amețitoare. Fără să rostească vreo vorbă, spunea: „te iubesc", cu mai multă căldură decît ar fi putut-o face vocea lui.

— Clary! strigă Stephen la rîndul său.

Clary nu auzea. Era năucită; inima ei se avînta spre Edward, care o ruga acum prin gesturi și părea să ceară îndurare. Două lacrimi picurară pe genele ei și i se prelinseră aprinse pe obraz.

— Doamne, mă iubește! murmură ea.

Edward, care își dădea seama de victoria sa, duse două degete la gură și-i trimise un sărut. De data aceasta, acul nu mai reuși să rețină perdeaua. Clary se simțea jignită. Perdeaua căzu. În aceeași clipă, două uși ale camerei în care se afla ea se deschiseră brusc.

— Clary! Clary! strigară într-un glas Mrs. Mac-Nab și Stephen, intrînd în același timp.

Clary se înfioră.

— Ce faci aici, copila mea? întrebă Mrs. Mac-Nab, cu duioșie. De cinci minute te tot strig!

— Trebuie să fi fost ceva foarte interesant, miss —, spuse pe-un ton aspru Stephen — dacă n-ai auzit nici vocea mea, nici pe-a mamei?...

Tînăra se fistici și nu știu ce să răspundă. Stephen, care continua să fie frămîntat de gelozie, se îndreptă spre fereastră și se prefăcu că vrea să ridice perdeaua. Clary încercă să-l oprească cu un gest rugător, dar Stephen nu ținu seama de această rugă mută și draperia lunecă scîrțîind pe vergeaua metalică. Clary, Stephen și Mrs Mac-Nab își aruncară deodată privirile afară. Nu mai era nimeni la ferestrele de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare, unde se vedeau, trase, draperiile duble ale perdelelor de mătase. Clary oftă adînc, iar Stephen își stăpîni o exclamație de ciudă. În ce-o privește pe Mrs. Mac-Nab, ar fi trebuit să se întîmple ceva mult mai grav pentru ca eterna ei liniște sufletească să se simtă tulburată.

Edward își părăsise locul în clipa în care Clary se ascunsese din nou după perdea. Se ridică, cu aerul unui

om pe care jocul începe să-l plictisească, şi sună. Negrul mititel apăru numaidecît.

— Bate gongul în salonul din mijloc — spuse el.

— De cîte ori, stăpîne?

— De cinci ori.

Micuţul negru ieşi pe-o altă uşă decît cea prin care intrase Bob Lantern. Cîteva secunde mai tîrziu se auziră cinci lovituri înăbuşite şi prelungi zbîrnîind din direcţia indicată micuţului negru. Mr. Edward ieşi din budoar. Pătrunse într-un salon rotund care, după cît puteai să-ţi dai seama, ocupa exact mijlocul clădirii dreptunghiulare. Salonul n-avea nici o fereastră şi, deşi era amiaza, un policandru îl scălda în lumină. În schimb, avea şase uşi, din care cinci dădeau spre nişte scări în spirală. Mr. Edward intrase printr-a şasea. La sosirea lui, vibraţiile profunde şi unduioase ale gongului răsunau încă de-a lungul pereţilor. Salonul era pustiu. Cinci scaune şi un fotoliu se aflau rînduite în jurul unei vaste sobe de tuci ale cărei guri deschise încălzeau salonul cu răsuflarea lor de jar.

Mr. Edward se trînti nepăsător în fotoliu. Aproape în aceeaşi clipă, cele cinci uşi se deschiseră. Prin primele două, venind dinspre Cornhill, îşi făcură apariţia o doamnă împopoţonată şi un gentleman foarte modern îmbrăcat. Prin a treia, care dădea în Finch Lane, intră un domn cu aer cumsecade, îmbrăcat ca un negustor de primă mînă. Prin cea de-a patra uşă se introduse un omuleţ gălbejit şi slăbănog, al cărui costum jerpelit abia i se mai ţinea pe trup. În sfîrşit, prin cea de-a cincea uşă intră Mr. Smith, mascat de ochelarii săi verzi şi de uriaşa-i vizieră.

Frumoasa doamnă venea din somptuoasele magazine de galanterie din Cornhill, pe care le conducea în calitate de patroană sub numele de Mrs. Bertram. Gentlemanul, Mr. Falkstone, era vecinul ei, bijutierul. Domnul cu aer cumsecade ţinea biroul de schimb din Finch Lane. Era Mr. Walter. În sfîrşit, al patrulea, nu era altul decît bătrînul Peter Practice, fost *attorney* (procuror), care, după ce-şi pierduse averea, patrona prăfuita şi întunecoasa prăvălie a negustorului de haine vechi, situată de asemenea pe Finch Lane, după *exchange-office*.

Dintre aceste cinci personaje, Mrs. Bertram şi Peter Practice erau singurele care-şi arătau chipurile aşa cum le făcuse natura. Faptul era în dezavantajul bătrînului procuror, care avea o mutră respingătoare de cămătar

dubios și nerușinat, dar o avantaja pe Mrs. Bertram, încă frumoasă, deși depășise de multă vreme limitele primei tinereți. Celelalte trei personaje purtau măștile permise de civilizația noastră. Astfel, Mr. Smith avea viziera lui pentru ochi; Mr. Walter, zaraful, se bucura de protecția unor ochelari verzi, la care adăuga o perucă neagră în contrast cu rarele fire cărunte de pe obraz, cruțate de tăișul briciului; Mr. Falkstone, strălucitul bijutier, avea dimpotrivă obraji bătînd în albastru, niște frumoase mustăți blonde și un păr de aceeași culoare, admirabil pieptănat. Oricum, cei cinci nou-veniți înaintară sfioși spre Mr. Edward și-l salutară în chip respectuos.

Edward atinse mîna doamnei Bertram, iar celorlalți le făcu un semn protector cu capul. Mrs. Bertram luă loc. Cei patru bărbați rămaseră în picioare, așteptînd ca, printr-un gest, Edward să le acorde permisiunea de a se așeza pe scaune. Urmară o tăcere de cîteva minute. Mr. Edward se răsturnase în fotoliu și părea că uitase de prezența partenerilor săi. Aceștia tăceau și așteptau. În cele din urmă, Mr. Edward duse mîna la buzunărașul de la vestă, de unde scoase un splendid ceas împodobit cu diamante.

— Douăsprezece și jumătate! murmură el. Merge bine, Falkstone?

— Perfect, domnule.

Peter Practice scoase un ceas de argint, mare și gros pe care-l potrivi după ora lui Mr. Edward.

— Dacă merge bine — continuă acesta din urmă — n-am prea mult timp să vă ofer ... Să trecem direct la fapte: am nevoie de zece mii de lire.

— Zece mii de lire?! repetă Peter Practice, strîngînd agitat în mînă ceasul masiv de argint.

— Zece mii de lire?! repetară în cor zaraful, bijutierul, Mr. Smith și Mrs. Bertram.

— Pînă diseară — adăugă rece Mr. Edward.

Toate capetele se plecară deodată.

— Mr. Walter — continuă Edward — ai putea să mi le numeri pe loc?

— Aș putea, domnule, dar ...

— Dar ce?

— În moneda pe care o știți.

— Nu vreau ... Dar dumneata, Falkstone?

— Afacerile merg prost, domnule ...

— Dar dumneata, Fanny? îl întrerupse Edward, nerăbdător, adresîndu-se doamnei Bertram.

— Casieria mea stă la dispoziția dumneavoastră, domnule — răspunse frumoasa negustoreasă — dar îi mai lipsește mult pînă la această sumă.

— Voi lua cît se află, Fanny... Ești o fată bună și drăguță... Dar dumneata, maestre Practice?

— Voi spune Înălțimii Voastre — răspunse fostul *attorney* — îi voi spune limpede și fără ocolișuri, îi voi spune ceea ce i-a spus onorabilul meu vecin, domnul Falkstone: afacerile merg prost, foarte prost; aș adăuga chiar că nu merg deloc.

— Și, în concluzie, maestre Practice?

Fostul procuror deschise de trei ori gura înainte de a rosti răspunsul următor:

— Casieria mea, așa cum este, și Dumnezeu știe că nu-i prea îmbelșugată, dar, în sfîrșit, așa cum e, stă la dispoziția Înălțimii Voastre.

Mr. Edward reflectă timp de un minut.

— Iar dumneata, Smith — spuse el apoi — știu ce bani ai... Formidabil, domnilor, cu toții trîndăviți, pe cuvîntul meu! De cîte ori vă cer o nimica toată de...

— Zece mii de lire! oftă Peter Practice.

— Vă văicăriți ca niște muieri — continuă Edward. Este intolerabil!... Sînteți lăsați fără marfă? N-aveți o parte rezonabilă din cîștig? Vă tulbură poliția? Lumea elegantă din Londra nu vă frecventează magazinele? Și, mă rog, cui datorați toate acestea? Mărfuri, siguranță, vogă? Eu vă dau totul, și voi mai șovăiți să-mi satisfaceți cerințele?

— Ne-ar bate Dumnezeu! spuse Falkstone.

— Știți bine, domnule, că sînt întotdeauna la dispoziția dumneavoastră — murmură Mrs. Bertram.

— Pe dumneata, Fanny, te cred și-ți mulțumesc... Dar acești domni...

— Sîntem la dispoziția dumneavoastră! îl opri Falkstone.

— Vă stau la dispoziție! confirmă Peter Practice, oarecum șovăind.

— Perfect — continuă Edward, ridicîndu-se. Mă bizui pe voi pentru astă-seară... Bizuiți-vă și voi pe mine și nu vă temeți de nimic. Vă sînt alături, la necaz și la primejdie. La revedere, Fanny!

Mrs. Bertram se retrase pe ușa care ducea la magazinul de galanterie, tot așa cum celelalte trei duceau spre fiecare din prăvăliile de la parter, cea de-a cincea comunicînd cu birourile Edward and Co.

— Ai ceva să-mi spui, Falkstone? întrebă Edward.

— Problema dumneavoastră din noaptea asta... — răspunse bijutierul, surîzînd.

— Ca de obicei, Falkstone, ca de obicei... nu ne va mai da bătaie de cap multă vreme!

— Cu-atît mai bine!... Cui să remit contribuția mea?

— Ca de obicei, doamnei Bertram.

Falkstone salută și ieși.

— Vești proaste, domnule, — spuse zaraful Walter de îndată ce rămase singur cu Smith și Edward. Ieri mi s-au refuzat trei bancnote și în City au început să circule zvonuri îngrijorătoare.

— Ce se spune?

— Nu se spune nimic precis, dar fiecare e circumspect; nu se mai acceptă nici o amărîtă de bancnotă de zece lire, fără să fie întoarsă de douăzeci de ori pe toate fețele.

— Nu te teme, Walter, prietene — spuse Edward, surîzînd — în curînd îți voi remite niște bancnote pe care nimeni nu ți-le va refuza... du-te.

Zaraful străbătu salonul cu pași numărați și dispăru pe ușa care ducea spre scara prăvăliei sale.

Smith dădu tiptil o raită în jurul salonului și întredeschise toate ușile pentru a se convinge că nu mai rămăsese nici un ascultător indiscret. Apoi se întoarse spre Edward.

— Prietene Smith — i se adresă acesta din urmă — pe viitor trebuie să fii prudent și să nu te mai joci cu pistolul decît atunci cînd este absolută nevoie. E-o armă flecară și nu ne mai aflăm în paradisul terestru de la Teviot Dale... Dar să nu mai vorbim despre asta; am văzut cu ochii mei c-ai fost strîns cu ușa... Sper că n-am ajuns pînă acolo, încît și oamenii noștri să ne refuze bancnotele?

— Depinde — răspunse Mr. Smith — furnizorii noștri — și apăsă pe acest cuvînt, surîzînd — iau orice fără nici o bănuială, dar foștii dumneavoastră *paznici personali*, din regiunea pe care tocmai ați pomenit-o, nu vor decît aur... Sînt niște netrebnici cu care nu se poate sta de vorbă!

— Îmi plac așa cum sînt... Spune-mi... dar cum merge afacerea din Prince's Street?

— Am fost acolo azi-dimineață. Paddy își îmboldește cît poate uriașul de la spate. Îl îndoapă cu carne, îl satură de gin și uriașul muncește mai mult decît zece zdrahoni laolaltă: dar se istovește...

— E mult de lucru! spuse Edward, oftînd inciudat.

— Prince's Street are o lățime de patruzeci de picioare! replică Smith — și elefantul nostru sapă la o adîncime de douăzeci... Încă opt zile și uriașul o să crape ca un bou, dar drumul va fi gata.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă Smith! Atunci seiful tău va deveni o realitate...

Mr. Edward dădu la o parte fotoliul și-și vîrî mîinile albe într-o pereche de mănuși parfumate.

— La revedere — spuse el — ai grijă ca bătrînul Peter Practice să aducă banii diseară... Ori de cîte ori i se cere o mie de guinee sau ceva în genul ăsta, îl doare inima.

Mr. Edward o luă pe scara care ducea la bijutierul Falkstone și rămase acolo cîteva minute, prefăcîndu-se că vrea să aleagă și să cumpere niște obiecte de valoare; apoi, ieșind ca un client ce și-a făcut tîrguielile, se urcă într-o trăsură minunată, la care erau înhămați patru cai, cărora nu li se găsea pereche în toată Londra, nici măcar în grajdurile fără rival ale marchizului de Rio Santo. Abia se instalase pe perne, și trăsura porni în goană, îndreptîndu-se spre elegantul cartier West End.

CAPITOLUL X

DIN ISPRĂVILE LUI BOB LANTERN

Ieșind de la Edward and Co., Bob Lantern își croi drum, dînd din coate, pe trotuarul noroios din Cheapside și o luă în jos spre cartierul Saint Giles. Preacinstitul și demnul cetățean îmbrîncea copiii și-și vîra coatele noduroase în pieptul femeilor; dar dacă vreun gentleman îi ieșea în cale, se grăbea să-l ocolească sau să se piardă în mulțime. Acesta-i cavalerismul oamenilor cumsecade din Londra. Bob Lantern se strecura pe lîngă case, prin ceață, cu o agilitate neobișnuită pentru formele-i dizgrațioase

și încetineala mișcărilor sale. Curînd ajunse în spațiul ce desparte Cornhill de labirintul înecat în noroi, căruia i se spune Saint Giles, și o luă pe o stradelă strîmtă și întortocheată unde aerul devenea apăsător, iar ceața era atît de groasă, încît nu vedeai la doi pași, deși nu trecuse de amiază. Împinse o ușă de lemn, ale cărei scînduri mîncate de cari și prăfuite erau prinse cu niște scoabe de fier ruginit.

Casa în care intra nu avea, ca aproape toate locuințele din acest cartier dezgustător, decît un etaj. Bob Lantern nu locuia nici la parter, nici la primul etaj: bîrlogul lui era în pivniță. Pe măsură ce cobora scara, se simțea învăluit de o atmosferă caldă și greoaie. Miasme fetide îi umpleau pieptul. Un altul s-ar fi sufocat poate; dar Bob Lantern întîmpină duhoarea, așa cum un cal întîmpină mirosul grajdului. Scoase un grohăit de satisfacție, își pipăi buzunarul, să se convingă că agoniseala rezistase primejdiilor din timpul călătoriei, apăsă pe clanța unei uși cu boltă în semicerc prin care intrai într-un fel de cămară încălzită de-o sobă de tuci umplută cu cărbuni aprinși.

— Dumnezeu să mă ierte, Temperance — spuse el, trecînd pragul — dar te prăjești ca o babornită blestemată ce-mi ești. Nu răspunse nimeni. Soba, înroșită, duduia ca un cuptor încins. Temperance! continuă Bob Lantern. Temperance! Nu-mi răspunzi?

Un glas pus pe sfadă rosti cîteva cuvinte, bîiguind ca un om mahmur:

— Înc-un pahar, Mrs. Goose; ginu-i bun și bătrînul Bob plătește.

Lantern sări ca un tigru spre locul din pivniță de unde se făcuse auzită vocea. O clipă dispăru în bezna atotcuprinzătoare, unde nu răzbătea lumina roșietică răspîndită de gura sobei, apoi se întoarse cărînd după el un obiect neînsuflețit, un fel de pachet greoi și voluminos. Ajuns lîngă sobă, îi dădu drumul. Pachetul rămase nemișcat.

— E beată-turtă! strigă el, mînios. Temperance! Cotoroanță blestemată! Temperance!

Temperance — acesta era numele pachetului — nu se clinti.

— Lua-m-ar dracu să mă ia! continuă Bob. Nu poate să rămînă aici . . . Poate reușesc s-o trezesc.

Puse mîna pe vătraiul încins și-l apropie de nările nepăsătoarei Temperance. Aceasta tresări violent și se ridică, clătinîndu-se, pe picioare. Era o femeie înaltă și voinică de vreo patruzeci de ani, al cărei obraz aprins și-ai cărei ochi înroșiți îi trădau viciul.

— Mi-e sete! spuse ea, cu glas răgușit, ațintind asupra lui Bob privirea-i năucă.

— Aha! Ți-e sete, burete afurisit! ripostă el, ridicînd vătraiul. Ți-e sete, ai?! ... Eu muncesc toată ziua, să cîștig cîțiva penny nenorociți, și ție ți-e sete, tu bei și te-mbeți ... Să mă trăznească Dumnezeu, Temperance, dacă într-o bună zi n-o să-ți crăp capul de pereți.

În ciuda brutalității acestor amenințări, în vocea lui Bob era o oarecare duioșie.

— Ei, și tu acum, Bob-frumușelule! își dădu drumul vlăjgana. Ce contează un păhărel mai mult sau unul mai puțin?! ... Îmi arde gîtlejul ...

— Burdihanul plin de gin, soba îndesată cu cărbuni ... Drept cine mă iei, femeie, crezi că-s milionar?

Temperance dăduse un ocol mașinal sobei și se apropiase de-o masă pe care se afla un pahar și o sticlă de rachiu, ambele goale:

— Nici o picătură! mormăi ea, înciudată. Bob-frumușelule, n-ai cumva prin buzunări vreo jumătate de coroană, să-i faci o plăcere pițipoancei tale scumpe?

— O jumătate de coroană, nenorocito?! ... O jumătate de coroană?! Asta-i cîștigul unui om pentru o zi întreagă de muncă ... O să m-aduci la sapă de lemn ...

— Mi-e sete! îl întrerupse Temperance, care se ghemuise în spatele sobei și începuse iar să cucăiască.

— Trebuie totuși s-o scot de aici! murmură Bob. Dac-ar ști ... Femeie — adăugă el, cu glas puternic — să mă ia dracu dacă pot să-ți refuz ceva ... Na, ia șase penny ... du-te să-i bei.

— Șase penny! ... Bob-frumușelule, încă șase!

Lantern își încruntă sprîncenele roșcovane și ridică vătraiul, amenințător. Temperance, căreia ideea de-a sorbi două sau trei pahare de gin îi dădea aripi, o luă din loc și urcă scara cîntînd.

Lantern o urmări tiptil pînă la ușa din stradă, pe care o închise în urma ei. După aceea se întoarse în bîrlogul lui, încuind ușa cu grijă.

— O muiere valoroasă ca asta ar trebui să aibă pretenții pe măsura ei — murmură el, aprinzînd o lampă la focul sobei. Un metru optzeci și doi și șase degete! ... Să cutreieri mahalalele Saint Giles și Holborn, ei drace ... și Cheapside, zău așa ... și Cornhill, și White-Chapel, și nu-i găsești pereche! ... Arză-m-ar focul dacă nu-s o mulțime de lorzi care ar vrea s-o aibă de nevastă ... Fiindcă pomenii de lord, cursa mea de ieri seara ar putea să slujească două scopuri ... Contele-i un mare cunoscător, și fetișcana aia micuță, cu cheta, e-o făptură grozavă ... nu pentru mine: mie-mi plac femeile zdravene; dar pentru gentlemenii care se dau în vînt să-și plimbe ibovnicile năpîrstoace ... de-un metru cincizeci și doi! ... Lantern ridică din umeri și se îndreaptă spre unul din ungherele pivniței. Așa că — urmă el — contele de White-Manor o să-nhațe zdravăn momeala ... Una peste alta, vreo cincizeci de guinee tot o să-mi aducă porumbița aia metodistă ... poate chiar mai mult ... O să-mi pice bine! Viața-i afurisit de scumpă și Temperance ar bea și Tamisa ... Trebuie să recunosc că are unele calități ...

Pipăi una din pietrele zidului, care cedă sub presiunea degetelor sale. Piatra se clătină și căzu, lăsînd descoperită o gaură mare și adîncă. Lantern își aruncă privirea înăuntru. Nu mai vorbea. O bucurie lacomă și pătimașă făcea să-i scînteieze ochii. Puse jos lampa aprinsă și se duse să asculte la ușă. Apoi, din două salturi, ajunse din nou lîngă gaură și-și vîrî în ea amîndouă mîinile, întinse și tremurătoare. Un freamăt îi străbătu tot corpul cînd auzi zgomotul aurului zornăitor. Chipul lui Lantern, luminat de jos de lampa lăsată pe podea, reflecta sclipirile unei bucurii ajunse la paroxism. Mai întîi, mișcă încet aurul și-l mîngîie ca pe-o femeie iubită, apoi mîinile i se preschimbară în gheare; murmură cuvinte ciudate; parcă-și frămînta comoara cu degetele.

N-am ști să spunem exact cîte lire conținea originala casă de bani, dar văgăuna era încăpătoare și uneori brațele lui Lantern dispăreau pînă la coate în grămada de aur. Din cînd în cînd scotea afară mîinile pline cu aur, le ridica deasupra capului, azvîrlind apoi monedele cu zgomot în ascunzătoare. După ce se ameți zdravăn la vederea și atingerea comorii sale, scoase din buzunar cele șapte monede pe care le recoltase la casa de comerț Edword and Co. și le aruncă lîngă celelalte.

— Drăgălaşele mele scumpe! oftă el. Aţi avut culcuş călduţ în buzunarul meu!... Nu vă fie teamă, am să mai vin să vă văd şi-am să v-aduc şi altele să vă ţină de urît, dac-o vrea Dumnezeu!

Privi din nou, le mîngîie încă o dată. Bob suferea că trebuia să se despartă de scumpa lui agoniseală. În sfîrşit, după ce şovăi îndelung, puse la loc piatra şi-o înţepeni atît de bine, încît nici ochiul cel mai ager n-ar fi izbutit s-o deosebească de pietrele învecinate.

— Cînd nu-i beată-cui, Temperance are mirosul gingaş, — spuse el — dar e-ntotdeauna matoală şi băiatul are mirosul şi mai subţire!... De altfel — adăugă Bob, dînd jos baricadele interioare ale uşii — pentru cine muncesc eu, dacă nu pentru draga mea scumpă?

Cîteva minute mai tîrziu, Bob Lantern călca pe ultima treaptă a scării şi revedea lumina zilei, adică ceaţa deasă care umplea ulicioara. La cîţiva paşi de casa lui, într-o tavernă înecată în fum, o zări pe Temperance, dormind cu capul pe o masă.

— Ce păcat! mormăi el, cu părere de rău. O femeie de-un metru optzeci şi doi şi şase degete!

O porni din nou în pas alergător, trecînd pe lîngă clădiri cu iuţeala unei locomotive. Era aproape două după-amiază. Odată ieşit din cartierul Saint Giles, Bob Lantern se îndreaptă spre Oxford Street şi, renunţînd la trotuare, stropi cu noroi trăsurile galopînd în mocirlă. Ajunse în Portman Square, în dreptul unei clădiri înalte, cu aspect opulent, a cărei faţadă, conform obiceiului, era apărată de un grilaj. Între grilaj şi clădire, de ambele părţi ale peronului, numeroşi groomi şi valeţi trîndavi stăteau la palavre şi rîdeau.

Bob Lantern puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— Ce vrea caraghiosul ăsta? strigă un jocheu-învăţăcel în greutate de cincizeci de kilograme.

— Stimate Mr. Tulipp — răspunse Bob — nu vă mai amintiţi de mine?

— Mda, cerşetorul!...

— Pfui! strigă Bob, dispreţuitor. Şi adăugă în şoaptă: Nu cerşesc niciodată decît seara, m-auzi, mă, sfert de om!... Prea stimate domn — continuă el, cu glas tare — mi-s sluga dumitale, Bob Lantern.

— Într-adevăr — strigară doi sau trei groomi — e Bob Lantern, bărbatul lui Mrs. Temperance...

— La dispoziția dumneavoastră, stimați domni!
— Și ce cauți aici?
— Am venit să vă depun omagiile mele... și, dacă se poate, să-l văd pe intendentul lordului.
— Domnul intendent este ocupat.
— Firește... nu-i nimic... Nu că mă laud, dar Mr. Paterson și cu mine sîntem cunoștințe vechi; sînt sigur c-o să-i facă plăcere să-mi vadă mutra.
— Oh! Oh! Mr. Bob făgăduiește c-o să ne ai în grijă... Tulipp, du-te și anunță-l pe Mr. Bob...
— Faceți loc lui Mr. Bob!
— Lui Mr. Bob Lantern!...
— Soțul doamnei Temperance, al cărei nume i se potrivește de minune.
— La dispoziția dumneavoastră, domnii mei, la dispoziția dumneavoastră, — murmură Bob, care trecu cu capul descoperit și fără să-și piardă zîmbetul, la auzul glumelor de prost-gust ale slugilor.
Bob Lantern era un om grijuliu. Băiatul de grajd Tulipp binevoi să coboare în funcția de groom și-o luă înaintea lui Bob pe scara care ducea spre etajele superioare.
— O s-aștepți cam multișor, onorabile Bob — spuse el, rînjind — căci e-o droaie de lume în anticamera lui Mr. Paterson.
— Ce să-i faci, stimate Mr. Tulipp! răspunse Bob. Viața e-al naibii de scumpă și trebuie să muncesc ca să-mi cîștig o amărîtă de pîine, dar, dacă trebuie, voi aștepta.
În anticamera intendentului se afla, într-adevăr, o mulțime de oameni. Cinci sau șase arendași de-ai lordului care veniseră să-și reînnoiască învoielile, furnizori și o jumătate de duzină de geambași. Tulipp întredeschise ușa biroului lui Mr. Paterson și pronunță numele Lantern. Bieții nefericiți, care așteptau acolo poate de mai multe ceasuri, aruncară o privire lacomă prin deschizătura ușii, să vadă cine era nesimțitul a cărui vizită prelungită peste măsură îi împiedica, fără milă, să calce pragul domnului intendent. Se uitară foarte atent, dar nu văzură pe nimeni altcineva în afară de Mr. Paterson, care, tolănit într-un fotoliu cu spătar jos, își sprijinea picioarele greoaie de grătarul șemineului și-și curăța dinții cu foarte multă

grijă. Furnizorii, fermierii și geambașii își închipuiră că nu vedeau totul.

— Lantern! repetă Mr. Paterson, fără să se uite la Tulipp. Ah, drace! Lantern, zici. . . Cine mai e și Lantern ăsta?

— Eu sînt, dacă nu-i cu supărare Înălțimii Voastre — răspunse Bob, care vru să înainteze.

— După noi, stimabile, după noi! rostiră în cor fermierii, furnizorii și geambașii.

— Vocea mi se pare cunoscută — murmură Paterson. Ah, da, mi-am adus aminte! Lantern ăsta-i un ticălos de prima mînă. . . spune-i să intre!

Printre fermieri, furnizori și geambași se iscă un murmur. Parcă ar fi vrut să-i bareze drumul.

— Stimații mei domni. . . — începu Bob, cu umilința lui obișnuită cînd se adresa unuia mai puternic decît el.

Dar n-avu nevoie să facă uz de elocvența sa. Tulipp, care ținea în mînă o perie lungă, udă, se precipită curajos și distribui o ploaie de apă negricioasă în stînga și-n dreapta; geambașii, furnizorii și fermierii se dădură înapoi bombănind. Bob se grăbi să profite de drumul croit astfel și trecu, salutînd printr-o mișcare circulară.

— Închide ușa! îi porunci Mr. Paterson, fără să se întoarcă spre el. Bob închise ușa. Vino-ncoace — mai spuse intendentul.

Bob înaintă.

Mr. Paterson era un om de statură mijlocie, cam dolofan, al cărui păr rar și spălăcit încadra un chip palid. În mijlocul acestui chip strălucea un nas cărnos de culoarea focului. Era un nas prodigios. Nu se îngălbenise decît de două sau de trei ori în cursul celor cincizeci de ani pe care Mr. Paterson îi petrecuse pe pămînt; dar, și-n aceste ocazii, printr-o reacție inexplicabilă, obrajii săi, gălbejiți de obicei, deveniseră purpurii. Pe scurt, fizionomia lui Paterson exprima un calm apatic, aproape brutal. Ochii săi nu spuneau nimic. Gura turtită și întepată vorbea prin schimonoseli și salturi bruște, ca și cum cuvintele i-ar fi zgîriat gîtlejul. Intrînd, Bob procedă ca și cei din anticameră; privi în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni. Mr. Paterson n-avea alte motive să nu primească lumea în audiență decît bunul său plac și curățirea dinților. După aproximativ un minut, ridică ochii spre Bob și dădu din umeri.

— Ai ceva de vînzare? spuse el, căutînd o glumă pe care n-o găsea. Ce anume? Ei, fir-ar să fie! Ceva care... mă-nțelegi, caraghios afurisit!

Bob începu să rîdă domol.

— Înălțimea Voastră, îmi stîrniți o bucurie nespusă — murmură el — într-adevăr, am de vînzare ceva de felul ăsta...

— Ai picat prost; marfa ta e-n scădere aici... Milord nu mai vrea.

— Păcat — continuă Bob, cu răceală — păcat pentru Senioria Sa, căci, pentru mine, vedeți dumneavoastră, Mr. Paterson, pentru mine nu există primejdia de-a rămîne multă vreme cu marfa, cum ziceți dumneavoastră, în prăvălie.

— Deci e foarte frumoasă? întrebă intendentul.

— Un înger!... Și pun rămășag că nu-s mulți îngeri ca ea.

Mr. Paterson ridică pentru a doua oară din umeri.

— Toți geambașii își laudă caii — spuse el, sentențios.

— Înălțimea Voastră se poate încredința și singur, venind s-o vadă.

— La ce bun?... Milord a devenit un om blazat, sărmane Jack Lantern.

— Bob Lantern, nu vă fie cu supărare... Ah, ziceți că milord a devenit... n-am înțeles prea bine cum...

— Blazat!... Nu pricepi?... E-un cuvînt care ne vine din Franța, ca vinurile falsificate și cuțitașele de doi penny... Înseamnă... ei, fir-ar să fie, e greu de explicat, cinstite Jack...

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Cinstite Bob... e dificil... Spune-mi, tu ai mîncat vreodată mai multe fripturi de vită la grătar decît puteau să încapă în burdihan?

— Rareori, Înălțimea Voastră, viața e-al naibii de scumpă!...

— În sfîrșit, n-are importanță dacă ți s-a întîmplat o dată sau de o sută de ori... Ei bine! În ziua aceea te blazaseși de viață.

— Adică mi-era lehamite.

— Exact... milord nu mai rîmnește la îngeri.

— Fiindcă s-a lăcomit prea mult... Acum înțeleg... Dar dac-o luăm așa, nevastă-mea, Temperance, ar trebui să fie de mult blazată de gin... În ce-l privește pe milord,

mare necaz a dat peste Senioria Sa... Îmi pare rău că v-am deranjat degeaba, Înălţimea Voastră.

Lantern salută pînă la pămînt şi se îndreptă spre uşă. În clipa cînd atingea pragul, glasul lui Mr. Paterson îl opri.

— Ce vîrstă are? întrebă acesta, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

— Cam în jur de şapteşpe ani... poate optşpe... Ah! Înălţimea Voastră, e fragedă ca o cireaşă, mlădioasă ca o salcie, e nurlie, drăguţă, blondă, modestă...

— Ta, ta, ta, ta! îl întrerupse intendentul. Unde locuieşte?

— Asta depinde de ce mi se cumpără — răspunse Lantern, c-un surîs neruşinat — strada şi numărul sînt jumătate din marfă... şi, de altfel, milord a devenit... nu-mi mai aduc aminte cuvîntul, dar ştiu că Senioria Sa se simte ca mine după ce-am mîncat prea multă friptură de vită... i s-a cam aplecat.

— Ascultă, cinstite John... — continuă Paterson.

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Jack, Job sau John, nu mă supăr, băiete, dar nu mă mai întrerupe... am putea face o ultimă încercare... Dacă e-atît de frumoasă cum spui...

— De-o mie de ori mai frumoasă!

— Poate că milord se va îndrăgosti de ea cînd o va vedea.

— Să mă trăznească Dumnezeu, dacă n-o să se întîmple chiar aşa, Înălţimea Voastră.

— Trebuie să-ncercăm.

— Asta-i şi părerea mea.

— Cu-atît mai mult cu cît, de cînd milord şi-a schimbat felul de viaţă, creditul mi-a scăzut. Ţi-ar veni să crezi, cinstite Jack, că Senioria Sa mi-a cerut deunăzi unele explicaţii în legătură cu afacerile sale?

Bob îşi luă un aer adînc uluit:

— Nu se poa'!...

— Da, da, ăsta-i adevărul... a venit vremea să-l readuc pe făgaş. Am să văd fata.

— Minunat!

— Am s-o văd chiar mîine.

— Cînd doreşte înălţimea Voastră.

— Cît ceri?

Bob se întoarse spre cămin şi-şi puse cotul pe tăblia şemineului.

— Eu vă spun numele, vă dau adresa, iar dumneavoastră îmi numărați treizeci de monede de aur — răspunse el.

— Ești nebun, onorabile John! strigă intendentul. Treizeci de galbeni pentru o adresă?

— Și-un nume... numele și adresa celei mai frumoase miss din Londra. Ce vreți mai mult? Înălțimea Voastră n-are atîția bani, încît să ducă treaba pînă la capăt?

— Da, dar treizeci de monede!...

— Un fleac... După ce-o s-o vedeți, o să spuneți: săracu' Bob Lantern s-a timpit de tot! Merită o sută de guinee.

— Oricine altul ar fi putut s-o-ntîlnească pe tînăra miss.

— Londra-i mare Dacă Înălțimea Voastră vrea s-o caute, n-am nimic împotrivă.

Mr. Paterson rămase o clipă pe gînduri, apoi se ridică fără să scoată un cuvînt și se îndreptă spre biroul său. Bob îl urmări cu o privire lacomă. Intendentul deschise unul din sertare și numără încet treizeci de monede de aur.

— E scump — șopti el — dar caraghiosul ăsta nu m-a păcălit niciodată. În treburi de-astea, e cel mai fin copoi din Londra... Și-apoi, în definitiv, milord plătește... Apropie-te — continuă el cu voce tare — bagă de seamă, dacă mă tragi pe sfoară!...

— Vai, se poa'! îl opri Bob. Înălțimea Voastră glumește, cum aș putea să-mi îngădui, pentru-atît de puțin, să pierd un asemenea client!

— Ține banii!

Bob nu așteptă să i se spună a doua oară. Înhăță aurul și-l făcu să dispară, ca prin vrajă, într-unul din vastele sale buzunare.

— Anna Mac-Farlane — spuse el apoi, cu glas înăbușit, în timp ce Paterson scria, la dictarea lui — 52, Cornhill, peste drum de Finch Lane; două surori, o mătușă sau mamă bătrînă... un boboc care trebuie să le fie frate sau văr.

— Nu-mi place figura cu bobocul! mormăi intendentul.

— E drept că-ncurcă treaba, dar... la nevoie... mă ocup și de-afaceri de soiul ăsta.

Lantern schiță un gest cumplit, a cărui semnificație nu lăsa loc nici unui dubiu. Mr. Paterson îl privi drept în ochi și începu să rîdă.

— Măi, tu trebuie să cîștigi milioane! rosti el după o clipă de tăcere.

— Eu?!... Viața e-atît de-afurisit de scumpă, Înălțimea Voastră! N-am nici o lăscaie în afara celor treizeci de monede pe care le-am căpătat adineauri... Să trăiți, Înălțimea Voastră, și vă mulțumesc! Mai trec pe aici peste două săptămîni, să văd dacă mai e nevoie de mine... Dacă nu cumva bobocul vă plictisește din cale-afară.

— Revino mîine — spuse Paterson.

Bob făcu un semn afirmativ și ieși. Fermierii, furnizorii și geambașii îl priviră cu o invidie ciudoasă. Ieși salutîndu-i respectuos. După ce plecă, se auzi soneria intendentului și un valet veni să-i anunțe pe răbdătorii solicitanți din anticameră că Înălțimea Sa nu mai primea pe nimeni pînă a doua zi. Bob își reluă cu înfrigurare cursa, dar, întrucît era ora patru după-amiază și noaptea Londrei se apropia, avu grijă să-și țină mîna în buzunarul care ascundea cele treizeci de monede.

„Am făcut o afacere bună! își spuse el. Am să-i dau șase penny Temperancei."

Un domn elegant îi ațînu calea în clipa cînd se îndrepta spre Finch Lane; Bob încercă s-o ia la dreapta sau la stînga, dar domnul îl opri printr-un gest și, c-un foarte pronunțat accent franțuzesc, îi zise:

— Prietene, spune-mi, te rog, unde se află biserica Saint-Paul?

— Frumoasă biserică — răspunse rece Lantern.

— Mi-ai putea arăta cum s-ajung acolo?

— Păi!... Păi!... spuse Bob. Nu-i treabă ușoară, dar pentru doi șilingi aș face-o.

— Doi șilingi?! strigă francezul. Pentru un singur cuvînt?!...

— În sfîrșit, fie și-un șiling, domnule, fiindcă sînteți francez...

Bob întinse mîna. Străinul îi dădu un șiling, mormăind cîteva cuvinte puțin măgulitoare cu privire la ospitalitatea engleză.

— S-a făcut! zise Bob... Ei bine, milord, mergeți drept înainte și, după o sută de pași, veți da de Saint-Paul.

— Deci mă îndreptam într-acolo? întrebă francezul.

— Exact și întocmai, milord.

Bob făcu un pas într-o parte și se-amestecă în mulțime, lăsîndu-l pe francez, uimit și înciudat.

„Ei, și-acum — își spuse Bob — să mă duc la boboc să-i vînd numele lui Mr. Edward?... Nu. Las lucrurile în voia lor. Asta i-ar putea trezi bănuielile și-ar împiedica afacerea să se desfășoare cum trebuie... Ah, ah, ah! Ce afacere strașnică a făcut Mr. Paterson! Mr. Edward o să-i sufle puicuța înainte de-a apuca să zică pîs! Treaba lui." Drept urmare, Bob nu-și continuă drumul spre Finch Lane. Cum nu era încă vremea de culcare, ținea să folosească restul zilei. „Astă-seară — își spuse el — mă duc să-mi văd prietenii de la disecții ... Munca lor e tare neplăcută și prost plătită... Dar fiecare trebuie să-și cîștige pîinea... Fir-aș al dracului, dacă-n seara asta nu-i o vreme grozavă pentru cerșit. Ceața-i caldă și babornițele ies din găoace... Atenție la sticleți!"

Sfîrșind aceste cuvinte, Bob făcu o mișcare ce-i dislocă în întregime torsul, dîndu-i cel mai jalnic aspect pe care și-l poate dori un cerșetor. Unul din umeri se înălța pe cînd celălalt dispărea aproape cu totul; brațul stîng, răsucit și întors pe dos, simula de minune paralizia. Piciorul stîng, scurtat de bună voie, șchiopăta și dădea întregului corp o mișcare de tangaj care-ți inspira milă. Aruncă în jurul său o privire circulară și vicleană pentru a se asigura că nu se afla nici un sticlete prin apropiere... O a doua privire alese din mulțime o doamnă bătrînă, cu o uriașă pălărie neagră, care trebuia să fie cel puțin văduva unui patron de bancă sau a vreunui grangure decedat în serviciul statului. Bob se tîrî spre ea, clătinîndu-se ca o barcă surprinsă de furtună.

— Respectabilă doamnă — murmură Bob în spatele ei — n-am mîncat de cinci zile și jumătate. Doamna grăbi pasul. O, milostivă doamnă! continuă Bob. Fie-vă milă de un marinar nenorocit... Rana căpătată în vestita bătălie de la Trafalgar, sub ochii preaslăvitului amiral Nelson, mă-mpiedică să muncesc și mă silește să mă-ndeletnicesc cu trista meserie de cerșetor.

— N-am nici un ban, omule — declară doamna.

— Vai de mine! spuse Bob. Am să-ntind și-astăzi degeaba mîna care-a atins-o pe cea a marelui Nelson... Doamna privi la mîna lui Bob. Numele lui Nelson impresionează întotdeauna puternic o ureche engleză. Îndurare,

milostivă doamnă! De nu, am să-mi dau duhul la picioarele dumneavoastră, aici, pe stradă. Doamna scotoci în imensa poșetă și scoase o coroană care, fără îndoială, urma să-i servească, în seara aceea, ca miză la partida de whist. Bob sărută moneda și făgădui doamnei binecuvîntarea lui Dumnezeu. Milady! strigă el, luîndu-se după o a doua victimă. Nu lăsați să piară de foame un brav soldat al sfîntului nostru, Excelența Sa ducele de Wellington... Am cincizeci și trei de răni, nobilă lady, și Napoleon — Napoleon în persoană, jur pe sănătatea mea — mi-a zdrobit piciorul cu o lovitură de cizmă...

Milady îi dădu un șiling, să scape de el. Bob continuă acest joc timp de-aproape o oră, cu diverse șanse de succes. Agonisi astfel un anumit număr de monede, dar și o porție zdravănă de bruftuluieli și o jumătate de duzină de lovituri de baston administrate de un membru al parlamentului pe care-l luase drept fermier galez.

În clipa în care tocmai avea de gînd să se lase păgubaș, zări o doamnă tare bătrînă, al cărei aspect îl ispiti nespus. Bob nu prea putea rezista ispitelor de acest soi. Se apropie de străvechea doamnă și-ncepu o relatare poetică a bătăliei de la Trafalgar. În mijlocul povestirii simți o mînă grea pe umăr. Bob nu se mai osteni a-și întoarce privirea. Cunoștea mîna polițiștilor. Printr-o mișcare rapidă ca fulgerul, torsul lui își recăpătă forma obișnuită și, lăsîndu-se brusc în jos, scăpă de brațul polițistului: înainte ca acesta să fi luat o poziția de apărare, pumnii lui Bob îi loviră pieptul, ce răsună ca o tobă. Polițistul căzu în noroi spre marea satisfacție a cockneylor[1]. Bob o șterse, cu inima împăcată. Se lăsase întunericul. Mai avea multe „îndeletniciri" pe care le exercita în orele libere, dar, în seara aceea, se simțea stăpînit de gînduri pline de afecțiune față de Temperance, ale cărei farmece nu-i păruseră niciodată atît de atrăgătoare.

— Am să merg altă dată la cei de la morgă — își spuse el. N-a fost o zi rea și mă simt tare obosit. Bishop o să mă găzduiască o noapte, pentru o guinee... Nu-i puțin o guinee!... Dar Temperance mă așteaptă, sărăcuța de ea... Trăsni-m-ar Dumnezeu, de n-aș da și zece șilingi, dacă s-ar îmbăta numai de șase ori pe săptămînă!

---

[1] Londonez din East-End (expresie dialectală). (n. t.).

Bob o luă deci spre Saint Giles spre Holborn; pășea acum cu fruntea sus și mîinile în buzunare, ca orice om cinstit care se simte cu conștiința împăcată și căruia i s-a răsplătit o muncă demnă.

CAPITOLUL XI

MORS FERRO NOSTRA MORS

Mr. Frank Perceval nu poseda nici un titlu, dar era un gentilom în adevăratul sens al cuvîntului. Fratele său mai mare, contele Fife, moștenise aproape întreaga avere a tatălui lor, conform prevederilor jurisdicției engleze. În ciuda acestei împărțiri inegale, contele nu era destul de bogat ca să-i ofere o pensie fratelui dezmoștenit. De altfel, era un tip monden și ducea o viață de mare senior.

Frank era deci silit la o existență modestă, în comparație cu modul de viață princiar afișat odinioară de strămoșii săi. Trăia din anemicele lui rezerve și o parte din averea mamei sale, care trăia în Scoția împreună cu ultima din fiicele ei, în vîrstă de doisprezece ani. Văduva contesă Fife îl iubea pe Frank cu pasiune. Era copilul ei preferat atît pentru calitățile lui, cît și pentru faptul că, prin caracter, vîrstă și fizionomie, îi amintea de fiica cea mai mare, răposată cu cîțiva ani înainte. Această soră, Miss Harriett Perceval, și Frank erau gemeni.

Frank locuia la Londra, în Dudley House, proprietatea mamei sale, situată în Castle Street, lîngă Cavendish Square. Avea un singur servitor, în afară de menajeră, și nu poseda nici trăsură, nici cai.

Cînd Stephen Mac-Nab păși pragul lui Dudley House, primele ore ale dimineții trecuseră de mult. Fu întîmpinat de bătrînul servitor al lui Frank.

— Bună, bătrîne Jack — spuse tînărul medic — stăpînul tău nu s-a sculat încă?

Jack era un servitor demn, discret, cinstit, credincios și devotat. Sărăcia lui, destul de relativă, ar fi însemnat

pentru mulți alții bunăstare. De asemenea, Jack avea o ținută respectabilă: livreaua lui, foarte îngrijită, nu părea deloc uzată, iar chipul său afișa un aer de prosperitate care alunga orice idee de strîmtorare. Își iubea pătimaș stăpînul și nu-i găsea alt defect decît că nu se numea cel puțin Sir Francis Perceval, el care era fiu de conte și a cărui mamă, Miss Dudley, cobora din dinastia Stuart. Jack și-ar fi dat simbria pe trei ani, să-l determine pe stăpînu-său să-și ia un titlu care să-l scutească pe el, Jack, a i se adresa mereu cu: Înălțimea Sa. Îl știa pe Stephen de cînd era copil și cunoștea prietenia pe care-o nutrea față de Frank; din aceste pricini îi ierta oarecum tînărului medic faptul că nu era nobil.

— Înălțimea Sa se va bucura de prezența Înălțimii Voastre — spuse el, cu o cordialitate respectuoasă, continuînd să-și vadă de treabă. Înălțimea Sa pomenea adesea despre Înălțimea Voastră în timpul călătoriei noastre... Înălțimea Sa a ieșit azi-dimineață foarte devreme; dacă Înălțimea Voastră dorește să-l aștepte, voi deschide biroul Înălțimii Sale...

După cum se vede, Jack avea oarecare dreptate să-i dorească stăpînului său un titlu. Asta l-ar fi scutit de nenumărate repetări. Persoana a treia cere, în mod imperios, niște distincții; nu e posibilă egalitatea în fața persoanei a treia.

Stephen fu poftit în biroul lui Frank. Era o încăpere a cărei descriere n-ar prezenta nici un interes pentru cititor. Multe cărți, cîteva obiecte de artă, două sau trei portrete de familie și un mare ecuson alcătuiau decorația camerei. Stephen se așeză lîngă foc.

— Totul e neschimbat aici — spuse el, surîzînd — iată autorii pe care-i îndrăgeam amîndoi, iată portretul sărmanei domnișoare Harriett. Fruntea lui Jack era adumbrită de tristețe... Iată — continuă Stephen — statueta ducesei Berry... Frank a rămas același cavaler rătăcitor?

— Aș vrea să fie măcar cavaler — răspunse Jack.

— Stăpînul tău și-a luat deci armele cu el? continuă Stephen.

— Desigur, Înălțimea Sa și-a luat pistoalele de voiaj...

— Nu-i mai văd spada...

— Înălțimea Voastră se înșală, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

— Nici valiza cu armele de luptă nu mai e la locul ei — continuă Stephen.

Jack păli și începu să tremure.

— Adevărat — bîigui el — Înălțimea Voastră are dreptate... Dumnezeu să ne ocrotească!

— Ce vrei să spui? strigă Stephen, sculîndu-se în picioare.

— Înălțimea Sa a plecat cu noaptea în cap — răspunse Jack, cu voce sugrumată — atît de devreme, încît eram încă în pat... Nu l-am văzut... Și-a luat cu el spada... valiza cu armele de luptă...

— Un duel!... îl opri Stephen.

— Și Înălțimea Sa nu s-a întors încă! spuse bătrînul valet, căzînd moleșit pe un fotoliu.

Stephen începu să străbată camera cu pași mari.

— Un duel! repeta el, agitat. Abia a venit ieri!... Un duel în dimineața asta!... Foarte ciudat!... Dar poate nu-i vorba decît de o ceartă fără importanță, care nu va avea urmări...

Jack clătină încet din capul său cărunt.

— Tot ce-i legat de onoarea numelui Perceval are importanță — spuse el — și stăpînul meu nu-i dintre aceia care-și iau armele, fără a se folosi de ele... În curînd va fi douăsprezece!... Și-a plecat de la șapte!... Își cuprinse fruntea în mîini. Doamne! Doamne! murmură el. Ai milă de bătrînul Jack, să nu vadă așa ceva!

— Dragul meu Jack — continuă Stephen, care încerca să se liniștească singur — ne alarmăm degeaba. Frank nu putea să aibă chiar de ieri vreo ceartă serioasă.

— Înălțimea Sa nu s-a întîlnit cu nimeni și n-a ieșit decît pentru a se duce la balul Lordului Trevor...

— Lordul Trevor! strigă Stephen, fulgerat de-o lumină. Apoi adăugă copleșit: Marchizul de Rio Santo!

Jack se uita la el, fără să înțeleagă.

— Marchizul — repetă slujitorul, cu dispreț — marchizul de Rio Santo! Toți străinii ăștia sînt cel puțin marchizi; se cred dezonorați cînd nu-s decît baroni. Înălțimea Sa nu-l cunoaște pe-acest marchiz, Înălțimea Voastră.

— Rio Santo! spuse iar Stephen. Probabil că s-au trezit față-n față... Doamne, de unde să iau informații? Unde să aflu adevărul?

— Unde trebuie să alerg? întrebă Jack. Fie-vă milă, Înălțimea Voastră, îndurați-vă de-un biet bătrîn. Nu v-am înțeles vorbele, dar acum cred c-am ghicit... Oh, dacă știți unde se află stăpînul meu, spuneți-mi. Am s-alerg, chiar de-ar trebui să mor pe drum; am să-ncerc să-l ajut... Stăpînul meu! continuă el, împreunîndu-și miinile și avînd lacrimi în ochi. Micul meu Francis, pe care l-am ținut în brațe, pe care l-am legănat, pe care-l iubesc!...

Stephen, a cărui neliniște creștea în fața deznădejdii bătrînului Jack, se apropie de fereastră și ridică mașinal perdeaua. În clipa aceea, o trăsură dădea colțul în Regent Street.

— Vai! continuă Jack. Parcă-i urmărește o fatalitate... Aproape toți Percevalii au murit în duel, din tată-n fiu... Iar deviza care înconjoară scutul lor pare o veșnică și sîngeroasă amenințare...

Stephen întoarse capul să citească deviza.

— *Mors ferro nostra mors!* șopti el (Moartea prin arme este moartea noastră.)

Sînt momente în care sufletul, bolnav, acceptă cele mai superstițioase presimțiri fără să le combată. Stephen întoarse cu groază ochii de la deviză. I se părea că vede sînge pe emailul strălucitor al marelui ecuson; vedea parcă picurînd lacrimi din ochii nobililor lorzi austeri ale căror portrete ornamentau încăperea.

— *Mors ferro nostra mors!* repetă rar bătrînul Jack. Ultima oară cînd am auzit aceste cuvinte latinești, a fost din gura tatălui Înălțimii Sale, răposatul conte Fife. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Le rostea în timp ce-nsoțea sicriul fiului său cel mai mare, mort într-o luptă stranie.

Stephen n-auzea nimic. Trăsura se opri în dreptul lui Dudley House. Doi oameni necunoscuți coborîră și, ajutați de vizitiu, ridicară un obiect inert întins pe una din banchetele trăsurii.

Stephen scoase un țipăt sfîșietor.

— Frank! Bietul meu Frank! strigă el, alergînd afară.

Bătrînul Jack se repezi la fereastră și-aruncă o privire jos, în stradă.

— Înălțimea Sa! murmură el, prăbușindu-se pe spate: *Mors ferro nostra mors.*

Leșinase. Cînd își veni în fire, zăcea în același loc. Nimeni nu se gîndise să-l ridice. Înconjură odaia cu o privire mohorîtă și buimacă. Încăperea era pustie. Amintirea celor întîmplate se învîrtea confuz în memoria sa și nu voia să se fixeze. Își dădea vag seama că se întîmplase o nenorocire groaznică, dar nu era în stare sau, poate, nu voia să-și limpezească aceste bănuieli. În timp ce evita astfel orice explicație cu el însuși, privirea îi căzu asupra ecusonului înconjurat cu deviza latinească a Percevalilor. Simți o lovitură de cuțit în inimă.

— Înălțimea Sa! izbucni el într-un strigăt sfîșietor. Un duel... sînge!... Am văzut cadavrul lui Frank Perceval!...

— Gura! se auzi o voce necunoscută în dreptul ușii, care se întredeschise. Dacă ții la viața ta, nu sufla o vorbă!

Ușa se închise la loc. Jack se tîrî în genunchi pînă în pragul ușii.

— Nu se-aude nimic... — șopti el, lipindu-și urechea de ușă — nimic!... Ce se petrece, Dumnezeule?! Trăiește?... Sau?...

Jack nu avu tăria să-și termine gîndul. Un zgomot slab se auzi din camera vecină. Era ca scîrțîitul a două bucăți de oțel frecate ușor una de alta. Jack se ridică nițel și-și apropie ochiul de gaura cheii. Văzu în mijlocul camerei patul stăpînului său, care fusese mutat din loc, să aibă mai multă lumină. Pe pat, Frank Perceval se afla întins, nemișcat, cu ochii închiși, cu chipul livid ca al unui cadavru. Ici-colo, pe jos, împrăștiate, rufe pătate de sînge. Lîngă fereastră, Stephen Mac-Nab, așezat pe un scaun, palid și cu capul aplecat, își acoperea fața cu amîndouă mîinile. Lîngă pat, în picioare, doi necunoscuți, fiecare într-o parte: unul, îmbrăcat în negru, cu fața ca de marmură, nepăsătoare și mohorîtă, ținea mîna lui Frank; celălalt își suflecase mînecile. Mîinile lui pline de sînge țineau un instrument lung de oțel, al cărui capăt dispăruse sub cămașa înroșită a sărmanului Frank. Acest al doilea personaj nu era mai puțin indiferent decît primul. El deschisese ușa și ceruse să se păstreze liniște.

Jack încetă să mai respire. Toată viața îi era concentrată în facultatea de a vedea. Omul îmbrăcat în negru, care era fără îndoială medic, continua să ia pulsul lui Frank. Celălalt necunoscut, după toate aparențele, asis-

tentul celui dintîi, introducea o sondă, palpa, pipăia și dădea din cap, nesigur. Rosti cîteva cuvinte pe care Jack nu izbuti să le audă. Omul în negru răspunse printr-o ridicare din umeri, însoțită de-un surîs ciudat.

— Ce-o fi spus? se întrebă bietul Jack. Și ce-nseamnă zîmbetul ăla?... E-un semn că va fi salvat?...

În clipa aceea, asistentul scoase sonda plină de sînge și măsură rece adîncimea rănii. Jack nu mai putea suporta. Apăsă încet pe clanță. Ușa se întredeschise. Cei doi necunoscuți nu observară. Jack putea să audă, dar nu mai putea să vadă.

CAPITOLUL XII

FIOLA

Cel dintîi vorbi asistentul:

— O jumătate de linie în plus și artera bronhială ar fi fost atinsă.

— O jumătate de linie! repetă omul în negru, pe același ton. Ești sigur, Rowley, că artera n-a fost atinsă?

— Absolut, domnule; e vorba de-o jumătate de linie.

O clipă de tăcere urmă acestor cuvinte. Jack, care nu mai auzea nimic, voia să vadă din nou și-și lipi iar ochiul de gaura cheii. Asistentul dăduse șefului său sonda plină de sînge. Mîna dreaptă îi era vîrîtă sub reverul costumului. În cealaltă ținea un pachet cu vată.

„Vată! gîndi sărmanul Jack, din al cărui piept apăsat răzbătu un lung suspin. Deci trag nădejde să-l salveze!"

Nu înțelesese nimic din discuția tehnică a celor doi, dar simțul lui drept și sănătos îi spunea că un remediu aplicat constituie deja chezășia unei speranțe: doar cei vii sînt îngrijiți. Continuă să privească.

Înainte de a-și scoate mîna ascunsă sub reverele largi ale costumului, asistentul chirurgului aruncă o privire vicleană spre Stephen Mac-Nab, care continua să stea nemișcat, parcă în nesimțire. Cu un semn al capului, îi atrase medicului atenția asupra acestuia. Doctorul își duse mîna la ochi ca o vizieră pentru a-l examina cu atenție pe Stephen.

Bătrînul Jack rămase uimit de manevrele lor. De unde această bănuială? De ce atîtea precauţiuni?...

Doctorul lăsă mîna în jos şi deschise gura să vorbească. Jack puse iar urechea în dreptul crăpăturii uşii.

— Tînărul nu vede nimic — spuse doctorul în şoaptă — fă ce ţi-am poruncit.

O nouă tăcere.

Cînd Jack, din ce în ce mai intrigat, încercă din nou să privească prin gaura cheii, îl văzu pe asistent scoţînd din sîn o fiolă micuţă căreia îi învîrti iute dopul de cristal. O apropie de vată, dar înainte s-o îmbibe, aruncă iar o privire către Stephen. Era o privire atît de grăitoare, încît inima lui Jack începu să-i salte în piept. Stephen nu se clinti. Doctorul făcu un gest de poruncă imperioasă. Rowley vărsă o picătură din conţinutul fiolei pe vată. În clipa aceea, Stephen se mişcă. Rowley tremură şi păli. În loc să aplice vata pe rană, o aruncă jos şi puse piciorul pe ea.

Teribila bănuială, care, de cîteva secunde, lua proporţii în creierul lui Jack, izbucni deodată devenind certitudine. Căută din ochi o armă şi, zărind un pistol scoţian atîrnat pe perete, îl înşfăcă, împinse uşa şi năvăli în camera unde zăcea stăpînul său:

— Înălţimea Voastră! Domnule Stephen! strigă el. Nu vedeţi ce se petrece aici?!

— Tăcere! ceru Rowley prin gesturi, arătînd spre rănit.

— Tu să taci! răspunse Jack. Asasin blestemat! ... Am stat acolo, — şi arătă uşa — am văzut tot!

Rowley făcu instinctiv un pas spre uşă.

— Omul ăsta-i nebun? întrebă doctorul, adresîndu-se lui Stephen. Scoate-l afară, domnule, sau nu mai răspund de viaţa lui Mr. Frank Perceval.

Stephen se ridicase. Se uită rînd pe rînd la Jack şi la Rowley, care reuşise să-şi recapete sîngele rece.

— Taci, Jack! spuse el în cele din urmă. Iar dumneata, doctore, pentru numele lui Dumnezeu, isprăveşte odată cu pansamentul acela, care mă tem c-a şi durat prea mult.

Jack se interpuse între stăpînul lui şi doctor.

— Înălţimea Voastră — spuse el pe un ton respectuos dar ferm, adresîndu-se lui Stephen, — respect ordinele dumneavoastră, pentru că sînteţi prietenul lui Per-

ceval, dar acest om n-o să-l mai atingă pe stăpînul meu, jur pe blazonul casei noastre!

— Valetul ăsta-i nebun — repetă medicul, cu răceală. Întîrziind îngrijirile noastre, îl ucide pe preaonorabilul gentleman, la fel de sigur cum ar face-o înfingîndu-i în inimă pumnalul pe care-l ține în mînă.

Jack tremura din cap pînă în picioare. O sudoare rece îi apăru pe frunte, dar nu se mișcă.

— Am văzut — vorbi el, cu o voce înăbușită și profundă — să nu vă-ndoiți de spusele mele, Mr. Mac-Nab, căci jur pe amintirea tatălui meu mort și n-am mințit niciodată. . S-a încercat un asasinat... aici... adineauri... în prezența dumneavoastră... un asasinat asupra unui om în agonie... Oh, am văzut, credeți-mă! Acești oameni au vrut să-l ucidă pe Perceval!

Stephen aținti asupra doctorului Moore o privire adîncă și scrutătoare.

— Acest servitor este cel mai cinstit om pe care-l cunosc, domnule, — spuse el — pe de altă parte, știu că doctorul Moore este unul dintre cei mai iluștri membri ai lui *Royal College* și mă înclin în fața vastelor sale cunoștințe... dar pacientul mi-e cel mai bun prieten... iertați-mi deci bizarele îndoieli și îngăduiți-mi să vă slujesc drept asistent la operația de pansare pe care-o veți continua: sînt licențiat al universității din Oxford, domnule.

Stephen își suflecă repede manșetele.

— Înălțimea Voastră — spuse Jack — luați seama!...

Se apropie în grabă de tînăr și-i șopti cîteva cuvinte la ureche. În timp ce ei discutau astfel în șoaptă, Rowley se aplecă încet și puse mîna pe vata care se afla sub piciorul său. Apoi aruncă o privire spre doctor. Acesta făcu un semn imperceptibil cu ochiul. Rowley înțelese și se dădu la o parte.

— Imposibil! spuse Stephen, răspunzînd confidenței bătrînului valet.

— Spuneți că nu-i cu putință, Înălțimea Voastră?... Ei bine! Chiar de-ar fi să-l scotocesc pe individ pînă la piele, tot am să găsesc fiola...

Se întoarse spre Rowley; Ștephen făcu la fel. Abia atunci își dădură seama că fugise.

— Ei bine, Înălțimea Voastră — strigă Jack — acum mă credeți?

Stephen aruncă doctorului o privire pătrunzătoare și aspră. Doctorul Moore își încrucișase brațele pe piept și stătea nemișcat, urmărind întreaga scenă cu un aer liniștit și disprețuitor. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt și solid. Avea o frunte lată și inteligentă. Ochii săi scrutători și adînci aveau o privire demnă și hotărîtă, dar uneori scînteiau vicleni și perfizi. În general, figura sa nu era dintre acelea care cuceresc inima și inspiră încredere. Doctorul Moore era unul dintre cei mai influenți și stimați membri ai lui *Royal College*. Reputația sa îl situa în afara oricărei bănuieli.

Ceea ce, aici, s-a povestit în multe rînduri, s-a petrecut în foarte puține minute; cînd Rowley, alungat, trecu din nou pragul lui Dudley House, nu se scursese decît a opta parte dintr-o oră de la plecarea lui. Deci, în total, o întîrziere de zece minute în pansarea lui Frank Perceval.

— Domnule doctor — spuse Stephen a cărui stăpînire de sine reușea să-i înfrîneze indignarea — acest cinstit servitor nu-i nebun ... A văzut bine, domnule ... fuga mizerabilului este grăitoare.

— Încerci să mă acuzi, domnule?

— Vă rog, să nu pierdem vremea cu vorbe deșarte ... Nu vreau decît să vă determin a porni imediat la pansarea lui Frank Perceval ... Imediat, mă-nțelegeți! ...

— Imediat?! repetă Mr. Moore. Asta sună a ordin, domnule.

— Așa și este — rosti Stephen ferm.

Sprîncenele doctorului se încruntară. Se dădu un pas înapoi. Mîinile i se afundară instinctiv în vastele buzunare ale costumului său negru. Întreaga lui înfățișare lua un aspect amenințător. Apoi, deodată, fruntea i se însenină în timp ce un zîmbet amar îi coborî pe buze.

— Domnule licențiat de la Oxford — spuse el, cu o veselie forțată — pregătiți feșele și vata ... Sînt gata să-l pansez pe acest gentleman.

Operația începu numaidecît. Era un pansament ciudat. Mr. Moore, dominat necontenit de privirea expertă a tînărului confrate, făcu apel la toate resursele experienței sale chirurgicale care contribuise atît de mult la renumele său față de reputațiile rivale. Opera rapid, sigur, punînd o oarecare ostentație în a nu omite nici-unul din detaliile prescrise de clinică în asemenea împrejurări.

Executîndu-i dispozițiile cu o punctualitate minuțioasă, Stephen îi urmărea în același timp fiecare gest plin de solicitudine, în vreme ce doctorul încerca să se răzbune, păstrîndu-și surîsul batjocoritor și amar. În spatele lui se afla Jack. Bătrînul valet continua să fie neliniștit. Ținea în mînă pumnalul și privirea lui interoga necontenit chipul lui Stephen. Aștepta, gata să lovească fără milă, la cel mai mic semn al tînărului medic. Nu te puteai aștepta la nici un fel de îndurare din partea lui.

Doctorul era întors cu spatele, dar vedea perfect imaginea slujitorului reflectată într-o oglindă. Poate că această amenințare vie contribuia la precizia matematică a mișcărilor sale. Totuși, pe măsură ce operația avansa, inima bătrînului Jack se muia în chip evident. Își păstra aparența înfricoșătoare, dar, în fundul sufletului, redevenea el însuși. Cînd Frank Perceval deschise pentru întîia oară ochii, sprîncenele lui Jack se destinseră; lumina ochilor îi fu umbrită de-o lacrimă. Mîna lui strîngea acum fără furie prăselele pumnalului. Nu mai vedea în Mr. Moore un asasin, ci salvatorul.

Îl iubea atît de mult pe stăpînul său!

Odată pansamentul terminat, o nuanță rumenă apăru pentru o clipă pe buzele livide ale rănitului. Jack începu să rîdă printre lacrimi și pumnalul îi căzu din mînă.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze! șopti el în spatele doctorului Moore. Și Dumnezeu să mă ierte, dacă m-am înșelat adineauri, acuzîndu-vă.

Doctorul nu se osteni nici să se întoarcă, nici să-i răspundă.

— Gentlemanul este salvat — îi spuse el lui Stephen. Încăpută pe mîini neexperimentate, rana ar fi putut deveni mortală, dar acum e în afară de orice pericol... Răspund pentru viața lui.

Stephen se înclină și scoase din portofel o bancnotă de cinci lire pe care i-o oferi doctorului. Mr. Moore respinse fără afectare onorariul.

— Nu mai este nevoie de mine aici — spuse el, luîndu-și bastonul și mănușile. Presupun, domnule, că nu vreți să mă mai rețineți?

— Sînteți liber, domnule— răspunse Stephen.

— Foarte bine! replică Mr. Moore, îndreptîndu-se spre ușă. În clipa în care era pe punctul de-a trece pragul, se opri, își vîrî din nou mîinile în buzunarele largi ale cos-

tumului său negru și se întoarse. Acum că m-ai proclamat *liber* — continuă el, apăsînd pe acest cuvînt — țin să te informez, tinere maestre, c-am fost tot timpul liber... În profesiunea noastră, ai să afli asta mai tîrziu, ești adesea expus unor capcane periculoase. Prudența cea mai elementară obligă să nu te lași niciodată luat prin surprindere. Doctorul scoase din buzunare amîndouă mîinile, avînd în fiecare cîte un pistol. Acestea — continuă el — sînt argumente care nu se predau la Oxford, ci se învață la Londra, tinere maestre. Nu cunosc altele mai convingătoare... După cum vezi, aveam din plin cu ce să te silesc a nu-mi sta în cale și nu mă puteam teme cine știe ce de cuțitașul ruginit al bătrînului dumitale scoțian... Dar n-am vrut să ies de aici fără a opune unei bănuieli nesăbuite o dovadă concretă a loialității mele... L-am salvat pe acest gentleman fiindcă așa am vrut. Își puse pistoalele la locul lor. Și acum, adio, tinere maestre! Ți-ai făcut astăzi din mine un dușman de moarte... În viața mea n-am uitat nimic, n-am iertat nimic, niciodată... și-n-totdeauna m-am răzbunat.

Ușa se deschise, apoi se închise în urma doctorului Moore.

Stephen ascultase cu răceală prima parte a discursului medicului. La amenințarea cuprinsă în ultimele sale cuvinte, nu răspunse decît printr-un salut calm și tăcut.

Jack nu dăduse nici o atenție acestui incident. Îngenunchease lîngă patul stăpînului său și îi săruta mîinile reci plîngînd. Stephen se apropie și el de patul lui Frank Perceval.

— Ce să mai cred? murmură el. Să fi fost vorba de-o încercare de asasinat?... În ce scop?... Și mai cu seamă, cînd asasinul se numește Dr. Moore!... Jack, ești sigur că ai văzut ceva?...

— Cum vă văd, Înălțimea Voastră — răspunse Jack, ridicîndu-se — ticălosul avea într-o mînă fiola, în cealaltă vata... La un semn al doctorului — care, la urma urmei, poate că-i un om cumsecade — blestematul de spițer a muiat vata. Atunci dumneavoastră v-ați mișcat; spițerul a ascuns fiola... dracu știe unde... și-a aruncat jos vata, peste care a pus piciorul... Stați! Trebuie să mai fie acolo... Jack înconjură patul. Stephen îl urmă. Nu — reluă bătrînul valet — vata a pierit, dar se mai vede urma...

— Urma? ... îl întrerupse Stephen. Unde-i?

Jack îi arătă o pată mare cît un șiling, produsă de apăsarea piciorului lui Rowley peste vata muiată.

Stephen îngenunche iute, să examineze urma. Aplecîndu-se, zări sub pat o fiolă microscopică și puse mîna pe ea.

— Iat-o! Iată fiola! strigă bătrînul Jack.

Stephen o destupă și-o apropie de nări Se dădu brusc îndărăt; fiola conținea otravă.

CAPITOLUL XIII

SCULAREA DE DIMINEAȚĂ

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, se trezi, în ziua următoare balului de la Trevor-House, cu mult după-amiază. Trăsăturile-i delicate purtau amprenta oboselii din ajun; ochii nu voiau deloc să se deschidă, iar amintirile petrecerii se-nvălmășeau haotic în gîndurile ei amorțite. În cameră era frig, în ciuda unui foc bine întreținut care înroșea cu lumina lui puternică dormitorul. În loc să se scoale, Lady Ophelia se afundă tremurînd sub plapumă, încercînd să adoarmă din nou.

Dar vine o oră cînd somnul te obosește, cînd contactul cu așternutul te irită, o oră cînd trebuie să te ridici, să te miști, să trăiești. Această oră sunase de mult. În locul somnului chemat, își făcură apariția gînduri nedorite, amintiri, regrete, remușcări ...

Își văzu, trecîndu-i prin fața ochilor, ca un tablou în mișcare, viața exuberantă de adolescentă. Frumusețea ei, neprihănită ca și sufletul, eclipsa toate frumusețile rivale; fremătă de bucurie la gîndul acelor dulci triumfuri ale cochetăriei copilăroase, care semănau flori în calea tinerei și frumoasei miss ce-și făcea intrarea în lume; zîmbi primelor ei iubiri, atît de gingașe, visătoare, timide și-atît de iute risipite! Se văzu apoi așezîndu-se pentru prima oară pe pernele mătăsoase ale trăsurii conjugale. Era lady, era contesă. Faimoasa deviză: *Honni soit qui mal y pense* îi înconjura blazonul; avea egale, dar nici-

odată superioare în rang. Apoi își aminti primele luni de văduvie, acea văduvie care adaugă o perlă la coroana oricărei femei tinere. Cît era de invidiată, adulată, detestată! . . . Cît era de fericită! Mai departe, se văzu slabă, înfiorată, învinsă și de o mie de ori mai fericită decît înainte. Iubea. Iubea, pentru prima oară, la douăzeci și cinci de ani, vîrsta la care dragostea unește energia cu blîndețea, vîrsta cînd mai suspini, dar suspinele ard, vîrsta înfocată și puternică la care sufletul și trupul rivalizează prin plenitudinea vigoarei lor . . . Se văzu pasionată, geloasă, subjugată, și un vag sentiment de fericire trecută făcu inima să-i bată nebunește. Ce repede se prefirau ceasurile de voluptate discretă! Ce deplină era singurătatea împărtășită! Ce armonioasă și dulce era tăcerea sfîșiată doar de-o voce prietenă!

Vai! Acum orele se scurgeau triste și apăsătoare, singurătatea era pustie, iar liniștea de moarte. Singurătatea și tăcerea îi apăsau sufletul ca o greutate de plumb. Fericirea se risipise. Totul era acum mohorît, posomorît, plicticos. Plictiseala, acest hidos coșmar, plutea în atmosferă . . .

Lady Ophelia dădu brusc la o parte plapuma, sări din pat și-și vîrî picioarele în papucii de satin. Cuprinsă deodată de frig, îmbrăcă în grabă halatul de dimineață și se refugie într-un vast fotoliu care-și deschidea brațele primitoare în ungherul șemineului.

Altă amintire. Odinioară, în această clipă, se auzea o bătaie discretă la ușa exterioară a lui Barnwood-House. Camerista își făcea apariția și anunța „Milord așteaptă în salon". Milord era bărbatul iubit, bărbatul regretat acum cu amărăciune și deznădejde: marchizul de Rio Santo.

Ophelia întinse mîna spre sonerie. În clipa în care degetul atinse cordonul, se auzi o lovitură puternică la ușa de afară; Ophelia se încordă deodată. O lumină i se ivi în ochi; o rază de speranță îi însenina fruntea.

„Dacă-i el?!" gîndi ea. Dar această speranță se stinse repede. Ophelia își aminti deodată de evenimentele din ajun. Se întristă din nou. „Trebuie să fie tînărul Mr. Frank Perceval — își spuse ea — vine la întîlnirea pe care i-am dat-o ca să-l informez . . . Doamne, nu vreau să dezvălui această taină îngrozitoare! . . . Nu! Nu vreau!"

O cameristă întredeschise încet ușa.

— Milady s-a sculat?! spuse ea, cu uimire. Un gentleman solicită favoarea de a-și prezenta omagiile doamnei contese... Iată cartea lui de vizită.

— Nu-i Mr. Perceval! murmură Ophelia, aruncînd o privire pe cartea de vizită pe care era scris numele lui Stephen Mac-Nab. Nu pot să-l primesc, Jane... Așteaptă!... Ridică storurile; văd ceva scris cu creionul. Jane trase storurile și o lumină puternică inundă camera. Din partea lui Frank Perceval — citi Ophelia. Ce-nseamnă asta?... Jane, poftește-l pe gentleman în salon și vino să-mi ajuți să mă-mbrac... grăbește-te. Ce înseamnă asta? repetă Lady Ophelia cînd camerista ieși. Din partea lui Frank Perceval! Cu siguranță, tînărul a comis o prostie din disperare. Jane se întoarse și Lady Ophelia îi porunci să-i încheie rochia și s-o pieptene. Dar nu-i lăsă timpul necesar pentru îndeplinirea celor de mai sus. Ajunge, ajunge! spuse ea. Lasă, Jane!

Păși grăbită spre ușa dormitorului.

Stephen aștepta în salon. Tînărul medic nu era obișnuit să stea de vorbă, în fiecare zi, între patru ochi, cu văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei, dar abia plecase de lîngă patul în care zăcea cel mai bun prieten al său și emoția nu-i îngăduia acea suferință neînsemnată a amorului-propriu care se cheamă stinghereală. O salută destul de degajat pe contesă.

— Doamnă — spuse el — vă rog să scuzați venirea mea aici. N-am avut încă onoarea de a vă fi prezentat, dar îndeplinesc o datorie, aducîndu-vă un mesaj din partea lui Frank Perceval.

Contesa se înclină și-l invită să ia loc pe scaun.

— Mr. Frank Perceval n-a putut veni personal? întrebă ea.

— Nu, milady — răspunse Stephen cu tristețe — și numai o situație independentă de voința lui l-a împiedicat să vină.

— Dar ce i s-a întîmplat, domnule?

— Frank a fost rănit într-un duel, doamnă.

— Într-un duel?! repetă contesa.

— Grav rănit.

— Și de către cine, domnule?

— Nu mi-a spus numele adversarului.

— Și n-aveți nici o bănuială?...

— Ba da, milady, bănuielile mele sînt aproape o cer-

titudine... dar am venit la dumneavoastră în numele lui Frank și trebuie să procedez ca el: să uit de acest duel și să mă ocup de un lucru mai important...

— Mai important, domnule! murmură contesa, manifestînd o oarecare indispoziție.

—Nu sînt nici două ore — continuă Stephen MacNab — de cînd Frank a fost adus la Dudley-House, leșinat, trăgînd să moară ...O împrejurare teribilă, despre care nu vă pot vorbi, a întîrzia primele ajutoare și puțin a lipsit ca nefericitul meu prieten să-și dea duhul sub ochii mei, victimă a unui asasinat...

—Mă înspăimîntați, domnule! spuse contesa. O crimă asupra unui rănit!...

— O tentativă de otrăvire, milady.

— Și... bănuiți... e posibil să bănuiți că adversarul lui Mr Perceval... ar fi oribil, domnule... e-amestecat în vreun fel în această mașinație lașă?

Stephen nu răspunse numaidecît; nu-și pusese încă această întrebare și o vagă bănuială îi trecu prin minte. Dar cum nimic nu justifica bănuiala, răspunse:

— Nu pot s-o cred, doamnă.

Lady Ophelia respiră ușurată.

— Oricum — continuă Stephen — primejdia a fost evitată. Cînd Frank și-a recăpătat graiul — e vreo jumătate de oră de-atunci — primul cuvînt pe care l-a rostit a fost numele unei persoane dragi...

— Miss Trevor?...

Stephen făcu semn afirmativ și continuă:

— Al doilea a fost numele dumneavoastră, doamnă.

Stinghereala contesei deveni și mai mare.

— Numele meu? spuse ea. Da... Cred că știu de ce... Ieri, la balul de la Trevor-House, îl rugasem pe Mr Frank Perceval... Sînt realmente dezolată că rana îl împiedică..

—M-a trimis pe mine în locul lui, doamnă — spuse Stephen.

— Pe dumneavoastră, domnule?!... Cum ar putea să-și închipuie Mr. Perceval că... Ceea ce aveam să-i spun era absolut confidențial...

— Sînt cel mai bun prieten al lui.

— Nu mă îndoiesc, domnule, dar nu pot...

— Frank suferă mult, doamnă și-așteaptă! o întrerupse Stephen.

— Mă puneți într-o situație delicată, domnule!... O

clipă, vă rog... Contesa se opri deodată și ascultă cu atenție. Se auzea slab soneria de la poartă. El e — șopti ea — el e! Indispoziția i se transformă într-o agitație febrilă. Domnule — continuă ea — această întrevedere trebuie să ia sfîrșit numaidecît. Refuz să v-accept drept intermediar între mine și Mr. Perceval... Nu mă judecați greșit, domnule, căci motivele mele sînt foarte grave și vă rog să nu vă simțiți jignit, deoarece aceste motive n-au nimic comun cu dumneavoastră personal...

Stephen se ridicase.

— Nădăjduiam să-i pot aduce o consolare bietului Frank... — începu el.

— Spuneți-i — declară contesa — spuneți-i că va afla totul; spuneți-i...

— Milord!... îi întrerupse camerista, care întredeschise ușa salonului.

— Nu-i spuneți nimic, domnule, am să mă mai gîndesc... Poftește-l pe milord în budoar, Jane... Rugați-l pe Mr. Perceval să mă ierte, domnule... transmiteți-i regretele mele pentru accident și... vă rog să mă iertați că-ntrerup atît de brusc această întrevedere...

Stephen salută cu răceală și ieși. Contesa căzu epuizată în fotoliu.

— Nu! murmură ea. Oh, nu!... Nu pot să-i dezvălui secretul... ar însemna să-l pierd ... Sfătuiește-mă, Doamne!

Coborînd scara, Stephen se ciocni de un bărbat a cărui pălărie cu borul lăsat îi ascundea, în parte, fața. Necunoscutul îi aruncă o privire piezișă și tresări ușor.

Jane îl introduse aproape numaidecît în salon, anunțînd:

— Milady, milord marchizul!

Rio Santo duse respectuos la buze mîna contesei și rămase în picioare în fața ei. Pe fața lui frumoasă era ceva ce semăna cu devotamentul, cu tandrețea, cu pasiunea chiar, dar acel ceva reprezenta o mască pe care un observator atent ar fi putut-o descoperi în ciuda perfecțiunii ei. Contesa știa să observe, dar în prezența lui Rio Santo își pierdea această facultate. Îl privi o clipă în tăcere. Ochii ei triști începură să strălucească treptat, pînă ajunseră să exprime un fel de liniște sufletească.

Marchizul zîmbi blînd și se sprijini pe spătarul fotoliului.

— Ai fost foarte frumoasă ieri, Ophelia, — murmură el la urechea contesei.

Aceasta se întoarse și fruntea ei atinse aproape gura lui Rio Santo. Lăsă capul în jos rușinată.

— Mă dușmănești — continuă el — și pe bună dreptate, doamnă, căci este un mare păcat să ți se pricinuiască durere, chiar fără voie... Totuși, îmi cunoști taina, știi absolut totul!... Nu-i o dovadă de dragoste faptul de a te destăinui cuiva fără rezerve?...

— De cincisprezece zile n-ai mai dat pe aici — spuse cu voce stinsă contesa, avînd lacrimi în ochi.

— Dar am venit, astăzi, Ophelia, am venit fără să țin seama de primejdie, fiindcă absența ta mă făcea să sufăr nespus... Crede-mă, regret ca și tine, poate chiar mai mult decît tine, zilele acelea cînd eram fericiți și nu ne păsa de nimic... Mai mult decît tine, blestem fatalitatea care mă împinge mereu înainte. Nimeni nu se poate sustrage soartei sale. Trebuie să-mi ating țelul, sau să mor!

Rio Santo se dezvăluise. Chipul său nobil luase o expresie de mîndrie hotărîtă, inflexibilă, fără margini. Lady Ophelia îl contemplă cîteva secunde și-și împreună mîinile pe piept.

— Oh, te iubesc! murmură ea. Dumnezeu n-are milă de mine!... Te iubesc mai mult ca niciodată!... Te voi iubi întotdeauna!

— Îți mulțumesc, doamnă, îți mulțumesc! spuse Rio Santo, căzînd în genunchi. De-ai ști cîtă forță îmi strecoară în inimă un cuvînt de-al tău, cîte gînduri mi însuflește... Ești geniul și nădejdea mea... Te iubesc! Și te voi iubi totdeauna!

Se așeză pe o pernă, la picioarele contesei, care-și trecu mîinile prin buclele strălucitoare ale părului său negru.

— Adevărat? murmură ea. Nu mă minți?... Doamne! Dragostea pe care mi-o dăruiești, această dragoste, ascunsă și rușinoasă, care-i doar partea refuzată de rivala mea, eu țin la ea, țin la ea mai mult decît la viață... mai mult decît la onoare!... Ah, e vina mea că nu-s decît o biată femeie și n-am posibilitatea să-ți ofer puterea ce ți se cuvine... Greșesc sperînd și crezînd că tu, Rio Santo, vei coborî pînă la mine.

— Copil ce ești, copila mea! o întrerupse marchizul, acoperind cu sărutări mîna albă a Opheliei.

Aceasta tăcu. Ochii umeziți i se uscară și începură să ardă. În privirea înfocată a lui Rio Santo sclipea acum dragostea, dragostea adevărată. Omul cu reacții spontane ceda emoției momentului. Venise să joace o comedie și, întocmai ca actorii care-și iau în serios rolul învățat, simțea într-adevăr un sentiment puternic: iubea. Lady Ophelia savură această clipă de fericire și se agăță de ea, ca și cum s-ar fi temut să nu-și vadă iluzia pierind.

— Oh, nu . . . nu! spuse ea în cele din urmă, fără să-și dea seama că-și dezvăluise gîndul. Nu-l voi trăda . . . Ce-mi pasă de oamenii aceia ori de suferințele lor?! . . . Acum mă iubește . . . nu voi spune nimic . . . nimic!

Ochii închiși pe jumătate nu mai vedeau. Gîndurile ei pluteau vag într-un vis. Dar Rio Santo prinse din zbor fiecare cuvînt. Își încruntase sprîncenele, lăsînd să-i apară în mijlocul frunții înroșite linia lungă, albă, a unei cicatrice perpendiculare. Buzele îi tremurau, fără să scoată vreun sunet, și un freamăt de mînie îi agita întreaga făptură. Luă mîna contesei și-o strînse atît de tare, încît biata femeie deschise ochii, scoțînd un strigăt de durere. Văzînd aerul amenințător și trăsăturile tulburate ale marchizului păli.

— Ce-i cu tine, don José? întrebă ea.

— Doamnă — vorbi el cu voce aspră și stăpînită — trebuie să-mi răspunzi, mă auzi! . . . Să-mi răspunzi limpede și fără ezitări . . . Pe cine voiai să trădezi și cine era bărbatul pe care l-am întîlnit adineauri în calea mea?

CAPITOLUL XIV

ÎNTRE PATRU OCHI

Lady Ophelia, trezită brusc din visul ei, îl privea înspăimîntată pe marchiz.

— Aștept, doamnă — spuse el cu răceală.

— Ce vrei de la mine, milord?

— Ai pomenit de trădare; ai avut acest gînd, doamnă, poate un plan și-am zărit un bărbat ieșind de la tine. Acest om e prietenul lui Frank-Perceval.

— E-adevărat... Venea din partea lui.

— Din partea lui! repetă Rio Santo cu amărăciune. Te-am văzut ieri stînd de vorbă cu Perceval, doamnă; am surprins între voi priviri semnificative... Nu știi că nu-mi scapă nimic și că, atunci cînd ochii mei dorm sau nu văd, o sută de priviri veghează în locul lor?

— Știu că ești puternic, milord — răspunse contesa, ridicîndu-și capul cu o mîndrie calmă — puternic în slujba răului, ca îngerul alungat din ceruri... Dar nu mi-e teamă de tine.

— Nu ți-e teamă de mine! repetă Rio Santo, a cărui voce izbucni înăbușit și se umplu de amenințări.

— Te iubesc, vai, te iubesc! spuse contesa, după o tăcere, cu o expresie neașteptată de dezamăgire.

Un surîs triumfător flutură pe buzele lui Rio Santo, care reluă cu un glas lipsit de mînie:

— Ophelia, trebuie să-mi ierți aceste ieșiri nesăbuite prin care suferința mea tainică se descătușează... Sînt nefericit, o știi prea bine... În sufletul meu se înfruntă două pasiuni care mă ucid... dragostea mea pentru tine... Contesa își ridică frumoșii ochi albaștri spre cer. Dragostea mea pentru tine — continuă hotărît Rio Santo — și ambiția mea nemărginită... Omul acesta, Frank Perceval, mi-a ieșit în cale; l-am ocolit. Pe onoarea mea, milady, mi-a fost milă de acest copilandru care, la urma urmei, nu era ieri decît un obstacol fără importanță... dar copilandrul acesta m-a insultat și trebuia să-l pedepsesc...

— Deci tu erai! exclamă contesa.

— Ai fost informată?... Ah, milady, dragostea ta prezintă uneori toate aspectele urii!... Da, eu am fost... dar chiar pedepsindu-l, mi-a fost milă de el... În loc să-l ucid fără milă, cum aveam dreptul și interesul să procedez, l-am scos doar din luptă.

— Iată un gest frumos, milord, și generos! spuse contesa cu căldură. Vai, mai ai în tine sentimente nobile și asta-i pierzania mea!...

— La ce mi-a servit clemența? continuă Rio Santo. I-ai dat întîlnire ieri... Spera să găsească aici armele cu care să mă distrugă... Să nu spui că nu-i așa, doamnă... Și primul lui gînd, după ce ți-a recăpătat viața pe care mi-o datorează, a fost să trimită în grabă un emisar. Dar oare ce te frămîntă să mă distrugi, Ophelia? Vrei să te răzbuni... Sînt mai nefericit decît tine!

— Nu, milord, nu — răspunse contesa — nu vreau deloc să mă răzbun... Nimic nu mă determină să te distrug... Întîmplarea... sau mai degrabă mînia ta nemiloasă... m-a făcut posesoarea unui secret teribil... Nu mă pot gîndi la scena aceea îngrozitoare, fără să nu mă simt tulburată... și, uneori, într-adevăr, misterul acela pătat de sînge îmi apasă conștiința...

— N-ai fost niciodată geloasă, milady? întrebă Rio Santo, insinuant și tandru.

— Sînt, milord.

— Ei bine! Nu-nțelegi un acces de gelozie?...

— Nici un cuvînt mai mult! îl întrerupse contesa. Vai, milord!

Rio Santo își plecă fruntea sub acest reproș. Încercase minciuna și minciuna îi stîrnea rușine și dezgust, lui, omul căruia crima nu-i inspira, poate, repulsie. Între el și contesă existau nu numai nenumărate secrete de dragoste, ci și o mare taină de altă natură. Dacă ar fi fost dezvăluită, această taină l-ar fi împiedicat pe Rio Santo să-și atingă țelurile cele mai scumpe și i-ar fi pus viața în pericol. Or, dobîndise certitudinea că Lady Ophelia — fie din răzbunare, gelozie sau alt motiv — avusese de gînd să-l trădeze.

Încă din ajun, bănuielile lui în această privință se amplificaseră. Acesta era motivul vizitei sale. Acum, cunoscînd primejdia, trebuia s-o înlăture. Avea o situație proastă și o poziție dificilă. O părăsise brusc pe contesă, păstrînd, de ochii lumii, acele raporturi de curtoazie pe care un gentleman e nevoit să le ia în considerație. Insistențele sale față de Miss Trevor erau vădite și publice. Din cauza lui, contesa își compromisese reputația și-și pierduse liniștea și fericirea. Dan contesa îl iubea, ceea ce compensa toate acestea.

Marchizul, bizuindu-se pe avantajul lui, aruncă în luptă toate resursele și cîștigă partida, sau cel puțin își imagina c-o cîștigase. Cînd crezi în tine ești puternic. Rio Santo credea. În timpul acestei discuții între patru ochi, trecu prin toate stările nuanțate care despart mînia de dragoste.

Contesa asculta vrăjită; se cufunda mulțumită în această fericire, pe care o crezuse pierdută; contesa trăia din nou, își regăsise tinerețea, speranța și iubirea. Oricine i-ar fi cerut atunci să dezvăluie secretul lui Rio Santo ar fi fost refuzat categoric!

— În aceste momente — continuă el — ezit și sufăr mult... știu că renunțarea la proiectele mele ar însemna moartea, dar mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să mor împreună cu tine, Ophelia, decît să trăiesc fără dragostea ta.

— Deci nu o iubești? întrebă contesa.

— Pe Mary?... Biata fată!... Cine ar putea să n-o iubească! spuse Rio Santo, prefăcîndu-se milos. Aș vrea s-o iubesc așa cum merită, dar între mine și ea se află imaginea ta...

— De-aș putea crede că mă iubești, don José!... murmură contesa, arborînd o expresie ciudată.

— Fii convinsă, Ophelia! exclamă marchizul cuprins de o pasiune spontană și adevărată. Dacă țelul meu, țelul care mă domină și mă ucide, ar dispărea într-o bună zi...

— Ai fi iar ceea ce ai fost pentru mine, don José?

— Oare m-am schimbat, doamnă?... Ce trebuie să-ți spun pentru a te convinge?... Mă reîntorc la picioarele tale... Cine știe?... Poate vindecat de patima ambiției care mă mistuie.

— Poate?!... repetă contesa, care începu să viseze. Și vei fi numai al meu?

— Numai al tău!...

Discuția continuă cu aceleași accente tandre și mîngîietoare; orele treceau. Cine, în locul lui Rio Santo, n-ar fi crezut că dobîndise o victorie totală? Totuși, încă din clipa aceea, contesa se gîndea la altceva; un gînd tainic, speranță sau teamă, părea s-o preocupe.

— Astă-seară, mă duc la Covent Garden — spuse ea, în sfîrșit. Milord, vrei să mă-nsoțești?

— Te voi conduce, Ophelia! Dar am un loc în loja Lady-ei Campbell.

— Deși invitația pe care mi-o faci, milord, nu-i tocmai ce speram, o accept... Te rog să m-aștepți o clipă.

Sună. Jane își făcu apariția și primi porunca să pregătească toaleta stăpînei sale.

Rio Santo rămase singur în salon. Se trînti pe o sofa și căzu pe nesimțite într-una din acele obișnuite reverii dragi lui. Dar de data aceasta visarea nu-i rătăcea la întîmplare, ci era stimulată de un frumos tablou al Lady-ei Ophelia, în picioare, care decora salonul. Acest portret, izbitor prin asemănare, o înfățișa pe contesă la vîrsta de

douăzeci de ani. Se schimbase foarte puțin de atunci și nu se putea spune că nu era la fel de frumoasă. Numai că acum, sub ochii ei, se desenase un ușor semicerc albăstrui.

Între ea și Miss Trevor existau, desigur, unele asemănări vagi în ceea ce privește manierele și educația; aveau amîndouă acea frumusețe britanică, suavă, inefabilă, dar, dincolo de diferența de vîrstă, exista o mare deosebire între ele. Mary întruchipa slăbiciunea, Ophelia forța îmblînzită; Miss Trevor, blajina și sărmana copilă, se încovoia înainte de a fi luptat; Lady Derby, învinsă, își păstra mîndria înnăscută și știa să se ridice din nou la luptă.

De altfel, nici una, nici cealaltă n-aveau un caracter care să poată fi definit cu precizie sau zugrăvit dintr-o singură trăsătură. Erau capabile să se transforme sau să se lase purtate de avînturile capricioase care aduc calmul sau furtuna în atmosfera parfumată a saloanelor. Deși slabă, Mary putea fi uneori puternică, iar Ophelia dovedise și momente de slăbiciune.

Ne-a îndemnat la această comparație faptul că Rio Santo o făcea mental în timp ce contempla portretul Lady-ei Ophelia. Se afla încă sub vraja recentei întrevederi, dar nu într-atît, încît să nu gîndească deloc la Miss Mary Trevor.

Cititorul s-ar amăgi singur dacă ar lua ad-litteram cuvintele rostite de marchiz în febra discuției între patru ochi. Rio Santo se înșelase el însuși cînd afirmase în fața Lady-ei Ophelia că numai ambiția îl apropia de Miss Trevor. O iubea pe Mary; o iubea poate mai mult decît o iubise pe Lady Ophelia. În privința a ceea ce numea ambiția lui, aceasta era — am mai spus-o — un sentiment viguros, de nebiruit, dar care merita poate alt nume. Rio Santo avea un țel uriaș; țintea sus de tot; brațul său era în stare să atingă culmile spre care năzuia, iar inima îi era și mai robustă decît brațul. Ce se afla în adîncul sufletului său, nimeni nu știa. Mergea cu pas ferm și sigur pe cărări întunecate. Mijloacele pe care le folosea erau stranii, ca să nu spunem mai mult. În ceea ce privește întrebarea, dacă scopul poate să scuze mijloacele, rămîne ca cititorul să judece singur.

După cele arătate pînă acum, aproape nu mai e nevoie să adăugăm că marchizul mersese mult prea departe

atunci cînd îi spusese contesei: *Îmi cunoști toate secretele.* Biata femeie surprinsese întîmplător una din verigile unui lung lanț de mistere, atîta tot. Acest secret izolat avea prin el însuși o semnificație teribilă, dar nu oferea nici o posibilitate pentru descoperirea întregului. Contesa nu-i cunoștea deloc proiectele. El justifica totul prin acest cuvînt „ambiție", care nu scuză nimic, dar explică multe. Ophelia credea că înțelege, regreta și suferea.

În timp ce Rio Santo oscila între două imagini fermecătoare care-i solicitau deodată sau rînd pe rînd memoria, Lady Ophelia se pregătea, agitată, zorindu-și camerista.

— Îți mulțumesc, Jane! spuse, în sfîrșit, cu acel aer care înseamnă textual: „Gata!"

— Milady nu-și aranjează coafura?

— Nu, Jane.

— Milady nu-și pune nici măcar cîteva flori în minunatul ei păr?...

— Nu, Jane... Lasă-mă! ... Stai, așteaptă... dă-mi, te rog, cele necesare pentru scris...

— Milady uită că milord...

Ophelia o opri printr-un gest de nerăbdare nervoasă și Jane se grăbi a-și dovedi supunerea.

— Du-te! spuse Ophelia, după ce camerista îi aduse cele cerute. Jane ieși din cameră, aruncînd stăpînei o privire de uimire prefăcută. Trebuie! ... Trebuie! ... murmură contesa, muindu-și pana în călimară. Doar mi-a spus că, dacă ar da greș... Se opri, lăsînd pana din mînă. Doamne! continuă ea după o tăcere. Nu știu ce să fac... nu știu... Își cuprinse capul în mîini și se gîndi puțin, apoi luă din nou pana și așternu în grabă cîteva rînduri. Îi voi cere să-mi dea cuvîntul — spuse ea — cuvîntul lui de gentilom! ... Frank e-un om loial... Îl voi sili să făgăduiască... Ah, trebuie! Nu mai pot trăi așa, speranța asta mă scoate din minți... Împături scrisoarea pe plicul căreia menționă: *Mr. Frank Perceval* etc. O lăsă pe măsuța de toaletă și se întoarse în salon. Te rog să duci numaidecît la poștă scrisoarea care se află pe măsuța mea de toaletă, Jane — spuse ea înainte de a pleca.

O clipă după aceea, eleganta trăsură a lui Rio Santo se îndrepta în goană spre *Covent Garden*. În momentul în care Rio Santo cobora în fața teatrului și-i oferea contesei mîna, un om îi atinse brațul, îi strecură un bilet și dis-

păru numaidecît în mulțime. În timp ce urca scările, Rio Santo desfăcu biletul și citi pe furiș:

„În stînga, nr. 5. Prințesa de Longueville".

— Un prilej unic! murmură el, aruncînd o privire fugară contesei. Prințesa își va face intrarea în lume, așa cum se cuvine.

CAPITOLUL XV

THE PIPE AND POT

Teatrul *Covent Garden* se află situat în Bow Street și dă, la nord, în Harte Street. Este o clădire imensă, dar nu prea atrăgătoare.

În seara aceea, teatrul *Covent Garden* oferea o reprezentație germană. Actorii săi permanenți se odihneau, cedînd locul unui ansamblu de artiști nemți care urma să cîte *Freischütz* de Carl Weber. O operă străină interpretată de străini.

Încă de la cinci și jumătate, se strînsese în jurul teatrului o mulțime de lume. Localurile vecine, aprinzîndu-și luminile, îngăduiau priveliștea interioarelor pline de clienți, iar polițiștii începeau să-și arate căștile de piele și bastoanele plumbuite. La Londra, cînd se ivesc polițiștii, înseamnă că hoții sînt prin apropiere. Ai fi ispitit să crezi că aceștia din urmă îi urmăresc pe cei dintîi. Cel puțin un lucru e sigur: polițiștii nu-i urmăresc pe hoți. Chiar în fața teatrului, pe-o ulicioară, își avea cartierul general o adunătură de vagabonzi. Aceștia erau în zdrențe, iar aleea cufundată în beznă unde se adăposteau se potrivea de minune cu aspectul lor murdar, jalnic.

Unele fete ale căror toalete contrastau cu mizeria cartierului, rătăceau pînă în Before Lane, găsind și acolo cabarete, căci cabaretele nu lipsesc nicăieri în împrejurimile teatrului din Londra, dar, Doamne, ce taverne înfiorătoare! Unul din aceste localuri, situat la distanță egală între Bow Street și Drury Lane, avea un aspect ceva mai răsărit și părea să ducă dorul unor zile mai bune. Afară, o firmă ponosită atîrna de o vergea de fier ruginit; înă-

untru, tejgheaua număra vreo duzină de pahare, din care cel puțin șase erau sparte, și dacă salonul nu mai dispunea de draperii, poseda în schimb o tapițerie completă din pînză de păianjen. Cît despre *tap*, era un morman de moloz provenit de la prăbușirea unui tavan; nimeni nu intra niciodată în *tap*. Această tavernă, cea mai frumoasă de pe alee, se numea *The Pipe and Pot*.[1]

În clipa aceea, adică cu aproximativ o jumătate de oră înainte de deschiderea teatrului, în local nu se aflau decît doi sau trei mușterii cu mutre triste care beau și fumau. Apoi, pe măsură ce se apropia ora spectacolului, alți clienți veneau și consumau cîte un pahar de gin la tejghea.

— Intrați, Mich, cumnate — se auzi de afară o voce pițigăiată și dogită — intrați voi întîi. Doar sînt bărbat, ce naiba, și știu ce-nseamnă politețea.

Peste cîteva clipe, două perechi trecură pe lîngă tejghea și intrară în salon. Erau două perechi foarte ciudate. Prima se alcătuia dintr-o fetiță de vreo treisprezece ani, care-și ofera brațul unui bărbat solid de vreo patruzeci. Fetița întruchipa prostituata minoră care constituie cea mai hidoasă rușine a Londrei. Era slabă, sfrijită și extrem de palidă. Un fard strident și grosolan aplicat încerca, fără succes, să ascundă această paloare. Statura, oprită înainte de vreme din evoluția ei firească prin excese de tot soiul, avea, în mic, caracteristicile unei staturi de femeie formată. Figura, obosită, lăsa să se întrevadă o frumusețe pîngărită în floarea vîrstei, dar atît de hain pîngărită și denaturată, încît nu mai rămăseseră decît urme abia vizibile. Ochii ei, cu pleoape înroșite, aruncau priviri îndrăznețe care n-au cunoscut niciodată pudoarea; gura i se deschidea spasmodic, lăsînd să răzbată strigătele răgușite ale unei voci sparte și gîfîitoare. Se numea Loo-Ofticoasa.

Cavalerul ei, pe nume Mich, n-avea nimic deosebit ca aspect și comportament. Era pur și simplu un vagabond al Londrei, bine hrănit, cu părul roșcovan și fața rumenă. Remarcabil nu era el, ci contrastul dintre persoana lui și cea care-l însoțea. Într-adevăr, Loo, orice-ar fi făcut, atîrna literalmente de brațul individului, de care mîna ei micuță se agăța din răsputeri.

A doua pereche era exact contrariul celei dinainte. Se compunea dintr-o femeie înaltă, cu aer aspru, insolent,

---

[1] Luleaua și oala. (n. t.).

posomorît, și dintr-un băiețandru. Femeia era îmbrăcată ca vînzătoarele la mare, adică avea o pălărie feminină, o redingotă masculină și niște cizme lungi. Toate diversele părți componente ale acestei ciudate uniforme încă nu erau în totală descompunere, dar nici mult nu mai aveau. Se numea Madge, trecuse de patruzeci de ani și pufăia ca o șerpoaică dintr-o lulea scurtă. Cavalerul ei nu era altul decît micuțul Snail, fratele sărmanei Loo-Ofticioasa.

Deși acest cuartet nu era din cale afară de strălucitor, intrarea lui stîrni o adevărată-panică în rîndurile personalului de la *Luleaua și Oala*. Patroana tavernei, Peg Witch, o bătrînă oribilă cum nu poți găsi decît în mocirla Londrei, o strigă pe ajutoarea ei Assy și alergă în grabă spre separeul pe care noii sosiți îl aleseseră.

— Bună, cotoroanță Peg — spuse Snali, cu un aer de gentleman — bună, Assy-Roșcovano! Salutați-o pe nevastă-mea Madge și pe sor-mea Loo, ce dracu! Salutați-l pe cumnatu-meu Mich... Aduceți gin și bere!... Și tot ce se mai găsește pe-aici, în spelunca voastră împuțită, afurisitelor!... Băiatu' plătește!

— Bine, micuțule Mr. Snail — răspunse Peg, făcînd temeneli în dreapta și-n stînga.

— Nu sînt micuț, cotoroanțo! țipă Snail, mînios, lovind cu pumnul lui anemic în masa șchioapă. Sînt mai înalt decît sor-mea Loo, care-i nevasta lui Mich... Și Mich are cinci picioare și șase degete înălțime. Adu gin, lele de călău!

Peg Witch se ploconi din nou, zîmbi și plecă s-aducă de băut. De obicei, reginele tavernelor nu fac asemenea concesii și rămîn ca niște stane de piatră în spatele tejghelei; dar eticheta era un lucru necunoscut la *Luleaua și Oala* și Peg Witch nu semăna cu Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei*, să facă fasoane.

— Ți-e sete, Loo? întrebă Snail.

— Mie mi-e totdeauna sete — răspunse Loo — dă-mi niște tutun, Mich... Să fiu a naibii dacă mai am un pic în tabacheră!...

— Vezi tu, Mich — continuă Snail — vreau să mă ocup de viitorul tău, fiindcă te-ai încurcat cu soră-mea, pentru care sînt ca un tată fiindcă al nostru-i un afurisit om de treabă.

— Lasă-l în pace pe tata, Snail! interveni Loo, pe-a

cărei frunte se ivi o cută. E un om cumsecade... Dă-mi niște tutun, Mich!

— Bine, Loo, bine!... Tata e-așa cum e... Însă pe Mich, nu mă las pînă nu-i fac rost de ceva... Madge, frumoaso, uite c-a venit ginul: bea un pahar în sănătatea lu' bărbatu-tău!

Madge își scoase pipa din gură:

— Bărbățelul meu?... repetă ea, uimită.

— Ce glas dulce are pitulicea asta de Madge! exclamă Snail, mîngîind bărbia lunganei. A-i zice că-i fagotul gărzilor călare... Eu ți-s bărbatul tău, drăguțo! Ei, drăcie! Nu-i așa?

— Așa-i! spuse Madge, vîrîndu-și iar pipa în gură.

— Și cam ce fel de slujbă vrei să-mi dai, micuțule Snail? întrebă Mich.

— Dacă-mi mai spui micuțule Snail, îți frîng șalele, cumnățele... Ne-am înțeles?... Vreau să-ți fac rost de-o slujbă... Știi să latri, Mich?

— Să latru?

— Da... eu mă pricep să miaun... Ascultă!

Snail se strecură numaidecît sub masă, de unde se auzi un miorlăit ascuțit, prelung. Huiduma de Madge sări în sus ca arsă, într-atît de desăvîrșită era imitația; Mich se uită sub masă, ceea ce-i oferi lui Loo prilejul de a goli dintr-o singură sorbitură paharul iubitului ei. Mai mult decît atît, Peg Witch și Assy-Roșcovana se repeziră înarmate cu cozi de mătură să alunge pretinsul motan care mieuna atît de jalnic.

Triumful lui Snail era absolut.

— Mai adu gin, cotoroanță Peg — comandă el — păstrează-ți măturile pentru noaptea vrăjitoarelor... Surioara mea Loo moare de sete, iar frumușica de Madge are gîtlejul uscat ca... în sfîrșit, n-are importanță... Să vină ginul!

— Dă-mi puțin tutun, Mich! spuse Loo, simțindu-și capul greu ca plumbul din pricina băuturii.

— Ai văzut cum știu să miaun, cumnate?! strigă Snail. Dar tu știi să latri?

— Asta nu-i o meserie — răspunse vlăjganul, dînd din umeri.

— Zău! Nu mai spune! Nu-i o meserie!... Dar cît ciștigi tu, Mich, cu descărcatul sacilor în port?

— Trei șilingi, ce dracu, doar se știe!

— Trei șilingi... bine! Și cît scoți cu meseria de pungaș?
— Vorbește mai încet, aschimodie mică...
— Nu-s mic, lua-te-ar dracu să te ia de pungaș!... Cît cîștigi?...
— Depinde... nu cine știe ce.
— Dă-mi să beau, Mich! Spuse Loo. Și nițel tutun.
— Nu cine știe ce — repetă Snail, vîrîndu-și mîna în buzunărașul de la vestă și scoțînd guineele încasate de la Edward and Co. Ei bine! Cască ochii la ce cîștig eu, cumnate, bașca ce mai pică!
— Cu mieunatul?... întrebă Mich, ai cărui ochi holbați exprimau stupefacția.
— Cu mieunatul, cumnate, mieunînd ca un motan în martie... Uite, Madge, frumușico, îți dau o guinee... Ia-o!
Madge luă două, fără să mulțumească.
— Și mie? întrebă Loo.
— Ție-ți dau de băut... Ei, ce părere ai, Mich!
— Aș da mult să pot lătra, Snail.
— Trebuie să-nveți... Vezi tu, Mich, în loc s-o cotonogești pe biata Loo cînd nu-ți aduce seara o coroană, ai să poți și tu să dai un pahar cu grog fierbinte, pentru pieptul care-o ucide, sărmănica de ea! În aceste cuvinte ale micuțului Snail răsuna o nuanță de sensibilitate adevărată. Continuă să se laude: Cînd ai să știi să latri, cumnate, datorită protecției mele, o să capeți locul lui Saunie-scoțianul. Îl știi pe Saunie, primul gagic al lui Loo, care s-a prăpădit azi... într-un accident?
— A murit? repetă Loo, cu glas răgușit. Nu mai e gin!
— Mai adu gin, cotoroanță Peg! Sor-mi Loo i-e sete și trebuie să-și înmoaie pieptul... Deci ne-am înțeles, Mich?
— S-a făcut!... Iau locul lui Saunie.
Se aduse gin. Cei patru băură, fumară și iar băură timp de-aproape un sfert de ceas. După acest răstimp se stîrni agitație în stradă.
— Uvertura! anunță Snail, ridicîndu-se. Vii, Mich?
— Haide, Loo! strigă Mich. Scoală-te, leneșo, scoală-te, să mergem la treabă!
Loo își deschise ochii fără viață, apoi îi închise la loc și-și lăsă capul de masă.

— Mă arde, aici, înăuntru! îngînă ea, arătîndu-și pieptul și gîfîind.

— Sărmănica Loo! spuse Snail, compătimitor. Îți plătesc seara ei cu doi șilingi, Mich... Las-o aici!... Cotoroanță Peg, dă-le lui Madge și Loo cît gin ți-or cere... și Scaraoțchi să te aibă-n pază, cotoroanță Peg!

Snail ieși grăbit împreună cu Mich și-o luă în pas alergător pe Before Lane. Cei doi *cumnați* se treziră curînd în fața sălii *Covent Garden*, ale cărei porți se deschideau chiar în clipa aceea.

CAPITOLUL XVI

INVENTARIERE DE BUZUNARE

Cînd Snail și Mich, *cumnatul* său, ajunseră în fața teatrului, priveliștea se schimbase cu desăvîrșire. Întreaga lume a tavernelor, diverselor grupuri risipite pînă atunci în Long Acre, Harte Street, Russel și Before Lane se îndreptase în același timp spre fațada teatrului. Era o aglomerației artificială, o mulțime din care abia jumătate dacă reprezenta numărul spectatorilor adevărați. Cealaltă jumătate era alcătuită din hoți și agenți de poliție, primii *lucrînd*, ceilalți privind cu acel calm imperturbabil care se potrivește atît de bine polițiștilor Londrei.

Era o zăpăceală, o dezordine ciudată, cum n-ai crede c-ar putea să existe într-un oraș civilizat. Pungașii își vedeau de treabă cu o abilitate meritorie, dar mai ales c-un aplomb de domeniul miraculosului. Eșarfele treceau, ca prin minune, dintr-un buzunar într-altul. Banii cădeau din buzunare tăiate în mîini întinse anume în acest scop; ceasornicele dispăreau laolaltă cu lanțul de siguranță și brelocul, pînă și cu cheile lor.

În clipa cînd se deschid porțile, năvălește mulțimea, *publicul* despre care, de altfel, se spune că-i format din oameni de nimic. Sub peristil, nu vezi decît negustori cinstiți cu jumătățile lor. În mijlocul mulțimii se strecoară un individ. Ai spune că-i un șarpe care se tîrăște pe un gard viu. Mîinile necunoscutului operează cu o ra-

piditate uluitoare. Unde dispar, Doamne, toate obiectele pe care și le însușește? Nu refuză nimic: eșarfe, batiste de bumbac, ceasuri, pulpane de frac pe care le taie fără ca proprietarii lor să-și dea seama; totul e bun pentru el. Găsește loc pentru tot: mîinile i se umplu necontenit și sînt mereu goale. Atenție! Apare un polițist în toane rele care-l prinde asupra faptului — *flagrante delicto*. Omul nostru se întoarce și-i adresează un surîs mieros.

— Încîntat să vă-ntîlnesc, Mr. Handcuffs — îi spune el, amabil. Nădăjduiesc că Mr. Handcuffs se simte bine, ceea ce îi și doresc . . . Sînt opt zile de cînd vă caut pentru a vă înmîna un mic dar.

Polițistul zîmbește la rîndul său, întinde mîna și primește o monedă pe care o vîră în buzunar cu îndemînarea ce te face să-l simți de la o poștă pe fostul pungaș.

— Bună seara! continuă omul nostru. Vă rog să transmiteți respectele mele sincere doamnei . . .

Apoi își vede netulburat de treaba întreruptă. Abilul necunoscut nu-i nimeni altul decît prietenul nostru Bob Lantern. Posedă cinci buzunare la haină, patru la pantaloni, trei la vestă și nu se mai știe cîte la cămașă! Viața e-al naibii de scumpă și Bob n-are reprezentații cu ansambluri germane în fiecare seară.

Ici-colo își fac apariția și cîțiva dintre răsculații de la Edward and Co.; însă cei mai mulți dintre ei, gătiți în țoale de sărbătoare și avînd la braț însoțitoare trupeșe, dar groaznic de afanisite, beau în tavernele din apropiere guineele lui Mr. Smith.

Nicăieri nu veți vedea umerii largi și talia înaltă a frumoasei Temperance. Temperance, model desăvîrșit de fidelitate conjugală, comparabilă Penelopei și Creusei, superioară Lucreției, nu se-mbulzește cu mulțimea, ci bea de una singură o cantitate incredibilă de gin, în atmonsfera înfierbîntată a pivniței din Saint Giles. Virtuoasa nevastă bea, asta-i singura și nevinovata ei pasiune. Nici cu prețul unui tron regal nu i-ați putea obține favorurile . . . Dar, cu ajutorul unei sticle de *old-tom*, cu siguranță veți reuși să puneți în pericol căsnicia lui Bob Lantern.

Să trecem de la pungași la *public*.

Iată, în mijlocul mulțimii, un cap subțire și lung care le depășește pe toate celelalte cu cel puțin patru degete; e grav, susținut de-un guler de blană și înghesuit între doi umeri înveșmîntați într-un frac albastru. Capul apar-

ține bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane. Căpitanul și-a luat liber astă-seară. A băut un pahar zdravăn de *cold-without*, prepart pe cinste de mîinile fetei care a înlocuit-o pe Susannah la *Armele Coroanei*. Poartă cel mai frumos frac albastru cu nasturi negri și cei mai galbeni pantaloni; și se află într-o companie grozavă. O are la braț pe însăși Mrs. Dorothy Burnett.

Între timp, lumea pătrunde în teatrul *Covent Garden*, dar încet, iar hoții au tot timpul să recolteze în voie.

— Răbdare, escumpa mea Mrs. Burnett! Răbdare, Dorothy! spune bravul căpitan. Încă un sfertuleț de oră și-o să ne lăfăim în cele două locuri de la galerie pe care le-am cumpărat. Să fiu al dracului, Dorothy, dacă n-am dat pe fiecare din ele șase șilingi.

— Ohh! Paddy! Oh, Mr. O'Chrane! șoptește Mrs. Burnett. Simt că mă-năbuș... aș da șase penny pentru oleacă de aer!

Căpitanul, a cărui scăfîrlie primește în plin adierea serii, dar care nu ajunge pînă la nefericita sa însoțitoare cufundată în gloată, răsuflă prelung și satisfăcut.

— De unde dracu ai mai scos-o și p-asta că nu-i aer aici, Dorothy? întrebă el. Ah, ticălos afurisit, pun eu mîna pe tine! Ultimele cuvinte sînt adresate unui personaj a cărui mînă fusese prinsă de căpitan chiar în buzunarul său. O ține ferm, dar nu se poate întoarce din pricina înghesuielii. Domnilor — se adresează căpitanul Paddy vecinilor din spate — purtați-vă ca niște adevărați englezi, ce Dumnezeu!... Puneți mîna pe ticălosul ăsta afurisit, care nici nu-și cunoaște ca lumea meseria, dracu să mă ia!

Nimeni nu răspunde la acest apel — și pe bună dreptate. La Londra, maxima: *Fiecare pentru el* se aplică cu o rigoare de neclintit.

— Dorothy! țipă O'Chrane, a cărui strînsoare începe să slăbească. Mișcă-ți brațul, trăsni-te-ar Dumnezeu, și-ajută-mă să-l rețin pe banditul ăsta!

Mrs. Burnett dă să se-ntoarcă, dar nu izbutește decît să șuiere ca o mașină cu aburi.

Între timp, pungașul, slăbind print-o presiune continuă strînsoarea lui Paddy, izbutește în cele din urmă să se elibereze și să spele putina. Căpitanul își scotocește agitat buzunarul.

— Caraghiosul ăsta nu se dezminte! mormăie el. Numai ticălosul de Bob poate să dovedească asemenea sînge rece ... tocmai cînd aveam de gînd să vorbesc cu el ... Iubirea mea, mi s-a furat eșarfa.

— Mr. O'Chrane — îi răspunde patroana tavernei — mă sufoc!

— Ce dracu ai ... adică, iubițico, te plîng sincer ... Eșarfa mă costase o jumătate de coroană în Field Lane, dragostea mea!

— Știi ce, Mr. O'Chrane, părerea mea-i că te-a pedepsit Dumnezeu ... Toate eșarfele care se vînd în Field Lane îs de furat ... Mă sufoc, domnule! ... Dacă ți-ai cumpăra batistele de la magazine cinstite, bunăoară de la verișoara mea Mrs. Crubb sau de la ...

— De la dracu, coană Dorothy!

— Mă sufoc, domnule!

Căpitanul Peddy O'Chrane și partenera lui puneau în momentul acela piciorului pe ultima treaptă a scării de la intrare. Supliciul roșcovanei patroane se apropia de sfîrșit. În curînd avea să respire în voie aerul îmbîcsit și cald care, într-o sală de spectacol plină, se înalță de la parter și asfixiază galeria. Această perspectivă o alina de pe acum, așa cum vederea țărmului suprimă, după cîte se spune, răul de mare.

Ajuns la capătul scării, căpitanul Paddy se îndreptă din șale și aruncă o privire circulară asupra mulțimii. Fără îndoială, nu văzuse ceea ce căuta, căci bodogăni, își ridică gulerul de la blană și se înălță în vîrful picioarelor. Privirea lui rătăci multă vreme prin învălmășeală, fără să obțină însă mai mult succes decît prima oară.

— Să te crucești, nu alta, pe cuvîntul meu! mormăi el, lăsîndu-se greoi pe călcîie. Trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu-i ceva nemaipomenit! ... Nici unul din ticăloșii ăia deduIciți la rele nu se află în gloată ... Și cui dracu să m-adresez, dacă nu băiețașilor ălora scumpi!

—Simt puțin aer, Mr. O'Chrane.

— Bine, Dorothy, foarte bine ... Iar eu simt din nou o mînă în buzunarul meu; dar, să mă ia dracu, dacă-mi scapă și ăsta.

Într-adevăr, căpitanul înhățase mîna unui al doilea pungaș și o strîngea s-o frîngă. Un miorlăit în care dure-

rea se amesteca cu ironia se auzi în spatele lui și, aproape în același timp, doi dinți ascuțiți și tăioși ca dinții de știucă se-nfiripseră în carnea degetelor sale.

— Snail, cotoi înpuțit! strigă Paddy, făcînd eforturi să se întoarcă. Îți rup gîtul dacă nu-mi dai drumul la mînă.

— Ptiu, căpitane, ptiu! replică Snail după ce-l mai mușcă o dată. Nu ți-e rușine să vii la spectacol fără eșarfă!... Fă-te-ncoa să-ți vrăjesc ceva la ascultătoare.

— Zău dacă năpîrca asta afurisită nu mi-a mușcat mîna pîn' la sînge! bombăni Paddy, care totuși își plecă urechea. Ce vrei să-mi spui, Snail?

— Trebuie să-ți spun, căpitane... Ia te uită! Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei!*... N-ai gust rău, Mr. O'Chrane! Trebuie să-ți spun... Doamne, ce s-a-nroșit Mrs. Burnett!

—Mă-năbuș! spuse biata patroană, pe care un nou val de mulțime o readuse în starea inițială.

— Se-năbușa, căpitane — repetă Snail — persoanele care se-năbușă au nevoie de cîțiva pumni în spate... Ăsta-i lucru știut!

Snail o lovi zdavăn între umeri pe voluminoasa hangiță.

— Oh, Mr. O'Chrane! Oh!... horcăi ea, sufocată din pricina lipsei de aer și-a furiei.

Mulțimea din jur chicoti.

— Ai văzut! spuse Snail. Respectabila cucoană se simte mai bine și-mi datorează cel puțin un pahar de gin... În ce te privește, căpitane — adăugă el în șoaptă — trebuie să-ți spun c-o să fie *fun*[1] în seara asta, cu siguranță!

— De unde știi, meștere *scamp* (nemernic)?

— Știu, ce-ți pasă... Și mai știu o mulțime de lucruri, căpitane... Cît despre *lark*[2]-ul de astă-seară, o să fie mare tevatură!... Toți prietenașii noștri se țin de gagici și de băutură în *flash houses*[3] din Drury Lane și Bow Street.

---

[1] Distracție (n. t.).

[2] *Fun și lark,* în argou, au aceeași semnificație; dar *lark,* care propriu-zis înseamnă ciocîrlie este mult mai des folosit de gentlemenii din înalta societate. (n. a.).

[3] *Flash house* — cabaret în care se găsesc femei de moravuri ușoare.

Turnbull rage ca o vită în *spirit shop*[1], lîngă *station house*[2]. Bea ca un porc în sănătatea răpostatului Saunie... S-a făcut o convocare în stil mare, căpitane, și pun rămășag, Madge contra Mrs. Burnett, c-o să dănțuim tontoroiul la balul *larkers*-ilor din seara asta.

Paddy și femeia visurilor sale ajunseseră aproape de intrarea teatrului.

— Bine, bălegută, bine, scump și drag copilaș — spuse căpitanul printre dinți. S-ar putea să ai dreptate și-al dracului să fiu dacă doamnei Burnett nu i-ar sta mai bine la tejgheaua ei decît aici... În sfîrșit, n-are importanță! Dacă-i bal, bal să fie!

— Pe curînd, căpitane! continuă Snail. Să știi că nu-ți port pică pentru eșarfa pe care-ai uitat-o acasă... respectele mele doamnei Burnett!

— Și unde te duci acum? întrebă Paddy.

— La *The Pipe and Pot*, căpitane; dacă ai nevoie de mine, vino. Ai să-i mai găsește acolo pe Madge, nevastă-mea, pe sor-mea Loo, pe Mich și pe-alții.

— Bine, Snail, lua-te-ar dracu, fiule!... Hai Dorothy, iubițico, să intrăm, te rog.

Dorothy nici nu voia altceva. Părăsi o clipă brațul căpitanului și trecu pragul. Paddy tocmai se pregătea s-o urmeze, dar era scris ca seara asta să fie presărată cu tot felul de incidente bizare. În clipa cînd voia să treacă pragul, două mîini îl înhățară zdravăn de umeri și-o voce necunoscută îi suflă la ureche:

— Nu te-ntoarce! Îți interzic să mă vezi, *gentleman of the night!*

Paddy rămase nemișcat. Mulțimea care continua să intre îl despărți de Mrs. Burnett și-l făcu s-o piardă din vedere.

— O cunoști pe Lady B..., amanta ducelui de York?

— Da, milord.

— Dacă apare la primul act în loja Excelenței Sale, vei coborî în foaier, imediat după lăsarea cortinei. Acolo cineva se va apropia de dumneata și va rosti parola. Vei executa tot ce-ți va spune.

— În regulă, milord!

---

[1] *Spirit shop* — debit de rom, vin și whisky. (n. a.).

[2] *Station house* — secție de poliție. (n. a.).

— Dacă nu vine după primul act, îl vei aștepta după al doilea; dacă nici atunci nu se-nfățișează, vei continua totuși s-aștepți...

— S-a făcut, milord!... Și care va fi misiunea mea?

Mîinile nu se mai sprijineau pe umerii largi ai lui Paddy.

— Nici un răspuns! bodogăni el. Să fiu afurisit dacă n-aș da un șiling sau doi, să văd moaca nemernicului ăstuia misterios pe care sînt silit să-l respect, cum îmi dictează datoria!... Mereu secrete! Nu-s curios din fire, dar dacă n-aș ști că milorzii nopții sînt mai puternici decît trebuie ca să mă spînzure, aș găsi eu un mijloc să mă dumiresc în toată tărășenia asta.

— Paddy! Mr. O'Chrane! strigă o voce jalnică sub peristilul interior al teatrului.

— Bine, Dorothy, iubirea mea, fîntînă nesecată de gin! răspunse căpitanul. Bată-mă Dumnezeu! Dar vezi-ți odată de treabă!

Bravul Paddy intră în sală, neîndrăznind să-și întoarcă privirea pentru a-l zări pe posesorul vocii misterioase care-i vorbise la ureche.

CAPITOLUL XVII

ȘIRUL DE TRĂSURI

Mulțimea intrase în sală. O ploaie fină și nespus de rece începuse să cearnă. În fața teatrului nu mai erau decît cîțiva polițiști. Pungașii se reîntorseseră în cabarete, unde negociau acum obiectele furate, fie între ei, fie cu samsari atrași în mod firesc de acest bîlci respingător.

Bob Lantern vîndu eșarfa căpitanului cu doi șilingi, iar Snail obținu trei coroane pe agrafa doamnei Burnett pe care i-o subtilizase cu abilitate în timpul conversației cu Paddy.

La aproape toate teatrele englezești există trei momente de intrare foarte distincte. Primul, cel al *publicului*, are loc odată cu deschiderea birourilor; cel de-al

doilea se produce cu o jumătate de oră mai tîrziu; *gentle people* vine cu trăsura: așa că se formează un șir de trăsuri, întocmai cum adineauri se formase un șir de pietoni.

Aici, rapacitatea hoților de buzunare e pusă la grea încercare, căci cea mai mică pleașcă e grasă și merită mai degrabă să scotocești printr-un singur buzunăraș nobil, decît să umbli prin douăzeci de buzunare burgheze; dar dificultățile sînt mari și majoritatea hoților nici nu părăsesc localurile pînă ce nu aud zgomotul trăsurilor.

Mai întîi de toate, nu există o mulțime propriu-zisă; nimeni nu se grăbește, nimeni nu se îmbulzește. Apoi, însoțitorii trăsurilor, *groomii*, au niște bastoane lungi și flexibile care pot măsura cu o ușurință miraculoasă spinarea unui individ suspect; și-n afară de asta, polițiștii, atît de molîi și indolenți cînd e vorba de public, se trezesc oarecum din apatia lor cînd e vorba să-i protejeze pe milorzi și pe miladies.

Cu toate acestea, unii hoți, majoritatea tineri, îndrăzneți, cumplit de îndemînatici, pe care experiența dobîndită în cursul a două sau trei detenții de cîte cinci ani, la Newgate, nu i-a lecuit încă de maxima: „O biruință fără primejdie înseamnă un triumf lipsit de glorie", cîțiva pungași de vîrstă fragedă se strecoară printre trăsuri, se apropie de gentlemeni sub un pretext oarecare, avertizează cucoanele că au pierdut ceva etc., și izbutesc uneori să sustragă o cutie cu parfumuri, o batistă brodată, un ceas, totul asezonat cu un număr suportabil de lovituri de baston.

Se înțelege de la sine că Snail ocupa un loc de seamă printre tinerii aventurieri din această specie.

În sfîrșit, al treilea moment, cînd se intră cu jumătate de preț, este un privilegiu acordat ultimelor clase. Are loc de la nouă la zece și vom reveni asupra lui mai tîrziu.

Una din primele trăsuri care se opri în fața peristilului de la *Covent Garden* fu cea a Lady-ei Campbell. Miss Mary Travor și mătușa ei coborîră fără dificultate și urcară treptele peronului.

— Înaintează, vizitiu! Ține-ți rîndul . . .

— Ține-ți rîndul, ticălosule! strigă din altă trăsură o voce subțire și melodioasă care graseia. Frumoasa mea, vorbesc foarte serios, caraghiosul ăsta e-n stare să-ngăduie amărîtei ăleia de trăsuri de piață să ne-o ia înainte!

Scărița trăsurii căzu, portiera se deschise și domnul viconte de Lantures-Luces coborî precaut. Întinse mîna.

— Viconte, nu-mi găsesc sticulța de parfum — se auzi o voce fandosită din interiorul trăsurii.

— O clipă, scumpa mea, o clipă! . . .

Vicontele sări, se urcă din nou în trăsură și găsi sticluța. Apoi coborî iar și întinse mîna.

— Sînt sigură, viconte — spuse vocea fandosită — că mi-ai rătăcit evantaiul!

Vicontele urcă din nou scărița și se arătă destul de fericit cînd găsi evantaiul!

— Să mergem, *diva mia!* spuse el. Dă-mi mîna, te rog!

— S-a întîmplat un lucru îngrozitor, viconte! se auzi iarăși. Mi-a dispărut batista.

Cu o răbdare demnă de admirat, Lantures-Luces urcă pentru a treia oară în trăsură și aduse batista doamnei instalate pe bancheta din fund. Și nenorocirea e uneori bună la ceva. Dacă n-ar fi întreprins această mișcare, brelocurile i-ar fi trecut în buzunarul micuțului Snail, care se pregătea să le înșface.

— Scumpa mea — spuse vicontele, coborînd iar — vrei să-mi faci onoarea de a-mi oferi frumoasa-ți mînă?

— Dați-i drumul, *by god!* strigă birjarul *cab*-ului care aștepta ca persoanele din față să termine odată cu fasoanele și să-ți poată descărca „marfa".

„Marfa", pare-se, nu era mai puțin nerăbdătoare decît vizitiul. Îi smulse acestuia biciul din mînă și-i șfichiui zdravăn, în cruciș, pe cei doi cai ai lui Lantures-Luces, dovedind un adevărat braț de sportiv. Caii se repeziră înainte și vicontele nu-i putu împiedica, lăsînd astfel drumul liber. Doamna emise o serie de țipete, stridente.

— Ce-i cu tine, draga mea, ce-i cu tine, *cara mia?* strigă Lantures-Luces. Domnule, ești o brută! Vorbesc foarte serios. Poftim cartea mea de vizită, domnule! Și-și zvîrli cartea de vizită în *cab*-ul atacantului. Nu-ți fie teamă, frumoasa mea scumpă . . . și, te rog, fă-mi onoarea de a-mi oferi frumoasa-ți mînă!

De data aceasta, doamna îndeplini rugămintea francezului, îi oferi mîna înmănușată și, călcînd apăsat pe scăriță, făcu să se zdruncine trăsura și se trezi dintr-un salt la trei pași dincolo de Lantures-Luces, pe una din ultimele trepte ale peronului.

Cîțiva filfizoni adunați acolo, sub peristil, începură să aplaude strigînd:

— Brava! Brava! La Briotta!

— Scumpa mea! șopti Lantures-Luces, amețit. Pe cuvîntul meu de onoare, scumpa mea! ... Vorbesc foarte serios.

Snail, schimbînd tactica, trase ușurel șnurul de mătase de care era prins lornionul vicontelui. Lornionul ieși pe jumătate din buzunărașul de la vestă.

Între timp, gentlemanul din *cab* coborîse și-i număra liniștit vizitiului banii.

La Briotta, fată ușurică și aiurită, își luă un nou avînt și se trezi în mijlocul grupului de filfizoni.

— Drace! spuse Lantures-Luces, căruia Snail îi furase lornionul, fără ca francezul să simtă ceva, preocupat exclusiv de *diva* lui.

În clipa aceea, Snail, în posesia prăzii, încercă firește să se volatilizeze, dar un policeman, cu bastonul ridicat, îi aținu calea. De cealaltă parte, gentlemanul din *cab* înainta grav spre Lantures-Luces, fără îndoială spre a-i cere socoteală pentru jignirea adusă. Polițistul, iritat de manevrele lui Snail, care încerca să scape aruncîndu-se cînd în dreapta, cînd în stînga, dădu să lovească în cele din urmă cu bastonul plumbuit. Snail îl evită mieunînd, iar bastonul lovi umărul gentlemanului.

— Doamne! îngăimă prostește agentul de poliție.

Gentlemanul făcu un pas înapoi, își încheie rapid fracul elegant și luă poziție de box, ducîndu-și pumnii în dreptul ochilor. Polițistul părea dispus să susțină lupta, dar cînd felinarul unei trăsuri lumină întîmplător chipul adversarului, o luă la goană de parcă l-ar fi fugărit diavolul.

— Ia te uită! strigă Lantures-Luces. Bravul nostru Brian de Lancester ... Ah, ah, bunule Dumnezeu! Domnilor, ați văzut ceva mai caraghios? Cum și-a luat polițistul tălpășița ... Dragul meu, tare aș vrea să știu a boxa ca tine pentru a-l pedepsi pe netrebnicul care mi-a biciuit adineauri caii, punînd în pericol viața scumpei noastre Briotta la Diva!

— Eu eram — spuse Brian, netezindu-și grijuliu reverele fracului.

— Atunci să nu mai vorbim de asta, dragul meu! spuse Lantures-Luces. Ce naiba! Doar mi-ești prieten, așa că-ți poți permite...

Vicontele făcu o piruetă.

— Bună seara, Brian! strigă italianca, părăsind grupul de filfizoni pentru a se repezi la Lancester. Ești singurul lucru amuzant din Londra, prietene...

— Nu-i prea măgulitor! șopti Lantures-Luces. Nu!... Zău că nu-i deloc măgulitor!

— Ai venit să mă vezi dansînd? continuă italianca, strîngînd bărbătește mîna lui Lancester.

— Am venit pentru mine, doamnă — răspunse Brian.

„Nu-i deloc politicos! gîndi vicontele. Nu!... Zău că nu-i deloc politicos!"

Filfizonii îl ovaționară pe Brian de Lancester. Abandonîndu-l pe viconte, dansatoarea se agăță nepoftită de brațul noului venit care, deși folosea trăsuri de piață, părea să ocupe, în ierarhia mondenă, o poziție de invidiat. Era un bărbat la vreo treizeci și cinci de ani, slab dar bine făcut, înalt peste media obișnuită, cu umeri lați. Trăsăturile sale, admirabil modelate, cu contururi ce păreau sculptate cu dalta, aveau aspectul acela foarte rece, înghețat al chipurilor englezești pursînge; dar în privirea gravă a ochilor săi verzi ca marea exista o îndrăzneală aproape nerușinată și un aer rece, batjocoritor, în contrast cu expresia obișnuită a britanicului. O frunte înaltă, lată și frumos desenată îi punea în valoare fața îndulcită de un fermecător păr blond, moale, cîrlionțat. În ochii multora, Brian de Lancester nu trecea drept un bărbat frumos, dar unele femei îl considerau fermecător, iar altele, silite de poziția lor în societate să păstreze discreție, rosteau în șoaptă ceea ce primele susțineau cu voce tare. Dar pentru toată lumea era — ceea ce, de altfel, se vedea pe chipul său — un om energic și curajos. În plus, în ciuda aspectului exterior care-l făcea să pară un om rece, era un bărbat iute, aprig pînă la pansiune, dar numai cînd și cînd, după toane. Era, de asemenea, un original: un *eccentric man*.

Lantures-Luces, Brian și filfizonii intrară toți o dată. Dansatoarea se îndreptă spre intrarea rezervată artiștilor.

În clipa aceea, trăsura Lady-ei Ophelia opri în fața peristilului. Omul care vorbise în spatele căpitanului Paddy și părea să aștepte sosirea cuiva, ascuns după col-

ţul unei case, scrise în grabă cîteva cuvinte cu creionul pe o bucăţică de hîrtie, i-o dădu, împreună cu un şiling, unuia dintre aventurierii care treceau pe acolo şi i-l arătă pe Rio Santo coborînd din trăsură.

Prinţesa de Longueville şi mătuşa ei, ducesa de Gêvres, veniseră de cîteva minute.

Primul act era pe sfîrşite, iar *Covent Garden*-ul avea în seara aceea un aspect deosebit de atrăgător. Toate lojile, de obicei goale sau neocupate în întregime, străluceau de podoabe minunate şi chiar la galerie puteai observa lume elegantă.

În prima lojă, în stînga, nu se afla nimeni. Această lojă îşi aştepta proprietarul, pe Alteţa Sa Regală ducele de York; loja vecină era ocupată de Lady Campbell şi nepoata ei, următoarea de prinţesa de Longueville şi mătuşa ei. În cealaltă parte a teatrului puteau fi văzuţi, în prima lojă, Lady Ophelia şi Rio Santo; în cea de-a doua un vast paravan stăvilea vederea persoanelor care se puteau găsi acolo; a treia era ocupată de nişte doamne. În lojile din faţă, foarte puţine chipuri cunoscute nouă. Dar domnul acela palid, întunecat, plictisit, obosit, posomorît, care pare să privească foarte atent la plafonul lojii sale şi nu-l interesează nimic altceva, e contele de White-Manor, fratele mai mare al lui Brian de Lancester şi stăpînul lui Paterson, intendentul care întreţine legături de afaceri cu Bob Lantern.

La parter, în stînga, sub loja ducelui de York, se afla un imens benoar alcătuit din două loji. Acolo se agitau vicontele de Lantures-Luces, în mijlocul filfizonilor pe care i-am întîlnit sub peristil. În sfîrşit, la galerie, bravul căpitan Paddy O'Chrane, drept şi ţeapăn, îşi expunea capul cu mult deasupra roşcovanei Mrs. Burnett, a cărei rochie desprinsă, graţie lui Snail care-i furase agrafa, permitea formelor ei să se înfăţişeze în toată înfiorătoarea lor exuberanţă.

În timp ce răspundea, aşa cum şade bine unui irlandez galant şi bine educat, la întrebările doamnei Burnett privitoare la spectacol şi la actori, Paddy nu scăpa nici o clipă din ochi loja ducelui de York. Această lojă continua să rămînă goală, iar bravul căpitan îşi închipui un moment că antractul următor va însemna pentru el prilejul unei agreabile conversaţii intime cu hangiţa iubită. Dar în clipa cînd cortina căzu, uşa lojii se deschise zgo-

motos și Lady B... apăru, acoperită de diamante, sub focurile încrucișate a sute de binocluri ațintite asupra persoanei Senioriei Sale.

Paddy scoase un oftat prelung.

— Iubițico — spuse el — scumpă Mrs. Burnett, ce dracu, n-ai vrea să mănînci o portocală?

— Păi ai așa ceva, Mr. O'Chrane?

— Mă duc să fac rost, doamnă, ei, drăcia dracului!

Căpitanul își părăsi în grabă locul, lăsîndu-și prietena uluită de o grabă atît de neobișnuită.

„E-un băiat de zahăr Mr. O'Chrane ăsta — gîndi ea, — dar aș fi preferat un pahar cu rom."

În loc să meargă după portocale, Paddy coborî direct în foaier. Nu făcuse nici trei pași, cînd un bărbat necunoscut îi ațînu calea și-l măsură din cap pînă-n picioare.

— Căpitanul Paddy?... murmură necunoscutul. Apoi îi atinse ușor pieptul cu degetul întins, șoptind: *Gentleman of the night.*

Prady se înclină respectuos. Necunoscutul îl luă deoparte într-o nișă. Discutară vreo zece minute.

— *Oameni de-ai familiei* sînt prin toate localurile din împrejurimi — spuse căpitanul la sfîrșitul convorbirii — am să vă găsesc omul de care aveți nevoie.

— Un om dibaci!...

— Un țipar!... Fiți fără grijă, milord. Necunoscutul duse un deget la gură și se retrase. Paddy oftă din nou. Al naibii să fiu dacă Mrs. Burnett nu s-ar potrivi mai bine la tejghea decît aici — șopti el. Dar pe cine să aleg acum, între năpîrca aia veninoasă de Bob Lantern, bietul meu prieten, și scumpul copilaș, micuțul Snail... lepădătura aia scîrboasă!... Pe care să-l iau?

CAPITOLUL XVIII

UN ANTRACT

La căderea cortinei, se stîrni o agitație generală în sală, în vreme ce o rumoare crescîndă se răspîndea din toate părțile. Parterul începu să discute; la galerie se încin-

seră conversații zgomotoase; lojile începură să-și facă vizite reciproce. Din toată sala numai biata Mrs. Burnett nu putea comunica nimănui impresiile produse asupra ei de muzica germană și talentul interpreților. Dar trăia cu speranța că galantul căpitan Paddy O'Chrane se va întoarce curînd cu niște portocale.

Cea mai zgomotoasă lojă era, fără îndoială, marele benoar în care se aflau Lantures-Luces și filfizonii. Din această lojă își luau zborul, din clipă în clipă, exclamații care se străduiau să fie originale și spirituale, epigrame piperate și tot soiul de rămășaguri extravagante. Lantures-Luces nu prea lua parte la conversație. Îi lipseau două lucruri: signora Briotta, cu care încerca mereu să se afișeze, dar îi scăpa printre degete la fiecare atingere, și lornionul său drag a cărui pierdere o resimțea în chip dureros.

Rio Santo, care se dusese în loja ocupată de Lady Campbell, unde avea un loc rezervat, se întoarse, după terminarea vizitelor, la contesă. Se sprijini de spătarul fotoliului și-și plimbă lornionul, cu un aer indiferent prin sală.

— Nu, nu m-am înșelat! spuse el deodată, cu un aer de veselă uimire. E chiar prințesa de Longueville!

— Unde? întrebă contesa.

— Acolo jos, lîngă Miss . . . alături de Lady Campbell . . . Îmi permiți să mă duc să-i prezint omagiile mele. Am cunoscut-o la Paris.

— Ce frumoasă-i! rosti involuntar Ophelia.

— Trecea drept cea mai frumoasă femeie din Faubourg Saint-Germain, cartierul protipendadei, renumit pentru femeile sale superbe — răspunse Rio Santo, salutînd și retrăgîndu-se.

Contesa îl urmări o clipă cu privirea, apoi își aruncă ochii spre Susannah. Era într-adevăr tulburătoare. Purta o rochie de catifea bleu-foncé. Această culoare mată și întunecată îi evidenția carnația catifelată a umerilor și-i reliefa contururile minunate ale gîtului pe jumătate gol, pe care o splendidă agrafă de diamante răspîndea din cînd în cînd scînteieri orbitoare. Minunatul ei păr negru se revărsa în șuvițe simetrice, de o abundență luxuriantă. Ici-colo, sub o buclă răvășită sau printre cosițele înfășurate de cîte patru ori pe pieptenele de aur, sclipeau reflexele unui diamant. Aerul de disperare sau apatie dis-

păruse fără a lăsa vreo urmă. Frumoasa statuie de odinioară devenise o ființă vie. În jurul frunții de regină strălucea o aureolă de bucurie intimă și vagă. Privirea îi ardea sub genele lungi, mătăsoase. Atitudinea ei avea o grație imobilă, simboliza o adevărată trezire: Galateea se înfiorase însă înainte de a primi sărutul lui Pygmalion. Nu fusese necesară decît o licărire de speranță, pentru ca surîsul acela divin să înflorească din nou, iar focul care-i mocnea în suflet și-i lumina privirea să se reaprindă.

Susannah aștepta. Nu-i zărise încă pe Brian, care asculta, distrat și nepăsător, chiar sub loja ei, neroziile lui Lantures-Luces și prinsorile stupide ale însoțitorilor săi, dar știa că avea să-l vadă, să-i vorbească. În ce fel? Susannah nu-și punea această întrebare. Era în stare să rivalizeze, în ce privește perspicacitatea, cu un diplomat, dar uneori putea și să creadă orbește ca un copil. Aceasta se datora într-o oarecare măsură firii ei și, în mare parte, era rezultatul școlii ciudate în care-și petrecuse, grație hazardului, copilăria.

Vom afla mai tîrziu povestea Suzannei.

Contesa nu izbutea să-și desprindă privirea de chipul ei.

— Doamne, ce frumoasă-i! ... Ce frumoasă! șopti ea din nou.

Sărmana Ophelia lega totul de unicul ei gînd. Fiecare femeie reprezenta o rivală pentru ea. Frumusețea acestei nou-venite îi strecură în suflet o spaimă descumpănitoare și, în același timp, un soi de gelozie retroactivă.

„A cunoscut-o — gîndea ea. Ce grăbit era s-o revadă!"

Loja prințesei de Longueville se deschise și Rio Santo își făcu apariția. Susannah îi aruncă o privire indiferentă. Nu pe el îl aștepta. Rio Santo răspunse privirii ei cu una pătrunzătoare, rece, iscoditoare. Frumoasa fată, obișnuită să nu se mire de nimic, se simți stînjenită în fața acestei priviri puternice și bizare care o examina stăruitor. Simți o greutate ce-i apăsa genele; pleoapele-i căzură sub povara unei tulburări de neînvins. Simți un fel de teamă și de respect în fața acestui bărbat, pe care totuși nu-l văzuse niciodată și al cărui nume nu-l cunoștea. În clipa în care-și plecă ochii, pe fruntea semeață a lui Rio Santo trecu un nor. Părea să caute printre numeroasele sale amintiri vreo asemănare îndepărtată, poate ...

În timpul acesta, bătrîna franţuzoaică se agita şi făcea tot felul de semne. Rio Santo o salută într-un mod echivoc, care contrasta ciudat cu distincţia obişnuită şi exemplară a manierelor sale. Apoi se apropie de Susannah, care îşi ridică timid ochii ei mari, negri. Îi sărută mîna.

— Doamna prinţesă — spuse el — îmi permite să-i prezint respectuoasele mele omagii?

— Marchizul de Rio Santo, draga mea — adăugă ducesa de Gêvres în chip de prezentare.

Susannah se înclină şi spuse cu glas înăbuşit:

— Mi s-au povestit multe lucruri, domnule . . . De unele îmi amintesc, pe celelalte le voi afla . . .

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă — o întrerupse surîzînd Rio Santo. Am venit să vorbim despre Paris. Ce mai e nou în Franţa?

— Marchizul nu ştie nimic, îngeraşul meu! şopti ducesa la urechea Susannei.

— Credeam că-i stăpînul pe care trebuie să-l slujesc — bîigui frumoasa fată, roşind.

Ducesa făcu un gest de energică negaţie, iar Susannah îşi plecă din nou ochii, dar nu destul de repede pentru a nu se putea citi în ei expresia unei îndoieli.

Rio Santo o contemplă iar timp de un minut.

— Doamnă — spuse el apoi franţuzoaicei, pe care o luase deoparte, în fundul lojii — găseşte imediat un pretext să te retragi . . . S-o găsesc singură cînd mă voi întoarce în lojă.

Spunînd aceasta, o salută pe Susannah şi ieşi.

Ducesa de Gêvres se simţise poate uşor jignită de brusca eliminare, dar nu-şi trădă sentimentele.

— Scumpa mea copilă — rosti ea — aş fi vrut să rămîn lîngă tine să te călăuzesc şi să te sprijin, dar mă simt extrem de prost şi, la vîrsta mea, omul trebuie să fie prudent . . . Te las singură, Susannah; nu uita instrucţiunile mele . . . Ascultă orbeşte pe oricine îţi va şopti la ureche cuvintele pe care ţi le-am spus . . . fie el şi cerşetor de pe stradă. Nu uita că vii din Franţa şi că eşti văduva prinţului Philippe de Longueville, nefericitul meu nepot . . . Cît despre marchiz, fata mea, fereşte-te de indiscreţii, te implor! . . . Marchizul nu-i de-al nostru şi . . .

— Doamnă — o întrerupse Susannah — cît mai trebuie să aştept pînă ce am să-l văd pe Brian de Lancester?

Bătrîna franţuzoaică începu să zîmbească.

— Răbdare, frumoasa mea, răbdare! răspunse ea. Ai să-l vezi în curînd, ai să-l vezi multă vreme... La revedere, fata mea... curaj!... și petrecere frumoasă cu Brian de Lancester!

Ducesa se înfășură în mantoul ei de mătase. Susannah rămase singură.

Rio Santo se reîntoarse la Lady Ophelia. Se așeză lingă ea și vru să-i vorbească, dar — lucru foarte ciudat, căci Rio Santo nu se intimida atît de ușor — șovăi și păru să-și caute cuvintele. Ceea ce voia să-i ceară Rio Santo era un lucru menit să afecteze mîndria ei de englezoaică și de lady. Simțind, ca să spunem așa, pămîntul fugindu-i de sub picioare, marchizul ezita și nu scotea o vorbă. Femeile care iubesc ghicesc. Contesa îi veni în ajutor.

— Vrei să-mi spui ceva, milord? îl întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Rio Santo, a cărui stinghereală era întrucîtva micșorată de acest sprijin — vreau să-ți cer o favoare... un serviciu, aparent un fleac care, în orice altă țară, ar fi lucrul cel mai simplu cu putință, dar aici ținînd seamă de moravurile englezești...

— Nu știi, milord, că nu-ți pot refuza nimic?

Rio Santo trebuia să se aștepte la acest răspuns; totuși încercă o senzație penibilă.

— Firește, doamnă, cred în bunătatea dumitale nemărginită. Îți voi cere fără teamă un serviciu important; sînt totuși nimicuri care... Cred c-am lungit destul vorba... Prințesa de Longueville, a cărei ospitalitate mi-a folosit adesea, la Paris, se află aici singură cu mătușa ei, ducesa de Gêvres, a cărei bunăvoință e zădărnicită de starea proastă a sănătății sale... Iat-o! Se află acum singură în loja ei și aș putea paria că ducesa a fost silită să se retragă... Aș fi fericit, milady, dacă ai consimți să m-ajuți să-mi achit față de prințesă datoria de curtoazie... Voi avea cinstea să ți-o prezint...

— Aici, milord? îl opri Ophelia.

— Dacă-mi dai voie, milady.

— Nu, milord... așa ceva nu-i posibil... eticheta...

— Mă refuzi deci! spuse Rio Santo, cu un accent de repros.

Contesa se ridică.

— Milord — spuse ea — dă-mi te rog brațul; ca să-ți achiți datoria cum trebuie, se cuvine ca străina să fie scutită de a face primii pași... Mă vei prezenta prințesei

de Longueville și voi avea onoarea să-i ofer loja mea, milord.

Rio Santo sărută recunoscător mîna Opheliei și contesa se socoti prea răsplătită prin dragostea mîngîietoare din privirea lui.

Cîteva clipe mai tîrziu, contesa și Rio Santo intrau în loja Susannei. Aceasta se ridică și, spre marea uimire a marchizului, care o socotise timidă și stingherită, își îndeplini onorurile de gazdă cu o grație simplă dar perfectă. Răspunse cum se cuvine invitației contesei, susținînd cu cinste vechea reputație a acelei nobilimi a Franței — considerată, pe drept sau pe nedrept, cea mai curtenitoare din lume — pe care era silită s-o reprezinte. Dacă marchizul de Rio Santo avusese vreun interes să deschidă Susannei porțile ferecate ale aristocrației britanice, trebuia să se felicite călduros. Rezultatul depășise orice așteptare. Două doamne — o prințesă și o contesă — prezentate una alteia de către un bărbat, la Londra!

Era un adevărat miracol!

Totul fusese spus. Odată primul pas făcut, nu mai exista nici un obstacol. La brațul contesei de Derby, Susannah putea să pătrundă peste tot, căci purta titlul de prințesă; de asemenea, putea să triumfe pretutindeni, căci era frumoasă între frumoase. Dar, fără Lady Ophelia, titlul ei de prințesă ar fi fost ca și cheițele de aur care nu se potrivesc la nici un lacăt. Trebuie să te prezinte cineva. Aceasta e regula, axioma, pivotul rigid, etern, greu de urnit, în jurul căruia se învîrtește necontenit întregul eșafodaj al etichetei engleze.

Dar, repetăm, totul fusese spus. Susannah, fiica spînzuratului, intra de-a dreptul în acel palat al aristocrației, de pragul căruia se împiedică, fără să-l poată trece vreodată, atîția plebei milionari.

După ce le conduse pe cele două doamne în loja contesei, Rio Santo își luă rămas bun. Susannah se așeză. Numaidecît, cele cincisprezece sau douăzeci de lornioane din mare lojă de la parter se ațintiră impetuos asupra ei; se auziră tot felul de exclamații admirative, alăturate unor propuneri de rămășaguri: că era italiancă, că nu avea douăzeci de ani, că poseda mai mulți cai decît Briotta, că agrafa ei valora două mii de lire etc.

Brian de Lancester se afla în umbră, în fundul lojii, de unde privea entuziasmat.

— L-a văzut careva din dumneavoastră pe fratele meu, milordul? întrebă el.
— Nu mai am lornionul — declară Lantures-Luces.
Ceilalţi răspunseră negativ, iar unul dintre ei adăugă:
— Vrei să-i plăteşti poliţa în seara asta, Lancester?
— Pentru asta am venit, domnilor.
Se ridică şi se aplecă peste balustrada lojii.
— Admirabilă femeie! spuse el, zărind-o pe Susannah.
— Într-adevăr! strigă vicontele. Acum aş putea să jur că-i fermecătoare... Am o încredere oarbă în dragul meu Brian.
— La revedere, domnilor — spuse acesta — mă duc să-l caut pe fratele meu.
— Bietul conte! continuă dandy-ul după plecarea lui Brian. Vă mărturisesc, domnilor, dacă aş fi în locul lordului de White-Manor, diavolul ăsta de Brian m-ar scoate din minţi!
— Ar avea şi de ce.
— Brian îl joacă bine pe degete — spuse un altul — şi pe bună dreptate.
În continuare se discută despre sport, dansatoare, ladies, şampanie, cai etc.
Susannah şi contesa rămaseră singure. Ophelia avea desigur multe motive să se arate rezervată faţă de această femeie care-i fusese impusă pe neaşteptate, pe care Rio Santo o cunoscuse şi ţinea atît de mult s-o servească. Contesa se simţi, din primul moment, atrasă în mod irezistibil spre Susannah; se simpatizau tacit înainte de a fi schimbat alte cuvinte decît banalităţile obişnuite ale unei prezentări. Apoi, cînd începură să vorbească, îşi dădură seama, în acelaşi timp, că se plăceau. Discutau deci fără să ţină seamă de atenţia pe care întreaga sală o arăta noii venite şi fără să fie neliniştite de exclamaţiile felurite pornite din loja de la parter, cînd Brian de Lancester se aplecă s-o privească pe Susannah. Frumoasa fată îl zări şi se opri la mijlocul unei fraze. Întreaga fiinţă îi fu deodată imobilizată. Privirea lui Brian îi izbi inima, tot corpul, întocmai ca şocul electric al unui peşte-torpilă cînd atinge sub apă trupul gol al unui înotător.
Contesa resimţi şi ea o parte din şoc, într-atît de violent şi de neaşteptat se produsese; observă că Susannah devenise palidă şi, urmărindu-i curioasă privirea, îl văzuse pe Brian ieşind din lojă.

„Îl iubesc" gîndi ea.

Contesa păstră o tăcere discretă și întoarse capul, lăsîndu-și prietena să se izoleze și să-și deguste emoțiile. De altfel, se poate afirma că bănuiala îi spori simpatia prin însuși faptul că-l scotea din cauză pe Rio Santo, înlăturînd astfel singurul motiv de răceală care s-ar fi putut opune bunăvoinței ce se născuse în sufletul contesei.

Susannah se aștepta să-l vadă pe Brian de Lancester intrînd în loja ei. De aceea rămase uimită și întristată zărindu-l instalat lîngă Lady Campbell. Lăsă capul în jos și se întristă . . .

— Va veni — îi șopti o voce la ureche — în curînd! . . .

Susannah se întoarse. În spatele ei nu se afla nimeni, dar vastul paravan care acoperea loja vecină începu să freamăte și Susannah avu impresia că-l zărise, prin deschizătura produsă de clătinarea acestuia, pe Tyrrel Orbul. Cînd se aplecă să vadă mai bine, paravanul stătea imobil.

Intre timp, bravul căpitan Paddy O'Chrane, în loc să cumpere portocalele făgăduite roșcovanei și preacredulei hangițe de la *Armele Coroanei*, coborî cu pași măsurați marea scară a teatrului și ajunse în dreptul peristilului. Căpitanul traversă Bow Street, prin fața teatrului, și se opri în colțul lui Before Lane.

— Îndemînatic om! murmură el. Să fiu al dracului dacă la ora asta nu dă tîrcoale prin preajma lui *Covent Garden!* . . . Unde sînt vremurile — o, Doamne! — cînd aveam și eu aceeași îndemînare . . . Dar eram om de nădejde . . . Cu ticălosul ăla, altfel stau lucrurile. Hahalera de Bob, vechiul meu prieten, ar fura și limba unei palavragioaice mai înainte de a apuca să spună: „Doamne sfinte!". . . Zău, pe cinstea mea dacă nu-i adevărat! . . . Dar cere-i să-ți înapoieze ce-a șterpelit! . . . E ca și cum i-aș cere să-mi dea înapoi eșarfa! Amintindu-și de eșarfă, căpitanul dădu trist din cap. Iar broasca aia rîioasă de Snail, drăgălașul de el, precis că nu poți găsi o bestie mai fățarnică și mai pusă pe rele . . . O s-ajungă departe, capul mi-l pun zălog, canalia aia afurisită! Deocamdată însă-i prea crud să lucreze-n mulțime, la lumina felinarelor . . . Trăsni-m-ar Dumnezeu, dar parcă-i un făcut! Nu-i

seară s-o-nsoțesc pe Mrs. Burnett la teatru, fără să nu se-ntîmple ceva...

Căpitanul nu-și termină ideea. Fără îndoială, isprăvise cu nehotărîrile sale, căci o luă pe Before Lane cu pași grăbiți. Deschise cu piciorul ușa care abia se ținea în țîțîni a bombei *The Pipe and Pot* și intră.

Localul lui Peg With avea un aspect mult mai animat ca altădată, iar Assy-Roșcovana alerga împleticindu-se de la o masă la alta, neștiind pe cine să asculte mai întîi. Madge, nepăsătoare, cu luleaua în gură, cu pălăria pe cap, fuma, bea și tăcea mîlc. Mich își ținea coatele pe masă. Era cu capul gol. Avea o rană sîngerîndă deasupra tîmplei și, din cînd în cînd, cîte o picătură de sînge albicios i se prelingea de-a lungul părului scăldat de sudoare și-i picura pe umăr. Snail bea, mieuna, cînta, o bruftuluia pe cotoroanța de Peg, o pupa pe Madge pe bărbia-i nesimțitoare și zvîrlea băutura de pe fundul paharului în capul sărmanei Assy-Roșcovana. Într-un colț, Loo, hăbăuca de băutură, dansa și cînta un refren searbăd, înăbușit. Nimeni nu se uita la ea. Biata fată, istovită din pricina efortului nesăbuit, horcăia și nădușea din belșug. Abia mai răsufla. Două pete stacojii i se aprinseseră în pomeții obrajilor ei palizi. Din cînd în cînd, se apropia de masă și cerea de băut. Snail îi umplea paharul cu rom. Îl sorbea și o lua de la-nceput cu dănțuiala, învîrtindu-se pe loc într-un spațiu strîmt, plin de rămășițe și cioburi. În alt ungher, Bob Lantern, așezat la masă în fața unei bucățele de brînză mucegăită, tocmai isprăvea o cină foarte frugală pe care o stropea cu bere.

Apariția unui personaj atît de important ca Paddy O'Chrane nu putea să nu stîrnească senzație. Peg se ridică, respectuoasă, pe jumătate, Assy-Roșcovana sparse un pahar, Snail miorlăi ca un cotoi îndrăgostit, Madge salută milităreşte, Loo ceru de băut, iar Bob Lantern făcu să dispară cu o iuțeală magică o anumită eșarfă cu care tocmai avea de gînd să-și șteargă nasul. Numai Mich nu se clinti.

— Bună seara, Peg, matracucă ciumată — spuse căpitanul — bună seara, scumpa mea prietenă!... Servește-mi un pahar de rom, Assy dragă, împuțiciunea lumii, sufletețelul meu scump!

Făcu cîțiva pași înainte și se pomeni între Snail și Bob. Nehotărîrea lui reapăru și mai abitir.

— Bună seara, căpitane, trăsni-m-ar Dumnezeu! spuse Snail.

— Stimabile Mr. O'Chrane — rosti Bob — vă salut cu plecăciune!

— Pe cinstea mea! murmură Paddy. Cu năpîrca asta afurisită de Snail, bietul copilaş, ar mai fi ce-ar mai fi. Banditul de Bob e-un băiat vrednic de stimă, dar mă bagă-n sperieţi!

— Vom avea onoarea să bem cu dumneata, căpitane? întreabă Snail.

— Da, fir-ai să fii, vedea-te-aş tras pe roată, fiule, am să beau cu tine ... şi cu matahala de Mich, munte de prostie, cumsecade băiat ... şi cu frumuşica Madge, cum îi spui tu, deşi ... Dar ce mă priveşte pe mine? ... Şi chiar cu Loo, sărmana fată! ... Al naibii să fiu, dragule, dacă se poate bea cu-o şleahtă mai ticăloasă ... În sănătatea voastră!

— În sănătatea dumitale, Mr. O'Chrane! spuse din spate Bob Lantern, care trase o duşcă de bere.

— Bine, diliu împuţit, bine, Bob prietene! Nu mai e nevoie să spun ce-ţi urez ... Acum, Snail, tinere prietene, lua-te-ar dracu, să stăm serios de vorbă, dacă-i cu putinţă.

Snail izbucni în rîs.

— Îl auzi, frumuşică Madge! strigă el. Loo, l-auzi? ... Să stăm serios de vorbă într-o zi de simbrie, într-o seară de *fun!* ... Las-o baltă, căpitane!

— O să-ţi pară rău, Snail.

— Iar eu ţin să-ţi spun — strigă copilandrul, care avea şi el în cap mai mult rachiu de ienupăr decît putea să suporte prăpăditul lui creier — ţin să-ţi spun, căpitane, că vreau să mă distrez.

— Foarte bine, sămînţă de bandit, ai să te distrezi, fiule, însă mai tîrziu, după ...

— Poate n-ai habar c-a avut loc un *regular row*[1] la *spirit shop*-ul din Bow Street ...

— Şi ce-mi pasă mie, odrasla lui Scaraoţchi?

— Ah! Nu-ţi pasă? ... Uită-te la urechea lui Mich, cumnatu-meu ... Loo e criţă, sărmănica, i-a pierit tot cheful! ... Mich şi Turnbull s-au certat şi s-au bătut ca chiorii ... Dar au apărut sticleţii ... Aşa că Mich şi Tom

[1] Bătaie cruntă, cu ghearele şi cu dinţii. (n. t.).

și-au dat întîlnire aici, pentru astă-seară... O să fie un *fun* grozav și n-am chef să mă mișc de aici...

— Bine, mă, lepădătură afurisită — strigă căpitanul, indignat — copilașul meu scump, dar e vorba...

— Ascultă-mă! îl opri Snail, venindu-și deodată în fire. Mich e-un băiat de treabă, deși o ciomăgește cam des pe biata Loo... dacă merg cu dumneata, îi dai lui Mich postul lui Saunie-lătrătorul?

— Fac tot ce vrei, copil blestemat!

— Nu mă duci?...

— Nu.

— Ai auzit, Mich? Caută să scapi cu viață în seara asta, cumnate... Să mergem, căpitane!

Loo, frîntă de oboseală, gîfîind, continua să danseze și să cînte.

Paddy se grăbi să plece pentru ca Snail să nu se răzgîndească. Amîndoi ieșiră în străduță.

Bob se ridică alene de la masă și porni pe urmele lor...

CAPITOLUL XIX

ÎN TIMP CE SE CÎNTA

Căpitanul Paddy îl atrase pe Snail într-una din fundăturile întunecate care abundă pe toată lungimea acelei străduțe noroioase, mohorîte, închisă între ziduri înalte și botezată de hoți și de femeile de moravuri ușoare Before Lane. Înainte de-a deschide gura, se uită cu atenție jur împrejur. Nu văzu pe nimeni și începu.

— Dragul meu băiețaș — grăi el, cu voce gravă — deși se poate spune că, la tine, stricăciunea a luat-o înaintea vîrstei și-ai un suflet mai negru decît vizuina cea mai întunecată de pe străduța asta blestemată, totuși pînă acum n-ai îndeplinit nici o misiune însemnată... miorlăitul nu-i o meserie, ce dracu! adăugă Paddy, pe care elocvența îl îndemna să folosească formulele obișnuite. Nu poți, mîrșav *scamp*, drăguțule, ce Dumnezeu, să miorlăi toată viața! Trebuie să-ți faci o situație, un destin, sau dracu

să mă ia!... Casele de economii *(saving's banks)* nu-s făcute doar pentru javre... Spuneam, așadar, trăsni-m-ar fulgerele!... Hm!... Hm!... Ziceam, măi sămînță de ocnaș afurisit, scumpul meu băiețaș... sînt sigur, spuneam... fir-ar al dracului, spuneam... Dar, de fapt, ce spuneam, Snail?

— Habar n-am, căpitane — răspunse Snail.

— Habar n-ai, Snail! Nu știi ce ziceam... nici eu, dar o să-mi amintesc altă dată... Vrei să cîștigi zece guinee?

— Mi-e totuna, căpitane.

— Cum, vierme nenorocit?! Cum, fiule?!... E vorba de zece guinee... cu care poți bea o grămadă de pahare cu gin, ticălos mic; cu care, viperă năpîrlită, poți să-i cumperi o groază de tutun frumușicăi tale Madge, cea mai scîrboasă făptură de pe pămînt!... Dar să nu vorbim despre asta.

De cîteva clipe, Snail întorsese capul pe jumătate și nu mai asculta. Altminteri, fără îndoială, ar fi judecat cu severitate ieșirea nepoliticoasă a căpitanului față de frumoasa lui Madge. Snail nu mai asculta fiindcă era foarte ocupat cu urmărirea unei umbre negre și tulburi ce se strecura pe lîngă ziduri, de-a lungul caselor din vecinătatea lui *The Pipe and Pot*. Năluca înainta încet, dar neîncetat, spre fundătura în care avea loc importanta întrevedere dintre Snail și căpitanul Paddy.

— Ei bine, gîlmă afurisită! continuă acesta din urmă. Ce zici?

— E Bob! șopti Snail. Curios mai e și candriul ăsta de Bob!

— Puștiu-i beat sau s-a smintit — gîndi cu glas tare Paddy. Snail, fiule, ce tot îndrugi acolo despre Bob Lantern, cerșetorul ăla hîd, drăguțul nostru prietenaș?...

— Uite-l colo! răspunse Snail.

— Unde? întrebă Paddy, tresărind.

Snail arătă cu degetul la mogîldeața întunecată care continua să se furișeze lin.

— Da, e Bob! murmură căpitanul. Se poate spune că, atît ziua cît și noaptea, drăgălașul băiețaș seamănă cu o tîrnă de noroi!... Cît despre tine, Snail, năpîrstocule, comoara mea, nu cunosc pe nimeni care să-ți semene... Să mă ia dracu dac-am zărit ceva, eu care, totuși, am ochi destul de buni... Să vorbim în șoaptă... și să-l lăsăm pe scumpul nostru prietenaș să se-apropie: am o datorie

față de el; fă-te că nu vezi nimic... Ziceam deci că ți-ar place, micuțule Snail, să cîștigi zece guinee.

— Mi-ar fi și mai pe plac cinșpe, căpitane.

— Atunci fie cinșpe guinee, lipitoare, nu mă tocmesc... Treaba-i simplă și ușoară. Mergi la un negustor de haine vechi și cumpără-ți un costum de gentleman. Îți vîri în țoalele astea ciolanele-ți prăpădite, te duci la teatru și te proțăpești în foaier... S-a făcut?

— S-a făcut... Bob e la vreo treizeci de pași.

Căpitanul se ghemui și mai mult în colțul unde se ascundea.

— Lasă-l să se-apropie, copilașule... În foaier ai s-aștepți... ai s-aștepți pînă ce un gentleman o să vină să-ți atingă mîna așa. Și îi atinse degetele într-un anumit fel.

— Dar — spuse Snail — cum mă va recunoaște gentlemanul ăla?

— Ai dreptate, am uitat! strigă Paddy. Să mă ia dracu dacă n-am început să-mbătrînesc, sămînță de ocnaș, scumpul meu fiu!... O să-ți pui la butonieră o bucățică de panglică galbenă.

— În regulă... Bob e lîngă noi, la vreo douăzeci de pași.

— Lasă-l se se-apropie, fiule!... Gentlemanul îți va spune ce-ai de făcut și-i vei da ascultare... Na, ține cinci guinee pentru straiele de om cumsecade și cinci guinee, odrasla iadului, ca să ai curaj. Restul ai să-l capeți după.

— S-a făcut, căpitane... Bob a ajuns la zece pași.

— Aha, a ajuns la zece pași — mormăi Paddy. Drăguțul de el!... Și, schimbînd brusc tonul, adăugă în așa fel, încît să fie auzit de la un capăt la celălalt al străzii: Asta-i adevărul, Snail, pe Dumnezeul meu, ticălos mic!... Bărbații cei mai de treabă sînt cei mai încornorați... Uite, bunăoară, licheaua aia împuțită de Bob, bunul nostru prietenaș, pe care-l prețuim cu toții așa cum merită!... Ei bine, Snail, fiule, năpîrcă veninoasă, Bob e-ncornorat, încornorat cu nerușinare de Temperance aia după care-i înnebunit, bietul diavol!

Bob rămăsese locului. Snail rîdea pe înfundate. Căpitanul strînse cu putere măciulia bastonului.

— Să mă trăsnească Dumnezeu, dacă nu-i păcat! continuă el. Bob o fi el ticăloșia întruchipată, un munte de bălegar; dar, lua-l-ar dracu, e totuși un prieten vrednic de cinste, la urma urmei... Și cînd te gîndești că muierea

lui îl părăsește pentru matahala aia caraghioasă de Tom Turnbull...

— Turnbull! horcăi Bob, furios.

— A vorbit cineva! strigă Paddy, ieșind din ascunzătoare. Cineva a vorbit de moarte, sînge, blestem!... Cine-a vorbit?... E cineva pe-aici!... Cineva care-ascultă! Căpitanul apucă bastonul cu amîndouă mîinile și-l lovi pe Bob din toate puterile. Lantern o luă la goană, urlînd. Snail stătea deoparte. Să se-nvețe minte să-mi mai fure eșarfele! șopti Paddy, triumfător.

Dar răzbunarea mersese mult mai departe decît își închipuia. Bob nu simțea loviturile de baston, rănile lui erau în suflet. Înainte de-a se întoarce la *The Pipe and Pot*, se sprijini, clătinîndu-se, de zid, și-și strînse chinuit pieptul cu amîndouă mîinile.

— Temperance! gemu el. Ah!... Temperance!... Și Turnbull! Strînse pumnii și făcu un gest de amenințare cumplită. Ah! Turnbull!... repetă el.

Cînd intră în local, se duse să-și reia locul lîngă Mich.

Căpitanul Paddy, mulțumit de succesul farsei sale, îl părăsi pe Snail și se reîntorsese la teatrul *Covent Garden*. Uitase, fir-ar să fie, să cumpere portocale pentru Mrs. Burnett, care nu-i iertă niciodată acest *lapsus* de galanterie.

Snail se duse la un negustor de haine vechi pentru a-și cumpăra costumul de gentleman. În clipa cînd ne reîntoarcem în sală pe urmele bravului căpitan, al doilea act din *Freischütz* era pe sfîrșite. Se aștepta deci baletul. Weber era doar pretextul; picioarele signorei Briotta constituiau adevăratul scop.

Între timp, vizitele continuau; fiecare lojă ocupată de doamne se deschidea din minut în minut, oferind adăpost cîte unui gentleman care venea să-și prezinte omagiile. Pe la mijlocul actului, Brian de Lancester părăsi loja în care se afla Lady Campbell. Inima Suzannei bătea să-i sară din piept. Așteptă, numărînd fiecare pas pe care-l putea face Brian pe coridorul circular. Îl simțea apropiindu-se. Așteptarea dură un minut. După aceea, se auzi un ciocănit ușor în ușa lojii.

— A venit! șopti vocea misterioasă la urechea Suzannei. Bucură-te, dar fii prudentă!...

Ușa se deschise. Brian de Lancester intră. O salută respectuos pe Lady Ophelia și se prezentă prințesei de Longueville. În timp ce Brian vorbea cu contesa, Susannah

îl sorbea din ochi, dar nu pe furiș cum obișnuiesc fetele, ci cu fruntea sus și fără să încerce a ascunde puternica atracție pe care acesta o exercita asupra ei. Poate că Brian observase acest lucru; oricum, se comporta ca și cum n-ar fi remarcat nimic.

— Ieri n-ați fost la balul de la Trevor House — spuse contesa.

— Nu, doamnă — răspunse Brian — în ciuda atracției unui mare bal, a trebuit să-mi văd de treburile mele și să vînd toată seara chibrituri la ușa fratelui meu, lordul.

Declară acestea pe un ton foarte simplu, părînd că vorbește serios.

Contesa nu-și putu reține zîmbetul:

— Bietul conte!... Sînteți nemilos cu el!... Dar cred că n-ați vîndut chibrituri toată noaptea?

— Nu, doamnă, numai pînă la unsprezece seara... La unsprezece s-a petrecut un mic incident pe care mi-ar face plăcere să-l povestesc Senioriei Voastre... Stăteam liniștit pe prima treaptă a scării locuinței sale, anunțînd cu voce tare că am de vînzare chibrituri, cînd intendentul fratelui meu — un mizerabil pe nume Paterson, milady — m-a somat din capul scării să plec de acolo. Firește, l-am întrebat dacă voia să cumpere o cutie de chibrituri de doi penny... Drept răspuns, ticălosul a asmuțit asupră-mi un groom care m-a gratificat cu o duzină de lovituri de ciomag.

— Vorbiți serios, domnule?! exclamă contesa.

Susannah se înroși.

— Pe cuvîntul meu de onoare, Senioria Voastră, lovituri zdravene de ciomag — continuă Lancester.

— Și dumneata ce-ai făcut?

— Din nefericire, nu sînt un om prea bogat, milady... am scos portofelul și i-am dat groomului doar o biată bancnotă de cinci lire.

— Cinci lire pentru niște lovituri de ciomag, domnule!

— Le-aș fi plătit din toată inima cu o sută de guinee, stimată doamnă, dacă mijloacele mi-ar fi permis... Oh, vedeți dumneavoastră, fratele meu, lordul, trebuie să fi petrecut o noapte îngrozitoare!... Aveam alături de mine cîțiva prieteni buni care mi-au servit drept martori și am depus plîngere în fața magistratului... Vor urma pledoarii, scandaluri, milady!... Un frate lovit de valetul fratelui său!... Sper că avocatul meu va izbuti să facă auditoriul

să plîngă cu lacrimi fierbinți... Există motive, nu găsiți?... Dar, vă rog, fiți atît de amabilă, milady, și spuneți-mi dacă nu cumva l-ați zărit în sală pe contele de White-Manor.

— Fiți convins, dacă l-aș fi văzut, tot nu v-aș fi spus — răspunse contesa — mi-e tare milă de bietul lord.

— Mulțumesc, doamnă! replică Brian, cu oarecare emfază. Nu-i puțin lucru ca, atunci cînd ești cel mai slab, să reușești a scăpa de compasiunea lumii pentru a o expedia, copleșitoare și batjocoritoare, asupra adversarului tău!

Rostind aceste ultime cuvinte, Brian de Lancester se ridică; ochii îi străluceau; toată înfățișarea lui radia o energie gravă care contrasta puternic cu aparența frivolă a vorbelor sale.

Susannah înțelesese foarte puțin din această conversație. Luînd de bune cele afirmate de Brian, presupunea că era nefericit. Inima îi fremăta de indignare la gîndul jignirii aduse bărbatului pe care-l situa cu mult deasupra celorlalți bărbați. Ar fi vrut să-l consoleze și să acopere cu dragostea ei, ca un balsam, rana aceea pe care o vedea sîngerînd în sufletul lui Lancester. Vizita acestuia părea terminată; Susannah încercă un sentiment de teamă, căci avea să plece așa cum venise, fără a fi devenit pentru el — ea care-l iubea atît — mai mult decît fusese înainte Cînd avea să-l revadă?

Ușa lojii se deschise și un vizitator își făcu apariția Brian, care o salutase pe contesă și se îndreptase spre ușă, se răzgîndi brusc și luă loc lîngă Susannah. Contesa stătea acum de vorbă cu noul venit. Părea să fie o discuție între patru ochi.

Brian tăcu cîteva secunde înainte de a începe să vorbească. O învălui pe Susannah cu o privire stranie, fixă, stăruitoare. Biata fată tremura sub această privire care-i copleșea firea viguroasă, o îmblînzea, transformînd-o în sclavă. Puzderie de gînduri confuze se învălmășea în creierul ei, iar inima îi bătea surd în piept, de parcă s-ar fi umflat deodată și nu mai avea spațiu și aer.

— Sînteți foarte frumoasă, doamnă — spuse în sfîrșit Brian, cu o voce gravă și tristă. Ar fi fost mai bine să nu vă fi văzut... Se opri și luă mîna Susannei, pe care ea nu încercă s-o retragă. Nu mă tem de ridicol — continuă el — puțin mă interesează c-am fost înșelat și-apoi bat-

jocorit... Îmi va fi de-ajuns iertarea dumneavoastră, pe care-o implor dinainte... Mi s-a spus că mă iubiți, doamnă.

— E-adevărat — răspunse Susannah.

Brian de Lancester rămase uluit de acest răspuns neașteptat. Involuntar, își lăsă ochii în pămînt. Cînd îi ridică din nou, două lacrimi se rostogoleau încet pe obrazul palid al frumoasei fete. Brian de Lancester era englez în toată puterea cuvîntului. Nu cunoștea emoția. Tocmai de aceea, cînd, prin imposibil, emoția își croia drum spre inima lui, atunci o lua cu asalt, ca să spunem așa. Era tulburat, profund mișcat, și mantia de răceală în care se înfășura de obicei dispăru ca prin farmec.

— Mă iubiți! repetă el, cu glas pătimaș. Vai, doamnă, mă cunoașteți?... Știți ce viață fără rost duc?... Eu nu vă iubesc, doamnă, nu vreau să vă iubesc... ar însemna din parte-mi cruzime, perfidie, milă!...

Susannah îl privi și un zîmbet îi lumină pleoapele pe care lacrimile se zvîntaseră.

— Mă vei iubi — spuse ea. Da, mă vei iubi!... O simt, o știu... vocea dumitale mi-o spune, în ciuda cuvintelor.

Brian nu răspunse numaidecît; admiră o clipă ființa aceea admirabilă care putea să-i aparțină printr-un singur cuvînt; sorbi cu nesaț pasiunea din ochii pe jumătate închiși ai Suzannei; era înfrînt.

— Da, vă voi iubi — rosti el în cele din urmă, cu glas înăbușit și profund. Am să vă dăruiesc tot ce am mai bun în mine, doamnă... Mulți oameni cu scaun la cap mă consideră smintit, și chiar eu însumi, uneori, nu știu ce să mai cred... O clipă! Brian rosti acest cuvînt pe un ton sec. Privirea lui, care pînă atunci fusese legată pătimaș de frumosul chip al Suzannei, aruncă spre fundul sălii o licărire plină de amărăciune și de furie. Zărise într-o lojă din fața lui figura somnolentă și plictisită a fratelui său, contele de White-Manor. Doamnă — continuă el, străduindu-se să-și reia masca de răceală — dacă mă veți iubi și peste zece minute, am să vă iubesc toată viața.

Se ridică și ieși în grabă, lăsînd-o pe Susannah, uluită.

Lady Ophelia nu observase acest incident, avînd atenția concentrată asupra finalului celui de-al doilea act, care se cînta în clipa aceea.

Între timp, Mr. de Lancester coborî scările, cîte patru deodată, și nu se opri decît cînd ajunse în stradă.

— Johnny! strigă el.

Trăsura de piață care-l adusese staționa la mică distanță. Un om coborî din ea.

— Cutia și vesta, Johnny! continuă Brian, care-și dezbrăcă repede elegantul frac negru.

Johnny scoase o vestă de chelner de tavernă și un șorț alb, așa cum poartă oamenii de serviciu din foaierele teatrelor. Brian de Lancester îmbrăcă vesta, își puse șorțul, luă sub braț cutia plată și pătrată pe care i-o întinse Johnny și urcă din nou, tot alergînd, scările de la *Covent Garden*.

CAPITOLUL XX

UN ECCENTRIC MAN

Brian de Lancester, al doilea fiu al răposatului Hugh de Lancester, conte de White-Manor, se găsise încă de la început în acea situație falsă, aproape intolerabilă, pe care o au în Anglia mezinii nobili. Crescut într-o opulență aproape regească, se trezise deodată, la moartea tatălui său, redus la niște mijloace de trai dintre cele mai precare. Datorită rigorilor legilor britanice, fratele său moștenea în același timp demnitatea de pair și nouăzeci la sută din avere; fratele său devenea mare senior; el, dimpotrivă, cobora la o situație învecinată cu sărăcia.

Brian dusese pînă atunci o viață plină de neprevăzut și nechibzuință. Viitorul nu-l preocupase niciodată; refuzase să se supună îndemnurilor familiei sale, care voia să-l împingă spre cler, adică spre tot ce poate fi mai rău pentru mezinii înstăriți; refuzase deoarece cunoștea prea bine clerul din Anglia, atît de puternic, atît de bogat, atît de trîndav, atît de absolut inutil, șarlatan și vrednic de dispreț! La moartea tatălui său, încă nu era prea tîrziu să intre în rîndul clericilor, dar refuză din nou. Toate milioanele pe care episcopii și beneficiarii veniturilor bisericești le storc din sudoarea săracului îi inspirau oroare și dezgust. S-ar fi socotit pe veci pîngărit, punînd doar pi-

ciorul pe prima treaptă a ierarhiei protestante, atît de monstruoasă prin organizarea ei, atît de deșartă prin rezultatele dobîndite. Continua să trăiască singuratic, dar nu mai era nepăsător. O mînie surdă îi clocotea în suflet împotriva supremei nedreptăți a legii, care se interpune între fiii aceluiași părinte, îmbogățind pe unul în detrimentul celorlalți.

Fiind unul din prinții vieții mondene a Londrei și membru foarte influent al cluburilor tinerei aristocrații, nu se ridica împotriva dreptului celui mai mare copil, pentru că ura adevăratului saxon nu se traduce prin cuvinte goale, ca la francezi sau irlandezi, dar acumula în el ura și se gîndea mereu la mijloacele de a declara acestei legi, care-l jefuia, un război pe viață și pe moarte, un război englezesc, răbdător, legal, implacabil. Între timp, își consuma cu decență micul avut și-și consolida din ce în ce mai mult poziția de bărbat monden, adăugînd celorlalte merite ale sale o nuanță foarte vie de *eccentricity*.

După cum nu este greu de închipuit, glumele pe care le făcea spre a stîrni mînia fratelui său îl costau scump pe Brian, care constată la un moment dat că modesta lui moștenire era pe sfîrșite. Ruina totală fu grăbită de un incident: bogatul conte de White-Manor, sau mai bine zis intendentul acestuia, îi intentă lui Brian un proces pe care sărmanul *eccentric* îl pierdu din pricina neglijenței și a lipsei de bani.

Cei doi frați nu prea se iubiseră niciodată, iar de la moartea bătrînului conte, Brian, care se considera spoliat pe nedrept, nutrea față de fratele său mai mare o ură înăbușită. Pierderea procesului determină pe neașteptate izbucnirea ei. Brian făcu legămînt să lupte împotriva celui care-l nedreptățise, pînă la moarte. Și se ținu de cuvînt. Armele pe care le alese erau stranii; dar le mînuia teribil și lovea necontenit, astfel încît rana provocată continua să sîngereze mereu, fără a se putea închide vreodată.

Contele se căi că-l împinsese atît de departe pe Brian, pe care simpatia societății îl făcea puternic și care, fără să depășească anumite limite, aparent în joacă, arunca asupra vieții lui o amărăciune cumplită; dar era prea tîrziu. Contele se răzgîndi. Îi propuse o rentă mică, apoi una mai mare, apoi mii de lire; Brian îi ceru jumătate din imensa avere; contele refuză. Și astfel, continua războiul dintre ei, războiul miraculos al celui mai slab

împotriva celui mai tare, în care cel slab avea toate avantajele; un război în care unul dintre combatanţi, înarmat doar cu un ac, înţepa, înţepa necontenit un adversar redus cu desăvîrşire la inerţie... Cu cît loviturile de floretă date de Brian în acest soi de duel erau mai strălucite şi mai bizare, cu-atît nobilimea aplauda mai tare. Întregul West End se prăpădea de plăcere cînd citea în coloanele lui *Times* vreo ştire ca aceasta:

„Ieri, nobilul conte de Wh... M..., vrînd să facă o plimbare pe Tamisa, a recunoscut într-unul din marinarii care trăgeau la vîslele bărcii pe Br... de L..., fratele său Se spune că Senioria Sa a întors capul pentru a nu da ochi cu celălalt fiu al tatălui său şi a poruncit să i se tragă barca la ţărm.

Ciudate vremuri mai trăim!... etc."

Sau:

„În noaptea atît de friguroasă şi de umedă de duminica trecută, cîţiva trecători au recunoscut, culcat pe dalele scării de la locuinţa nobilului conte de Wh... M..., pe Br..., de Lan...r, fratele Senioriei Sale. Se spune — şi trebuie s-o credem, deoarece martorii care atestă faptul sînt oameni serioşi, şi demni de încredere — că Senioria Sa şi-a alungat, prin valeţii săi, nefericitul frate"... etc.

Lumea rîdea în hohote pentru că toţi cunoşteau secretul farsei. Singurul care nu rîdea era însuşi Brian, care-şi îndeplinea misiunea cu seriozitatea unui englez ce săvîrşeşte o glumă atroce, iar nefericitul conte, care nu mai avea chef nici de băutură, nici de mîncare, se usca, îngălbenea, se *blaza*, cum spunea ticălosul intendent Paterson, chiar atunci cînd se ivea prilejul *mărfii* oferită de preacinstitul Bob Lantern.

Puternicul lord nu mai îndrăznea să se arate în nici un salon. Îşi plimba timid plictiseala prin locuri unde spera să nu-şi întîlnească niciodată călăul; dar Brian părea să aibă o armată întreagă de urmăritori la ordinele sale. Oriunde se ascundea, contele întîlnea totdeauna în calea sa chipul glacial şi batjocoritor al lui Brian. El, Brian, dimpotrivă, era din ce în ce mai sărbătorit. Acest duel prelungit era considerat de toţi cunoscătorii drept o nemaipomenită *eccentricity*. Brian era solicitat în toate părţile, ar fi fost desigur *leul*, dacă n-ar fi existat marchizul de Rio Santo, care purta cu mai multă strălucire coroana modei.

Cortina căzuse pentru a doua oară cînd Brian de Lancester intră în sală, în costum de chelner de tavernă. Își deschisese cutia și-o ținea atîrnată de gît cu o panglică. Mai întîi făcu înconjurul parterului.

— Domnilor — strigă el — cumpărați, vă rog, drajeurile mele și oferiți bomboane cucoanelor dumneavoastră... Așa-i moda în Franța... La Paris, nu poți urmări un spectacol, fără să nu mănînci ceva dulce.

Foarte puțini cumpărară. Nu era un lucru obișnuit, or la Londra nimeni nu-și permite decît cu greu să facă un lucru pe care nu și-a permis să-l mai facă măcar o dată. Cînd Brian ajunse în dreptul lojii în care se aflau filfizonii, izbucniră zgomotoase strigăte de bravo și entuziaste aplauze. Brian își repetă pe un ton grav anunțul. Toți se-nghesuiră să cumpere drajeuri și cutia *eccentric*-ului s-ar fi golit într-o clipită, dacă el n-ar fi închis-o spunînd:

— Ajunge, domnilor, ajunge! Trebuie să mai rămînă și pentru cei de sus.

Rostind aceste cuvinte, ridicase ochii spre loja în care contele de White-Manor stătea nemișcat și plictisit de la începutul reprezentației. Contele nu era deloc emoționat și nu părea să se aștepte la furtuna ce se stîrnise asupra capului său.

— Îți mărturisesc, dragul meu — strigă Lantures-Luces — că ideea-i grozavă, pe cuvîntul meu, o idee de zile mari!... Numai că la noi, la Paris, se vînd acadele *aux grisettes*... Vorbesc foarte serios... Dar cum naiba, scumpule, să fac să te văd cînd vei ajunge acolo sus?... Nu mai am lornionul... Ca să reviu la ideea dumitale, pe cinstea mea, nu glumesc, o găsesc minunată.

Brian era departe cînd francezul continua să sporovăiască. Se urcă la galerie și-și plimbă din lojă în lojă cutia și drajeurile. Pretutindeni era întîmpinat cu hohote de rîs. Pînă și doamnele găseau ideea excelentă. De îndată ce trecea, ocupanții lojelor se aplecau în afară și-l urmăreau cu priviri curioase și încurajatoare. Astfel, cînd ajunse în fața lojii contelui de White-Manor, patru sau cinci sute de lornioane erau ațintite asupra celor doi frați.

Lumea aștepta, cuprinsă de o nerăbdare febrilă. Brian de Lancester se oprise în fața lojii contelui de White-Manor. Rămase cîteva clipe nemișcat, gîndind că singură prezența lui va atrage atenția fratelui său; dar se înșela. Lordul, cufundat într-un fel de somnolență întristată, în-

torsese spatele sălii și privea fix, absorbit, peretele lojii dinaintea lui. Plictisindu-se să tot aștepte în zadar, Brian își ridică cutia și lovi ușor în balustrada lojii. Contele de White-Manor se întoarse. Cînd privirea lui căzu asupra lui Brian, se cutremură din cap pînă în picioare, suferind un adevărat șoc. Se făcu verde la față, ochii săi lipsiți de viață se aprinseră, iar buzele începură să-i tremure, fără să scoată vreun sunet.

Toată sala urmărea scena în tăcere.

— Milord, fratele meu — spuse Brian, cu o voce limpede și gravă, care pătrunse în colțul cel mai îndepărtat al celei mai îndepărtate loji — ia o cutie de drajeuri de la fiul tatălui tău, ca să aibă cu ce să-și cumpere o bucată de pîine.

Loja filfizonilor aplaudă. Parterul, fără să știe de ce, aplaudă și el; galeria, imitînd parterul, strigă bravo, iar Paddy însuși, în nevinovăția sufletului său bun, emise un „Trăsni-m-ar Dumnezeu!" aprobativ. Lojile în care se aflau doamne se manifestară mai puțin zgomotos, dar cîteva chipuri frumoase se ascunseră îndărătul evantaielor ca să surîdă, iar Lady Campbell declară că Brian de Lancester era un glumeț răutăcios dar adorabil.

În timpul acesta, contele de White-Manor, obiectul jignitoarei curiozități generale, rămase ca lovit de trăsnet.

— Ei bine, milord, fratele meu? întrebă necruțătorul Brian.

Contele deschise gura, lăsînd impresia că vrea să vorbească. Tăcerea se restabili ca prin farmec. Dar nu se auzi decît vocea pițigăiată a vicontelui de Lantures-Luces care spunea:

— Vă jur, dragii mei, c-aș da trei napoleoni să am lornionul la mine... Vorbesc foarte serios!... Nu văd absolut nimic!

Contele, incapabil să pronunțe un singur cuvînt, aruncase fratelui său o privire cruntă și, printr-un ultim efort, trăsese perdeaua lojii. Nu mai putea fi văzut.

În momentul acela, de la galerie și de la parter se auzi un vacarm infernal. O mulțime nouă se năpusti asupra spectatorilor care ocupau locuri pe scaune. Oamenii se ocărau, se băteau, locurile neocupate erau luate cu asalt. Era nouă și jumătate; momentul intrării celor cu *bilete la jumătate de preț:* privilegiu foarte drag populației

Londrei, de care se abuzează în chipul cel mai grosolan cu putință.

Brian profită de învălmășeală și se strecură afară. Johnny își luă înapoi cutia cu drajeuri și-i dădu în schimb costumul elegant.

În timpul acesta, în sală se petrecea o scenă ciudată. În clipa cînd tumultul intrării celor cu bilete reduse începea să se calmeze, într-una din lojile avanscenei răsună un țipăt de femeie, un țipăt de durere și spaimă. Țipătul provenea din loja lipită de scenă și în care Lady B... aștepta singură sosirea ilustrului ei protector.

Toate privirile, care mai înainte se îndreptaseră spre fundul sălii, pentru a se bucura de disperarea contelui de White-Manor, erau ațintite acum spre scenă. Lady B..., palidă, cu trăsăturile răvășite, fu văzută repezindu-se spre culoar strigînd după ajutor, iar aproape numaidecît, în fața lojii sale, se arătă chipul inert al lui Tyrrel Orbul, pe care lumea îl cunoștea sub numele de Sir Edmund Makensie.

CAPITOLUL XXI

LOJA NEAGRĂ

Snail lucrase conștiincios. Cheltuise cele cinci guinee la un negustor de haine vechi din Long Acre și ieșise de acolo îmbrăcat ca un gentleman, din cap pînă în picioare. Nimic nu lipsea: nici pantofii de lac, nici ciorapii de mătase, nici mănușile albe. Înainte de-a intra în teatru, se înapoiase în Before Lane și-și ascunsese hainele, din care făcuse un pachet, în aceeași fundătură unde avusese loc întrevederea lui cu bravul căpitan Paddy O'Chrane. Tare ar fi avut chef să se arate în toată splendoarea lui și să-i lase cu gura căscată pe cei de la *The Pipe and Pot*, ale cărei ferestre reflectau o lumină roșie și sumbră la numai cincizeci de pași, dar izbuti să reziste ispitei și-o luă înspre *Covent Garden*.

Cel de-al doilea act din *Freischütz* se apropia de sfîrșit. În foaier nu erau decît vreo șase din acei spectatori ultra-

blazați care nu-și fac apariția în sală decît în timpul antractului și-o iau la goană de îndată ce se ridică cortina. Doamnele cu virtute îndoielnică plecaseră să-și afișeze în altă parte surîsurile provocatoare și goliciunea exagerată a toaletelor decoltate. Snail se plimba de colo pînă colo, umflîndu-și din toate puterile pieptul slăbănog, îndreptîndu-și șalele și mestecînd între dinți o scobitoare pe care și-o cumpărase anume pentru a-și desăvîrși ținuta de gentleman. Se uita cu atenție la toți cei pe care-i întîlnea în cale, tușea, scuipa, se ștergea la nas, dar degeaba. Nimeni nu-i dădea nici o atenție.

Cu toate acestea, arborase pe piept o fundă de satin galben care nu semăna cu nici o decorație cunoscută. Își bătuse oare joc de el? Snail începu să se teamă. Regreta amarnic scaunele șchioape de la *Pipe and Pot*, bărbia țepoasă a frumoasei Madge și chiar privirea stupidă a lui Mich, cumnatu-său. Se plictisea. Să n-ai nici măcar posibilitatea de a mieuna, ca să-ți mai treacă timpul! În disperare de cauză, se apropie de bufet și ceru un pahar cu bere. I se servi o înghețată. Snail nu mîncase niciodată înghețată. Probabil că și-ar fi exprimat nemulțumirea într-un mod cu totul neplăcut pentru nimfa din foaier, dacă n-ar fi intervenit un domn să-i tempereze furia. Acesta îi puse degetul pe piept, acolo unde se lăfăia faimoasa fundă de satin galben.

— Urmează-mă — spuse el în șoaptă.

— Cum adică, urmează-mă?! replică Snail, îndreptîndu-și mîndru talia pitică. Faci pe glumețul cu mine?

Necunoscutul își încruntă sprîncenele, dar Snail nu era omul să se sperie doar de atît.

— Urmează-mă! . . . repetă el. Uite ce-i, eu nu merg decît cu oameni pe care-i cunosc. Iar pe dumneata nu te-am cunoscut nici de la Eva, nici de la Adam, fir-ar să fie, cum zice bravul meu prieten, căpitanul O'Chrane.

Necunoscutul îl privi o clipă, surîzînd.

— E-ncăpățînat, nu glumă, caraghiosul ăsta mic — murmură el. Apoi, luîndu-i deodată mîna, îi făcu o cruce cu degetul arătător în palmă și adăugă: *Gentleman of the night!*

— Asta-i altceva! spuse Snail, dîndu-și importanță. Așa mai merge . . . Dar vă dați seama, milord, avînd o misiune de mare încredere, nu pot da ascultare primului aiurit care-mi spune: „Urmează-mă!"

— Ai dreptate... Cum te cheamă?
— Snail, milord... Dar pe dumneavoastră?
— Pe mine?... Numele meu contează mai puțin, tinere prieten Snail, și timpul ne zorește... Vino cu mine.
Părăsiră amîndoi foaierul în clipa cînd mulțimea răbufnea prin toate ieșirile din sală, după căderea cortinei. Izbutiră cu mare greutate să-și croiască drum spre coridoarele aglomerate pe neașteptate și se opriră la doi pași de loja în care se aflau contesa Ophelia și prințesa de Longueville. Domnul bătu de trei ori la ușa lojii vecine. Ușa se deschise și Snail, înhățat brusc de umeri și împins, se trezi într-o întunecime deplină. Locul în care se afla era evident, o lojă, însă mascată de un paravan, dar atît de bine, atît de ermetic închis, încît nici o rază din miile de lumini răspîndite pretutindeni în sală nu putea pătrunde acolo. O tăcere profundă domni timp de un minut. Snail auzea doar zgomotul cîtorva respirații reținute. Simți un fior de teamă.
— Te simt cum tremuri, copil al familiei — spuse o voce înăbușită, prefăcîndu-și timbrul. Dacă ești un fricos, șterge-o!
— Să mă bată Dumnezeu, milord — răspunse Snail — mi-s bărbat în toată firea!... Numai că-mi place și mie să văd limpede ce-i în fața mea... La urma urmei, ce trebuie să fac?
— Să taci!
În aceeași clipă, Snail se simți apucat de braț. Fu tras pînă la marginea lojii. O mînă atinse paravanul, în mijlocul căruia apăru numaidecît un punct luminos.
— Uită-te prin gaura asta — i se porunci.
Snail se supuse. Vederea lui, obișnuită cu bezna din lojă, fu orbită de valurile de lumină ce coborau din candelabre și urcau dinspre rampă. Omul care-i vorbise își dădea seama de aceasta și așteptă cîteva secunde înainte de a lua din nou cuvîntul.
— Uită-te drept în fața ta; în prima lojă — adăugă el apoi. Ce vezi?
— O lady, ce naiba, cu-o rochie de mătase și niște fluturași de aur care strălucesc pretutindeni.
— Îi vezi mîna acestei lady?
— Văd doar una din ele.
— Care?

— O clipă, să-mi dau seama, milord... Mîna dreaptă... Ba nu! E stînga, care-i sprijinită pe balustrada dinafară a lojii... Ah! Sfinte Sisoie, ce inele mişto! Frumuşica de Madge ar fi în culmea fericirii să aibă două sau trei din astea!

— Gura... Aşadar, foarte bine, mîna stîngă... În inelarul mîinii se vede un inel care străluceşte mai tare decît celelalte...

— Cred că l-am văzut, milord, cred că da... Ai zice că-i o bucăţică de soare...

— Pleacă de-acolo!

Gaura fu astupată la loc. Snail se trezi din nou în plină beznă.

— Mîna stîngă şi degeţul inelar — i se repetă strîngîndu-i-se cu putere braţul. Ai să ţii minte?

— Da, milord.

— Acum, apropie-te aici.

Fu împins în partea dreaptă a lojii. Paravanul fu ridicat foarte puţin şi o rază puternică lumină loja; dar două mîini îl prinseră de cap pe Snail, care nu se putea întoarce să vadă cine-i erau însoţitorii.

— Priveşte! i se spuse iar. Dar de data asta în jos. Ce vezi?

— Umerii unei femei... Arde-m-ar flăcările iadului, milord, dacă nu-s cei mai frumoşi umeri...

— Gura!... Nu-i vezi faţa?

— Nu, milord.

— Aşteaptă niţel.

Capul lui Snail fu ţinut mai departe nemişcat pînă ce pungaşul spuse:

— Acum o văd, milord! Îi văd faţa... Ei, dar... am mai văzut chipul ăsta undeva...

— Gura!

Paravanul atinse din nou peretele lojii. Se făcu din nou întuneric beznă.

„Unde naiba am mai văzut-o eu pe frumoasa asta?... se întrebă el. Apoi, deodată, izbit de o amintire, adăugă: Mare nătărău mai sînt!... Seamănă cu Susannah, fata de la *Armele Coroanei*... Dacă ar vedea-o căpitanul, s-ar strîmba de rîs..."

— Acum trebuie să pleci — spuse în acest moment vocea. Întoarce-te spre uşă şi nu privi îndărăt.

Ușa se deschise; Snail fu împins afară, tot așa cum fusese împins înăuntru. Chiar de-ar fi avut intenția să nu se supună ordinului pe care-l conțineau ultimele cuvinte ale vocii misterioase, n-ar fi putut-o face, căci ușa se închise imediat în urma lui. Se trezi din nou pe coridor, lîngă omul care-l acostase în foaier. Lumina îi readuse curajul și aerul lăudăros.

— Ei bine, milord — spuse el — sînt sluga preaplecată a senioriilor lor și a dumneavoastră; dar mi se pare ciudat cum își petrec dînșii vremea! Acești preacinstiți gentlemani, care se află acolo înăuntru, n-ar fi trebuit decît să coboare în pivnița locuințelor lor, fără a se mai obosi să vină la teatru... Pe legea mea, ar fi văzut tot atîta... În ce mă privește, sînt foarte mulțumit de purtările lor și-aș fi vrut să-i văd nițel la chip.

— Liniștește-te, puștiule, liniștește-te!

— Milord, mi-s bărbat în toată firea. Nevastă-mea Madge și Mich pot să vă încredințeze... Vă rog numai un singur cuvînt: Înălțimea Sa se afla în loja diavolului?

— Pe cine numești Înălțimea Sa?

— Pe patronul din Finch Lane, ce dracu!... Cel care plătește... Domnul Edward.

— Nu.

— Așa! făcu Snail. Atunci nu-mi mai pare atît de rău că n-am avut un muc de luminare... Cu Înălțimea Sa aș fi vrut să dau ochii.

— Sînt unii care l-au văzut împotriva voinței sale, tinere — spuse domnul din foaier, cu voce gravă și înceată. Dar acum au devenit foarte discreți...

— Li s-a închis gura?...

Domnul făcu un semn afirmativ.

— Cu bani? continuă Snail.

Domnul scoase de la piept un pumnal micuț cu lama scobită, minunat lucrat.

— Nu... nu cu bani — spuse el.

Snail tăcu mîlc și urmări cu privirea temătoare mîna gentlemanului care-și strecură micuțul pumnal sub reverele de satin ale vestei.

— Ei, și-acum — continuă acesta — îți amintești bine tot ce-ai văzut?

— Perfect, milord. În față, o lady, o mînă și-un inel; alături, o altă lady și umerii ei... frumoși umeri, milord!

— Ascultă!

Necunoscutul îl luă de mînă și-i vorbi timp de aproximativ zece minute, repetînd de mai multe ori aceleași fraze, procedînd, într-un cuvînt, ca profesorii care încearcă să vîre în capul nereceptiv al unui elev o lecție dificilă.

— Bine, milord, bine! strigă în cele din urmă Snail, care nu mai avea răbdare. Dacă o să mă bateți atîta la cap, fir-ar să fie, n-o să mai înțeleg nimic... Gata, am priceput, știu tot... La treabă!

— Ia seama! îl întrerupse personajul, care probabil n-avea în Snail o încredere prea mare. Nu-i vorba de-un fleac.

— Chiar de-ar fi vorba de cinci sute de lire, și-un prăpădit de inel nu poate prețui atîta, și tot aș fi sigur de mine, milord.

— Mai cu seamă nu uita: cînd ai să ieși din loja aceea (o arătă pe-a contesei Ophelia), o iei pe ușa de la capătul coridorului. Scara din spate te va duce în culise; voi fi acolo și-ți voi arăta pe unde să ieși în stradă.

Snail și însoțitorul lui făcură înconjurul sălii prin coridorul de serviciu și se îndreptară în direcția lojii ocupate de Lady B...

Un bărbat ieși tiptil din loja misterioasă și-i urmări la o distanță de douăzeci de pași. Era Tyrrel Orbul. Lăsa în urma lui, în lojă, patru gentlemeni care, cu ochii lipiți de patru găuri făcute în paravan, asemănătoare acelei prin care se uitase Snail, priveau lacomi loja Alteței Sale Regale ducele de York.

Din cealaltă parte a teatrului, nu se putea bănui uneltirea. Paravanul se vedea foarte puțin și numai acolo unde se încrucișau perdelele lojii. Totuși, loja ermetic închisă stîrnise o clipă bănuielile comisarului însărcinat cu supravegherea teatrului. El dădu unui agent misiunea de a supraveghea loja respectivă. Agentul, urmînd exemplul confraților săi, ascultă, înțelese și se abținu de la orice acțiune.

Era tocmai momentul cînd Brian de Lancester acaparase atenția sălii întregi. După cum spuneam, cîteva minute mai tîrziu se produse invazia celor cu bilete la jumătate preț. Snail și însoțitorul său se aflau atunci la dreapta scenei, în spatele lojii ocupate de Lady B.

— Atenţiune! spuse în şoaptă călăuza lui Snail. Apoi, aproape imediat, chiar în clipa cînd tumultul ajunsese la culme, adăugă: La treabă!

Şi dispăru.

Tyrrel Orbul îşi ocupă locul.

Snail bătu hotărît la uşa lojii ducelui de York. Ţinea în mînă un bileţel.

— Milady — spuse el, salutînd respectuos — ducele mă trimite la Senioria Voastră cu porunca de-a vă înmîna acest mesaj.

Întinse scrisoarea. Lady B. vru s-o ia. Dar, în clipa cînd degetele ei atingeau hîrtia, Snail i le înşfăcă violent şi, cu un sînge rece nemaiîntîlnit, îi smulse inelul.

Văzuse bine, ascultase bine; nu făcu nici o greşeală.

Lady B..., înspăimîntată de ciudatul atac, rămase la început năucită, neputînd nici măcar să articuleze un ţipăt. Cînd, în sfîrşit, îşi recăpătă glasul, să strige după ajutor, Snail, biruitor, trecea pragul lojii şi dispărea cu inelul. Lady B..., înnebunită, se avîntă pe urmele lui, dar chiar în prag se izbi de Tyrrel Orbul, sau mai bine spus de nefericitul Sir Edmund Makensie.

— Dă-mi voie să trec, domnule, dă-mi voie! Prindeţi hoţul! ...

Bietul orb se strădui din răsputeri să-i facă loc, dar interveni fatalitatea. Cînd Lady B... se precipita spre dreapta, Sir Edmund o imita; cînd o lua la stînga îl găsea pe acest om realmente demn de milă în calea ei.

— Nu-i al meu! ţipa ea, gîfîind ca o nebună. Alteţa Sa Regală mi l-a împrumutat, mi l-a încredinţat! Este un diamant al coroanei, Doamne Dumnezeule! ... Un diamant care valorează douăzeci de mii de lire! ... Opriţi-l! ... Ajutor!

În sfîrşit, găsind forţă în disperarea ei, apucă ambele braţe ale lui Sir Edmund Makensie, împingîndu-l cu violenţă în lojă. Apoi ieşi, înnebunită, pe coridor.

Sir Edmund, care nu văzuse nimic, nu înţelese nimic; bietul om, se sprijini cu mîinile de balustrada lojii şi-şi aruncă în sală privirea-i lipsită de vedere. Lumina voalată a ochilor săi se îndreptă, fără îndoială întîmplător, spre loja închisă şi făcu un semn imperceptibil cu capul. Paravanul coborî pe jumătate.

Între timp, Snail, profitînd de avansul lui, făcuse liniştit înconjurul sălii şi străbătu pentru a doua oară cori-

dorul de serviciu; nimeni nu se gîndea încă să-l urmărească. Intră în loja contesei Ophelia. Contesa, aplecată în afara lojii, încerca să vadă ce se întîmpla de cealaltă parte, de unde răzbăteau țipetele Lady-ei B . . . Susannah, dimpotrivă, privea, gînditoare, locul pe care abia îl părăsise Brian, în fundul sălii, sub loja contelui de White-Manor. Snail atinse cu degetul, din spate, pielea catifelată a umărului ei gol și rosti în șoaptă:

— *Gentlewoman of the night*[1]!

Frumoasa fată se întoarse tresărind.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră — spuse Snail, surîzînd — puneți asta la sînul dumneavoastră. Senioriile Lor vi-l încredințează spre păstrare.

Susannah luă ceea ce îi înmînă Snail, iar acesta dispăru numaidecît prin ușița din fund ce dădea spre scenă. Susannah ascunse în sîn obiectul ce-i fusese încredințat și care era învelit în hîrtie. Era tocmai momentul cînd Lady B . . ., izbutind în cele din urmă să treacă peste obstacolul reprezentat de Tyrrel Orbul, fugise pe coridor. O agitație frenetică cuprinse întreaga sală. Era vorba de un diamant al coroanei, spunea lumea, împrumutat în mod imprudent Lady-ei B . . ., o bijuterie valorînd o jumătate de milion.

Tot ce se chema poliție, înăuntru și-afară, începu să se agite. Se făcură cercetări. Nenumărați oameni cumsecade, purtînd veșmîntul nevinovăției, fură reținuți provizoriu. Apoi comisarul avu o inspirație subită. Își duse mîna la frunte și spuse:

— Am găsit chichița!

Sărmana Lady B . . . începu să nutrească speranțe.

Iuțind pasul, comisarul, urmat de-un batalion de polițiști, se îndreptă spre loja misterioasă unde Snail primise instrucțiunile. Își dispuse oamenii jumătate la dreapta, jumătate la stînga.

— Sînt indivizi periculoși — anunță el — băgați de seamă! . . . Sînteți gata?

— Da, să trăiți! răspunseră polițiștii, strîngîndu-și rîndurile în așa fel încît să nu poată trece nici măcar un șoarece printre ei.

— Atențiune!!! comandă iar comisarul.

---

[1] Aristocratele nopții. (n. t.).

În aceeaşi secundă deschise loja.

Nu ieşi nimeni.

Poliţiştii ţineau în mîini bastoanele de cauciuc, pregătite să doboare pe primul ieşit. Dar nu ieşi nimeni.

În ciuda faptului că uşa era deschisă, interiorul lojii era suficient de întunecat, pentru ca cineva să se poată ascunde acolo. Comisarul, care, întîmplător, era un om curajos, intră şi dădu la o parte paravanul.

Valuri de lumină inundară loja. Era goală!

CAPITOLUL XXII

BALETUL

Emoţia străbătu întreaga sală, de la locurile ocupate de lumea elegantă pînă la galerie şi lojile de sus. Toţi vorbeau despre Lady B..., despre Alteţa Sa Regală şi despre diamantul coroanei.

— Douăzeci de mii de lire! rosti voluminoasa Dorothy Burnett. — Vai! Mr. O'Chrane, douăzeci de mii de lire!...

— Nici mai mult, nici mai puţin, Dorothy, sufleţelule, după cît se pare; trăsni-m-ar Dumnezeu!... Straşnică afacere!

— Straşnică afacere, domnule!... E un furt care merită ştreangul.

— Să mă bată Dumnezeu, Dorothy, dacă n-ai dreptate, ştreangul, că bine zici!... Da, da, ştreangul, sufleţelule, fir-ar să fie!

— Azi e ziua furturilor! strigă francezul Lantures-Luces, năvălind în loja ocupată de Lady Campbell. Îmi daţi voie, milady?... Miss, îmi daţi voie?... În toată Londra n-ai putea găsi, vorbesc foarte serios, un evantai mai minunat.

— A fost prins hoţul, viconte? întrebă Lady Campbell.

— Hoţul, doamnă?... Iertaţi-mă, vorbiţi despre hoţul meu sau despre cel care a prădat-o pe Lady B..., despre lornionul meu sau despre inelul dînsei?

— Ei, viconte, se spune că diamantul valorează douăzeci de mii de lire.

— Doamnă, Alteţa Sa Regală e bogată, iar eu nu sînt decît un biet gentilom... lornionul m-a costat două guinee la Paris, pe Rue Richelieu's Street, doamnă!... Dar asta nu-i cea mai tristă veste de azi, doamnă, vorbesc foarte serios, cunosc una care v-ar interesa mai mult... Ah, iată-l pe scumpul nostru marchiz... nu te-am recunoscut... Ce mai faci, scumpe marchiz?

— Mă nelinişteşti, domnule — spuse Lady Campbell. Despre ce veste vorbeşti?

— Uitasem... dar poate o ştiţi, de vreme ce dragul nostru marchiz... nu?... Ei bine, voi fi primul care v-o aduce la cunoştinţă... E vorba de sărmanul Frank... Frank Perceval, doamnă.

Încă de la începutul spectacolului, ba chiar de la balul din ajun, Miss Mary Trevor stătuse adîncită într-un fel de apatie care-o făcea insensibilă. În tot cursul serii păstrase o tăcere posacă, iar prezenţa lui Rio Santo se dovedi de astă dată neputincioasă să-i alunge toropeala. Lady Campbell credea că-i bolnavă şi-o înconjura cu mii de atenţii pe care Miss Trevor nici nu le lua în seamă.

Văzînd cele ce se petreceau de cîteva luni la Trevor House, un observator atent nu s-ar fi putut învoi cu părerea exprimată de Lady Campbell. El ar fi ghicit în seara asta, dacă nu chiar şi mai înainte, că o povară prea grea apăsa inima bietei fete, o greutate care avea s-o strivească pînă la urmă dacă nu era luată şi îndepărtată la timp. Ar fi ghicit că o suferinţă ascunsă o mistuia pe palida Mary, a cărei voinţă slabă nu ştia să respingă otrava ce i se oferea drept leac. Observatorul ar fi fost profund impresionat, căci frumuseţea blajină a domnişoarei Trevor stîrnea interes, tot astfel cum distincţia ei minunată inspira respectul pe care orice englez îl are faţă de adevărata nobleţe.

Or, marchizul de Rio Santo era un observator şi, în mod cert, un observator puţin obişnuit; de altfel, ştia mai bine decît oricine ce se petrecea la Trevor House de cîteva luni. Astfel încît ghicea toate cele afirmate adineauri; mai mult de-atît, ghicea pricina acelei suferinţe ascunse; o *ştia*. Ştia că povara cumplită sub care gemea inima blîndei Mary era incertitudinea, îndoiala, întunericul. In-

certitudine provocată de altcineva, îndoială artificială, întuneric bine întreținut în jurul ei. Își dădea seama că, dacă într-o bună zi ar fi fost lăsată să gîndească singură, doar o zi, ar fi alergat într-acolo unde o chema adevărata voce a sufletului ei, acea voce care-i fusese înăbușită, falsificată, vocea care trecea sub tăcere numele iubit, rostind silită un alt nume învățat în lacrimi; dar știa că această zi nu va veni, nu putea să vină. Lady Campbell veghea, ca o santinelă atentă; iluzia, oricît de ucigătoare putea deveni, avea să fie întreținută cu grijă, fără răgaz; fără milă...

Asta deoarece Lady Campbell, ajunsă pe culmea unui munte de sofisme, înălțat cu o prodigioasă risipă de spirit, era ferm convinsă de misiunea ei. Cu atît mai mult, cu cît convingerea izvora din ea însăși, spiritul o impusese inimii și, pentru un creier ajuns la un asemenea grad de autosofisticare (dacă ne e permis să întrebuințăm un termen atît de înspăimîntător), evidența nu mai este decît un paradox.

Într-adevăr, există oare pe lume oameni mai riguros convinși decît șarlatanii de bună-credință?

Rio Santo își dădea seama de toate acestea. O iubea deci îndeajuns pe Miss Trevor pentru a se considera complicele clarvăzător al cruzimii oarbe manifestate de Lady Campbell? Iubirea-i era oare dintr-acelea care răstoarnă toate barierele și, pentru a depăși un obstacol, strivesc totul în cale? Nu. Dragostea lui era reală; dar, în comparație cu celălalt sentiment din sufletul său, iubirea lui cobora pe un plan inferior. Era un simțămînt secundar, sacrificat, un pretext poate. Sentimentul pentru care ar fi zdrobit toate barierele, pentru care ar fi călcat în picioare lucruri sfinte, prietenia, inima unei iubite, spre a se avînta și mai departe, nu era dragoste. Era ceea ce el numea ambiție, ceea ce un artist ar fi numit idee, iar un cuceritor politică. Era un gînd uriaș, o dorință nestăvilită, o pasiune mistuitoare. Era contemplarea unui scop, privit mai întîi, odinioară, ca o luminiță îndepărtată și care, treptat, sporise atît de mult, încît devenise un soare ce-i ardea imaginația, dogorînd-o cu raze prea fierbinți. Între el și țelul propus, Mary era doar o etapă.

Dar cititorul nu trebuie să înțeleagă greșit și să-l aprecieze pe Rio Santo, cu măsura acelor burghezi care fac

din dragoste o undiță de pescuit averi; să nu-l compare nici chiar cu don juanii diplomatici care *parvin prin femei*, cum se spune, pentru a exprima în cuvinte acceptabile o idee josnică. Rio Santo nu era nici una, nici alta, deoarece pasiunea sa dominantă se situa deasupra oricărui interes personal.

Prin urmare, nu numai dragostea îl împingea spre Miss Trevor. Dragostea își trăise clipa, ziua; o plăcuse într-o seară la bal; i-ar fi cucerit, poate, favorurile, așa cum procedase cu-atîtea alte femei, dacă un gînd mai serios și mai măreț nu s-ar fi interpus în imaginația sa. Voia să se căsătorească cu Miss Trevor și o respecta.

Cînd vicontele de Lantures-Luces rosti, în loja ocupată de Lady Campbell, numele lui Frak Perceval, pesemne că francezul a rămas uimit de efectul produs. Rio Santo tresări ca un leu somnoros înțepat de-o viespe; Lady Campbell își pierdu zîmbetul și-și încruntă sprîncenele; Miss Trevor își ridică deodată chipul frumos și se întoarse spre viconte, cu o privire lacomă și întrebătoare.

Lantures-Luces nu era deloc obișnuit cu asemenea succese. Se opri pentru a se face și mai dorit.

— Continuați, domnule! spuse Miss Mary.

Rio Santo își părăsi locul pe care-l ocupa în spatele fetei și se strecură lîngă Lantures-Luces.

— Vorbesc foarte serios — spuse acesta din urmă — urîtă treabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule! . . . începu Mary, a cărei disperare inspira milă.

— N-ai de gînd să vorbești? interveni sec Lady Campbell.

— Ba da, doamnă . . . Bietul Frank s-a bătut în duel.

— În duel?! repetă Mary, gîfîind.

— Și-a fost rănit . . .

— Ușor, domnule, nu-i așa? interveni iar Lady Campbell, cu un semn din cap care cerea imperios un răspuns afirmativ.

— Vă cer iertare — răspunse Lantures-Luces — foarte grav, doamnă . . . foarte grav.

— Frank! . . . Rănit! . . . murmură cu glas stins Mary, care-și duse mîna la fruntea-i palidă și închise ochii.

— În ce privește numele adversarului său . . . — continuă Lantures-Luces. Se opri deodată: marchizul îi strîn-

sese puternic brațul. Bine, dragul meu, am înțeles — continuă el — dar strînge mai ușor... Cred că discreția mea-i bine cunoscută... și, de altfel, nu cunosc numele celui care l-a rănit pe bietul Frank.

Lady Campbell și Rio Santo schimbară o privire; era vorba de o întrebare; de cealaltă, de o mărturisire.

Miss Trevor lăsă mîna să-i alunece de-a lungul corpului și-și deschise iar ochii.

— N-am auzit bine sau cineva a spus că Frank Perceval e rănit? șopti ea. Rănit grav, Doamne Dumnezeule!

Lady Campbell vru să o ia de mînă, dar Mary se clătină în fotoliu și căzu într-o parte, pierzîndu-și cunoștința.

Lantures-Luces se retrase, să povestească incidentul filfizonilor și s-o vadă mai de aproape și mai de jos pe signora Briotta, care intra în scenă.

— Sărmana copilă! spuse Lady Campbell, punînd sticluța cu săruri sub nările nepoatei sale. Ah, milord, ce-ai făcut!

— Mă insultase, doamnă, și-apoi este rivalul meu!

— Nefericit rival, domnule! Leșinul acesta dovedește că Mary nu și-a uitat prietenul din tinerețe... Bietul Frank!... Eu însămi, domnule, sînt dezolată... Fii bun, milord, și cheamă-mi trăsura, văd că Mary își revine.

— Un singur cuvînt, doamnă! spuse marchizul pe un ton rugător. Oare nu mă mai bucur de sprijinul dumneavoastră, deoarece am făcut ceea ce orice gentleman ar fi făcut în locul meu?

— Nu știu, milord... Nu mai știu... Dacă Mary nu te-ar fi iubit, cred că... Iată că-și revine!

Rio Santo sărută mîna distinsei Lady Campbell și se îndreaptă grăbit spre intrarea teatrului:

— Mîine totul trebuie să se termine! murmură el. Acest eveniment trebuie să grăbească deznodămîntul și, cu orice preț, voi fi soțul lui Mary Trevor.

— Bietul Frank! repeta în timpul acesta Lady Campbell. Pesemne că-i tare nefericit!... Dar tremur la gîndul că această rană ar fi putut s-o aibă marchizul... Ce lovitură îngrozitoare ar fi însemnat pentru biata copilă!

Susannah și contesa de Derby se găseau singure în loja acesteia din urmă. Vizitele luaseră sfîrșit. Contesa

vorbea despre Brian, iar Susannah o asculta fericită. Cînd Lady Ophelia tăcu, Susannah îi mulțumi cu naivitate, mărturisindu-i astfel taina și divulgîndu-și cu un cuvînt dragostea, ca și cum n-ar fi știut că dragostea-i un lucru pe care trebuie să-l ascunzi de lume.

Contesa îi luă mîna și zîmbi.

— Aș vrea să vă fiu prietenă — rosti Susannah.

— Îți sînt, draga mea — răspunse Ophelia — cînd vei fi fericită, ca în astă-seară, să vii la mine; văzîndu-ți fericirea, mă voi simți consolată; cînd vei suferi, să vii tot la mine, să vii neapărat: suferința împărtășită e mai ușor de îndurat.

Susannah o privi uimită.

— Dumneavoastră, care sînteți atît de strălucitoare, atît de frumoasă, vorbiți despre suferință!

— Ferească Dumnezeu, draga mea — spuse Ophelia, încercînd din nou să zîmbească — ca dumneata, care ești și mai strălucitoare, și mai frumoasă, să afli că noblețea și frumusețea nu ne pot apăra de anumite suferințe.

Susannah strînse încet mîna contesei.

— N-am iubit niciodată pe nimeni, așa cum îl iubesc pe el și pe dumneavoastră — gîndi ea cu voce tare — femeile care au surori sînt fericite . . .

Se despărțiră abia după spectacol, în fața teatrului.

— Trăsura prințesei de Longueville! strigă un groom într-o livrea strălucitoare.

Susannah aproape că-și uitase nobilul nume. Contesa își luă rămas bun, urcîndu-se în trăsura ei.

Susannah abia se așezase în trăsură, cînd o mînă de bărbat îi închise portiera.

— Prințesă — spuse în același timp vocea lui Tyrrel Orbul, care se afla alături de ea — ce părere ai, ne desparte mult timp de seara de ieri și de Tamisa, nu găsești? . . . Dă-mi obiectul ce ți-a fost încredințat.

Fără să răspundă, Susannah scoase de la piept inelul înfășurat în hîrtia cu care-l învelise Snail și-l întinse orbului.

— Bine — spuse el. Mîine vei avea de lucru, doamnă. Va trebui să îngrijești un bolnav și să săruți fruntea unui bărbat care nu-i onorabilul Brian . . . Dar e tot un gentilom, iar Perceval face cît Lancester . . .

CAPITOLUL XXIII

NOAPTEA CELOR DOUĂ TINERE

Cam în aceeași vreme, contele de White-Manor se întorcea la el acasă. Coborî din trăsură, fără să scoată un cuvînt, urcă încet scările locuinței și se închise în bibliotecă. Era mai palid ca ún mort și ochii săi aveau privirea aceea vagă, nehotărîtă, uimită a oamenilor pe care-i amenință demența. Se prăbuși într-un fotoliu, își aruncă pălăria și-și luă capul în mîini. Emoția era un lucru ciudat și surprinzător la acest om, de obicei atît de rece, atît de bine ferecat împotriva oricărei lovituri, atît de închistat în egoismul său britanic și aristocratic. Deznădejdea găsise o fisură în cămașa sa de zale; i se cuibărise, ca un pumnal otrăvit, pînă în fundul sufletului, unde o mînă nemiloasă îl răsucea necontenit.

Contele suferea cumplit. Suferea cu-atît mai mult, cu cît rana lui nu se putea trata cu metodele obișnuite. Dușmanul său, un sói de fantomă neînduplecată, n-avea cum să fie înfruntat fățiș. Loviturile lui, aplicate cu perfidie, nu puteau fi răzbunate nici prin legi, nici prin disprețul lumii. Dimpotrivă, de fiecare dată cînd lovea, lumea zîmbea și aplauda. În auzul contelui răsuna încă ecoul odios al rîsetelor mulțimii. I se părea că vede în fața ochilor surîsul jignitor al bărbaților și strădania, și mai jignitoare, a femeilor de a-și păstra aerul de seriozitate. Evantaiurile acelea insolente, în spatele cărora se ascunseseră pentru a chicoti, scînteiau în fața ochilor săi uluiți. N-avea la îndemînă nici un mijloc de-a lovi la rîndul său, de-a răspunde prin lovitură la lovitură, de a provoca rană pentru rană!

Contele de White-Manor era un om de vreo cincizeci de ani. Chipul său avea unele trăsături foarte vag asemănătoare cu cele ale fratelui, dar expresia era cu totul alta. O apatie melancolică, învălmășită cu simptomele colerice care iau naștere și se întipăresc, odată cu vîrsta, pe figura anumitor oameni cu temperament sanguin. În ochii săi, acum stinși, pesemne că arsese cîndva pasiunea, o pasiune brutală, neînfrînată. Se puteau ghici goliciunea, plictiseala, dezgustul care urmează potolirii depline și monotone a tuturor dorințelor; dar în plictiseala aceea pe

care mulţi o socotesc un rău imaginar exista şi suferinţă adevărată: furia sa lupta cu apatia, plictiseala dispărea sub muşcătura neliniştii.

Fusese multă vreme unul dintre cei mai desfrînaţi cheflii din Londra.

După ce petrecu zece minute într-o stare de imobilitate totală, Lordul de White-Manor se ridică brusc. Faţa lui, mai înainte atît de palidă, căpătase acum o vineţeală apoplectică. Trase atît de violent de cordonul soneriei, încît acesta, rupt, îi rămase în mînă.

— Paterson! ... Gilbert Paterson! ... Ticălosul de Gilbert Paterson! spuse el valetului care-şi făcu apariţia. Să vină aici ... numaidecît!

„Iar i-a făcut-o Brian!" ... gîndi groomul, îndreptîndu-se spre apartamentul intendentului.

Acesta avea inima uşoară şi conştiinţa împăcată. Îşi cheltuise după-amiaza aşa cum se cuvine, spre folosul stăpînului său. Nu-şi pierduse vremea, se prezentase acasă la Mrs. Mac-Nab, sub un pretext oarecare — indivizi de teapa lui Gilbert Paterson neducînd niciodată lipsă de pretexte — şi o văzuse pe Anna Mac-Farlane. Fusese uluit de frumuseţea ei. Dar asta era treaba contelui. Bob nu minţise. Dulcea copilă, atît de fermecătoare, atît de pură şi angelică, l-ar fi sedus şi pe diavol, presupunînd că diavolul are răgaz să se plictisească, întocmai ca un simplu pair al regatului-unit al Marii Britanii.

Paterson coborî în grabă şi se înfăţişă înaintea lordului, cu zîmbetul pe buze. Contele era încă în picioare. Avea gura deschisă, privirea fixă şi-i revenise paloarea. Îl lăsă pe Paterson să înainteze pînă în apropierea sa. Intendentul salută foarte respectuos, dar, spre ghinionul lui, nu se învrednici să examineze fizionomia stăpînului său, pe care ar fi citit, anunţată foarte limpede, furtuna ce-l ameninţa.

— Milord — începu el — îmi pare bine că ...

Nenorocitul n-apucă să termine. O lovitură de pumn, un pumn de lord, îl atinse la stomac şi-l expedie pînă în celălalt capăt al încăperii. Contele practicase odinioară, cu oarecare succes, nobila artă a boxului. Şi părea să n-o fi uitat ... Gilbert Paterson se ridică sufocat.

— Piei din faţa mea! spuse contele. Numai tu eşti de vină, mizerabile! ... Cine ţi-a dat voie, ticălosule, să

poruncești biciuirea fratelui unui conte? ... Acum se răzbună! ... Se răzbună pe mine!
Contele se trînti din nou în fotoliu.
— Să vedeți, milord ... — încercă să se apere, umil, Paterson.
— Taci, slugă trădătoare ce ești! strigă contele de White-Manor. Piei din fața mea ... imediat! Nu mai vreau să-ți ai culcușul în casa mea ... Mîine îți iei toate calabalîcurile, plus ce mi-ai furat ... Pînă la noapte, mai poți rămîne aici ... dar nu vei mai dormi sub acoperișul meu. Contele își sprijini capul îngreuiat pe mînă. Din cauza ta o să mă ucidă! murmură el, cu glas înăbușit. O să mă ucidă! ... Pleacă!
Gilbert Paterson se încumetă a nu da ascultare acestui ordin categoric. Își luă pardesiul și ieși grăbit din casă. Timpul era rece, cețos și jilav. Paterson hoinărea la întîmplare pe străzi, absorbit de amintirea recentă a alungării sale, nemaiputîndu-se gîndi la altceva.
— Izgonit! îngîna el. Tocmai cînd trudeam din greu pentru dînsul ... Ah, milord, milord! ... Într-un fel sau altul, ai să mi-o plătești! Izgonit! ... Dar ce-și închipuie, că un om de afaceri pleacă așa dintr-o casă, doar cu cîteva amărîte de mii de lire în portofel?! ... Mi-ar mai fi trebuit cinci ani, să mă căpătuiesc în chip onorabil ... Cinci ani! Făcusem socoteala ... fir-ar să fie! Îmi furi cinci ani, milord! Cinci ani care fac pe puțin zece mii de lire! Nu pot, cu bună-știință, să ți-i fac cadou! ...
Străbătuse, fără să-și dea seama, o bună parte din West End, și acum mergea, gesticulînd și vorbind de unul singur, pe trotuarele largi ale lui High Holborn.
— Izgonit! repeta el. Să vedem! Să nu ne pierdem firea! ... Am trecut și prin clipe mai grele ... Să vedem ce-i de făcut!
Continua să meargă în tăcere pe Holborn, apoi pe Cheapside. În cele din urmă ajunse în Cornhill. Bătuse cale lungă. Fără să se mai gîndească, supunîndu-se instinctiv unei nevoi imperioase de odihnă, se așeză pe-o piatră în dreptul colțului format de cunoscuta noastră clădire dreptunghiulară pe Finch Lane și Cornhill. Acolo, își continuă meditațiile.
În partea cealaltă a Cornhillului, în fața prăvăliei bijutierului Falkstone, la etajul al doilea al unei căsuțe noi și albe, se vedea strălucind o lumină prin perdelele stră-

vezii de muselină. Era casa doamnei Mac-Nab, iar lumina ardea în odaia care slujea de refugiu comun celor două fiice ale lui Angus Mac-Farlane.

Era aproape de miezul nopţii. Clary dormea. Capul i se sprijinea de braţul neted şi alb, pe care tulburarea unui vis îl scosese, în ciuda frigului, de sub plapumă. Avea respiraţia inegală şi adeseori suspina. Anna şedea pe marginea patului. Îşi terminase de mult toaleta de noapte. Îşi ridicase părul, legase fileul, pusese pe umeri capotul alb, al cărui material dantelat lăsa să i se ghicească vag gingăşia tinerească a formelor. Cu toate acestea, nu suflase încă în luminare pentru a aprinde lampa de noapte. Nu se refugiase, împotriva frigului muşcător, în adăpostul îmbietor al plapumei. Ochii îi străluceau şi nu dădeau semne de somn, deşi, de obicei, la ora asta dormea demult. Stătea de veghe şi părea să aştepte, neliniştită, venirea cuiva. De îndată ce se auzea un zgomot pe stradă, ciulea urechile şi, din cînd în cînd, îşi împreună miinile micuţe ca şi cum s-ar fi rugat.

Ce se întîmplase? De dimineaţă, Stephen Mac-Nab nu mai dăduse pe acasă. N-aveau nici o veste despre el; era miezul nopţii şi Anna nu ştia ce să creadă. Se uita din cînd în cînd la sora ei Clary, ca şi cum i-ar fi invidiat somnul, sau ar fi vrut s-o trezească, să stea de vorbă, să-i împărtăşească îngrijorarea ei, să nu mai poarte singură pe suflet povara care o copleşea.

Clary continua să doarmă. Murmura în somn cuvinte nedesluşite, şi atunci cînd lumina albă a luminării îi cădea pe chip, se puteau vedea cîteva broboane de sudoare prelingîndu-se, iar apoi uscîndu-i-se pe fruntea înfierbîntată.

„Sărăcuţa de ea! gîndea Anna. De cîteva nopţi suferă . . . Doamne, nu se mai întoarce odată! . . . Doamne, fă să se-ntoarcă!"

O lovitură puternică şi repetată răsună la uşa dinspre stradă. Anna sări din pat. Uşa care dădea spre scară era lăsată deschisă. Tremurînd de frig şi ruşinată de graba ei, se aplecă deasupra balustradei, să audă şi să vadă.

Mrs. Mac-Nab apăru curînd pe scară. Şi ea veghea: dragostea unei mame nu aţipeşte mai lesne decît afecţiunea unei iubite. În clipa în care slujnica deschidea uşa din stradă, îl întîmpină pe Stephen, copleşindu-l cu mîngîieri şi întrebări. Stephen era foarte abătut. Anna nu putu

să-l vadă decît o clipă, în timp ce urca prima treaptă a scării; dar îi era de ajuns. Se simțea liniștită și dezolată în același timp: liniștită pentru gelozia-i vagă, dezolată pentru mîhnirea vărului ei. Trase cu urechea.

Stephen intrase în camera mamei sale. Anna nu reuși să audă decît numele lui Frank Perceval rostit de Stephen, cu o dureroasă emoție, și cîteva exclamații de uimire ale doamnei Mac-Nab. Fata tremura sub veșmîntul ușor de noapte pe care un vînd de gheață îl flutura tot timpul, dar continua să rămînă la postul ei. Discuția se termină repede. Stephen reapăru pe scară și, în loc să urce în camera sa, ca de obicei, se îndreptă spre ușa de la ieșire.

„Unde s-o fi ducînd?" se întrebă Anna.

Nu avea să capete răspuns la această întrebare. Nu mai auzi nimic, în afară de un nume pe care Stephen îl rosti atunci cînd își sărută mama.

Era numele Claryei. Anna simți o lacrimă ivindu-i-se pe gene.

— Clary! repetă ea cu tristețe. Dar eu?

Ușa dinspre stradă se închise. Mrs. Mac-Nab urcă din nou murmurînd:

— Bietul băiat! ... Stephen e-un copil bun și generos! Bietul Mr. Frank! ...

Anna se reîntoarse în cameră, închizînd încet ușa. Avea o greutate și mai mare pe suflet. Clary continua să doarmă. În clipa cînd Anna se strecură în pat, sora ei se zbuciuma violent în somn. Gîfîia sub apăsarea unui vis urît. Voia să vorbească, dar nu putea din cauza coșmarului.

— Clary! Clary! spuse Anna.

Această voce prietenoasă rupse în parte vraja.

— Stephen! Oh! Stephen! murmură Clary. Scapă-mă!

Anna își acoperi obrazul cu mîinile, și lacrimile începură să-i picure printre degete.

— Și ea! ... murmură Anna. Apoi își trezi sora cu un sărut.

Clary se ridică brusc, îngrozită, și-și încolăci brațele în jurul gîtului Annei, care se silea să zîmbească.

— Tu ești! îngînă ea. Oh! îți mulțumesc! ... Doamne, ce vis! ... Cît de mult te iubesc, Anna, și ce bine mă simt acum că m-am trezit cu chipul tău în față! Am avut un vis

îngrozitor, surioară dragă... Se opri și adăugă suspinînd: Groaznic și dulce totodată... El era acolo... mă strîngea în brațe... Nu mă puteam împotrivi... Mă lua cu el...

— Cine? întrebă Anna, ale cărei sprîncene fine se încruntară. Stephen?

Clary clătină din cap.

— Nu — răspunse ea — Stephen încerca să mă apere de el.

— De cine? întrebă iar Anna.

Clary o privi și expresia chipului i se schimbă deodată.

— Nu știu — murmură ea. Ce spuneam?... Am vorbit ca-n vis...

— Ai vorbit despre Stephen, draga mea.

— Da... adevărat... Ascultă, Anna... O trase lîngă pieptul ei și-i acoperi fața cu sărutări. Ți-am ghicit secretul — continuă ea — îl iubești... cu-atît mai bine! Ultima scrisoare a tatălui nostru anunță grabnica lui sosire... Îl vom vedea în curînd, poate mîine... Am să-i vorbesc, Anna; ai să fii fericită.

— Așadar, tu nu-l iubești pe Stephen? spuse Anna, plîngînd și rîzînd în același timp.

— Eu?... Nu iubesc pe nimeni, Anna — răspunse cu vioiciune Clary — pe nimeni, m-auzi?... Pe cine-aș putea iubi?

— Credeam...

— Vai ce rece ești, surioară!... Culcă-te la loc! Culcă-te repede... Biată Anna!... Ce fericită aș fi să te știu soția vărului nostru, care-i atît de nobil, și-atît de bun... Aș vrea ca tata să fie acum la Londra!

Cele două surori se îmbrățișară din nou, apoi Anna se duse în patul ei. Rolurile se schimbară. După cîteva minute, se putea auzi respirația egală și liniștită a Annei, care adormise. Clary, dimpotrivă, stătea acum de veghe; veghea, vai, în noaptea aceasta, ca-n toate nopțile celelalte, cînd visele nu se iveau să-i potolească tulburarea unicului și chinuitorului ei gînd...

Între timp, Gilbert Paterson avusese răgazul să reflecteze, dar nu găsise nici o soluție potrivită și stătea de-o oră pironit acolo, înghețat de frig, prost dispus și neștiind ce hotărîre să ia.

În sfîrșit, zgomotul ușii închise de Stephen îl smulse brusc din noianul preocupărilor sale sumbre. Se sculă și-și dezmorți picioarele înțepenite de jilăveala nopții.

— Unde naiba mă aflu?... Totuși nu pot dormi în stradă... Ia să vedem!

Se orientă și recunoscu Cornhillul. Apoi, privirea sa, ridicată întîmplător, întîlni lumina care strălucea la etajul al doilea al locuinței doamnei Mac-Nab. Priveliștea îi alungă deodată întunericul din gînd. Se lovi peste frunte și zîmbi fericit.

— La naiba! exclamă el. Ia te uită, afacerea mea!... Am să-ncerc chiar mîine... Cît despre mijloacele de acțiune, sînt mai multe, dar de ce să mă expun eu?... Am destule parale ca să-i plătesc pe alții.

O luă de îndată pe Cheapside și se urcă într-o trăsură în fața bisericii Saint Paul.

— Încotro, milord? întrebă vizitiul.

Gilbert Paterson rămase o clipă nehotărît.

— Before Lane — spuse el, în sfîrșit. Apoi adăugă pentru sine: Ar fi culmea, ca printre clienții lui Peggy să nu găsesc ce-mi trebuie!

CAPITOLUL XXIV

THE TAP

Niciodată, dar absolut niciodată, Bob Lantern nu fusese văzut ocupîndu-se atît de activ de-un lucru care nu-l privea deloc. Loviturile de baston ale bravului căpitan O'Chrane îi transmiseseră parcă un elan extraordinar, și cînd Snail, întors din expediția lui, reveni la *The Pipe and Pot*, Bob muncea de zor la curățirea *tap*-ului spre a-i face plăcere, spunea el, prietenului Mich.

În ungherul unde se afla, Mich nu părea deloc însuflețit de-o recunoștință prea fierbinte. Își ținea coatele pe masă și capul în mîini. Rana lui luase proporții și avea firicele de sînge sub șuvițele umezite ale părului său des și roșcat.

Bob se oprea din cînd în cînd din lucrul său, la care, de altfel, era ajutat de trei sau patru vagabonzi cu mutre sinistre, și se ducea să se așeze lîngă Mich.

— Mai trage o dușcă, băiete — îi spunea el — dar nu

bea prea mult. Cînd ești băut, faci scandal și s-a dus dracului treaba ... Te-am văzut uneori lovind destul de zdravăn sub London Bridge; dar astă-seară ai de-a face c-un ticălos vînjos ... Din fericire, Mich, dragul meu Mich, Tom Țurnbull e-o brută care lovește orbește și dacă nu erai băut, bătrîne, nu te lăsai otînjit la tîmplă ...

— Tom n-are să vină — răspundea Mich, exprimîndu-și, fără să vrea, speranțele. E-un laș!

— Da, Mich, e-un laș, un adevărat laș, dar are să vină ... Să mă trăznească Dumnezeu, dacă nu m-aș duce după el în cazul cînd n-ar veni ... spre binele țău, Mich, băiete!

Dacă cineva ar fi văzut chipul lui Bob Lantern în timp ce șușotea astfel la urechea lui Mich, s-ar fi dat înapoi de scîrbă și groază. Nădușeala i se prelingea sub părul aspru, ochii îi scînteiau vicleni. Din cînd în cînd, un spasm îi încorda mușchii obrajilor și, la fiecare colț al gurii, avea cîte un clăbuc de spumă pe care-l ștergea necontenit, dar care, tot necontenit, se ivea din nou. Căci, de două ore, clocotea în el o ură furibundă împotriva lui Tom Turnbull și nu îndrăznea să-l atace direct. Se temea de Tom.

Cînd îl părăsea pe Mich, luptătorul său, pentru o clipă, o făcea pentru pregătirea *tap*-ului pe care-l socotise un loc foarte potrivit în vederea luptei anunțate.

Snail își îmbrăcase iar țoalele obișnuite și purta sub braț hainele de împrumut strînse într-un pachet. Își reluă locul, față în față cu Mich și-alături de Madge. Lipsise vreme de două ceasuri. Madge nu se clintise; nici măcar nu deschisese gura decît pentru a trage din cînd în cînd o dușcă de gin. Tutunul, ginul, romul n-avuseseră nici măcar cel mai mic efect asupra ei.

Dimpotrivă, micuța Loo, zdrobită de băutură și oboseală, căzuse ca o cîrpă în timpul dansului ei extravagant. Era întinsă pe jos, chiar în colțul unde dansase. Formele plăpînde i se desenau sub stofa rochiei leoarcă de bere și nădușeală. Avea capul lăsat pe spate și admirabilul păr blond, singurul vestigiu al unei frumuseți prihănite în germene, strălucea pe jos, răspîndit în jurul ei. Dormea.

Bob Lantern îi aruncă pe furiș lui Snail o privire încărcată de ură și se ridică fără să scoată un cuvînt pentru a da ajutor la debarasarea *tap*-ului.

— Hei! strigă Snail. Toată lumea doarme? ... Frumușica de Madge nici nu-mi zice bună-seara; cumnatu-meu

Mich arată ca un bou dus la tăiere; Bob, prefăcutul ăsta bătrîn, după ce se uită la mine, mă lasă baltă . . . iar Loo . . . unde dracu-i Loo, frumușică Madge?

Madge întinse alene mîna spre ungherul unde zăcea sărmana fetiță.

— Ești un mare ticălos, Mich — exclamă Snail — dacă ți-ai putut lăsa în halul ăsta nevasta . . . Ce-i trebuie lui Loo? . . . Nițel gin, fir-ar să fie, și-și revine numaidecît. Ocoli masa și se apropie de soră-sa. Sărmănica de Loo! spuse el. Arde ca un vătrai încins! . . . Se înăbușă așa, cu capul în jos . . . Loo! Loo!

O scutură și fetița se ridică pe jumătate, căzînd apoi la loc, ca un sac.

— Loo! Loo! repetă Snail, încercînd s-o ridice.

Loo își duse amîndouă mîinile la piept.

— Oh, oh! gemu ea, cu glas stins. Mă arde . . . mă arde înlăuntrul pieptului . . .

— Dă-mi paharul tău, Madge! strigă Snail.

Madge îi dădu paharul plin cu rom pe care Snail îl apropie de buzele surorii sale. Aceasta îl goli dintr-o înghițitură. Apoi deschise ochii, se ridică și începu să rîdă.

— Vax! spuse ea. Am tras și eu un puișor de somn strașnic, zău așa! . . . Cine dansează cu mine?

Romul îi potolise pentru o clipă suferința și biata fată se credea întremată. Încercă să-l scoale pe Mich, care bodogăni și o respinse mîrlănește; apoi se duse la frumusețea de Madge, care, într-adevăr, îi putea servi de minune drept cavaler; în sfîrșit, se duse să danseze singură în colțul ei. Paharul cu rom o încălzise. Pletele-i lungi, blonde îi cădeau pe obraji. Rîdea și se scălămbăia ca un copil.

Ți se încrîncena inima de durere văzînd această victimă timpurie a viciului întreținîndu-și, ca să spunem așa, agonia și găsind în băutură forța pentru a-și risipi ultima picătură de vlagă.

— Atenție, Mich, băiete — spuse Bob, venind să se-așeze lîngă lampagiu — aud gălăgie în stradă. Ei trebuie să fie.

Mich se îndreptă de șale și ascultă cu luare-aminte. Privirea-i năucă se lăsă în jos, cuprinsă parcă brusc de teroare.

— Uite-i că vin! strigă Snail. Mich, ce Dumnezeu! Scoală-te! Scoală-te, ca un băiat cuminte . . . Pare-mi-se că ți-i frică . . . Madge, nu-i așa că l-a apucat frica?

— Nu, Snail, nu, nici gînd să-i fie frică ... Mich e-un bărbat curajos ... Nu-i așa, Mich? Bob era cel care vorbea astfel și, în timp ce trăncănea, cerceta cu lăcomie figura înspăimîntată a lampagiului! Al dracului să fiu, dacă nu tremură ca o frunză! mormăi el. Totuși ticălosul de Tom trebuie să-și primească porția! ... Ah! ... Temperance! Temperance! ... Bob scrîșnea din dinți și-și strîngea nervos pumnii. Stimată Mrs. With — rosti el șoptit — ai pus la-ncălzit ce ți-am spus?

— O cană de rom, domnule Bob, două de gin, un sfert de cană de vin franțuzesc, o jumătate uncie de scorțișoară și-un pahar de sherry.

— Bravo, stimată doamnă! ... E cald?

— Clocotește, domnule Bob ... Vi-l servesc îndată. Peg Witch dispăru într-o clipită și se întoarse aproape numaidecît, cu un *bowl* din care ieșeau aburi, tușind din pricina mirosului tare.

— Haide, Mich! Un păhărel de grog, fiule! strigă vesel Bob. O să-ți dea curaj, băiete ... Știu prea bine că-l ai, ce naiba, dar niciodată nu-i destul!

Bob turnă amestecul fierbinte în mai multe pahare. Mich și-l bău pe-al său dintr-o înghițitură; Madge, la fel; Snail se strîmbă și zvîrli grogul, pe care-l socoti nesuferit.

— Adevăru-i — spuse Madge, profitînd de clipa cînd își scosese luleaua din gură pentru a bea — adevăru-i că nu-i îndeajuns de tare.

— Înc-un pahar, Mich! zise iar Bob.

Mich îl goli și pe-al doilea. Cînd era pe sfîrșite, o lovitură violentă de picior bufni ușa înăuntru.

— Nu vă spuneam eu că ei sînt?! strigă Snail. Uite-i! Acum o să-nceapă *fun*-ul, trăiască *fun*-ul! *The fun for ever*[1]*!*

În timp ce vorbea, se sculase în picioare. Bob turnă un al treilea pahar lui Mich, care, tulburat, îl sorbi pînă la ultima picătură. Bob îl privi drept în față. Chipul amorțit al lui Mich se însuflețea pe nesimțite. Pleoapele îi tremurau; vinele frunții i se umflau. Văzînd rezultatul, Bob înșfăcă vasul, încă plin pe jumătate, și-l sparse, azvîrlindu-l pe jos în mijlocul încăperii.

---

[1] Formulă englezească, un fel de vivat: *petrecere veșnică!* (n. a.).

— Ajunge! șopti el. Turnbull nu trebuie să guste nici o picătură.

Între timp, Snail se dusese în întîmpinarea noilor sosiți. Erau Turnbull, buflea de Charlie, Mitchell și încă doi — trei mateloți de-ai bravului căpitan Paddy. Toți erau beți; numai că Turnbull arăta mult mai cherchelit decît ceilalți. Intrară cîntînd și, în loc de bună ziua, o împroșcară pe Peg Witch cu ocări. Li se făcu loc în jurul unei mese.

— Sînt aici — le spuse Snail — cu nevastă-mea Madge, dragii mei prietenași, dar nu vă pot cinsti cu băutură, pentru că Mich mi-i cumnat și bea cu mine... Începem dansul?

— Ah! Mich ți-i cumnat! răspunse Turnbull. Foarte bine! Am să-l omor.

Bob îl urmărise tiptil pe Snail. Strînse puternic mîna lui Tom Turnbull.

— Lasă, lasă, bătrîne Tom — spuse el — Mich e băiat bun și-o să fie de-al nostru... N-am putea aranja lucrurile?

Deși era beat criță, Tom privi la Bob, bănuitor.

— Fiindcă te bagi ca musca-n lapte — spuse el, cu o mutră întunecată — în seara asta crăp o țeastă mai mult... Ce vrei de la sufletul meu?

— Să vă potolesc pe-amîndoi, dragă prietene — continuă Bob, strecurînd în glas o nouă porție de miere.

— Vrei să ne-ntăriți... foarte bine... cară-te!

Bob se duse lîngă Mich. Nu mai era același om. Torsul robust i se îndreptase. Avea în priviri o flacără sălbatică. Grogul infernal al lui Bob își făcea efectul.

— Băiete — spuse acesta din urmă — Aghiuță ăsta de Tom nu vrea s-audă nimic!

— Care Tom? întrebă Mich, al cărui creier năuc se tulbura și mai abitir, pe măsură ce sîngele i se înfierbînta în vine.

Bob apăsă cu degetul rana pe care găliganul o avea deasupra urechii.

— Ăla care ți-a făcut asta — șopti el — ticălosul de Tom Turnbull.

Auzind numele, Mich tresări furios și lovi cu pumnul în masă, făcînd să sară paharele și cănile.

— Unde-i? Unde-i? strigă el. Ah! De data asta-l omor!

„Măcar de-ai face-o!" gîndi Bob.

Snail bătea din palme și repeta pe toate tonurile că-ncepe balul. Nu se înșela. Turnbull auzise amenințarea lui Mich; se ridică și-l strigă pe nume. O clipă mai tîrziu, *tap*-ul prezenta aspectul unui ring. Toți mușteriii de la *The Pipe and Pot* erau instalați în jurul careului marcat prin grija lui Bob Lantern. În spatele bărbaților, se urcaseră, pe niște bănci aduse special, Peg Witch, Assy-Roșcovana și Loo, care cînta mereu cu glas răgușit și monoton. Madge își avea, bineînțeles, locul rezervat printre bărbați. Pălăria, vesta, ghetele, pipa și bărbia îi dădeau un drept incontestabil la această cinste. Peg Witch și ajutoarea ei Assy încuiaseră ușa de la stradă a tavernei. Trecuse de miezul nopții.

Mich și Turnbull se aflau față în față. Turnbull, asistat de Charlie-buflea, iar Mich de Bob Lantern, noul său prieten, Snail și Mitchell țineau în mînă, unul leacul pentru răni (adică salvie muiată în vin), celălalt o cană cu alifie contra vînătăilor. Aceste două balsamuri proveneau din farmacopeea doamnei Peg Witch, a cărei speluncă era adesea teatrul unor astfel de încăierări.

Cei doi luptători începură să se măsoare din priviri, în timp ce Bob și Charlie discutau condițiile înfruntării.

În clipa aceea se auzi un ciocănit ușor în ușa dinspre stradă.

— Nu deschide, Peg — strigă Mitchell — sau te strîng de gît. Au venit sticleții . . .

Hangița se dusese la ușă, să tragă cu urechea.

— Deschide, Peggy, draga mea — răsună o voce afară. Un vechi prieten vrea să te vadă și n-o să-ți pară rău dacă-i dai drumul înăuntru.

— Doamne iartă-mă! murmură Peg. E glasul lui Gilbert Paterson, pe care nu l-am mai văzut de zece ani și care, zice-se, ar fi acum omul de afaceri al bogatului conte de White-Manor . . . Doamne, e totuși ultimul bărbat pe care l-am iubit.

— Peggy! Scumpa mea prietenă! Peggy! . . .

— Afurisită să fiu dacă nu-i deschid! spuse hangița, punînd capăt nehotăririi ei. Oricum, Gilbert Paterson era și el un ticălos; are dreptul să intre aici.

Scoase barele ușii și intendentul contelui pătrunse în tavernă. Era înfășurat într-o mantie largă. Pălăria îi cădea pe ochi.

— Bună seara, Peggy — spuse el, schimbînd brusc tonul — bună seara!

— Doamne Dumnezeule, Gilbert, vai cum te-ai mai îngrășat... ai îmbătrînit, ai încărunțit, dragule!

— Lasă asta, Peg!... Astă-seară e-o bătaie la voi? Aștept pînă se termină.

— De ce?

— Am nevoie de-o canalie fără frică și fără inimă, Peg.

— Nici o grijă, Gilbert, ai de unde alege... Ajută-mă, te rog, să-nchid ușa.

Barele grele fură repuse la locul lor. Paterson, care arăta foarte preocupat și abătut, se așeză singur la o masă. Peg se urcă din nou pe banca ei.

Se iscă o întreagă tevatură în jurul problemei dacă lupta se va desfășura în cadrul unor anumite limite de timp, sau pînă ce unul din combatanți își va da duhul. Turnbull înclina pentru prima soluție, dar Mich, ațîțat de Bob și mai cu seamă de faimosul grog, nu voia să audă de nici o înțelegere.

Snail nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Din cînd în cînd, în timp ce zgomotul discuției înceta, se distingea vocea răgușită și monotonă a sărmanei Loo, care cînta.

Se auzi un nou ciocănit în ușa de la stradă.

— Peg! Blestemato! se rosti cu asprime de-afară. Deschide sau îți dau foc șandramalei!

Peg recunoscuse desigur vocea, căci se grăbi să scoată drugii de la ușă. Un bărbat spătos, avînd o înălțime peste cea mijlocie și o înfățișare herculeană își făcu apariția; ca și Paterson, era înveșmîntat într-o mantie largă a cărei glugă îi ținea loc de pălărie.

— Bob e-aici? întrebă el.

— Lupta e-n toi — răspunse Peg.

— Foarte bine.

Noul venit se îndreptă spre *tap*.

— Pînă la moarte! urla Mich în momentul acela. Vreau să ucid sau să fiu ucis! O mie de draci!

— Două mii de draci, dragul meu, că bine zici — declară necunoscutul cu mantaua care, dînd lumea la o parte, în dreapta și în stînga, înaintă pînă lîngă cei doi combatanți. Moartea... merită osteneala pentru amîndoi;

cumpăr dinainte, cu două guinee, trupul celui învins... Vă convine tîrgul?

Spunînd acestea, își aruncă gluga pe spate.

— Bishop!... Bishop-Hoitarul! murmură asistența, înfiorată de teamă.

CAPITOLUL XXV

NOROI ȘI SÎNGE

Thomas Bishop, vînzătorul de hoituri, era un bărbat încă tînăr. Părea în stare să-i bată pe Turnbull și pe Mich laolaltă. De umerii lui, într-adevăr formidabil de largi, atîrnau două brațe lungi, musculoase, umflate sub coate. Capul, îndesat și buhăit, amintea de mutra unui buldog. Avea un nas rotund, în vînt și cu nările larg căscate; o gură neobișnuit de mare și niște ochi pătrunzători, sub o frunte îngustă, ascunsă în bună parte de o pădure de păr creț. Toate acestea exprimau o brutalitate fățișă, cinică, imperturbabilă. Străbătu cu privirea mulțimea și-i făcu un semn cu capul lui Bob Lantern.

— Adu-mi un scaun și niște rom, Peg! spuse el apoi. Nu-mi place să stau în picioare... Haideți, băieți, nu vă simțiți stingheriți din pricina mea. Omorîți-vă ca niște băieți de treabă... Am să beau în sănătatea voastră.

Sosirea acestui teribil personaj mai domolise oarecum *fun*-ul. *Balul* își pierduse accentul de veselie. Snail nu mai țipa. Loo, al cărei leșin periodic o apucase iar, lupta pe bancă împotriva somnului. Turnbull și Mich păreau dispuși să-și amîne partida.

Dar asta nu intra în socotelile lui Bob. Văzîndu-l pe omul pe care-l socotea rivalul său, pe omul acuzat de-a fi sedus-o pe Temperance, simțea că nu-și mai poate stăpîni mînia. Îi șopti lui Mich la ureche:

— Știu o lovitură, băiețaș, care l-ar ucide și pe dracu; la nevoie, ai încredere în Bob, am să ți-o arăt.

— Ei, ce faceți? Dați-i drumul! spuse Bishop-Hoitarul, aruncînd două guinee jos, la picioarele boxerilor.

Haideți, nu-ncepeți, dragii mei? ... Grăbiți-vă: am nevoie de Bob ... Premiul e de patruzeci și doi de șilingi. Cine cîștigă încasează banii; cine pierde ... La naiba! Pe cel ce pierde îl iau cu mine, că tot n-o să mai aibă nevoie de grog!

— Domnule Bob — spuse Peg Witch, izbutind să-și facă drum prin mulțime — dincolo se află un gentleman care ar vrea să-ți vorbească ... E vorba de-un cîștig gras.

— Un gentleman — repetă Bob — la ora asta?! ... Și-un cîștig gras?! Peggy, scumpă doamnă ... spune-i s-aștepte; se face numaidecît ... Haide, Mich! ... *En garde*, fiule! ... Aranjează-i ochiul, cum ți-a aranjat el ție tîmpla ...

— Că bine zici! strigă acesta, strîngînd pumnii. Haide, Tom, apropie-te să te pocesc și să te curăț pentru totdeauna!

Tom se puse în gardă.

Bishop-Hoitarul, instalat în primul rînd al *galeriei*, în fața tuturor celorlalți spectatori, ținea într-o mînă paharul cu rom, iar în cealaltă ceasul.

Arta boxului e mai puțin răspîndită în Anglia decît se crede îndeobște pe continent. Totuși nu se poate contesta faptul că *ringul* a devenit, pînă la un anumit punct, un spectacol popular. De altfel, trebuie să recunoaștem, *Londonner*-ul pursînge posedă din naștere știința loviturii cu pumnul. În încăierările lor, pînă și vagabonzii se străduiesc să imite regulile oficiale stabilite de pugiliștii profesioniști. Și Dumnezeu știe că nu-i o plăcere; căci aceste reguli, mai ales cele care constau din a înmulți atacurile, micșorîndu-le durata, sînt o autentică barbarie rafinată.

— Eu am să cronometrez — anunță Bishop. Un minut de lovitură e destul! Dați-i drumul!

— Dați-i drumul! repetară Bob și Charlie.

Cei doi se studiară timp de o secundă. Mich lovi primul. Odată gheața spartă, loviturile se întețiră ca grindina.

— Bine, Tom! Curaj, Mich, cumnate! striga Snail, în culmea bucuriei. Adu gin, cotoroanță Peg, pentru băieții ăștia curajoși ... Haide Loo, adu de băut lui bărbatu-tău!

Mich îi zdrobise nasul lui Tom cu o lovitură de pumn ucigător, iar Turnbull, ca să nu rămînă mai prejos, îi învinețise ochiul drept într-un chip groaznic. Începeau să

se încălzească; erau aproape unul de altul și loviturile plouau cu nemiluita!

— *Draw!* (trageți) strigă Bishop. Minutul a trecut.

Bob și Charlie se avîntară, fiecare apucîndu-și boxerul de șale și trăgîndu-l violent înapoi.

Peg și Loo aduseră gin, Peg un pahar întreg, Loo un pahar din care băuse jumătate pe drum. Mich înghiți restul, iar Bob îl frecă la ochi cu alifie pentru vînătăi.

— Oh, strașnică lovitură! spunea Snail. Uită-te, Loo, uită-te la ochiul lui bărbatu-tău, surioară! Peste zece minute se va umfla cît o gogoașă... Eu, care mi-s bărbat, mă pricep la de-alde-astea!... Are să se umfle cît un măr de noiembrie!... Hai că-ncepe bine!... Trăiască Mich! Trăiască Turnbull!... *The fun for ever!*

— Ce *scamp* dezgustător! mormăi Bishop. Snail, libarcă împuțită, mai tacă-ți gura, dacă nu vrei să-ți vînd pielea docturului Moore, pentru șase penny.

— S-a făcut, Mr. Bishop — murmură Snail, privind timid fața de buldog a vînzătorului de hoituri. Dumneavoastră sînteți mai tare ca mine, ce naiba, dar șase penny nu-i un preț pentru-un bărbat!

— Vi se pare că treaba merge prea încet? îl întrebă Bob pe Bishop.

— Încet, dar bine, ticălosule! răspunse Hoitarul. Dar avem tot timpul... Voi, ăștilalți, la treabă!

— Haideți! spuseră Bob Lantern și Charlie.

Alifia îi ardea ochiul lui Mich; pomada, aplicată grosolan de Mitchell, adusese nasul lui Tom într-o stare jalnică. Se repeziră unul la altul, înfuriați, și se ciocniră ca doi berbeci. Mich fu pus jos de la prima lovitură; se ridică; o a doua lovitură îl azvîrli în praf; se sculă iar. Se poate spune că al doilea minut fu folosit în chip eroic. Foarte puțin versați în arta boxului, cei doi campioni se străduiau mai mult să lovească, decît să se apere, ceea ce dădea luptei un caracter atroce. Amîndoi aveau fețele însîngerate și, sub acest fond roșu, pete livide marcau ici-colo locul celor mai recente lovituri. Loveau în tăcere. Numai că Mich, care era evident mai slab, gîfîia, sufla din greu și începuse să horcăie.

Asistența nu scotea nici un cuvînt. Nu se auzea decît zgomotul înăbușit al pumnilor lovind carnea, sau sunetul înfundat al piepturilor izbite. Loo nu mai cînta fiindcă pe tejghea era un vas plin cu rom. Nimeni nu o împiedica pe Loo să bea, căci intendentul Paterson, înfășurat în

mantia sa și întorcînd spatele luminii, nu părea dispus să se ocupe de treburile altora.

— *Draw!* rosti iar Bishop-Hoitarul.

Cei doi combatanți fură despărțiți a doua oară. Snail fremăta de bucurie.

— Oho! Oho! Oho! ... exclamă el, învîrtindu-se în loc. Strașnic bal! Minunat *fun!* Ai văzut, frumușică Madge? Turnbull are doi dinți sparți ... doi, zău! Iar Mich, cumnatu-meu, e cu devla plină de cucuie. Rom, Loo! ... Peg, rom pentru marele Tom și pentru cumnatu-meu, bravul Mich, pe care-n curînd o să-l vedem lat!

Auzindu-l pe Snail, Loo veni lîngă el. Se apropie clătinîndu-se și-l privi pe Mich cu ochi buimaci.

— Chiar o să-l dea gata? întrebă ea.

— Da, Loo! Da, zău așa! Ai să vezi, surioară.

— Atunci — spuse Loo — să-i beau romul. Bău și-și duse mîna la ochi. Bietul Mich — murmură ea încet — ce mă mai chelfănea! ... Ia-i tutunul din buzunar, Snail! ... De multe ori am crezut că n-o să scap vie din mîinile lui ... Oh, de m-ar fi omorît! ... Își puse mîinile pe piept și gemu înăbușit. Mă arde! continuă ea. Mă arde, aici, înăuntru!

— Dați-i drumul! spuse Hoitarul.

— Dați-i drumul! repetară cei doi secunzi.

Tom și Mich, turbați de durere, se loviră din nou, scrîșnind din dinți. Asaltul fu scurt de data aceasta: printr-un rafinament de cruzime, Bishop nu lăsă să se scurgă tot minutul; dar și-așa durase prea mult. Cînd cei doi combatanți fură despărțiți, arătau atît de hidos, încît era cu neputință să-i privești.

O jumătate de oră mai tîrziu, în Before Lane domnea o liniște profundă. Scîndurile putrede și prost închegate, care alcătuiau împrejmuirea tavernei *The Pipe and Pot*, nu mai lăsau să treacă decît o lumină mohorîtă și nesigură. În interior, toate zgomotele încetaseră.

Snail plecase, tîrît de frumușica de Madge, nevastă-sa, care se declară mulțumită de seara petrecută și-o trăgea după ea pe nefericita Loo, sufocată de ceața nopții. Ceilalți mușterii urmaseră exemplul lui Snail, după ce avuseseră totuși grijă să aștearnă cu pioșenie cîteva bucăți de pînză deasupra trupurilor, moarte sau vii, ale celor doi curajoși pugiliști.

Cu toate acestea mai era lume la *The Pipe and Pot*.

— Hai Peg! spuse Bishop-Hoitarul. Scutește-ne de prezența ta, bătrînico... Hai Assy, la culcare!... Și cît mai repede!... Avem de discutat!

Peg Witch și Assy-Roșcovana, care încercau să facă puțină ordine printre rămăși»ele de tot soiul care alcătuiau mobilierul localului, nu așteptară să li se spună de două ori și-o luară la goană, murmurînd cîteva cuvinte de supunere.

Bishop rămase singur în prima cameră. Bob se strecurase în salon.

— Înălțimea Voastră — îl întrebă el pe Paterson, căruia nu-i vedea fața — are ceva să-mi poruncească?

— Am rugat-o pe Peg Witch să-mi facă rost de-un ticălos fără teamă și probleme de conștiință — începu Paterson. Ah, tu erai, Bob?!... Pe legea mea, Peg știe s-aleagă...

— Haidem, Bob! Vino aici, ticălosule! strigă Bishop.

— Rog pe Înălțimea Voastră să mă ierte — continuă Lantern — se pare că mă cunoaște... Mă-ntorc numaidecît... Dincolo e-un tip al naibii de năbădăios... Face urît cînd își pierde răbdarea, Înălțimea Voastră.

— Bob, ticălos împuțit! răcni iar Bishop. Vino aici!

— Te-aștept — murmură intendentul contelui de White-Manor.

Bob se grăbi să intre în salonul din față.

— Iată-mă, stimate Mr. Bishop — spuse el — am dincolo un gentleman care m-așteaptă, dar vă dau întîietate dumneavoastră, cum se și cuvine.

— Cum se și cuvine — repetă Bishop. Ceea ce nu mi se dă îmi iau singur, dragă Bob, dar tu ești un om prevăzător. În ce-l privește pe *gentilomul* care frecventează spelunca vrăjitoarei Peg, trebuie să fie un virtuos supus al regelui... Du-te și-nchide ușa, Bob, să n-audă ce-am să-ți spun. Bob se supuse. Ceea ce am să-ți spun — continuă Hoitarul, oarecum încurcat — afurisit să fiu dacă aș spune-o altcuiva... N-am făcut niciodată o treabă ca asta... Dar, Bob, tu n-ai nimic sfînt pe lumea asta, și dacă omul te plătește bine...

— Mă veți plăti bine, Mr. Bishop? îl întrerupse Bob, ai cărui ochi începură să strălucească. Cît?

— E vorba de răpirea unei fete... Ceva drăcesc, pe cuvîntul meu!... Să răpești o fată vie pentru experiențele doctorului... Dar nu-i nevoie să cunoști numele doctorului.

— Și cît se plătește? repetă Bob.

— O fată de optșpe ani, cel mult douăzeci, cel puțin șapteșpe... bine făcută, corp frumos, fără defecte, cum se spune... În sfîrșit, o fată frumoasă, ce mai calea-valea, lua-m-ar dracu!

— Se face treaba — spuse Bob — dar cît se plătește?

— Nu mă-ndoiesc c-ai s-o faci, ticălos nenorocit... Eu n-aș putea... Vînzător de hoituri da, mai merge, dar s-aduci o biată fată, o fată frumoasă, vie, vampirului ăluia de doctor Moore!...

— Ah! E vorba de doctorul Moore! spuse Bob. Cît plătește?

— O sută de lire... ceva drăcesc, pe cinstea mea!

— S-a făcut, Mr. Bishop! Bate palma! Hoitarul făcu un pas îndărăt, dezgustat. Mă rog, dacă nu vrei, n-o bate; viața e-al naibii de scumpă. Fiecare-și cîștigă bucățica de pîine cum poate... Ai la dumneata cloroform? Bishop îi întinse o sticluță pe care Bob o vîrî în buzunar. S-a făcut — continuă acesta din urmă. Nu-ți cer nici o arvună... Mîine seară, copila va fi la dumneata acasă, Mr. Bishop.

— Dumnezeu să-ți ia piuitul! spuse Hoitarul, punînd mîna pe clanță.

— O sută de lire! mormăi Bob, rămas singur. Nu se cîștigă prea des atîta dintr-o singură lovitură... Am să i-o dăruiesc pe micuța cu cheta de la Temple Church, zău așa!... Fata asta-i o comoară pentru mine!... O să intre pe mîini bune. Doctorul are s-o ucidă cu blîndețe, fără durere... Dar cum s-o atrag în cursă?... Haida de! Știu că-i fiica moșierului Angus Mac-Farlane: e rost de scos ceva din asta!... Acum să văd de celălalt!

Bob deschise ușa salonului.

— Sîntem singuri? întrebă intendentul.

— Da, Înălțimea Voastră; gentlemanul cu care-am discutat adineauri s-a dus să-și vadă de treburi. Intendentul își scoase mantaua. Mr. Paterson! spuse Bob. Ia te uită, ia te uită! S-a întîmplat ceva?

— Din păcate da, fir-ar să fie! răspunse Paterson, oftînd. Meștere Bob, într-o bună zi va trebui să ne scapi de afurisitul ăla de Brian!...

— Cînd doriți, Înălțimea Voastră; dar o să vă coste al dracului de scump... Preaonorabilul nu-i dus de prea multe ori la biserică și nu se prea lasă tras pe sfoară cu una cu două... Fiindcă veni vorba, îmi pare rău că

l-am lăsat să plece pe gentlemanul cu care-am stat de vorbă . . . e sectorul lui . . .

— Ah! . . . exclamă Paterson, înfricoșat.

— Da . . . Mr. Bishop . . . Îl cunoașteți? . . . Mr. Bishop-Hoitarul, cum i se mai zice. Intendentul se înfioră la gîndul că se aflase atît de aproape de omul care, numai cînd i se rostea numele, făcea să tremure toată Londra. Nu vă fie teamă — continuă Bob, surîzînd — Mr. Bishop nu mai e dincolo . . . și, de altfel, nu-i om rău . . . Ca să ne-ntoarcem la oile noastre, vedeți dumneavoastră, eu lucrez în sectorul ăsta doar întîmplător și numai atunci cînd n-am alt mijloc de a-mi cîștiga bucățica de pîine . . . Ah, Înălțimea Voastră, al naibii de scumpă mai e și viața în vremurile astea!

Bob își lepădase de-a binelea mutra feroce pentru a deveni mierosul lingușitor pe care-l cunoaștem. Fiecare lucru la timpul său. Ceasul răzbunării trecuse; acum era vorba de afaceri.

— Să-l lăsăm deocamdată în pace pe Brian de Lancester — spuse brusc Mr. Paterson — o să-i vie și lui rîndul și, pe Dumnezeul meu, o să-i plătesc datoria . . . Ascultă-mă bine, Job . . .

— Bob, dacă nu-i cu supărare Înălțimii Voastre.

— Fie și Bob! . . . Nu știu ce naiba i-a făcut afurisitul de Brian contelui, dar aseară acesta s-a întors de la spectacol furios ca dracu . . . Am deschis gura — spre ghinionul meu — să-i strecor două cuvinte despre afacerea noastră . . . Știi, micuța miss din Cornhill . . .

— Anna Mac-Farlane? . . . Da, îmi amintesc. Înălțimea Voastră . . . tocmai îi vorbeam gentlemanului de adineauri, acum un minut, despre ea.

— E-o grozăvie, pe cinstea mea! exclamă intendentul. Am văzut-o . . . Ce ochi, domnule John! Ce ten! Ce gură! . . .

— Ah! Înălțimea Voastră, adevăru-i că nu-ntîlnești așa ceva în fiecare zi . . . Senioria Sa a mușcat din momeală?

— Contele?! . . . M-a blestemat Dumnezeu, Jack . . .

— Bob, dacă nu vă e . . .

— Să te ia dracu! . . . Senioria Sa nici n-a vrut să m-asculte. M-a făcut nemernic . . .

— Cum e cu putință așa ceva?! murmură Bob, mieros.

— M-a bătut!

— V-a bătut?! Doamne Dumnezeule!

— M-a alungat!
— V-a alungat, Înălțimea Voastră?!
— Da, da, așa cum auzi, prietene John . . . sau Bob! . . .
— Ah! făcu Bob, renunțînd la surîsul lui lingușitor. Nu mai sînteți intendentul contelui?
Paterson înțelese.
— Am ceva economii — răspunse el — nu-ți fie teamă. Doar mă ocup de cinspe ani de afacerile lui White-Manor.
— Adevărat — murmură Bob, înclinîndu-se umil. Și ce dorește de la mine Înălțimea Voastră?
— Am nevoie de ajutor, Bob, de tot sprijinul tău. Aici trebuie folosite alte mijloace decît cele obișnuite . . . Sînt sigur că micuța l-ar fermeca pe milord de-ndată ce-ar da ochii cu el. Am nevoie de ea.
— Treabă cam grea, Înălțimea Voastră — spuse Bob, scărpinîndu-și urechea — al naibii de grea . . . Nu văd cum . . .
— Am neapărată nevoie de ea! . . . Părăsesc casa abia poimîine: așa că mîine seară trebuie . . .
— Dar cum vă-nchipuiți?
— Gura! . . . Nu mă tocmesc; nu te obosi să-mi arăți ce grozav ești . . . Dacă mi-o aduci mîine seară, primești două sute de lire.
— Două sute de lire! repetă Bob, fremătînd.
— Două sute de lire . . . Dacă nu ești în stare, spune-mi . . . am să caut pe altcineva.
— Nu-i rău!
— Ei, ce zici?
— Cincizeci de lire arvună, Înălțimea Voastră, și, pe cuvîntul lui Bob, mititica va fi la dumneavoastră acasă mîine, înainte de orele zece seara.
Paterson își scoase portofelul și trase afară cinci bancnote de cîte zece lire pe care i le înmînă lui Bob.
— Servitorul meu va sta de veghe la ușa din stradă pînă la orele zece — continuă el — vei urca împreună cu fata . . . Nu cumva să mă tragi pe sfoară!
— Pregătiți-mi cele o sută cincizeci de lire, Înălțimea Voastră.
Paterson se înfășură în mantaua sa și se îndreptă spre ușă. O deschise. În loc să coboare scările, fluieră și îndată se auzi zgomotul unei trăsuri.
— Ăsta mai face și pe boierul! mormăi Bob, coborînd și el în stradă. Răbdare! Cînd o să fiu și eu un gentleman

și lumea o să-i spună drăguței Temperance milady... Se opri deodată. Temperance! repetă el, cu glas posomorît În locul ăsta am auzit!... Ah, ticălosul de Turnbull! Las-că-i fac eu cel din urmă cadou...

Urcă iar în grabă scara de la *The Pipe and Pot* și pătrunse în *tap*-ul cufundat în întuneric. Se îndreptă bîjbîind printre băncile răsturnate spre locul luptei. Se izbi de corpul unuia care moțăia. Era Mich. Sforăia zgomotos, gemînd și mormăind din cînd în cînd... Bob pipăi prin praf lîngă Mich și găsi repede cele două guinee ale lui Bishop, pe care le puse la loc sigur.

— Bivolul ăla de Turnbull nu se-aude deloc — murmură el — o fi dat ortul popii? Ia să vedem... Parcă-i simt scăfîrlia sub pînză... Turnbull! Tom Turnbull! Turnbull nu răspunse. — Îl fac eu să vorbească — spuse Bob. Trase o lovitură zdravănă cu călcîiul în fruntea nefericitului diavol, prin lințoliul cu care era acoperit. Turnbull gemu ușor. E-n stare să-și vină în fire! continuă Bob, căutîndu-și cuțitul sub zdrențe. Vai de păcatele mele, n-aș îndrăzni să ucid un om aici... prea-i întuneric.

O clipă mai tîrziu, o lua pe Before Lane, îndreptîndu-se spre Bow Street. Mergea nepăsător prin bezna înspăimîntătoare, în care un om cinstit n-ar fi făcut un pas fără să tremure. În timp ce mergea, medita profund.

„Ei, drăcia dracului! își spunea el. Mare încurcătură: o sută de lire de la Bishop, două sute de la intendent, frumușică treabă!... Dar mititica nu poate fi în același timp *material* pentru doctorul Moore și jucărie pentru conte. Trebuie să recunoaștem: nu-i cu putință... Și totuși i-am făgăduit-o și lui Bishop, și lipitorii ăleia de Paterson... Dacă nu mă țin de cuvînt față de Bishop, înseamnă să-mi pun pielea în saramură... dacă-l trag pe sfoară pe Paterson, înseamnă să pierd o sută cincizeci de lire... Ei, drăcia dracului!"

Sărmanul Bob își chinuia zadarnic creierul să iasă din încurcătură. Deodată se opri, străfulgerat de o idee salvatoare.

— Mare nătărău mai sînt! strigă el. Există două fete... Două, bietele fătuțe, dragele de ele!... Mititica, aceea cu cheta, pentru milord; soră-sa, pentru doctorul Moore... Amîndoi or să fie mulțumiți, iar eu îmi voi fi respectat angajamentele, ca un băiat cinstit și cumsecade... Iată o familie cu-adevărat fericită!...

CAPITOLUL XXVI

O AVENTURĂ CIUDATĂ

Lady B... nu izbuti să închidă ochii toată noaptea. Cînd se sculă a doua zi, primi două scrisori deodată. Prima avea următorul conținut:

Doamnă,

Vă trimit douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei. Știu că, încă în dimineața asta, veți avea ocazia de a răscumpăra cu ele diamantul; folosiți, vă rog, orice posibilitate.

Majestatea Sa, fratele meu, regele, nu poate ierta anumite slăbiciuni. Prefer să pierd aur decît stima lui prețioasă.

Știu, scumpă lady, că nu sînteți vinovată, ci ați avut ghinion. Considerați-mă, mai mult ca oricînd, al dumneavoastră supus servitor,

Frédérick.

Scrisoarea aparținea Alteței Sale Regale Frédérick de Brunswick, duce de York și de Albany, conte de Ulster, episcop de Osnaburg etc.

Lady Jane B..., femeie frumoasă, în vîrstă de treizeci de ani, sau ceva mai mult, împături prima scrisoare suspinînd și o deschise pe cea de-a doua, care conținea următoarele cuvinte:

Milady,

Ținînd seama de caracterul demn de stimă al Alteței Sale Regale, de poziția sa deosebită și de demersul pe care l-am făcut pe lîngă domnia-sa, avem tot dreptul să credem că veți primi, în dimineața aceasta, douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei.

Senioria Voastră este rugată să depună această sumă într-o trăsură care se află chiar în acest moment în fața grilajului locuinței dumneavoastră. Cereți să vă ducă, singură, pînă în fața bisericii Saint Paul. Dacă întîrziați cu o oră, diamantul va pleca spre Brighton și ne va fi foarte

neplăcut să-l readucem din Franța, oricît de mult am dori să fim agreabili Senioriei Voastre.

Nici o semnătură.

Lady Jane B... scutură violent cordonul soneriei.

— Betty — spuse ea cameristei — du-te și vezi ce se află pe stradă în fața porții casei noastre... Du-te!

— Ce să fie, milady?...

— Du-te, cînd îți spun!

Betty ieși și se întoarse după cîteva minute, gîfîind.

— Milady — anunță ea — nu-i nimic.

— Nimic, Betty?... Ești sigură?

— Sigură, milady... Nimic altceva decît o trăsură al cărei vizitiu s-a uitat la mine!...

— O trăsură! repetă Lady B..., cu glas sugrumat. Ieși afară, Betty! Lady Jane B... începu să străbată cu pași mari încăperea. Ce-i de făcut? murmură ea, agitată. Cum să te-ncrezi în niște oameni de teapa lor? Cine știe dacă cele douăzeci de mii de lire nu vor avea soarta inelului?... Dar scrisoarea Alteței Sale Regale este categorică: aș-teaptă de la mine să acționez, deci are motive să fie în-crezător... și, dacă întîrzii, s-ar putea ca totul să fie pier-dut! Sună din nou și se îmbrăcă în grabă. Odată cu scri-soarea aceasta n-a mai venit nimic? întrebă ea.

— Ba da, milady... V-am pus pe măsuța de toaletă o lădiță de palisandru...

— Dă-mi-o!

Betty aduse lădița. Lady Jane o deschise: era plină de bancnote; o închise la loc cu cheița.

— Du asta în trăsură — spuse ea.

— În trăsură, milady? Lady Jane bătu din picior, mî-nioasă. În care trăsură? continuă Betty... Ah, vă rog să mă iertați, milady! În trăsura care...

— Du-te!...

După ce Betty plecă, Lady B... își aruncă pe umeri un șal de cașmir și o luă pe urmele servitoarei, deoarece se gîndise că trăsura putea dispare cu lădița. Se urcă în trăsură și închise portiera în nasul cameristei, care și-ar fi dat leafa pe trei luni să cunoască ce se afla în spatele acestei plecări misterioase. De îndată ce Lady B... se in-stală în trăsură, vizitiul își biciui caii și o porni fără să întrebe încotro trebuia să meargă.

Nu se poate spune că Lady B... acționase pripit sau imprudent. N-avea de ales: împrejurările o împinseseră în chip violent și irezistibil de la spate. Cînd se trezi singură în trăsura aceea care se îndrepta spre o destinație necunoscută și al cărei vizitiu nu-i așteptase poruncile, se simți cuprinsă iar de toate îndoielile și temerile ei. Se ducea singură, avînd o comoară, pentru a se întîlni cu niște hoți. N-avea dreptul să se teamă? Dar cum să mai dea înapoi? Nu era prea tîrziu? Iar vizitiul n-ar fi refuzat oare să-i dea ascultare?

Trăsura străbătuse West End și ajunsese în Fleet Street. Își continuă drumul prin Ludgate Hill și se opri în Church Yard (curtea bisericii) în stînga bazilicii Saint Paul. Nu departe de locul unde se oprise, se afla o strălucitoare caleașcă ale cărei portiere închise purtau drept blazon armele lui Dunois. În momentul cînd trăsura se opri, vizitiul caleștii se dădu jos și deschise portiera. Ieși o bătrînică scundă, împopoțonată cu un mantou de mătase, matlasat și tivit cu blană, și care se feri de noroiul de pe pavaj, sărind cu o sprinteneală de pisică.

Bătrînica se îndreptă spre trăsură. Vizitiul acesteia coborî, la rîndul său, și-i deschise portiera. Micuța femeie execută trei reverențe în fața Lady-ei Jane și rosti cu un accent italienesc absolut extravagant:

— Io sono l'umilissima servanta a Altessei Vostre și, dacă Vostre Altesse me permete, voi îndrăzni să iau loc lîngă Ilustrissima ei persona.

Lady Jane B... aruncă o privire uimită acelei caricaturi vii. Se aștepta la o tragedie și aventura începea ca o farsă grotescă. În anumite stări sufletești, orice diversiune te ușurează. Lady B... își simți inima oarecum mai puțin împovărată. Între timp, micuța femeie urcă sprintenă scărița trăsurii și se instală în fața Lady-ei B..., făcînd nenumărate temeneli.

— Io sono — spuse ea — daca Vostre Rispettabile Eccelenze binevoiește sa ma asculte, contesa Pantazino, văduva unui văr primar al Sanctității Sale Padre Nostre di Roma... Vostre Eminentissime Eccellenze pote sa abia tuta incredere in mine e sa fie convinsa che inima mia nutrește pentru dinsa una afecțione materna.

— Unde mă duceți? întrebă Lady B...

— Signora si! ... Dumnezeu martor la mine este che io aruncare in fuoco per facere una piccolissima piacere a la Vostre Altesse Illustrissime.

— Vă întreb, doamnă, unde mă duceţi? repetă Lady B...

— Signora si! Martore mi sono la mama di Dumnezeu e San Pietro di Roma, preafericitul padrone al răposatului mio barbat, contele Pantazino, che la Vostre Altesse are in mine cea mai devotata delle sclave.

Spunînd acestea, bătrînica luă mîna Lady-ei B... şi o duse brusc la buze. Lady Jane tresări şi se uită la ea, înspăimîntată. Nu îndrăzni să mai repete întrebarea, convinsă că însoţitoarea sau îşi bătea joc cu cruzime de ea, sau era nebună. Se simţi cuprinsă iarăşi de spaimă şi, involuntar, ochii i se îndreptară spre una dintre portiere, ca şi cum ar fi vrut să strige după ajutor. Trăsura o luase înapoi şi mergea acum pe Lincoln's inn Fields. Lady B... recunoscu perfect scuarul şi împrejurimile lui. Dar în clipa cînd îşi făcuse o idee despre locul unde se afla, bătrînica scoase din manşon o mînă albă, tremurîndă şi uscăţivă şi coborî peste geamul portierei o perdea roşie care nu mai îngăduia să pătrundă lumina de afară. Instinctiv, Lady Jane B... îşi îndreptă privirea spre cealaltă portieră. Abia putu zări colţul lui Gate Street. Degetele agile ale micuţei femei prevăzuse şi acest lucru, şi-o a doua perdea, la fel de opacă, puse o nouă stavilă în calea vederii.

Lady Jane B... era îngrozită. Se trezi deodată despărţită de lumea vie şi însorită, supravegheată şi proteguită de lege; se văzu la discreţia acelei lumi oculte şi tenebroase despre care auzise adesea vorbindu-se, dar în a cărei existenţă refuzase să creadă, a acelei lumi opuse legii şi tuturor factorilor ocrotiţi de aceasta. Apoi, din pricina spaimei, prinse curaj, îşi veni în fire, îşi recăpătă calmul şi vru să ridice una din perdeluţe. Degetele bătrînei, reci şi aspre ca nişte degete de fildeş, se încrustară în carnea braţului ei.

— Vostre Altesse nu trebuie să-şi dea atîta osteneală — spuse micuţa femeie — non e decento ca il publico să pote vedea în această modestă trăsură trăsăturile nobile de la Vostre Eccellenze.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lady Jane. Unde mă duceţi?

— Signora, si! ... Foarte nobilele trăsături ale chipului radios de la Vostre Illustrissime Altesse. A spus ceva Vostre Altesse? Ar fi trebuit s-o pun la curent, de la început, că Dumnezeu mi-a răpit auzul.

— Surdă! șopti Lady B..., pierzîndu-și pare-se orice speranță de a o îndupleca sau a obține un răspuns.

— Signora, si! continuă bătrîna. Al meu nobil soț, contele Pantazino, spunea... Dar ce importanță are ce spunea?... Dacă Vostre Serenissime Eccellenze dorește să coboare, nu o rețin... numai că îl va mînia pe Dumnezeu... iar Vostre Altesse va pleca cu mîna goală...

Lady B... pipăi bancheta în locul unde pusese lădița Aceasta dispăruse.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea.

— Dacă, dimpotrivă, Vostre Eccellenze dorește să rămînă, va trebui să binevoiască a nu se mai atinge de perdeluțele care au fost montate special pentru domnia sa.

Lady B., care începea să se acomodeze cu lumina palidă ce domnea în interiorul trăsurii, își ațînti privirea asupra ciudatei însoțitoare. Bătrînica era atît de cufundată în mătase și blănuri, încît nu i se zăreau decît ochii și fruntea. Ochii zîmbeau și iradiau un soi de lumină proprie, ca ochii patrupedelor din rasa felinelor. Lady B... se înfioră și-și coborî pleoapele, să nu mai vadă cele două pupile care străluceau diabolic în beznă.

Micuța femeie tăcu. Drumul continua în liniște. Lady B... asculta cu un fel de deznădejde toate zgomotele deafară, viața aceea obișnuită ale cărei avantaje nu le prețuise niciodată și pe care acum ar fi plătit-o cu orice preț. Tăcea, strivită de forța aceea misterioasă care o împiedica să ridice capul. Își dădea seama că de-aci înainte orice plîngere ar fi fost inutilă și nu îndrăznea să acționeze.

Cursa continua. Trăsura alerga printre zgomotele de tot felul care umplu, de dimineața pînă seara, străzile Londrei. Aceasta dură multă vreme. Apoi zgomotele slăbiră și, la un moment dat, încetară brusc. Roțile nu mai zdrăngăneau pe pavaj, ci lunecau lin într-un noroi cleios și tenace.

— Ne apropiem! spuse bătrînica. Puțin după aceea, trăsura se opri și portiera se deschise. Poftiți!... Alteța Voastră poate să privească acum cît dorește — spuse micuța femeie, zîmbind amabil — o rog să m-aștepte un minut.

Vizitiul o luă de braț; contesa Pantazino coborî și țopăi prin noroi pînă la casa din apropiere. Era o casă ciudată. Nici un fel de ușă. Părea că nu se poate pătrunde înăuntru decît prin escaladare, și nici așa nu erai sigur de reușită, deoarece toate ferestrele, închise cu obloane puternice, înfățișau și ele un meterez de lemn uniform și inexpugnabil.

Lady B..., grăbită să profite de permisiunea acordată, se aplecase în afara portierei, aruncînd în jur priviri lacome. Locul îi era cu desăvîrșire necunoscut. În fața ei se afla casa despre care am vorbit, o clădire înaltă și lată, într-o stare jalnică, arătînd de-a dreptul lugubru. În stînga și în dreapta se găseau cîteva cocioabe în care evident nu se putea locui; în față, niște ziduri înalte, deasupra cărora se împleteau crengi lungi de copaci despuiați de frunze.

Ceața începea să coboare. Cele două capete ale străzii erau astupate de o perdea pîcloasă. În disperare de cauză, Lady B... își aținti privirea asupra tovarășei de drum. Aceasta executa niște mișcări foarte ciudate. Înălțîndu-se în vîrfurile picioarelor, încerca să ajungă pînă la un mic orificiu din oblonul uneia dintre ferestrele de la parter, dar nu izbutea. În sfîrșit, îl chemă pe vizitiu, care, luînd-o de mijloc, o săltă pînă la locul dorit. Își lipi buzele de orificiu și mormăi ceva.

— *Who's there?* (cine-i acolo?) întrebă o voce groasă din spatele oblonului.

— *Donna della notte, carissimo mio*[1] — răspunse bătrînica.

Glasul dinăuntru tăcu.

Lady B... nu putea distinge cuvintele rostite. Avea senzația că toate acestea atingeau limitele cele mai bizare ale imposibilului. Se socotea pradă unui vis fantastic și lipsit de sens.

— Ei, ce faceți acolo? continuă bătrînica, pe un ton mînios.

— Vorbiți-le englezește, la naiba! spuse vizitiul. Mulți din băieți nu cunosc franceza dumneavoastră blestemată!

— *Gentlewoman of the night!* rosti bătrînica, destul de binevoitoare. Apoi adăugă printre dinți: Pe cinstea mea! Trebuie să vorbesc atîtea limbi, încît, pînă la urmă, mă-ncurc în ele.

---

[1] Doamna nopții, scumpul meu (în limba italiană în text). (n. t).

— *Well!* i se răspunse dinăuntru. *Take care!* (Fii atentă!)

Vizitiul și bătrînica se dădură la o parte. Această măsură nu era inutilă. Cele două obloane se deschiseră brusc, iar stîlpul de susținere al ferestrei care era din lemn pictat, astfel încît să sugereze piatra, lăsîndu-se în aceeași clipă, ca scara unei trăsuri, oferi o deschidere largă și comodă.

CAPITOLUL XXVII

PURGATORIUL

Cînd casa aceea stranie, care părea pustie datorită ferestrelor ermetic închise și zidului roșiatic fără urme de uși, se trezi deodată la viață și-și deschise pîntecele, ca să zicem așa, spre a îngădui intrarea oaspeților, Lady B... fu și mai convinsă că visează. Dar bătrînica își luă sarcina de a-i demonstra că tot ceea ce văzuse era realitate.

— Întoarce, Joe — spuse ea vizitiului — și așteaptă-ne în fața grilajului! Apoi, înaintînd spre trăsură, îi întinse mîna albă și zbîrcită Lady-ei B... Vostre Altesse să binevoiască a se grăbi — adăugă ea, făcînd o plecăciune pînă la pămînt — deoarece această intrare nu rămîne niciodată mult timp deschisă. Lady Jane coborî și bătrînica îi dădu lădița de palisandru pe care o ascunsese cu abilitate sub mantou. Iată lădița de la Vostre Serenissime Eccellenze — spuse ea. Am vrut să vă scutesc de oboseala supravegherii ei în timpul călătoriei. Cum Lady Jane șovăia să se avînte în întunericul dens și pustiu care domnea dincolo de ușa improvizată, bătrînica execută o reverență ceremonioasă și continuă: Rog pe Vostre Altesse să binevoiască a păși prima și să-mi permită a face onorurile de gazdă... io sono de-a casei.

Biruindu-și temerile, Lady Jane trecu pragul. Bătrînica o urmă de aproape și deodată un zgomot de scînduri izbite violent una de alta răsună în spatele ei. Lady Jane

se întoarse. Uşa dispăruse; zidul era din nou întreg. Din toate părţile, în stînga, în dreapta, înainte, îndărăt, un întuneric opac, desăvîrşit dăinuia în jurul ei.

— Unde mă aflu? rosti ea încet, cu voce tremurîndă.

— La stînga, luaţi-o la stînga, milady! spuse vocea groasă care răspunsese dindărătul obloanelor la parola contesei Pantazino. Dacă faceţi un pas la dreapta, al naibii să fiu de nu vă frîngeţi gîtul!

— Ei, ce faceţi! Vostre Altesse s-a prefăcut în statuie? întrebă de departe bătrînica.

— Unde sînteţi, doamnă, unde sînteţi? strigă Lady Jane. Nu ştiu pe unde s-o iau.

Năucită, făcu cîţiva paşi la întîmplare; un braţ vînjos o apucă deodată din umbră.

— Chiar într-acolo se ducea, pe legea mea, drept în văgăună! vorbi vocea groasă, cu un rîs brutal. Ţi-am spus doar, milady afurisită, s-o iei la stînga dacă nu vrei să faci un mic salt de vreo doisprezece metri . . . Haide, cîrmeşte-o la stînga!

Lady Jane păşi maşinal în noua direcţie, cu calmul acela nefiresc pe care ţi-l dă uneori spaima ajunsă la limită. Auzi, la vreo zece-doispreze paşi în faţa ei, deschizîndu-se o uşă. În aceeaşi clipă se ivi o lumină roşietică şi un ecou alcătuit din mii de zgomote confuze îi ajunse la urechi. Uşa se deschidea în capul unei scări cu trei trepte. Bătrîna se afla în picioare pe ultima din ele.

— Vostre Eccellenze Serenissime nu trebuie să se mire de nimic — spuse ea — vom străbate un loc care nu este din cele mai plăcute la vedere, dar totul nu va dura decît o clipă şi io ma angajez sa fac rispettar la Vostre Forte Illustre Altesse.

Lady Jane urcă cele trei trepte şi trecu pragul. De îndată ce ajunse în coridorul îngust care urma, zgomotele se înteţiră. Era un talmeş-balmeş de voci care cîntau, vorbeau, ţipau, blestemau. În acelaşi timp, atmosfera îşi schimbă brusc temperatura. În locul umidităţii glaciale care domnea în prima odaie, un aer cald, plin de aburi groşi şi neplăcuţi, răbufnea în valuri sufocante. Atmosfera greţoasă acţionă numaidecît asupra firii delicate şi deja greu încercate a sărmanei Lady Jane. Se opri, nemaifiind în stare să facă un pas.

— Ce s-a întîmplat? strigă bătrîna, — la Vostre Eccellenze se simte rău? . . . *Un piccolo disgusto*[1]! Nu-i nimic . . . Acest miros, care nu este tocmai îmbietor, *io sono obligata* să recunosc, vine de la bucătăria acestor bieți oameni . . . Și ei trebuie să mănînce. Vostre Altesse nu poate pretinde a fi lăsați să moară de foame. În timp ce vorbea, ținea o sticluță la nasul Lady-ei Jane. *Un poco di* curaj! continuă ea. Ce-a fost mai greu pentru la Vostre Eccellenze a trecut.

Lady Jane începu iar să meargă, fără a rosti un cuvînt. Era de o paloare înspăimîntătoare, dar nu-i tremurau picioarele și nu se clătina. Starea de atonie morală în care se afla o ajuta oarecum să biruie descurajarea pe care ar fi încercat-o în aceeași împrejurare orice femeie de rangul ei.

Zgomotul creștea din ce în ce, atingînd limitele celei mai revoltătoare discordonțe. Era un vacarm de nedescris, atenuat doar de interpunerea unei uși cu un aspect destul de jalnic.

Bătrîna deschise ușa. Lady Jane își astupă numaidecît urechile, apoi își luă mîinile de la urechi pentru a-și apăra nările de mirosul îngrozitor care o sufocase pe loc. Ochii i se închiseseră instinctiv.

— *Un pochissimo di* curaj! repetă bătrînica.

Lady Jane își ridică anevoios pleoapele. Ce văzu, ce auzi, ce simți nu se poate descrie exact. Dacă ne-am îngădui o descriere cît de cît fidelă, cititorul ar lăsa cartea din mînă.

Există nuanțe pe care trebuie să știi a le îndulci.

Locul în care intrase Lady B . . . era o uriașă sală pătrată, fără nici o mobilă. De jur împrejur, lîngă perete, un fel de așternut de paie murdare, ferfenițite, obosite de pe urma unei prea îndelungi folosiri și ale căror rămășițe se amestecau ici-colo cu praful gros ce acoperea peste tot dușumeaua. Pe aceste paie stăteau tolăniți nenumărați oameni jegoși, închirciți zdrențăroși, de ambele sexe și de toate vîrstele. Erau acolo femei tinere ale căror trăsături, corect desenate de mîna creatorului, căpătaseră, datorită

[1] O mică neplăcere (în limba italiană în text). (n. t.).

vreunui viciu, o expresie respingătoare; erau fete croite pe calapodul sărmanei Loo care cîntau, pe jumătate despuiate, culcate pe mormanul lor de paie, lîngă un vas conținînd mai mult ca sigur vreo băutură amețitoare; în sfîrșit, se mai găseau și femei bătrîne al căror aspect dezgustător nu s-ar putea descrie cu vreunul din termenii cunoscuți.

Bărbații erau în număr mai mic și poate mai puțin hidoși, deoarece degradarea bărbatului are limite mai restrînse decît decăderea femeii, sau poate fiindcă decăderea unei femei ne apare întotdeauna mai profundă, în virtutea respectului idolatru pe care ni l-a inspirat prima femeie iubită, acel înger străluminat de candoarea dragostei, tandrei consolări, în colțul cel mai drag și scump al memoriei noastre; mai cu seamă în virtutea aureolei sfinte pe care amintirile pioase o pun în jurul frunții respectate a mamei noastre ... Dar, deși mai puțin hidoși, bărbații aveau cu toții pe chipurile lor afurisenia, scrisă cu litere ușor de citit: priviri false și lacome, mișcări viclene, atitudini de un cinism nerușinat. Toți laolaltă, bărbați, femei, copii, se tăvăleau în noroi, țipînd, blestemînd, văicărindu-se, cîntînd sau strecurînd în talmeș-balmeșul general cîte o licărire de veselie lugubră.

Cînd Lady B ... și însoțitoarea ei își făcură apariția, se stîrni un vacarm înspăimîntător în toată sala. O duzină de femei aproape goale se repeziră la ele, urlînd și strîngîndu-se în jurul lor într-un cerc cu adevărat satanic.

— Dragii mei! Dragii mei! spunea bătrîna. Potoliți-vă, potoliți-vă! ... O să vă căiți pentru neobrăzarea voastră.

Un imens cor de rînjete răspundea acestor sfaturi zadarnice.

Lady Jane, împietrită, continua să se țină — nu se știe prin ce miracol — pe picioare; ochii ei nu mai vedeau nimic. Toată agitația, tot vacarmul, pe scurt, tot acel sabbat infernal se învîrtea confuz în jurul ei, fără să-i trezească în minte vreo impresie de care să fie conștientă. Simțea în cap doar o durere intensă și înăbușită, excesul martiriului scutind-o de înspăimîntătoarele amănunte.

În clipa cînd tumultul ajunsese la culme, iar bătrînica nu mai izbutea s-o apere pe însoțitoarea ei, care, în mod

cert, era incapabilă să se apere singură, se auzi un urlet formidabil ce părea să țîșnească dintr-unul din pereții sălii.

— Liniște! Turmă de lepădături! Liniște, dragii mei copilași! spuse vocea care umplea sala, ca sunetul unei orgi. Afurisiților, dacă nu stați cuminți, v-ați lins pe bot de gin în seara asta!

Amenințarea avu un efect magic. Bărbații tăcură, femeile se întoarseră în culcușul lor de paie. Deși nimeni nu mai scotea o vorbă, ecoul vocii tot mai stăruia de-a lungul pereților.

În ciuda stării de insensibilitate, Lady Jane suferise un fel de șoc moral la auzul acelei voci care n-avea nimic omenesc în ea. Instinctiv, își aținti privirea spre peretele din care părea să țîșnească și zări gura căscată a unui tub acustic.

Bătrînica își veni în fire și zise cu un aer victorios.

— Știam eu c-o să-i silesc să tacă — spuse ea. Dacă la Vostre Eccelenze are puțina rabdare, aventurile se apropie de sfîrșit. Su, *figliuola del Diavolo*[1], vino-ncoa'!

La această chemare, o femeie lungă și slabă se ridică din așternutul ei de paie și se apropie. Italianca îi spuse cîteva cuvinte și Su, făcîndu-i același serviciu pe care i-l făcuse adineauri vizitiul, o ridică pînă în dreptul gurii de metal a tubului acustic.

— *Hearken!* (ascultați) țipă ea.

— *We hearken!* (ascultăm) i se răspunse.

— Bine! spuse bătrînica. Eu sînt contesa Pantazino, și-aș vrea să vorbesc cu cineva de acolo de sus.

— Cu cine?

— Cu un simplu gentleman, căci aduc cu mine o lady, iar Senioriile Lor nu trebuie să se-arate.

— Foarte bine.

Trecu aproximativ un minut care i se păru bietei Lady Jane un secol. Stătea în picioare, nemișcată și aparent redusă la o stare de insensibilitate absolută.

O ușiță ce se afla chiar sub tubul acustic se deschise și un groom în livrea apăru în prag. Contesa Pantazino o luă pe Lady Jane de braț și o introduse într-un coridor pe

---

[1] Fiică a diavolului (în limba italiană în text). (n. t.).

care trei uși situate la numai un metru una de alta și zdravăn ferecate cu drugi de fier îl despărțeau de cloaca infernală abia părăsită. A treia ușă, deschisă, lăsa să pătrundă lumina zilei.

Lady Jane scoase un lung oftat de ușurare și-și împreună mîinile.

— Am crezut că voi muri acolo! șopti ea. Trase cu nesaț în piept aerul care circula liber în larga și frumoasa galerie unde se afla acum. Doamnă — întrebă ea apoi, cu o expresie de groază în privire — va trebui să mai trec o dată prin acel infern?

— Vostre Altesse sa fie liniștita — răspunse bătrîna, uitînd de surzenia ei — la întoarcere vom merge pe-un drum mai agreabil... La drept vorbind, la Vostre Eccellenze, nu-i un infern, ci pur și simplu purgatoriul hoților din Londra.

Lady Jane își duse mîna la frunte și, tremurînd din cap pînă în picioare cînd își aminti prin ce trecuse, șopti:

— Oh, oribil!... Oribil!...

— Adevărat — spuse bătrînica — nu-i un loc prea plăcut... Dar pe străinii care binevoiesc să ne onoreze cu vizita lor îi introducem întotdeauna pe-acolo... Obiceiul casei, la Vostre Eccellenze, și în același timp o măsură de precauție.

— Oribil! repetă involuntar Lady Jane, ai cărei nervi se refăceau cu greu după șocul resimțit.

La capătul galeriei se afla o scară largă. Bătrînica urcă cu pas sprinten treptele, urmată de Lady Jane, și amîndouă se treziră curînd într-o anticameră unde se găseau doi groomi în livrea.

— Anunțați pe Eccellenza Sa serenissimă și ilustrissimă, la signora Jane B... — spuse bătrînica — și pe umilissima servanta, la contessa Pantazino, baronessa di Famagosta in Cipria, signora del Arcipelago ed altri luoghi... Anunțați!

Unul din servitori întredeschise ușa și se strădui din răsputeri să debiteze cît mai bine pomelnicul de nume.

— Tacă-ți fleanca, Tim, neghiobule! Gura, drăgălașule, ce naiba! întrerupse o voce care avea evidente legături cu teribilele coarde vocale ce răcniseră prin tubul acustic în *Purgatoriu*, reduse acum la proporții umane,

aproape burgheze. Nu poți s-o aduci încoa' pe ticăloasa aia de Maudlin, fără atîtea fasoane, ce dracu?!

— Omul ăsta-i de-o brutalitate insuportabilă! murmură bătrînica. La Vostre Eccellenze să binevoiască a intra.

Lady Jane se trezi introdusă într-un salon destul de mare, mobilat cu oarecare lux. În mijlocul încăperii, o masă rotundă, acoperită cu un șal indian în loc de față de masă, avea pe ea niște registre și hîrtii, iar jur împrejur, orînduite cu grijă, cîteva fotolii somptuoase și confortabile.

În cameră nu exista decît un singur personaj. Acest personaj, înveșmîntat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni galbeni bufanți și încălțat cu niște pantofi largi, nu era altul decît bravul și preabunul nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, irlandez și iubit fericit al frumoasei hangițe de la *Armele Coroanei*.

— Bună, Maudlin — spuse el, adresîndu-se bătrînei — bună, saltimbancă vicleană, scumpa mea prietenă! ... Milady, omagiile mele, ce naiba! ... Adică ... Iertați-mă, doamnă, lua-m-ar dracu să mă ia!

Bravul căpitan nu prea avea pretenții la titlul de dandy, dar care bărbat nu înclină să creadă că posedă maniere alese? Paddy vru să-și dea, în această împrejurare, aere de gentleman și începu să învîrtească bastonul într-un mod care dovedea, în mod cert, multă degajare mondenă.

— Vai, domnule! strigă bătrînica. Nu poți păstra decența cuvenită în fața unor doamne?! ...

— Fie, Maudlin, ce naiba! Mîță vicleană, draga mea — spuse căpitanul — ne cunoaștem îndatoririle, vrăjitoare afurisită! ... Milady, vă rog să mă iertați, pe toți dracii! Împinse un scaun, îndoindu-și exact din mijloc talia țeapănă și lungă. Luați loc, scumpă lady — continuă el. Trăzni-m-ar Dumnezeu, luați loc ... Am avut de-a face, să mă mîngîie dracu dacă mint, cu mai multe ducese și contese pe legea mea! — decît pot să-ncapă în salonul ăsta, și știu cum trebuie să te porți cu femeile bine ... Ia loc și tu, Maudlin, paiață împăiată, dacă-ți face plăcere ... acolo! ... Și acum, ce dracu — să-mi cadă tavanu-n cap! — să vorbim despre afaceri: Ce doriți?

LA PÎNDA

Lady Jane B... luase loc. Simțea într-adevăr nevoia să stea jos după emoțiile prin care trecuse. Contesa Pantazino luă cuvîntul. Bătrînica, profund jignită de modul nepermis în care bravul căpitan își îngăduia s-o trateze, profită de ocazie ca să-l pună la punct.

— Domnule O'Chrane — spuse ea din vîrful buzelor — e vorba de ceva foarte simplu și dinainte stabilit între Senioriile Lor și mine. Rolul dumitale, domnule O'Chrane, trebuie să se mărginească la numărarea unor bancnote.. Și, poate, ar fi cazul să-ți amintești mai bine cine ești atunci cînd ți se întîmplă să ai de-a face cu anumite persoane.

Căpitanul privi la bătrînică uimit.

— Cu tine, Maudlin? strigă el. Despre tine vorbești, paparudă vicleană, fir-ai să fii?...

— Te rog, domnule O'Chrane, păstrează respectul cuvenit!...

— Respect! Vedea-m-aș friptură pe grătar!... Respect, Maudlin, sac de minciuni, vechea și scumpa mea prietenă... respect?!... Dar, la urma urmei, la naiba, draga mea nemernică amărîtă, n-am nici un motiv să-ți refuz respectul... Dacă ai fi contesa Kent-Mac-Ushem, pe dracu, sau ducesa de...

— Taci, domnule!

— Sau Mrs. Belzebuth, ce mai tura-vura! Marchiză a celor șapte păcate, trăsni-m-ar să mă trăsnească, nu văd nici o piedică, Maudlin, babornița păcătoasă, prietena mea vrednică de stimă... Dar să lăsăm goangele.. Mă faci să blestem ca un lampagiu beat, draga mea fiică a lui Satan, și-acum trebuie să cer din nou scuze miladyei, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Pentru a doua oară vă-ntreb: ce doriți?

— Să explice la Vostre Altesse — rosti bătrînica, înciudată eu nu mai stau de vorbă cu individul ăsta mocofan!

— Mocofan! Mii de trăsnete!... Mocofan! Maudlin, vagaboando, paiațo, maimuțoi împăiat!... Mocofan, ai zis?!... Ei bine, Maudlin, draga mea, n-ai decît s-o spui

și s-o repeți, dacă-ți face plăcere. Sînt mocofan cu de-alde teapa ta, dar știu să mă port cu doamnele... Milady, fir-ar să fie, hai să stăm de vorbă amîndoi ca niște buni prieteni... Ați venit după un fleac de inel...

— Un fleac de jumătate de milion! murmură bătrîna.

— N-am vorbit cu tine, Maudlin, flecară nerușinată!... Ați venit, milady, după un inel care v-a fost împrumutat, ei, drăcia dracului, la teatrul *Covent Garden*... Ticălosul ăla mititel care a dat lovitura e-un copil mizerabil, vrednic de toată stima noastră, pe cinstea mea!... Cît despre inel, e-aici, în buzunarul meu, să mă fiarbă Satana-n cazanul cu smoală dacă vă mint.

Lady Jane B... întinse căpitanului lădița de palisandru.

— Îl răscumpăr cu ceea ce-i aici, domnule — spuse ea, cu glas timid.

—Ai văzut, Maudlin? strigă căpitanul. Uite-o adevărată lady, care știe să vorbească, paiață afurisită!... Mulțumesc, Milady, mulțumesc, ce dracu, scumpă doamnă... cutiuța e foarte drăguță și cunosc pe cineva care se va bucura nespus s-o aibă... Cît e-năuntru, vă rog?

— Douăzeci de mii de lire, domnule.

— Ai auzit, Maudlin, cum lady mi se adresează cu domnule, fir-ar să fie, la fiece vorbă... Să mă arză focul, dacă nu-i întotdeauna o plăcere să stai de vorbă cu persoane din lumea mare.

Căpitanul deschise lădița, își puse pe nasul subțire, uscat și coroiat o pereche de ochelari scoasă dintr-o cutiuță veche de piele și începu să numere cu de-a măruntul bancnotele. În timp ce îndeplinea această operație, se auzi un vuiet surd care crescu vertiginos, devenind un muget asurzitor. Zgomotul venea printr-o gură de metal asemănătoare celei din *Purgatoriu*.

— Patruzeci, patruzeci și cinci... — mormăi căpitanul — Maudlin, te rog, spune-le nenorociților ălora blestemați să steie liniștiți... cincizeci și cinci, șaizeci...

Micuța femeie încercă să se supună, dar înălțimea ei o trădă încă o dată; nu reuși să ajungă pînă la tubul acustic.

— Șaizeci și cinci — continuă căpitanul — urcă-te pe-un scaun, Maudlin, pentru numele lui Dumnezeu!... Șaptezeci... Milady, bancnota asta de zece lire nu prea e-n regulă.

Între timp vacarmul se întețea. Se auzeau vociferări amenințătoare și jeluiri oribile. Căpitanul nu se clinti din loc. Examină atent hîrtia suspectă, o pipăi, o ținu în lumină și clătină din cap, cu un aer nemulțumit.

— Al dracului să fiu, dacă bancnota asta-i bună!

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule — spuse Lady Jane, înspăimîntată de zbieretele atroce pe care le revărsa tubul acustic în torente de vibrații — ce se întîmplă aici?

— Nu-i nimic, milady, absolut nimic, lua-m-ar dracu!... Doi ticăloși care, probabil, își taie beregata... Nu luați în seamă!...

— Și dumneavoastră nu-i puteți împiedica, domnule?

— Ba da, milady, pe legea mea, dacă zgomotul ăsta vă deranjează... dar căutați în poșetă dacă n-aveți cumva altă bancnotă. Paddy se ridică, își puse ochelarii pe masă, o dădu la o parte, fără prea multe fasoane, pe contesa Pantazino, care se afla în drumul lui, și țipă în tub: — Dacă nu tăceți, lepădăturilor de la Newgate, vă reduc tainul la jumătate pe opt zile. Nu se mai auzi nimic. — A fost omorît careva? strigă din nou căpitanul.

— Jock și Billy — răspunse vocea din *Purgatoriu.*

— Doi! mormăi Paddy. Să-i ia dracu!

Se întoarse spre masă, unde Lady Jane, tremurînd și din nou copleșită de temerile ei în urma acestui incident funebru, îi întinse o bancnotă de zece lire pe care o scosese din poșetă.

Căpitanul își continuă numărătoarea, drept, țeapăn, grav și cu ochelarii pe nas. După ce examină și întoarse pe ambele fețe ultima bancnotă, își scoase ochelarii și puse banii în lădiță.

— Douăzeci de mii! mormăi el. Sînt toți, pe legea mea... Lepădătura aia de Snail își merită cele zece lire... Milady, iată inelul dumneavoastră...

— Îmi dați voie! spuse bătrînica, repezindu-se și apucînd inelul în clipa în care Lady Jane întindea mîna să-l ia. I-l voi da eu Eccellenzei Sale.

— Ce vreți să faceți? întrebă Lady Jane, neliniștită.

— La Vostre Altesse să n-aibă nici o teamă... Este un zălog pe care-l iau pînă în clipa cînd voi avea onoarea să mă despart de dumneavoastră...

— Nu mă mai privește chestia asta — spuse căpitanul. Aranjați-vă cum vreți, trăsni-m-ar Dumnezeu... Milady, ce naiba, sper că voi avea plăcerea s-o revăd pe Senioria Voastră!... Bună-seara, Maudlin, vagaboandă nerușinată, scumpa mea!...

Fără să răspundă acestui salut ireverențios, bătrînica se îndreptă spre ușă împreună cu Lady Jane. Ajunsă în anticameră se opri.

— Aș dori — spuse ea — să cer o favoare Vostrei Eccellenze.

— Ce favoare, doamnă?

— La Vostre Altesse va fi atît de îngăduitoare încît să-mi permită a-i lega acest văl peste ochi? Lady Jane nu răspunse. E-o formalitate neînsemnată, dar absolut indispensabilă — continuă contesa — iar dacă la Vostre Eccellenze găsește de cuviință să refuze, vom fi nevoite să așteptăm pînă se înnoptează pentru a ieși de aici.

— Pînă se înnoptează! repetă Lady Jane, îngrozită. O noapte aici, Dumnezeule!... Faceți, doamnă, ce vreți și să plecăm numaidecît!

Bătrîna desfăcu un văl de dantelă a cărui țesătură, devenită opacă prin broderiile care o supraîncărcau, avea o dublură de mătase și îl prinse cu îndemînare sub pălăria Lady-ei Jane.

— Acum — spuse ea — sînt la dispoziția Eccellenzei Vostre... putem pleca!

Coborîră treptele unei scări. Prin vălul care-i acoperea fața, Lady Jane zărea vag lumina zilei, dar nu putea să distingă deloc obiectele; ajunsă în josul scării, doar vîntul răcoros care o izbi în obraz o făcu să-și dea seama că părăsea casa. Cîteva minute mai tîrziu, se afla instalată în trăsură, ale cărei perdeluțe roșii continuau să fie lăsate în jos. Bătrîna o ajută cu gentilețe să-și desprindă vălul.

— Rog pe Vostre Altesse să ierte toate aceste mici precauțiuni. Nu pentru că n-am avea în domnia sa cea mai deplină încredere, dar întîmplarea ar fi putut face... or, cum la Vostre Eccellenze n-a avut posibilitatea să vadă împrejurimile căsuței noastre, nu va putea săvîrși indiscreții involuntare.

Trăsura merse timp de aproape o oră. Micuța femeie vorbi sau tăcu, ceea ce pentru Lady Jane era totuna. Aceasta trăia, într-adevăr, un coșmar ce părea să nu se

mai sfîrşească. Tot ceea ce văzuse se învîrtea ameţitor în imaginaţia ei tulburată. Vedea hidoasele figuri ale *Purgatoriului* agitîndu-se; vocea care mugise o asurzea; apoi auzea cealaltă voce misterioasă care urca din străfunduri necunoscute, aducînd numele celor doi oameni morţi. În sfîrşit, trăsura se opri; cele două perdeluţe fură ridicate. Deşi se afla în faţa locuinţei sale, Lady Jane stătea nemişcată şi părea să nu vadă nimic.

— Dacă la Vostre Eccellenze binevoieşte să coboare — spuse bătrînica, înclinîndu-se respectuos — iată, aţi ajuns acasă.

Lady Jane nu făcu nici o mişcare. Contesa Pantazino îşi îngădui să-i ia mîna şi s-o apese uşor.

— Iată diamantul Altesei Vostre molto ilustre — continuă ea.

Lady Jane aruncă spre inel o privire mohorîtă. Dar de îndată ce-l zări, îşi recăpătă brusc memoria. Puse mîna pe el cu o lăcomie nesăbuită, sări din trăsură fără sprijinul vizitiului, care-i oferea mîna, şi urcă în grabă treptele casei sale, în uşa căreia bătu de mai multe ori pînă ce i se deschise. Înainte de a intra, aruncă în urma ei o privire de teroare indescriptibilă.

— Addio, la Vostre Eccellenze, addio! strigă înăbuşit contesa Pantazino. Apoi, adresîndu-se vizitiului, adăugă: Wimpole Street, Joe! Dă-i bătaie! Am întîrziat. Joe biciui zdravăn caii: trăsura sărea în salturi pe pavaj, înspăimîntînd trecătorii, şi se opri în cele din urmă în faţa numărului 9 de pe Wimpole Street. — Trăsura să fie gata de plecare — spuse micuţa femeie groomului care-i deschise. Unde-i nepoata mea?

— Înălţimea Sa prinţesa se află în budoarul dînsei cu un gentleman — răspunse camerista.

— Ah! ... Dar milord?

— Milord e sus, doamnă ducesă; a venit abia adineauri ... Să anunţ pe Excelenţa Voastră Înălţimii Sale prinţesa?

— Nu ... urcă în camera mea: vin îndată să mă schimb.

Contesa Pantazino, care era micuţa ducesă de Gêvres, ceea ce n-o împiedica să fie şi Maudlin, cum îi spunea bravul căpitan Paddy O'Chrane, urcă la etajul unde locuia nepoata ei, văduva răposatului şi regretatului prinţ Philippe de Longueville. Ajunsă acolo, în loc să intre pe uşa principală a apartamentului, se duse spre un fel de nişă

laterală care se deschidea chiar pe treptele scării și intră într-un coridor îngust, la capătul căruia se afla un dulap negru. Vizavi de ușa acestui dulap, se vedea doar o lumină slabă produsă de cîteva mici orificii în sticla înnegrită cu lac a unei mici ferestruici.

Micuța franțuzoaică își lipi ochiul de unul din aceste orificii și văzu, la trei pași de ea, în camera invecinată, pe Brian de Lancester și pe prințesă, așezați unul lîngă altul pe o canapea.

— Așa-i mai bine! șopti ea.

— Sst! făcu o voce din umbră.

— Ah! Erai aici, milord?... Ce spun turturelele?

— Se privesc — răspunse lordul.

— Foarte spiritual! replică micuța franțuzoaică, chicotind.

Lordul spunea adevărul. Susannah și Brian se priveau. Mr. de Lancester venise de multă vreme, dar abia dacă schimbaseră cîteva cuvinte. Brian nu mai era omul din ajun, distrat, preocupat de o idee fixă și dispus să joace în fața unei săli pline îndrăzneața comedie a răzbunării. Era grav, își aduna gîndurile; pasiunea care-l domina victorioasă și căreia i se dăruia cu teamă și îndoială era scrisă cu litere de foc în privirile lui vrăjite. Se temea să nu se îndrăgostească prea tare și avea motiv să se teamă, deoarece nu se afla în fața uneia din acele femei, burgheze sau aristocrate, pe care le iubești în timpul liber, puțin sau mult, după împrejurări, le idolatrizezi cînd ești bine dispus, le bruftuluiești cînd ești plictisit, le îndrăgești din nou, le părăsești iar, și care te ajută să-ți omori cîteva ceasuri.

Susannah era o femeie care trebuia luată în serios, una din acele femei ce-ți năvălesc în viață și-și croiesc un loc atît de mare în inima ta, încît toate celelalte lucruri importante sau neînsemnate se șterg, se dau uitării.

La rîndul ei, Susannah îl privea pe Brian cu nesaț de parcă s-ar fi temut să nu piardă nici o părticică din fericirea pe care i-o dădea prezența lui. Nu se schimbase deloc față de seara precedentă. Bucuria-i sinceră nu era acoperită de nici un văl de cochetărie prefăcută. Își dezgolea în fața lui sufletul, în care sălășluia atîta dragoste, încît cuvintele erau inutile și n-ar fi făcut decît să pună într-o lumină mai slabă ceea ce mărturisea privirea ei.

Aceasta era situația: Brian se temea, se îngrozea de povîrnișul pe care-l tîra pasiunea născută în ajun, pasiune ce-i copleșea voința; Susannah, încrezătoare, fericită, dădea uitării lunile nesfîrșite de suferință, în extazul acestei prime zile de bucurie.

— M-ai văzut ieri — rosti, în sfîrșit, Brian. Ți-ai dat seama cine sînt și tot mai vrei să mă iubești?

— Dacă vreau! murmură Susannah. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-a făcut din dumneata un criminal. Mîinile lor se întîlniră. Brian puse mîna Susannei pe inima lui. Dacă ai fi fost rege sau cerșetor, sfînt sau criminal, tot ar fi trebuit să te iubesc, Brian — continuă ea — iar dacă nu mă iubești, am să mor.

— Te iubesc! Oh, cît de mult te iubesc! exclamă Brian, cu o înflăcărare ce contrasta cu nepăsarea lui obișnuită. De-aci înainte nu pot spune decît ca dumneata: trebuie să te iubesc! ... Nu voiam ... În viața mea, dragostea nu se poate bucura de-un loc călduț ... Sînt sărac și puținul pe care-l am îmi provine dintr-o sursă ciudată, precară, necunoscută ... Sînt angrenat într-o luptă nesăbuită care într-o bună zi mă va ucide. Însăși victoria ar fi umbrită de tristețe ... în sfîrșit, nu fac parte dintre cei ce sînt iubiți și iubesc ...

— Oare nu ești frumos și nobil, Brian, cel mai nobil și cel mai frumos?

Mr. de Lancester zîmbi trist.

— Drăguț! spuse în șoaptă micuța franțuzoaică.

— Dar ține cam mult — replică lordul.

— Nu-ți mai aduci aminte de anii tinereții, Tyrrel?

— La naiba, Maudlin! ... Adevărul e că-i o fată admirabilă! ... Sst! Bătăiosul cavaler s-a transformat într-o turturică inofensivă!

— Vom fi nefericiți, Susannah — spuse Brian — și mă-ngrozesc la gîndul că te voi vedea nefericită! ... Dar acum, acest gînd îmi pare preferabil celui de-a nu te vedea deloc ... Ascultă-mă ... știi care-i viața mea și cunoști armele pe care, profitînd de bunăvoința smintită a lumii, le folosesc împotriva dușmanului, fratele meu ... Nu-mi mai rămîne decît să-ți destăinuiesc secretul meu ... singurul meu secret.

Susannah se ghemui, recunoscătoare, la pieptul lui. Tyrrel și micuța franțuzoaică ciulură urechile.

COMEDIE

Tyrrel Orbul și franțuzoaica ascultau.

— Sînt ruinat — continuă Brian de Lancester — într-atît de ruinat, încît resursele mele personale abia dacă se apropie de cele ale unui cerșetor.

— Eu însă cred că sînt bogată — îl opri cu timiditate Susannah.

— Cu toate acestea — continuă Brian — duc aceeași viață ca și cei de rangul meu; afișez un oarecare lux... Nu mai pot face datorii. Nimeni nu mi-ar împrumuta... De unde crezi că-mi procur mijloacele de existență?

— Nu știu — răspunse Susannah, care ar fi vrut să se reîntoarcă mai degrabă la cuvintele de dragoste.

— Îți voi spune... Ești singura care o va afla... O mînă misterioasă îmi aruncă în fiecare lună o pomană...

Asta era marele lui secret! mormăi Tyrell. La naiba! Era deci întemeiată dorința mea de a afla cîte ceva...

— Ascultă, milord... — spuse bătrînica.

— În fiecare lună — continuă Brian — primesc, pe căi diverse și întotdeauna ascunse, o sută de lire sterline.

— O sută de lire azvîrlite în vînt, preaonorabile nebun! mormăi iar Tyrell. Dar așa vrea Stăpînul și eu mă spăl pe mîini.

— Ascultă, milord... repetă ducesa de Gêvres, contesă Pantazino etc.

— Aceste daruri sînt periodice — urmă Brian — îmi sosesc regulat și fără nici o întîrziere. Lucru straniu! Prima oară mi-au parvenit chiar în ziua cînd ruina mea era completă și mă întrebam tocmai ce voi face.

Brian rosti aceste vorbe cu voce stinsă și întristată.

— Cu alte cuvinte, și dumneata te-ai aflat în pragul morții? murmură Susannah, ai cărei ochi mari, negri erau înlăcrimați.

— Nu știu — spuse Brian atît de încet, încît Susannah fu silită să se aplece spre el ca să audă — nu știu... Inima mi-era plină de ură și se știe doar că disperarea nu-i un

sfetnic bun . . . Dar, în definitiv, e fratele meu și Dumnezeu s-ar fi îndurat fără îndoială de mine, dacă m-ar fi luat la el înainte de-a apuca să lovesc . . . Da, vreau s-o cred! și dumneata trebuie s-o crezi . . . eram aproape de moarte, nu de crimă!

Brian pălise. Ochii săi ficși aveau o privire rătăcită și mîna-i rece tremura în mîinile Susannei.

— Brian — spuse ea pe un ton blînd de rugă — nu fi trist lîngă mine, căci nu te pot vedea suferind. Ai fost nefericit, o, Doamne! . . . dar cine are dreptul să se plîngă. . . oh, de ce oare nu-ți poți dărui viața pentru fericirea celor pe care-i iubești?! . . . N-ai mai suferi. La rîndul ei, luă mîinile lui Brian și i le strînse cu pasiune la piept. Ah! continuă ea. Cum aș putea să te consolez? . . . N-am altceva să-ți ofer decît dragostea mea, Brian, dar îți aparține cu totul! Dacă aș păstra o fărîmă din ea, aș face-o doar ca s-o pun în această mînă discretă și prietenă care. . .

— Să nu vorbim despre asta! o întrerupse Lancester, încruntîndu-și sprîncenele. Ți-am destăinuit secretul meu. . . păstrează-l, chiar și față de mine! . . . Știi ce-nseamnă pentru un gentilom să accepte o pomană?

— Nu — spuse Susannah, plecîndu-și sfioasă ochii în jos sub privirea mîndră a lui Brian. Te-am jignit? . . . Zîmbești. . . Îți mulțumesc, oh, îți mulțumesc! Ieri eram puternică. . . Astăzi, Brian, ai putea să mă ucizi cu un cuvînt.

— Cum vezi — continuă Brian după o tăcere, ducîndu-și mîna la frunte, pe care străluceau cîteva picături de sudoare — vom fi nefericiți.

— Nu! . . . Ascultă-mă! strigă deodată Susannah, al cărei chip minunat strălucea. Nu va mai fi nevoie să primești. . . Eu sînt puternică. . . uitasem! . . . Brian, ce bine-mi pare că sînt bogată! . . . Mi-ai destăinuit secretul dumitale, să ți-l spun și eu pe al meu: Ascultă! Ascultă! . . .

— Aleargă! Aleargă, madam! murmură Tyrrel, împingînd-o pe bătrînică. Nu trebuie să rostească o vorbă mai mult.

În același timp, luă cu amîndouă mîinile un scaun și-l trînti violent de parchet. Scaunul se făcu țăndări, iar Susannah, speriată de acest zgomot, se ridică odată cu Brian. Convorbirea era întreruptă.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Lancester, bănuitor.

Înainte ca Susannah să apuce a-i răspunde, ușa se deschise și numele ducesei de Gêvres fu anunțat în salon.

Bătrîna, călcînd pe urmele numelui ei, intră țopăind, surîzînd și salutînd.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — trăsura e la scară; te-aștept.

Susannah aruncă o privire plină de regret spre Brian, care se înclină și-și luă rămas bun.

— Știi ce-ai de făcut, frumoasa mea scumpă? continuă micuța văduvă cînd Brian ieși. Un lucru foarte simplu... un fleac!... Dacă refuzi cumva, vei pierde protecția celor ce te ocrotesc, iar onorabilul Brian...

— Ce amestec are el în chestiunea aceasta, doamnă? o întrerupse mîndră Susannah.

— Să nu ne certăm, scumpa mea... Onorabilul Brian, cum spuneam, și-ar pierde cele o sută de lire sterline...

— Cum?! strigă Susannah, pălind. Știai?

— E-ngrozitor, draga mea, cît de multe știu! spuse bătrînica pe un ton jumătate serios, jumătate glumeț.

Aruncă un șal pe umerii Suzannei, o pieptănă în grabă și o trase după ea pînă la poarta în fața căreia staționa trăsura strălucitoare cu blazon. Se urcară amîndouă. Caii o porniră în galop și nu se mai opriră pînă în Castle Street, în fața lui Dudley House, locuința lui Frank Perceval. Ducesa de Gêvres scoase capul pe fereastra portierei.

— Întoarce caii pe Regent's Street — îi porunci ea vizitiului. Acesta se supuse. — Frumoasa mea scumpă — continuă bătrînica, adresîndu-se Suzannei, după ce-și consultă ceasul, — avem un avans de douăzeci de minute... Nu-i prea mult, căci oamenii pe care-i așteptăm nu pot fi trimiși la oră fixă... Poate vor veni peste zece minute... poate peste două ore... dar vor veni cu siguranță.

În cursul acestei dimineți se petrecuseră o mulțime de lucruri.

Marchizul de Rio Santo nu părăsise Trevor House. Între el și Lady Campbell avusese loc o discuție aprinsă. Spirituala femeie, lăsîndu-l singur pe marchiz, în mai multe rînduri, în budoarul ei, făcuse diverse drumuri, fie în apartamentul nepoatei ei Mary, fie în cel al lordului James Trevor, fratele ei.

Evident, se ajunsese la un moment de criză. Ora atacului sunase. Se urmărea cucerirea redutei cu forța. Marchizul impusese, autoritar, tăcere poeziei, veleităților sale cavalerești. Voința sa hotărîse ca în această zi să aibă lor

logodna lui oficială cu Miss Trevor. Acţiunea trebuia îndeplinită, indiferent prin ce mijloace şi în ciuda tuturor obstacolelor. Dar de data aceasta nu mai era vorba despre Mary. Biata fată, bolnavă şi cu inima slăbită, nehotărîtă şi înşelată, răspunse cererii formale a mătuşii ei cu nişte lacrimi cărora Lady Campbell nu putea scăpa prilejul de-a le atribui o semnificaţie fericită.

De data aceasta, cum spuneam, era vorba de Lord James Trevor. Loialul senior primise în cursul dimineţii o scrisoare despre care nu suflase nimănui nici o vorbă şi după citirea căreia se afla într-o stare de groaznică indispoziţie.

— Biata Mary! murmură el, străbătînd aleile părculeţului său. Nu aş fi crezut vreodată că ticălosul de Frank ar fi în stare de-aşa ceva! . . . Dar, de fapt, de ce să-i dau crezare? . . . Ce reprezintă o scrisoare anonimă? . . . Totuşi, Lord Trevor lua mereu scrisoarea şi o citea cu atenţie. Apoi o mototolea cu mînie şi-şi relua monologul. Adevărul este — spunea el — că Frank avea ieri un aer preocupat, distrat. . . Mi-aduc foarte bine aminte. . . Biata Mary! . . . Dar, în definitiv, ce importanţă are o scrisoare anonimă?! . . . Şi, în fond, de ce n-ar avea Frank dreptul să afişeze aerul care-i place?

Lord Trevor blestema cu-atît mai vîrtos, cu cît se credea obligat să caute motive pentru a nu blestema deloc.

Lady Campbell i se adresă într-unul din aceste momente şi nu întîrzie să pronunţe cuvîntul *căsătorie*, care, în mintea lui, era atunci cuvîntul cel mai insemnat.

— Nu-mi vorbi despre mizerabilul acela de Frank, milady! strigă Lord Trevor, care se gîndea că mariajul şi Frank nu puteau consona unul fără altul cînd era vorba de fiica lui. Purtarea lui este şocantă în ultimul grad. . . Şocantă şi de neiertat, milady!

— Cum aşa?

— Cum aşa?! . . . Uite aşa, foarte bine! Ai cumva de gînd să-l aperi? Nu vreau să mai aud nimic de el, milady. . . Sînt indignat, absolut indignat.

— Bine, milord, dar. . .

— Nu! . . . Sînt indignat.

— Bine, milord, dar. . .

— Este un fapt care întrece orice închipuire, milady, să te-ncăpăţînezi să-l aperi pe Frank Perceval. . .

— Dar nu-l apăr, milord.
— Ah!... Foarte bine!... Atunci ce vrei să-mi vorbești despre căsătorie, milady?
Lady Campbell șovăi o clipă. Desigur nu putuse spera un început atît de fericit. Fratele ei îi ieșise în întîmpinare, străbătuse jumătate din drum, dar trecerea era riscantă, iar Lady Campbell cunoștea prea bine bunătatea fratelui ei pentru a se bizui pe această supărare trecătoare, oricare i-ar fi fost pricina.
— Milord — răspunse ea, cu un aer misterios — e vorba de o mare taină.
— Nu prea îmi plac tainele, milady.
— Asta o să-ți placă... Pun rămășag.
— N-am nevoie... La urma urmei, bietul Frank...
— Vai, milord, dar te contrazici singur... Eu îl iubesc pe Frank Perceval, îl stimez...
— Nu știi ce știu eu!
— Se poate — replică Lady Campbell, surîzînd — dar știu ce nu știi... Marchizul de Rio Santo cere mîna fiicei tale, milord.
— Foarte bine, milady... Refuz mîna fiicei mele marchizului de Rio Santo.
— Sper că nu vorbești serios, dragă frate...
— Ba da!
— Cel puțin mai gîndește-te...
— Ar fi timp pierdut, milady.
— ...și sfătuiește-te cu fiica ta — continuă Lady Campbell.
— La ce bun? întrebă bătrînul, încruntîndu-și sprîncenele.
— Eticheta o cere — continuă Lady Campbell. S-ar putea într-adevăr ca totuși să aibă loc.
— Nu te-nțeleg.
— În sfîrșit, milord — strigă Lady Campbell — ce-ai spune dacă-ai afla că nepoata mea îl iubește pe marchizul de Rio Santo?
Lord James Trevor făcu un pas înapoi. Vinele frunții i se umflară. Nu mai era fleacul de mînie de adineauri împotriva lui Frank Perceval, era o furie uriașă care putea provoca o apoplexie.
— Nepoata ta! repetă el, bîlbîindu-se. Fiica mea!... Miss Mary Trevor... E cu neputință!
— Totuși, așa-i, milord.

Doamne!... În cazul ăsta... îl voi provoca la duel pe Rio Santo! Asta voi face!

Lord James Trevor nu credea o iotă din această dragoste subită a fiicei sale pentru un străin. Femeile inteligente sînt sortite să treacă uneori drept nebune; Lord Trevor o gratifică din plin pe sora sa cu acest epitet. Între timp, Lady Campbell se întoarse la Rio Santo să-i raporteze rezultatul nesatisfăcător al misiunii. Aflînd această știre, Rio Santo păru foarte descurajat.

— Nu-mi mai rămîne decît să mă retrag, doamnă — spuse el. Am făcut tot ce putea face un gentilom.

— Bine, marchize — răspunse Lady Campbell — dar nu trebuie să vă descurajați... cu timpul...

— Să mai aștept! spuse marchizul, cu amărăciune. Nu pot, doamnă. Am oferit domnișoarei Trevor dragostea și mîna mea. O dragoste serioasă și o mînă fără pată, milady! Am fost respins.

— Fratele meu își va da seama de greșeala lui... și, dacă nu pentru mine, măcar puțină răbdare pentru Mary, care vă iubește!

— Ah, de-aș fi sigur! suspină Rio Santo.

— Ce-ați face, milord?

— Ce-aș face, doamnă?! exclamă marchizul, însuflețindu-se deodată. Aș trece peste toate obstacolele, aș călca în picioare un scrupul zadarnic... V-aș spune... Dar trebuie să chibzuiesc! Nu sînt singur în cauză. Înainte de toate, Miss Trevor trebuie să fie fericită... Soțul care-i va fi hărăzit trebuie să fie demn de ea... Lady Campbell își mișcă fotoliul mai aproape de-al lui. Pentru ea, numai pentru ea, Dumnezeu mi-e martor, și nu pentru mine vorbesc — continuă marchizul. Nu vă gîndiți, doamnă, c-ar fi îngrozitor pentru Miss Trevor să-mpartă cu o rivală inima soțului ei?

— Mai întrebi, milord!...

— Onorabilul Frank Perceval are o iubită, doamnă, o iubită frumoasă pe care-o iubește, nu una dintre acelea pe care le iei într-o dimineață, le părăsești seara și le uiți a doua zi... Iubita lui Frank Perceval este cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viața mea, doamnă.

— Desigur, marchize — bolborosi Lady Campbell, încurcată — faptul e foarte grav... Dar...

— Iertați-mă că v-am intuit gîndul... Care bărbat n-a avut iubite în viața lui, nu-i așa?... Eu însumi... Rio

Santo se opri și-și ațintí asupra Lady-ei Campbell privirea gravă și tristă. Doamnă — continuă el, cu o voce groasă dar ferm accentuată — recunosc că am avut iubite înainte de a o iubi pe Miss Trevor. Dar de cînd o iubesc, nu mai am. Iar Mr. Perceval?! ... După ce a iubit-o pe Mary și s-a întors în mod special ca să-și revendice un cuvînt dat...

— Adevărat! îl opri Lady Campbell, care nu voia nimic altceva decît să fie convinsă.

— Ca să se însoare cu Mary, doamnă! Tocmai atunci și-a adus din Franța o altă femeie.

— A adus-o din Franța, marchize?

— Ați văzut-o și dumneavoastră, doamnă. Mr. Perceval a sosit alaltăieri; prințesa de Longueville a apărut ieri pentru prima dată.

— Adevărat! încuviință Lady Campbell. E vorba de femeia aceea tînără și frumoasă pe care mi-ați arătat-o ieri?

— Ea e, doamnă.

— Oh! Frank! Frank! ... Nu l-aș fi crezut niciodată în stare de-așa ceva ... Dar n-are rost să ne jelim, trebuie să acționăm ... În numele nepoatei mele, milord, îți mulțumesc ... Încă nu-i nimic pierdut! Am să mă duc ... am să-i spun ... așteptați-mă, vă implor; de data aceasta n-o să mai întîmpinăm un refuz.

Lord James Trevor continua să se plimbe pe aleile părculețului cînd un groom alergă spre el, cu răsuflarea tăiată, anunțînd că Miss Mary, bolnavă, dorea să vorbească tatălui ei. Lord Trevor se grăbi spre casă. Își găsi fiica într-un fotoliu, avînd fața acoperită cu mîinile. Plîngea în hohote. Neliniștită, căindu-se poate, Lady Campbell se agita în jurul ei.

— Ai văzut, milord, ai văzut — spuse ea — iată opera nenorocitului acela de Frank ... a făcut un lucru nedemn ... Are o iubită.

— Știu — răspunse rece Lord James Trevor, mototolind ultima rămășiță a scrisorii anonime primite în cursul dimineții.

— Sărmana copilă nu-l mai iubește ... — continuă Lady Campbell.

— Cine spune asta? strigă Mary, descoperindu-și deodată obrajii de o paloare îngrozitoare. Nu mai plîngea. Ochii, încă înroșiți de lacrimi, erau ficși și aprinși. Tată

— spuse ea, cu o voce ciudată, contrastînd cu obișnuita ei voce, blîndă și stinsă — îl iubesc... multe zile am fost ca scoasă din minți... nu mai știam pe ce lume trăiesc... eram nebună și nefericită, tată dragă!

— Biata copilă! murmură Lady Campbell, cu convingere. — Delirează.

Lord Trevor făcu un gest prin care-i cerea să tacă.

— Acum e victima unei calomnii! continuă Mary. Se spune că iubește pe altcineva... Ah, e-ngrozitor, tată, să calomniezi un om rănit, poate chiar muribund!...

— Un muribund?! repetă Lord Trevor. Ce-nseamnă toate astea, doamnă?

— Frank Perceval s-a bătut în duel — răspunse Lady Campbell, încurcată.

— Vreau să-l văd, tată — continuă Mary — du-mă la el... O să aflăm ce preț au toate aceste acuzații mincinoase... Frank! Nobilul meu Frank!... Ah, cît am suferit!...

Lord Trevor sună.

— Înhamă caii la trăsură — porunci el — imediat!... Liniștește-te, Mary — urmă apoi. N-am știut nimic... Mă duc acasă la Perceval.

— Și eu, tată?

— Tu?

Lord Trevor aruncă o privire surorii sale.

— E ceva foarte neclar aici — murmură el printre dinți. Ei bine! Ai să mergi și tu cu mine. Pregătește-te!

Mary sărută fericită mîna tatălui său. Lady Campbell ridică din umeri și ieși rostind încet cuvîntul *shocking*[1], jignirea supremă a persoanelor care nu știu să folosească alte cuvinte mai tăioase. Plecă, descurajată, să-i povestească lui Rio Santo noul eșec, dar, de data aceasta, marchizul nu părea deloc să împărtășească durerea ei.

— Voi aștepta să se întoarcă Lord Trevor — spuse el — vreau să văd pînă unde poate ajunge nenorocirea mea.

În momentul acela se auzi zgomotul roților trăsurii pe pavajul străzii. Rio Santo se uită la ceas pe furiș și un surîs triumfător îi înflori în colțul buzelor.

— Partida se joacă așa cum am prevăzut — murmură el. O voi cîștiga oare?...

---

[1] Scandalos. (n. t.).

CAPITOLUL XXX

DRAMA

Lord James Trevor și fiica sa parcurseră o parte din drum fără să scoată o vorbă. Într-un acces de adevărată pasiune, Mary sfîșiase rețeaua de sofisme care se țesuse ca un văl tenebros între ea și dragostea ei. Era din nou stăpînă pe conștiința sa; sclavia-i morală încetase brusc De asemenea, nu mai avea nici o îndoială, nici o incertitudine. O singură imagine domnea, despotică, în adîncul gîndurilor ei. Nici o amintire pentru Rio Santo, bărbatul atît de frumos, atît de seducător, atît de superior celorlalți, semiezul care-i fusese arătat atîta amar de vreme. cu degetul, spunîndu-i-se: „Admiră-l Adoră-l!"... Nici un gînd pentru el! Totul pentru Frank, totul pentru bietul rănit, căruia nimeni nu-i lua apărarea, care nu avea decît dușmani!

Mary renăștea deci din slăbiciunea ei de moarte. Toate instinctele generoase ale femeii se trezeau deodată în ea. După un timp, o umbră îi întunecă fruntea. Luă mîna tatălui ei și-l privi drept în față, cu un aer rugător.

— Milord — spuse ea — amintirile-mi sînt destul de confuze, cuvintele nemiloase ale mătușii îmi răsună doar ca acele șoapte pe care le auzi în vis... Însă mi-amintesc perfect că atunci cînd Frank a fost acuzat că are o iubită ai spus' „Știu". E-adevărat? Lord Trevor încercă să zîmbească. — Oh, răspunde-mi tată! îl imploră Mary. Nu m-am înșelat, nu-i așa?

— Copilării! mormăi brusc Lord Trevor.

— Nu! Oh, nu, tată... Îl iubesc atît de mult!... Îl iubesc atît de mult, încît, dacă m-a uitat pentru o altă femeie, nu l-aș putea ierta.

Mary rosti aceste cuvinte cu glas hotărît, iar privirea-i înflăcărată interogă din nou chipul tatălui ei. Acesta încercă iar să zîmbească, apoi își încruntă sprîncenele, după care, în sfîrșit, blestemă. Mary îi lăsă mîna și-și plecă într-o parte capul. Resimțea din nou slăbiciunea de altădată, de pe urma rănilor pe care i le provoca îndoiala.

Trăsura o coti pe Regent's Street. Cealaltă caretă, cu blazon, se afla tot în fața lui Dudley-House, iar ducesa de Gèvres continua să aștepte lîngă portieră.

— Să mergem, frumoasa mea! Să mergem! strigă ea de îndată ce zări trăsura lui Trevor. Acum e momentul.

Deschise personal portiera și o împinse pe Susannah, care nu ezită să-și ascundă sila.

— Urcă scara, urcă repede! continuă pe un ton poruncitor micuța franțuzoaică. Bate la ușă! Odată ajunsă înăuntru, ți se va spune ce ai de făcut.

Susannah urcă treptele. Ducesa de Gêvres făcu un semn vizitiului, care apucă hățurile și mînă caii la galop în direcția Tottenham Court Road.

În aceeași clipă, trăsura lui Lord Trevor se opri în fața lui Dudley House. Mary nu pierduse nici cel mai mic amănunt din scena pe care abia am relatat-o. Strînse puternic brațul tatălui ei, care nu văzuse nimic, în afară de o trăsură ai cărei foarte frumoși cai o tîrau în goana galopului.

— Milord — spuse ea, cu glas schimbat — femeia aceea!

— Care femeie?

Mary arătă cu mîna spre Susannah, care, chiar atunci, trecea pragul casei.

— Drace! . . . murmură Lord James. Femeia aceea spui, Mary? . . . Pe onoarea mea că n-o cunosc!

— Însă eu da! rosti în șoaptă Miss Mary, redevenind palidă.

Un fior i se strecură în inimă, și ea prinse să tremure din tot corpul. Abia mai putea să respire. Lord Trevor regreta c-o luase cu el. Încă de la începutul drumului își reproșase amar imprudența, dar răul nu mai avea leac.

— Curaj, ce Dumnezeu! spuse el, ascunzîndu-și propria-i emoție. Apoi adăugă în sinea lui: „Ah! Ticălosul de Frank! Ticălosul de Frank!"

— Sînt curajoasă! răspunse Mary cu greu. Dar ce mai așteptăm, milord? . . . Am venit să-l vedem pe Frank Perceval și iată c-am ajuns în fața casei lui.

Lord Trevor rămase o clipă pe gînduri.

— Draga mea — zise el pe un ton afectuos dar ferm care nu admitea nici un fel de replică — cred că ne-am pripit. N-ar fi trebuit să te afli aici . . . Oricum, n-am să împing imprudența atît de departe, încît să te expun și mai mult . . . Vei rămîne aici, Mary . . . Mă duc singur să-l văd pe Frank Perceval.

— Te-am ascultat întotdeauna, tată — replică Mary, a cărei deznădejde sporea cu fiece clipă. Mă supun voinței dumitale... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, făgăduiește-mi că-mi vei spune totul!... Sînt tare, du-te, tată... Promite-mi că-mi vei spune dacă femeia aceea... Se opri și-și duse mîna în dreptul inimii, pe care o simțea cum se sfîrșește. Dacă femeia aceea — continuă ea — are dreptul să stea între mine și Frank Perceval.

— Îți promit — răspunse Lord Trevor, după o clipă de șovăire.

Trecuse aproximativ o jumătate de oră de cînd nefericitul orb, Sir Edmund Makensie, se afla la căpătîiul lui Frank Perceval. Stephen Mac-Nab, care-și petrecuse toată noaptea și o mare parte din zi lîngă prietenul său, profita de prezența binevoitorului Sir Edmund și de oferta îndatoritoare a acestuia de a-l aștepta pînă la întoarcere, îngăduindu-i astfel să meargă pînă la ai săi, în Cornhill, să-i liniștească.

Nu le mai văzuse din seara precedentă pe mama sa și pe Clary, la care se gîndise în tot timpul veghei din noaptea trecută. Din moment ce Sir Edmund se afla acolo, nu mai avea nici un motiv de îngrijorare, căci atît Frank cît și mama lui îl cunoșteau de mult, ca de altfel toată lumea. Cine nu-l știa, cine nu-l iubea la Londra pe bunul Sir Edmund Makensie.

Frank se purtase oarecum aspru cu el la balul de la Trevor House, dar Stephen nu știa acest lucru și, de altfel, bietul orb nu era ranchiunos.

Frank avusese febră toată noaptea. Acum dormea. Bătrînul Jack se afla în odaia de la parter. El îi deschise Susannei.

— Aci locuiește onorabilul Frank Perceval? întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Jack — dar nu-l puteți vedea.

— E bolnav — continuă Susannah — repetînd mecanic lecția pe care o învățase — știu. Tocmai de aceea am venit. Stephen Mac-Nab a socotit imprudent faptul de a-și lăsa prietenul singur cu un om lipsit de vedere.

— Săracu' domnul Stephen! murmură bătrînul Jack. Ce om minunat! Se gîndește la toate... Îl puteți vedea, doamnă, dacă intrați în cabinetul Înălțimii Sale... Înălțimea Sa doarme; dar cît mai multă prevedere nu stri-

că... Dacă mi-ar fi îngăduit să fac o presupunere, aş spune doamnei că, probabil, dînsa-i una din verişoarele domnului Stephen... Una din domnişoarele Mac-Farlane... Un nume vechi şi respectat, de moşier scoţian... Îl cunosc foarte bine...! Urcaţi, doamnă, urcaţi... şi Dumnezeu să vă binecuvînteze, ca pe toţi cei ce sînt alături de Perceval! Susannah se grăbi să profite de invitaţie. Ce mare s-a făcut! murmură bătrînul valet. Am văzut-o zbenguindu-se pe gazonul din Greenwich... era cît un degeţel!... Frumoasă miss, pe cuvîntul meu!... Trebuie să fie micuţa Anna, cred, dacă nu cumva o fi cea mică... cum îi zicea? Mă lasă ţinerea de minte!... A, da, micuţa Clary... Am să-l întreb pe domnul Stephen dacă-i micuţa Clary sau Anna.

Intrînd în camera bolnavului, Susannah se trezi faţă-n faţă cu Tyrrel Orbul. Îi vedea pentru prima oară chipul la lumina zilei. Totuşi îl recunoscu într-o clipă.

Tyrrel îşi aţinti asupră-i ochii mari, stinşi şi mohorîţi.

— Cine-i acolo? întrebă el, cu glas înăbuşit.

— Cea pe care o aştepţi — răspunse Susannah.

Tyrrel înaintă spre ea, îi căută mîna şi o găsi.

— Draga mea — continuă el, cu voce înfundată, dar rostind fiecare cuvînt cu emfază — ştii ce ai de făcut... Să nu şovăi nici o clipă, căci altfel eşti pierdută!...

— Mereu ameninţări! îi reproşă Susannah.

— Acum că eşti fericită, draga mea, poţi suporta ameninţările — zise orbul, surîzînd blajin. Ah, îţi repet: sîntem departe de Tamisa... iar prea onorabilul Brian reprezintă un preţios zălog pentru supunerea ta... Azi era cît pe-aci să te dai de gol, prin urmare, să-l pierzi.

— Cum?!... strigă Susannah. De unde ştii?...

— Ştiu tot... Ia seama!... Dar în viitor să fii prudentă, dacă nu pentru tine, măcar de dragul lui... Ascultă!

Se auzi soneria de la uşa din stradă.

Tyrrel o trase pe Susannah spre pat şi o sili să se aplece la căpătîiul bolnavului.

— Îndată va intra în cameră un bărbat, un bătrîn. În clipa în care va călca pragul, vei face ce ţi s-a poruncit... Fără întrebări! adăugă el, pe un ton de comandă. Ai semnat un pact, trebuie să-l respecţi.

Lord Trevor urcă scara, răspunzînd de departe bătrînului Jack.

— Grav rănit, bietul băiat! spunea acesta. Dar, în definitiv, s-ar putea să mă-nșel.

Călcă pragul și o zări pe Susannah. Se opri.

— Haide! șopti Tyrrel.

Susannah păli și rămase nemișcită.

— Dă-i drumul odată, femeie, ce naiba! ... Răzbunarea va cădea asupra capului lui Lancester!

O lacrimă de mînie și durere se prelinse pe fața înfierbîntată a Suzannei. În același timp, se aplecă și-l sărută pe Frank Perceval pe frunte. Lord Trevor lăsă să-i scape o exclamație dureroasă.

— Cine-i acolo? întrebă orbul.

În loc de răspuns, Lord Trevor coborî în grabă scara.

— Acum poți să pleci— îi șopti Tyrrel la ureche Suzannei — mulțumesc!

Trecînd pe lîngă bătrînul Jack, Lord James Trevor îi adresă cîteva cuvinte aspre și urcă din nou în trăsură, plecînd numaidecît.

Susannah, rușinată, adînc mîhnită și simțind vag că jucase un rol funest, împinsă de niște mîini perfide, plecă fără să-i răspundă bătrînului Jack, care o întrebă dacă era Miss Anna sau Miss Clary Mac-Farlane.

Între timp, Frank se trezise tresărind în clipa cînd buzele Suzannei îi atinseseră fruntea. Văzuse ca în vis figura severă a Lordului Trevor, în prag, și chipul fermecător al frumoasei fete aplecat deasupra frunții sale. Închisese ochii la loc, scoțînd un geamăt ușor. După cîteva secunde, își ridică iar pleoapele și nu-l mai văzu decît pe bunul Sir Edmund Makensie, stînd liniștit la căpătîiul lui.

— Am avut o viziune ciudată — murmură el — l-am văzut pe Lord Trevor ... și o femeie ... Dar nu numai c-am văzut-o ... simt și-acum pe frunte atingerea buzelor ei reci ca gheața ... Nu era Mary!

— Dragul meu Sir Frank — spuse Edmund, oftînd destul de tare — nu-ți pot spune dacă ai visat sau un ... Am auzit pași în cameră, dar, îți dai seama, ochii mei ...

— Sună-l pe Jack, domnule! îl întrerupse Frank. Spui c-ai auzit pași?

Jack apăru numaidecît.

— Cine a fost aici? întrebă Frank, agitat.

— Nu știți, Înălțimea Voastră? ... Îmi spuneam eu

că probabil nu l-aţi recunoscut pe Lord Trevor, dacă l-aţi supărat atît de tare.

— Lord Trevor?! repetă Frank.

— A plecat adineauri, Înălţimea Voastră, jurînd pe Dumnezeu şi pe Diavol că nu va mai da niciodată ochii cu dumneavoastră.

— Ah! exclamă Frank, ridicîndu-se în capul oaselor.

— De altfel, se pare că şi pe micuţa miss aţi supărat-o îndeajuns de mult ... Frumoasă domnişoară, totuşi! ... A fugit ca o ...

— Ce tot îndrugi acolo? Ce fată ... Ce domnişoară? ... strigă Frank, simţind că-şi pierde minţile.

— Verişoara domnului Stephen, ce naiba! Miss Anna ... sau Miss Clary ... — Mac-Farlane.

— Ah! ... exclamă iar Frank, de data aceasta cuprins de-un sentiment de uşurare.

— Poftim! Iată c-a venit domnul Stephen, care-o să ne spună ...

Într-adevăr, Stephen intrase pe uşă; abia se despărţise de cele două verişoare ale sale. Deci nu putea fi vorba nici de Clary, nici de Anna.

— Doamne! Doamne! murmură Frank. Deci am văzut bine! ... Lord Trevor ... tatăl scumpei mele Mary ... a fost aici ... O femeie aplecată asupra frunţii mele ... el a văzut-o ... şi şi-a spus ...

Frank se opri. Căzu iar pe spate şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Dar cine o fi fost femeia ... sau demonul acela? murmură bătrînul Jack, care începea să înţeleagă. Sir Edmund ... e orb, la naiba! N-a văzut nimic!

Stephen înţelegea şi el. În timp ce dădea, cu obişnuitul său sînge rece, toate îngrijirile necesare lui Frank, se gîndea. Dar gîndurile lui rătăceau într-un labirint de ipoteze imaginare, singurele admisibile în această împrejurare extraordinară, şi asupra cărora spiritul lui pozitiv nu se putea opri decît anevoie.

Cine era femeia aceea? Cine-o adusese acolo? ... Era oare actul al doilea al tragediei din care doctorul Moore şi asistentul său Rowley jucaseră primele scene? ...

Uitînd de cecitatea bietului Sir Edmund Makensie, Stephen se întoarse de douăzeci de ori spre el să-l interogheze, să-i ceară amănunte, dar privirea mohorîtă a nefericitului orb îi oprea cuvintele pe buze.

— Sir Edmund — spuse el în cele din urmă — Frank

își va reveni și trebuie să stau de vorbă cu el între patru ochi . . . fiți amabil și scuzați-ne . . .

— Nu-i nimic, eu plec, Mr. Mac-Nab — răspunse orbul. Venisem să dau o mînă de ajutor — adăugă el, cu o tristețe atît de verosimilă, încît Stephen se simți mișcat — dar astăzi, ca și în multe alte dăți, prezența mea, în loc să fie de folos, mai mult a stricat . . . Dumnezeu să vă ferească de nenorocirea care s-a abătut asupra mea, domnule Mac-Nab!

Stephen îi strînse mîna în tăcere. Sir Edmund ieși însoțit de bătrînul Jack, care-i călăuzi pașii nesiguri pînă în pragul ușii de la stradă și chemă pentru el o trăsură de piață.

Cînd Frank își reveni, lîngă el se aflau Stephen și Lady Ophelia, contesa de Derby, care părea că vrea să plece, dar Stephen o implora să rămînă. Frank nu-și mai aminti la început ce se petrecuse.

— Prietene — îi spuse Stephen, luîndu-i pulsul — ești încă prea slăbit ca să suporți emoțiile ce ți se pregătesc și de care eu, ca medic, ar trebui să te feresc. Dar fericirea ta e-n primejdie. Ascultă-mă: ai fost lovit cu cruzime . . .

— Îmi aduc aminte — spuse Frank, jalnic. Oh, deci n-a fost un vis?

— Nu — răspunse Stephen, hotărît. Ceea ce ai văzut s-a petrecut în realitate. Între tine și Miss Mary Trevor e-acum o prăpastie . . .

— Tatăl ei . . . ultima mea nădejde! murmură Perceval.

— Curaj, prietene! . . . Dacă-ți vorbesc astfel în starea în care te găsești, îți dai seama că am o soluție pentru problema ta. Adună-ți forțele . . . s-a ivit o altă speranță în locul aceleia care ți-a fost răpită . . . Contesa de Derby s-a ținut de cuvînt și-a venit la întîlnire . . . îți va vorbi . . .

— Nu, domnule, nu! exclamă Lady Ophelia, care se simți slabă în fața clipei supreme. Nu . . . Secretul nu-mi aparține . . . Vă rog . . . dați-mi voie să plec . . . Stephen îi adresă o privire de reproș. Nu, domnule! repetă contesa. Nu se poate!

— Ați venit oare, doamnă — rosti cu amărăciune tînărul medic — doar ca să-i contemplați agonia?

Contesa, care se retrăsese în spatele patului lui Frank, veni din nou la căpătîiul lui. Dojana își arătă roadele.

— Vreau să vorbesc cu Frank Perceval, și nu cu dumneata, domnule — spuse ea, pe un ton orgolios după un moment de tăcere. Te rog, lasă-ne singuri . . .

Stephen îi dădu lui Frank un întăritor, o salută respectuos pe contesă și părăsi numaidecît încăperea. După plecarea lui Stephen, contesa de Derby șovăi multă vreme înainte de a începe să vorbească. Cînd, în sfîrșit, se hotărî, istorisi, în fraze întretăiate, vorbind abia inteligibil, o poveste în care numele lui Rio Santo revenea destul de des. Frank asculta cu gura căscată și ochii holbați. Concentrarea lui era vie și interesul povestirii îi dădea forțe noi.

— Și acest om se va căsători cu Mary?! strigă el cînd contesa tăcu.

Ea îi luă mîna. Avea ochii scăldați în lacrimi.

— Este un om pe care nici eu, nici dumneata nu-l putem judeca, domnule — vorbi contesa, cu glas înăbușit . . . Ceea ce ai auzit îți oferă un avantaj asupra lui . . . Dar nu abuza . . . Nu uita că mi-ai jurat . . . și că-l iubesc!

Contesa rosti anevoios ultimele cuvinte; fruntea i se înroșise iar Frank simțea cum îi tremură mîna. Înainte ca el să poată răspunde, Ophelia se ridică și ieși în grabă.

— Stephen! Stephen! strigă Frank, pe care febra îl întărea, dîndu-i forțe neașteptate. Cerneală! Hîrtie! . . . Cheamă-l pe Jack, Stephen! Ah, încă nu-i totul pierdut! . . . Stephen, femeia asta-i nefericită, sărmana de ea! . . . Îmi voi juca ultima șansă și ceva îmi spune că astăzi omul acesta nu mă va mai birui ca ieri! . . .

Jack băgă capul pe ușă și curînd după aceea aduse stăpînului său cele necesare pentru scris.

— Îmi dictezi mie, Frank? întrebă Stephen.

— Nu, nu, prietene! răspunse acesta, cu căldură. Ți-am spus doar că-i ultima mea șansă, ultima mea speranță! . . .

— Ultima lui speranță! repetă bătrînul Jack, al cărui chip nevinovat exprima o curiozitate dureroasă.

— Am să-mi încerc singur norocul! continuă Frank, încălzindu-se din ce în ce mai mult. Dacă nu reușesc . . . ah, dacă nu reușesc, Stephen, m-așteaptă moartea . . .

Stephen nu răspunse nimic. Bătrînul Jack își scutură capul, mohorît, și ridică spre cer ochii scăldați de lacrimi. Între timp, Frank scria cu o rapiditate febrilă. Cînd termină, îi întinse scrisoarea lui Jack.

— Pentru Lord Trevor — spuse el. Să nu te-ntorci înainte de-a i-o fi înmînat personal... m-ai înțeles?

— Am înțeles, Înălțimea Voastră.

— Chiar dacă va trebui să dai buzna în salonul lui, să forțezi ușa!...

— Nu mă voi întoarce decît după ce Lord Trevor va fi primit scrisoarea Înălțimii Voastre — spuse simplu bătrînul Jack. Înălțimea Voastră a poruncit, nu mai trebuie să adauge nimic.

Lord James Trevor se urcase în trăsură furios. La început, refuzase cu încăpățînare să răspundă întrebărilor fiicei sale, dar, în cele din urmă, Mary îl somase să-și țină cuvîntul de gentilom și bătrînul vorbise.

— L-am văzut! spuse el, mînios. L-am văzut cu ochii mei! Frank te-a uitat, fata mea!

Mary aștepta de cîteva minute lovitura și totuși n-o putu suporta. Își lăsă capul într-o parte și nu mai scoase o vorbă. Tatăl ei încercă s-o trezească din această stare de apatie care-l înfricoșa. Dar totul fu zadarnic. Mary continua să stea nemișcată, țeapănă, fără să plîngă, dînd impresia că nici nu suferă. La coborîrea din trăsură se agăță de brațul tatălui său și amîndoi intrară în salon. Acolo se aflau Lady Campbell și marchizul de Rio Santo. Acesta o salută pe Mary, arborînd un aer de resemnare demnă și îndurerată; apoi se înclină rece în fața Lordului Trevor. Lady Campbell cercetă cu privirea fruntea preocupată a fratelui ei, apoi chipul împietrit al nepoatei sale. Ghici totul.

— Milord — spuse Lord James lui Rio Santo, pe un ton brusc și trist — azi-dimineață am refuzat să ți-o dau pe fiica mea, pentru că o făgăduisem altcuiva. Acest om, pe care l-aș fi dorit de ginere mai mult decît pe dumneata, milord, mi-a restituit cuvîntul dat... așa încît...

Lord James Trevor șovăi.

— Ce-ți spuneam, scumpe marchize?! exclamă Lady Campbell. Fratele meu e-un vechi soldat ale cărui complimente au uneori o formă cam ciudată, dar, în definitiv, vezi bine că-ți acordă...

— Dă-mi voie, te rog! N-am terminat... Miss Trevor e liberă... să-și aleagă soțul, și Dumnezeu s-o binecuvînteze!

Intrînd în salon, Mary se dusese lîngă mătușa ei.

— Ei, ce zici, scumpa mea copilă? întrebă aceasta. Mary o privi mai întîi, fără să înțeleagă, apoi, deodată, simți în tot corpul o tresărire dureroasă și izbucni în lacrimi. Așa sînt toate fetele — murmură Lady Campbell, surîzînd. S-ar zice că apropierea fericirii le scoate din minți.

— Doamne, cît de mult îl iubeam! spuse Miss Trevor printre lacrimi. Ah, mătușă — continuă ea, luînd mîna mătușii și punîndu-și-o pe fruntea fierbinte — convinge-mă, spune-mi că nu-l mai iubesc!

Lady Campbell se simțea vădit încurcată. Lui Rio Santo i se strîngea inima.

— Mary — șopti el, aplecîndu-se la urechea ei — deci e adevărat! Nu mă iubești!

Miss Trevor ridică spre el ochii-i încărcați de lacrimi și-i întinse mîna, pe care Rio Santo o duse cu pasiune la buze.

— Nu mai există trecut pentru mine — spuse ea cu un fel de violență. Vreau să te iubesc, milord... numai pe dumneata... Vreau!

— În sfîrșit! suspină Lady Campbell, sărutîndu-și nepoata pe frunte. Lord Trevor întinse marchizului mîna:

— Fiica mea a ales, milord: ai consimțămîntul meu.

Mary epuizase destul de repede energia trecătoare a acelui moment de rătăcire. Paloarea îi revenise; organismul ei debil, supus atîtor lovituri, se prăbușea. Nu era chiar leșinată, dar ochii ei, pe jumătate închiși, și urechile invadate de-un zumzet surd, nu mai transmiteau creierului decît senzații vagi și nesigure.

În clipa aceea se auzi un zgomot puternic venind din odaia vecină. Era zgomotul unei dispute, se părea că valeții Lordului Trevor apărau ușa de un intrus care încerca să intre cu forța.

— Dă-mi mie scrisoarea — spunea un groom — i-o dau eu lui milord.

— Trebuie să i-o dau personal! răspundea un glas gîfîit.

În sfîrșit, ușa se deschide brusc și bătrînul Jack, scăldat de sudoare și cu hainele în dezordine, năvăli în apartament, urmat de doi groomi furioși.

Lord Trevor îl recunoscu numaidecît și întoarse capul.

— O scrisoare pentru Senioria Voastră — spune bătrînul Jack — din partea Înălţimii Sale. Lord Trevor respinse scrisoarea. Vă implor s-o luaţi, milord! strigă Jack. Pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-o! ... Stăpînul meu e pe moarte! ...

— Pleacă — răspunse aspru Trevor — nu mai vreau s-aud de Frank Perceval.

Rio Santo pălise uşor la vederea bătrînului valet. Auzind spusele Lordului Trevor, îşi regăsi seninătatea.

— Fie-vă milă, milord! ... încercă să-l înduplece credinciosul Jack.

Lord Trevor luă scrisoarea şi o rupse fără să citească.

Jack se dădu îndărăt, ca şi cum ar fi fost lovit în obraz. Ochii îi străluceau; trupul lui încovoiat se îndreptă. Apoi aruncă bătrînului lord o privire jalnică de repros.

— Era ultima lui speranţă! ... murmură el încet, cu o durere de nedescris. Sărmanul meu Frank nu-i mai rămîne altceva de făcut decît să moară! ...

CAPITOLUL XXXI

CAPCANA

Aproape în tot cursul zilei, un om îmbrăcat într-un costum scoţian — pălărie cu pene, ghete şi tocuri înalte — fusese văzut dînd tîrcoale prin Finch Lane şi Cornhill. Scoţianul îşi concentrase atenţia asupra clădirii pătrate, pe care o urmărea de la colţul străzii. Putea fi luat drept un singuratic, un afurisit de străin rătăcit în imensitatea Londrei. Faţa îi era ascunsă aproape în întregime de un păr lung şi decolorat. Nu i se vedeau decît ochii, mici şi strălucitori. Aceşti ochi păreau dornici să stimuleze indiferenţa, dar ei nu-şi puteau pierde acea mobilitate ciudată care le era proprie, asemenea expresiei de iscodire continuă şi vicleană, comună spionilor şi hoţilor.

Cînd i se părea că nimeni nu-i acordă nici o atenţie, scoţianul îşi întorcea deodată privirile spre casa mamei lui Stephen. Pe măsură ce veghea lui se prelungea, părea tot mai neliniştit şi trist. Se agita, lovea cu piciorul, aşteptarea îl scotea din sărite.

Pe la vreo trei după-amiază, Stephen Mac-Nab, profitînd, cum spuneam, de prezența nefericitului Sir Edmund Makensie la căpătîiul lui Frank Perceval, veni să-și liniștească mama. Zărindu-l, scoțianul se ascunse în Finch Lane.

— Numai ăsta mai lipsea — mormăi el, prost dispus. Iată-l și pe boboc... Îndată se-ntunecă și-anevoie o să-mi mai cîștig bucățica de pîine...

După ce Stephen intră în casă, scoțianul se întoarse la postul lui de observație.

Trecu aproape o oră. Ușa casei Mac-Nab se deschide. Stephen ieși, ținînd-o de braț pe mama lui, pe care o conducea la reverendul John Butler înainte de a se întoarce la Frank Perceval.

Ochii scoțianului începură să rîdă. Își aranjă părul și-și frecă bucuros mîinile. Așteptă ca Stephen și mama lui să se piardă în mulțimea ce se îmbulzește mai totdeauna pe trotuarele din Cornhill. Cînd nu-i mai văzu trecu strada și sună la locuința doamnei Mac-Nab.

— Ce dorești? îl întrebă fata din casă, care veni să-i deschidă.

Bob, pe care cititorii l-au recunoscut, desigur, își scoase pălăria pe jumătate și spuse, exagerînd accentul fornăit al țăranilor de la frontiera Scoției...

— Înălțimea Sa m-a trimis să las o vorbă domnișoarelor.

— Care Înălțimea Sa?

— Înălțimea Sa, trăsni-m-ar Dumnezeu! continuă Bob, ridicînd glasul și fornăind mai tare. Înălțimea Sa... stăpînul, la naiba!... Da, stăpînul moșiei, Angus Mac-Farlane, de la castelul din Crewe, pe cinstea mea!

Se întîmplă ceea ce Bob sperase. Cele două tinere, atrase de vocea lui, se aplecaseră peste balustrada scării...

— Tata! exclamă Clary. A venit un om trimis de tată... Bess, adu-l sus pe omul acela!

— Vai, Doamne, Doamne! exclamă Bob, cu glasul plin de bucurie, cînd se trezi în fața celor două fete. Oh, ce mari s-au făcut!... Biata Effie, nevastă-mea, nu le-ar mai recunoaște, deși le-a fost amîndurora doică!...

— Effie! exclamă Anna. Draga de ea, Effie, măicuța noastră!... Sînteți fermierul Duncan de Leed, nu-i așa?...

— Bărbatul dragei noastre Effie! adăugă Clary, luîndu-l de mînă...

— Da, frumoaselor — replică Bob, cu bonomie — Effie... grăsana Effie, care vă cînta cîntecul pescuitorilor de somoni, pe legea mea!... Îl mai ţineţi minte?

— Dacă-l mai ţinem minte! grăi Anna, cu lacrimi în ochi. N-am uitat nimic, nici cîntecul, nici pe Effie, nimic din ce ne-a fost drag în scumpa noastră Scoţie!

— Dar ce mult te-ai schimbat, Duncan! continuă Clary, cu uimire.

Bob îşi şterse ochii, care, bineînţeles, erau perfect uscaţi.

— Ce bine-mi pare că vă văd! oftă el, în loc să răspundă. Ah, o să am ce-i povesti bătrînicii mele.

— Dar fata dumitale, Elspeth, ce mai face, Duncan? întrebă Anna.

— Elspeth! repetă Bob, cu un admirabil gest de durere paternă. Biata de ea!... În curînd se împlinesc şase luni de cînd o jelim!... Dar n-am venit aici să vă vorbesc despre necazurile mele... Înălţimea Sa vă aşteaptă.

— Tata?! îl întrerupse Clary. Se află deci la Londra?...

Anna îşi şterse o lacrimă pe care i-o storsese amintirea bietei Elspeth, prietena ei din copilărie, şi începu să zîmbească.

— Tata! exclamă la rîndul ei. Deci o să-l putem vedea!

— Cît de repede doriţi, micuţele mele domnişoare — spuse Bob. Ah! Ce fericit o să fie Înălţimea Sa!... De cît timp nu v-a văzut?

— De-un an — răpunse Anna.

— Un an! Pe legea mea, aşa-i... Un an! Sigur că da, doar eu l-am condus pînă la graniţă... Ascultaţi!... Nu ne-aude nimeni aici?

Bob se uită în toată părţile, arborînd o înfăţişare misterioasă.

— Dar de ce toate aceste precauţiuni? întrebă Clary.

— Ah! De ce? Mă uit în jurul meu, pentru că Înălţimea Sa mi-a spus: „Ia seama!“ ... Bob se opri, apoi continuă cu un aer nevinovat: Iar eu sînt cu băgare de seamă... Atîta tot.

— Dar tatăl nostru... Unde-i tata? întrebară în acelaşi timp cele două fete.

— Aha! Vă-nţeleg — spuse Bob, maimuţărindu-se — vreţi să-l vedeţi pe tăticu... să-l mîngîiaţi... să-l să-

rutați... Ei, da! Eu vă-nțeleg, frumoaselor... Părintele dumneavoastră e-un om foarte sever... dar, oricum, om tare cumsecade...

— Cînd o să-l vedem? îl întrerupse Clary.

— Uite ce-i! spuse Bob, coborîndu-și brusc vocea. Luă mîinile celor două fete și le atrase spre el, ca atunci cînd ai de dezvăluit un mare secret. Domnul Mac-Farlane a venit la oraș cu treburi... Se-ascunde... nu vă pot spune de ce... V-așteaptă... Trebuie însă să păstrați cel mai mare secret căci e în joc libertatea lui... poate chiar viața! Cele două surori scoaseră un strigăt de spaimă. Sst! continuă Bob. Zgomotul atrage urechi străine... Vă spuneam deci că domnul Angus v-așteaptă la hanul *Regele George* lîngă Temple-Gardens... Pregătiți-vă, frumoaselor. Peste un sfert de ceas vă trimit o trăsură... Nu uitați, fiți cu băgare de seamă!

— E-n joc viața lui, spuneai? exclamă Clary, recăpătîndu-și în sfîrșit graiul.

— Da! Da!... spuse Bob. Poate c-am mers prea departe, dar treburile lui sînt tare încurcate, bietul om!... În orice caz, micuțele mele, o să-l vedeți și, dacă dînsul va socoti de cuviință, veți afla mai multe decît mine, care nu prea știu mare lucru... La revedere, Miss Anna!... Ah, ce fericită ar fi durdulia de Effie, dacă le-ar vedea pe-aceste două copile! Se îndreptă spre ușă. Peste zece minute veți avea o trăsură — continuă el — să nu vorbiți cu nimeni, copii!... Nu-i de glumă... Nu suflați nimănui nici un cuvînt!

Bob deschise ușa și duse cu solemnitate un deget la gură; apoi, schimbîndu-și brusc înfățișarea, făcu un semn prietenos cu capul celor două surori și dispăru.

După plecarea lui, Anna și Clary se uitară una la alta.

— Ce schimbat e! spuse Clary după cîteva minute. Nu l-aș fi recunoscut!

— A trecut atîta timp! zise Anna.

— Pe vremuri nu era atît de gras și era mai înalt.

— Pare mai puțin înalt pentru că-i mai gras — spuse încrezătoarea Anna. Ce fericire, Clary, să-l revedem pe tata!

— Da — îngînă Clary — pe vremuri n-avea privirea asta ciudată...

— Sărmana Elspeth! o întrerupse Anna. Să moară atît de tînără!

— Da... sărmana Elspeth! rosti mașinal Clary. Oare omul ăsta să fie Duncan de Leed? adăugă ea deodată.

Anna izbucni în rîs.

— Să ne grăbim, surioară, trăsura o să vină îndată și-astfel evităm întrebările mătușii, pe care n-am putea-o minți. Clary nu se clintea. Anna veni lîngă ea și-și sprijini capul pe umărul surorii ei, care nu se mișca din loc. Clary — zise ea, cu voce blîndă — tata ne-așteaptă... ți-aduci aminte, surioară... ieri mi-ai spus că vei sta de vorbă cu el...

Surîsul Annei fu molipsitor. Clary încetă să se gîndească și renunță la aerul ei grav. Se întoarse spre sora ei mai mică și-i sărută fruntea albă și imaculată.

— Sînt nebună! murmură ea, suspinînd ușor. Văd primejdii peste tot... Mi-a fost frică, Anna... Acum am devenit mai rezonabilă. Acest brav Duncan de Leed ar fi foarte surprins dacă ar ști că l-am bănuit o clipă că este...

— Că este ce, surioră? întrebă Anna, văzînd ezitarea Claryei.

— O prostie! spuse aceasta pe un ton vesel. Să mergem! O să vorbim cu tata despre Stephen, nu-i așa?... Vei fi fericită, Anna, foarte fericită!... Căci Stephen te va iubi... Te iubește... Dar cine ar putea să se uite la tine și să nu te iubească? adăugă ea, strîngînd capul fetei la piept. Pe tine, care ești atît de bună și frumoasă, surioara mea scumpă!... Numai pentru tine mă rog lui Dumnezeu, acum cînd în privința mea nu mai sper nimic...

Clary lăsă fraza neterminată. Anna devenise la rîndul ei serioasă și-și îndreptase spre sora ei o privire tristă și curioasă în același timp.

— Nu mai speri? întrebă ea. Dar ce-mi ascunzi, Clary?... Eu mi-am deschis totdeauna sufletul în fața ta!...

— Prostuță mică! răspunse Clary, încercînd să zîmbească. Doar cei ce iubesc au secrete... iar eu nu iubesc pe nimeni... Oh, nu!

Erau gata de plecare. Clary luă sub braț o splendidă pereche de mănuși de vînătoare pe care o brodase pentru tatăl ei, iar Anna punga de tutun, din perle, pe care o confecționase în același scop. Apoi amîndouă plecară în clipa cînd fata-n casă, prinsă cu treburi, nu le observă.

Un sfert de ceas mai tîrziu, trăsura le lăsa în Temple Lane, în fața hanului lui Mr. Gruff, cu care cititorul a făcut cunoștință în primul capitol al acestei povestiri, cu prilejul aventurii nautice a bravului căpitan Paddy O'Chrane.

Meșterul Gruff și soția sa, Mrs. Gruff, erau evident făcuți unul pentru altul, dacă acceptăm faptul că sublima teorie a contrastelor stă la baza legii care cîrmuiește lumea. Meșterul Gruff era un grăsun îndesat, roșcovan, ursuz, cu o pereche de favoriți galbeni, înspăimîntători la vedere, și blestemat să poarte un pîntece peste măsură de mare. Mrs. Gruff era o femeie înaltă, uscată, negricioasă, a cărei figură surîzătoare depășea limitele cunoscute ale amabilității și blîndeții.

Hanul lor nu prea avea mușterii; totuși, după spusele vecinilor, scoteau bani frumoși, iar meșterul Gruff trecea drept posesorul cîtorva bune mii de lire. Explicația pare să fi fost situația specială a hanului său, care, susținut în parte de piloți de consolidare pe fundul apei, dădea într-o parte spre Tamisa și avea o trapă prin care am văzut scurgîndu-se misterioasele baloturi ce constituiau încărcătura căpitanului Paddy, în seara aceea de duminică cînd, fără să vrea, a făcut o baie în fluviu . . .

Mr. și Mrs. Gruff erau pregătiți să le primească pe cele două tinere fete, ceea ce o liniști oarecum pe Clary, ale cărei îndoieli renăscuseră în timpul drumului.

— Sînteți, desigur, fiicele domnului Angus Mac-Farlane, nu-i așa? întrebă bruse hangiul. Poftiți, poftiți, domnișoarelor; vă vom arăta numaidecît camera tatălui dumneavoastră.

— E un tată într-adevăr fericit — adăugă Mrs. Gruff, politicoasă — cel care are niște fete atît de fermecătoare. Intrați, frumoaselor! Am să vă conduc eu însămi în apartamentul domnului Mac-Farlane.

Cele două surori o urmară pe Mrs. Gruff, fără nici o umbră de bănuială. Ea le introduse într-o cameră destul de mare de la primul etaj, ale cărei ferestre dădeau spre Tamisa. În mijlocul camerei se afla o masă pe care erau așezate trei tacîmuri.

— Înălțimea Sa, tatăl dumneavoastră, frumoase domnișoare — spuse Mrs. Gruff, cu un surîs plin de amabilitate — trebuia să se fi întors pînă acum . . . Dar are atîtea

treburi cînd vine la Londra! . . . Nu vă pierdeți răbdarea: aș putea pune rămășag că peste zece minute va fi aici.

— Îl vom aștepta — spuse Clary.

Anna, fără să-și dea seama de ce, privea cu spaimă pereții înalți, jilavi și ferestrele ale căror geamuri deveniseră opace datorită prafului dinăuntru și ceței dense de afară.

Mrs. Gruff se retrase făcînd o plecăciune. În salonul de la parter, îl găsi pe soțul ei stînd de vorbă cu Bob Lantern. Acesta își lepădase costumul scoțian.

— Scumpă doamnă — spuse el — vă-ncredințez acești doi îngerași . . . s-aveți mare grijă de ei.

— Avem grijă de toți cei care vin aici — mormăi meșterul Gruff, cu o grosolană intenție de sarcasm.

— Dragul meu — spuse încet Mrs. Gruff — fără multă vorbărie! . . . Cît despre cele două porumbițe, domnule Bob, lasă-le în seama noastră . . . Ai sticluța?

Bob scoase dintr-unul din buzunare sticluța pe care i-o dăduse Bishop-Hoitarul, în ajun la *The Pipe and Pot,* și o întinse hangiței.

— Trei picături, scumpă doamnă — murmură el, surîzînd — nici mai mult, nici mai puțin, știți, nu?

— Da știu, domnule Bob.

— La orele trei voi fi sub trapă cu o barcă — continuă Bob Lantern — ai grijă să nu le vatămi cînd mi le expediezi, meștere Gruff . . . Marfa, cum îi spune ticălosul ăla de Paterson, trebuie livrată în bună stare și fără stricăciuni . . .

PARTEA A DOUA

FIICA SPÎNZURATULUI

CAPITOLUL I

HANUL „REGELE GEORGE“

Ne-am despărțit de cititori în clipa în care Miss Mary Trevor, înșelată, ca și tatăl ei, de scena mută jucată de Susannah la căpătîiul lui Frank Perceval, consimțea să-și ofere mîna marchizului de Rio Santo. După această scenă, am părăsit brusc saloanele de la Trevor House pentru modesta cămăruță a celor două domnișoare Mac-Farlane, pe care Bob Lantern, scumpul băiețaș, cum îl numea bravul căpitan Paddy O'Chrane, le condusese și le lăsase într-o odaie a hanului *Regele George*, construit pe piloți, pe malul Tamisei.

Trecuse aproape o oră de cînd Anna și Clary sosiseră la hanul *Regele George*. Stăteau la masa pregătită pentru cină și așteptau cu nerăbdare sosirea tatălui lor. Din cînd în cînd se auzeau pași pe coridor și un foșnet de rochie în dreptul ușii, ca și cum cineva s-ar fi apropiat de gaura cheii, să vadă și să asculte. La început, Anna și Clary vorbiseră fericite despre tatăl lor, puțin despre Stephen și despre cele două castele pe care tinerele fete se pricep atît de bine să le clădească pe nisipul mișcător al viitorului; apoi, încetul cu încetul, datorită în parte și singurătății, se întristaseră pe nesimțite. O greutate le apăsa inimile:

Camera în care se aflau era încăpătoare. Un pat înalt cu baldachin și perdelele trase constituia, împreună cu scaunele, masa și un scrin în stil antic, tot mobilierul odăii care, grație acestei goliciuni, părea și mai mare.

Noaptea era întunecoasă și o singură lumînare își risipea lumina tremurîndă în tenebrele încăperii.

Gravă și îngîndurată, Clary privea fereastra unde apărea, la lungi intervale, lumina rapidă a cîte unui vas în plină viteză. Anna, speriată de-a binelea, dar neîndrăznind să se plîngă, își prinsese capul în palme și încerca să-și închipuie că se află în casa mătușii ei, sub protecția lui Stephen Mac-Nab.

— Clary! rosti ea, în cele din urmă, cu glas înăbușit și fără să-și descopere fața. Clary își îndreptă spre ea privirea-i tristă dar liniștită. Nu ți-e teamă deloc? continuă Anna. Vai ce sumbră și rece-i camera asta, surioară!... Trebuie să fie tîrziu... Dacă mă gîndesc bine, omul acela... care ne-a adus aici nu semăna cu Duncan de Leed!

— Parcă-l recunoscuseși imediat! rosti Clary, surîzînd.

— Nu știu ce să mai spun... Duncan n-are privirea aceea sălbatică, zîmbetul furiș... Aș vrea să plec de-aici, Clary!

Și ce-o să spună tata, prostuță mică!... Haide, liniștește-te! De ce să te temi, la ora asta, în mijlocul Londrei, care-i încă trează?

— Nu știu — spuse iar Anna, cu o voce tremurată — mi-e frică... Niciodată nu mi-a fost așa de frică!

Cînd rosti aceste cuvinte, se auzi un zgomot la ușă și biata copilă se ghemui înfiorată lîngă sora ei, a cărei frunte semeață nu-și pierduse seninătatea. Ușa se deschise. Mrs. Gruff își făcu apariția înarmată cu cel mai drăgălaș surîs și însoțită de Mr. Gruff, al cărui chip posac părea îmbogățit de-un nou val de proastă dispoziție. Mrs. Gruff ducea un castron; Mr. Gruff ținea în mînă un urcior cu *scotch ale* (bere scoțiană).

— Frumoasele mele domnișoare — spuse Mrs. Gruff, făcînd o plecăciune — văd că domnul Mac-Farlane întîrzie astă-seară. Spunea că se reîntoarce cel mai tîrziu la șase... Foarte curios...

— Foarte curios! mormăi Mr. Gruff, uitîndu-se cu ochii lui bulbucați și injectați la Anna.

— Dragul meu — spuse cu blîndețe Mrs. Gruff — lasă vorba... pune urciorul pe masă... și șterge-o! Grăsanul execută numaidecît ordinul. Haideți, haideți, dragele mele — continuă voioasă hangița de îndată ce soțul ei

ieși pe ușă — domnul Mac-Farlane n-o să mai întîrzie mult .. Mîncați și beți pînă atunci, zău așa.

Clary făcu un gest de refuz.

— Bere scoțiană, copila mea! exclamă Mrs. Gruff, umplînd paharele celor două surori. Adevărată bere din Saint Dunstan, pe cuvîntul meu! ... Trebuie să gustați, dragele mele ... Sau poate preferați un degețel de whisky?

— Îl așteptăm pe tata — spuse Clary pe un ton sec, menit să pună capăt invitațiilor.

Mrs. Gruff primi aceste cuvinte reci, cu un surîs angelic care-i descoperi un șir de dinți înnegriți.

— Frumoasă domnișoară — răspunse ea — firește, dumneavoastră faceți cum doriți ... dar berea-i bună, pe sănătatea mea! ...

Mrs. Gruff salută și coborî din nou scara.

— Mr. Gruff — strigă ea în momentul cînd intră în salonul de la parter. — Dumnezeu să mi te păstreze drept pedeapsă ... Nu-mi puteai sări în ajutor, să le conving pe gîștele alea? ...

— Mi-ai spus să tac din gură ...

— Asta ți-o spun și-acum! Ah! Mr. Gruff, aș da nu știu cît ăluia care mi-ar spune la ce ești bun pe lumea asta! ... Pe cuvîntul meu c-aș face-o! ... Știi ce-o să se întîmple? ... N-or să pună gura pe băutură ... or să steie treze, ca niște pisici în luna aprilie ... M-auzi?

— Draga mea ...

— Taci, domnule, dacă nu știi să torni decît prostii! ... Ah, Dumnezeule! Am ajuns de plînsul lumii ... Ce-o să spună meșterul Bob, care ne-a plătit înainte? ... O să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire? Răspunde!

— Să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire, Baby! ...

— Te-ntreb, Mr. Gruff.

— Zău, Baby, eu cred ...

— Nu ți-am zis să taci? strigă drăgălașa hangiță. Pentru numele lui Dumnezeu! Cruță-mă un pic ... Ah, de-aș fi avut un alt bărbat! ... Dar acum nu se mai poate schimba nimic.

Într-adevăr, faptul era consumat de douăzeci de ani.

Mr. Gruff își plecă, timid, privirea lui teribilă și nu mai îndrăzni să rostească un singur cuvînt. Nevastă-sa se uită la el timp de un minut, cu un dispreț suveran, apoi, plictisită, desigur, de faptul că nu mai avea cu cine vorbi,

urcă încet scara care ducea la odaia celor două tinere. Ajunsă pe palier, își lipi discret ochiul de gaura cheii. Mrs. Gruff purta o rochie de mătase închisă pînă la bărbie, ca orice metodistă virtuoasă care se respectă. Aceasta explica foșnetul care se auzea uneori din cameră. Vedea perfect, dar nu putea să audă, împrejurare cu atît mai deplorabilă, cu cît cele două surori discutau tocmai despre ea.

— De ce ai repezit-o pe hangiță? spuse în cele din urmă Anna. Pare o femeie cumsecade și politicoasă!... Nu mai mi-e teamă... Acum aș putea s-aștept pînă la miezul nopții, fără să mai tremur.

— Pînă la miezul nopții! repetă Clary, ale cărei sprîncene se încruntară ușor. Să dea Dumnezeu să vină tata!... Te-ai uitat bine la femeia asta, surioară?

— Desigur, Clary, îmi venea chiar s-o sărut... Teama începuse să mă sugrume.

— Nu găsești — continuă Clary, ca și cum ar fi gîndit cu voce tare — c-are ceva ciudat în privire?

— Ciudat?... Nu, zău că nu... Poate vrei să spui ceva plăcut...

— Zîmbetul ei m-a indispus — spuse Clary în șoaptă.

— Mie mi-a făcut foarte bine, surioară. Vai, dar ce palidă ești... și ce gravă... ce tristă! Te temi de ceva, Clary? Rostind cuvîntul teamă, fricoasa copilă își pierdu aerul de veselie și se ghemui din nou lîngă sora ei. Clary nu răspunse. Răutăcioaso! spuse Anna. Tocmai cînd mă liniștisem și eu puțin, tu mă sperii iar!

Clary o privi cu un aer nehotărît și-i luă mîinile, silindu-se să zîmbească.

— Las-că vine tata — grăi ea.

— Oh, da, dragul de el! exclamă Anna. O să-l revedem... poate ne va lua cu el în scumpa noastră Scoție, împreună cu...

— Cu Stephen? completă Clary, rîzînd încet.

Anna se îmbujoră.

— Cu mătușa — murmură ea... — și vărul nostru, dacă... dacă o să-i facă plăcere...

— Firește c-o să-i facă plăcere, surioară dragă... Dar tata întîrzie tare mult!

Clary rosti aceste cuvinte cu o neliniște atît de profundă, încît Anna începu să tremure fără voia ei. Întîrzierea tatălui ei i se părea inexplicabilă; mai întîi se temea pentru el; dar se temea și pentru sora ei, căci își amintea

de îndoielile recente asupra pretinsului Duncan de Leed, și aceste îndoieli, pe măsură ce chibzuia mai mult, se materializau în închipuirea ei într-atît, încît aduceau aproape cu-o certitudine. Pe vremea aceea se vorbea mult despre răpiri misterioase și atentate nelegiuite, iar teribilul renume al asasinilor furnizori de cadavre și al altor speculanți ai morții tulbura adesea somnul fetelor tinere.

Clary avea deci motive să se teamă în situația în care se afla, părăsită, împreună cu sora ei, într-un han necunoscut unde fusese condusă de un individ suspect; dar teama nu putea să subjuge multă vreme firea-i dîrză și Clary își reveni curînd. Biata Anna, zdrobită de spaima tulbure ce-o cuprinsese, își lăsase capul pe mînă și părea gata-gata să-și piardă cunoștința.

Clary îi luă mîna rece și-o mîngîie.

— La urma urmei, nu putem spune că ne aflăm în bîrlogul unei bande de hoți! murmură ea. Am vrut doar să văd dacă ești mai curajoasă ca altădată, Anna... Liniștește-te... aici sîntem păzite la fel de bine ca și la noi acasă... Ah, ce-ar mai rîde Stephen, fricoasă mică, dacă te-ar vedea cum tremuri!

Anna ridică fruntea și avu senzația că Clary nu se mai temea, ceea ce-o făcu să-și regăsească curajul.

— Ești cam rece — continuă Clary. Nu vrei să mîncăm?

— Ți-e foame, Clary? întrebă Anna, cu admirație. — Eu simt încă o greutate pe inimă... Aș bea puțină apă. Obrajii ei palizi se însuflețiră și gura-i micuță căpătă o expresie veselă. Dar de ce apă?! exclamă ea, apucînd paharul înalt în care berea își pierduse spuma groasă. Asta o să mă învioreze, Clary; să bem în sănătatea tatălui nostru! Trase o înghițitură zdravănă. Un zgomot ușor se auzi din direcția ușii. E strașnică — urmă Anna. Effie de Leed n-a făcut-o niciodată mai bună... Nu te mai simți scoțiană, Clary?... Te somez să bei în sănătatea mea.

Clary, fericită că-și vedea surioara foarte bine dispusă, luă, la rîndul ei, paharul și bău. De data aceasta, se auzi foarte clar un zgomot de pași care se îndepărtau pe coridor pentru a se pierde curînd pe treptele scării. Pașii erau ai blîndei Mrs. Gruff, a cărei privire discretă nu părăsise gaura cheii în tot timpul scenei pe care am povestit-o adineauri.

— Au băut! Au băut, porumbițele! strigă ea, îndreptîndu-se în grabă spre salonul de jos, unde Mr. Gruff sfo-

răia lîngă foc în așteptarea ei. Au băut amîndouă, ca niște brave fiice ale Soției!

Mr. Gruff se trezi din somn, tresărind.

— Ce s-a-ntîmplat, scumpa mea, ce s-a-ntîmplat? întrebă soțul legitim.

— S-a-ntîmplat, Mr. Gruff, borțoș inutil și stupid! S-a-ntîmplat, trîntor nerușinat! Cele două fete ale moșierului au băut licoarea domnului Bob.

— Într-adevăr, au băut-o, scumpa mea?

— Au băut-o, și să fiu a naibii dacă n-or aștepta acum liniștite sosirea moșierului, care vinează cocoși în bălăriile de la Teviot Dale.

— E cam tîrziu pentru vînatul cocoșilor — murmură Mr. Gruff.

— Devreme sau tîrziu, n-are importanță! i-o reteză cu asprime hangița. Ceea ce-i sigur e că moșierul se află la două sute de mile de hanul nostru și că . . .

În timp ce Mrs. Gruff mai vorbea, ușa de la stradă se deschise brusc și un bărbat înfășurat într-o manta scoțiană își făcu apariția în salonul de la parterul hanului. Mrs. Gruff nu mai apucă să-și termine fraza începută; rămase ca lovită de trăsnet pe scaunul din fața soțului ei.

— Moșierul! șopti îngrozită. Dracu l-a adus!

CAPITOLUL II

DOI ÎNGERI PE MARGINEA UNEI PRĂPĂSTII

Bărbatul care intrase în salonul de la parterul hanului *Regele George* putea să aibă vreo cincizeci de ani, dar părea mult mai bătrîn. Cînd își scoase mantaua și pălăria, apăru una din acele figuri sanguine pe care paloarea nu-și poate găsi loc decît după ani îndelungați de suferință. Totuși, chipul său era palid. Pe fiecare trăsătură stătea întipărit cu litere vizibile un întreg șir de suferințe fără leac, de nehotărîri dureroase, de neliniști, de aspirații și de lupte cumplite purtate în adîncul sufletului, cu energia sălbatică a unor pasiuni nedomesticite.

Mincinoșii iscusiți au grijă să se apropie cît mai mult de adevăr în născocirile lor. Ei dobîndesc astfel un fel de *culoare locală*, cu care oamenii de bună-credință sînt lesne trași pe sfoară. Bob Lantern, care era un mincinos de prima mînă, avusese grijă să nu uite acest principiu elementar al meseriei. Dintre toate hanurile suspecte în care ar fi putut la fel de ușor să-și pună în aplicare planurile diabolice, îl alesese tocmai pe cel al lui Mr. Gruff, deoarece Angus Mac-Farlane obișnuia să tragă acolo ori de cîte ori venea la Londra.

Omul care abia intrase, era într-adevăr moșierul Angus Mac-Farlane de la castelul din Crewe.

Cum spuneam, sosirea lui, într-un asemenea moment, fu o adevărată lovitură de trăsnet pentru cei doi proprietari. Mrs. Gruff căzu pe un scaun fără spătar, în vreme ce soțul ei holbă ochii prostește și începu să răsucească nervos părul aspru al favoriților săi roșcați.

Angus nu dădu nici o importanță emoției lor. Își apropie de foc veșmintele udate de ploaie și aruncă pe masă pălăria sa garnisită cu o ramură de tisă.

— Sînt foarte obosit — spuse el — pregătiți-mi camera.

— Camera dumneavoastră! repetă Gruff, mormăind. Camera dumneavoastră, domnule Mac-Farlane! . . . Afurisit să fiu, dacă m-așteptam să vă văd în seara asta . . . Da, domnule Mac-Farlane . . . sau Înălțimea Voastră, cum vi se spune acum, pe legea mea! Dracu să mă ia, dacă v-așteptam!

— A luat altcineva camera mea? întrebă moșierul.

— Dacă a luat-o? . . . Slavă Domnului, *Regele George* are destule . . . cît despre a dumneavoastră . . .

— Mai puțină vorbă, prietene! îl întrerupse blînd hangița, care avusese timp să-și revină și al cărei zîmbet strălucea din nou. Ah! Înălțimea Voastră a vrut să ne facă o surpriză . . . Cum se simte Înălțimea Voastră? . . . Ce vești ne-aduceți din țară?

Întrebările fuseseră puse cu nespusă volubilitate și cu un aer care voia să fie prietenos și vesel.

— Mă simt prost — răspunse rece moșierul — și n-am nici o veste . . . Nu vreți să-mi pregătiți camera?

Mr. Gruff voia tocmai să ia cuvîntul, dar nevastă-sa îi închise gura printr-un semn al mîinii.

— Fiecare își cîștigă pîinea cum poate, Înălțimea Voastră — spuse ea pe un ton insinuant în care se simțea totuși o ușoară nuanță de ironie — nu toată lumea a primit ca dumneavoastră drept moștenire un castel frumos care aduce mai multe lire decît șilingii ce-i cîștigăm noi. Camera dumneavoastră ne slujește la un mic comerț pe Tamisa și chiar în clipa asta avem acolo cîteva baloturi...

— Scoateți-le de acolo! spuse Mac-Farlane, nerăbdător.

— Dar avem și alte camere, ce naiba! — mormăi Gruff, prost dispus.

— Dragul meu — interveni Mrs. Gruff — mai ține-ți gura... Cred că Înălțimea Sa are tot dreptul să-și aleagă camera care-i place... Vă rog, puțină răbdare, Mr. Mac-Farlane... În maximum jumătate de oră totul va fi pregătit. Să vă servesc între timp cina?

— Am să mănînc în camera mea — spuse moșierul — zorește-ți oamenii, doamnă!

— Toată casa mea se află la dispoziția Înălțimii Voastre — replică Mrs. Gruff, căreia nimic nu putea să-i tulbure blîndețea inalterabilă — alerg și mă-ntorc numaidecît. Mr. Mac-Farlane... totul n-o să dureze mai mult de un sfert de oră... Se ridică și ciupi zdravăn, în treacăt, brațul soțului ei, care-și înăbuși un țipăt de durere. Încearcă să-l ții de vorbă — îi strecură ea la ureche — și cînd ai să m-auzi tușind, puteți urca.

Mr. Gruff făcu un semn de supunere.

Angus Mac-Farlane se așeză pe scaunul pe care-l părăsise hangița și-l apropie de foc.

— Azi e-un frig al naibii, domnule Mac-Farlane — începu brusc Mr. Gruff, căruia îi stătea pe inimă porunca suveranei lui de a-l ține de vorbă pe moșier — un frig afurisit!... Brrr!... O să-mi spuneți că e firesc în anotimpul ăsta... Dar există frig și frig... Brrr!... Brr!... Am apucat zile de iarnă în care vîntul era blînd ca... foarte blînd, zău așa, asta știe oricine... Vreți să luați puțin *irish snuff*[1], domnule Mac-Farlane? Mr. Gruff îi întinse cutia deschisă și-abia atunci își dădu seama că moșierul nu-l asculta. Scoase un lung oftat de ușurare. E cufundat în gînduri! își spuse el în șoaptă. Acum ai putea

[1] Tutun irlandez renumit pentru tăria și mirosul lui diabolic (n. a.).

să-i furi și mîna dreaptă, fără ca stînga să simtă ceva... Ii e totuna! Tare aș vrea să știu că treaba s-a făcut acolo sus...

Moșierul își încrucișase mîinile pe genunchi. Capul îi era aplecat înainte. Privirea-i mohorîtă și fixă părea să urmărească fumul gros și verzui ce ieșea din grătarul sobei în care Mrs. Gruff aruncase praf de cărbune înainte de a părăsi camera, dar, în realitate, ochii moșierului nu vedeau nici fumul, nici grătarul, nici altceva. Era absorbit în gîndurile lui și chipul său căpătase o expresie și mai întunecată decît înainte. Sprîncenele i se încruntaseră; avea o respirație gîfîită.

— Mac-Nab! Mac-Nab! murmură el, în sfîrșit, cu glas stins. Bietul meu frate!... Visurile mi-au spus-o: sîngele meu trebuie să te răzbune... sîngele meu trebuie să-l pedepsească!... Se opri și răsuflă din greu. Încă nu cutez să lovesc — urmă el mai încet — aștept să capăt curaj... De ce oare Dumnezeu îngăduie să-i iubim pe cei pe care ar trebui să-i urîm?...

Între timp, hangița urcase scara cu pași de lup și-și reluase locul de pîndă, lîngă ușa camerei ocupate de cele două surori. Îndărătul ușii se petrecea o scenă ciudată, menită să impresioneze și pe spectatorul cel mai nepăsător. Dar Mrs. Gruff era de multă vreme întărită împotriva milei. Își lipise iar ochiul de gaura cheii și-i părea tare rău că nu putea să audă cuvintele rostite, asistînd numai la o pantomimă.

Într-adevăr, pierdea jumătate din plăcere.

Iată ce se petrecea dincolo de ușă.

Berea turnată de Mrs. Gruff, berea aceea strașnică de Saint Dunstan, conținea, într-o doză destul de puternică, lichidul pe care Bob Lantern îl căpătase de la Bishop-Hoitarul la *The Pipe and Pot*. Lichidul nu era altceva decît narcoticul puternic folosit de ucigașii furnizori de cadavre, pentru adormirea victimelor lor. Cele două surori nu băuseră decît foarte puțin *scotch ale*, dar efectele narcoticului începură să se facă simțite. Încercau o senzație de beatitudine și un fel de reconfortare subită. Anna începu să cînte, în vreme ce Clary dădu frîu liber gîndurilor ei și, pentru prima oară după multe zile, o licărire de speranță îi lumină sufletul. Apoi amîndouă simțiră scîndurile încăperii unduind sub pașii lor. Erau purtate de un-

duirile moi și lente, asemănătoare legăturii unei corăbii pe o mare liniștită.

Anna închise ochii surîzînd, Clary deveni deodată lividă și se strădui să-și recapete echilibrul. O vagă bănuială a adevărului îi străbătu mintea. Starea celor două surori înfățișa simptome cu totul opuse. Pe lîngă deosebirea dintre temperamentele lor, exista acum între ele o prăpastie: Anna, biata copilă, dormea fericită, în timp ce Clary întrezărea nedeslușit situația îngrozitoare. Întîmplător, privirea Claryei căzu asupra Annei, a cărei față surîzătoare se sprijinea de spătarul fotoliului. Văzînd-o astfel, Clary avu un șoc. Se prăbuși fără vlagă în fotoliul ei și două lacrimi i se prelinseră pe obraz.

— Surioara mea! Sărmana Anna! șopti ea, cu glas tînguitor.

Anna auzi; buzele i se întredeschiseră.

— Îl iubesc de mult — spuse ea, cu vocea bucuroasă și liniștită a oamenilor care au suferit și întrezăresc fericirea — de foarte multă vreme, Clary! Ieri am crezut că-l iubești și tu ... Vai, surioară, cît am mai plîns în timp ce dormeai! ...

Clary își frecă fruntea cu mîinile crispate.

— Tată! Tată! strigă ea, cu violență. De ce nu vii să-ți salvezi copila?! ... Oh, Doamne, jertfește-mă pe mine, dar salvează-o pe ea!

În clipa aceasta, Mrs. Gruff, părăsind salonul de la parter, își reluă locul de pîndă, în spatele ușii. Văzîndu-le pe cele două surori nemișcate, crezu că totul se sfîrșise și voia tocmai să apese pe clanță, cînd o mișcare a Annei o opri. Într-adevăr, cea mai mică dintre surori se răsuci în fotoliu și întinse mîna în gol unui personaj imaginar.

— Mulțumesc, mulțumesc, tată, — spuse ea — fericirea mea îți va fi răsplata ... Stephen mă iubește atît de mult! ... adăugă ea, rușinată. Iar eu ... vai, eu ... Mîine e cununia ... N-am să mai scot o vorbă pînă mîine.

Clary nu mai era în stare să plîngă. Neliniștea ei atingea delirul. Fiecare cuvînt al Annei îi sfredelea inima. Uneori voia să mai spere și-și spunea că bănuielile i se întemeiau doar pe timiditatea de adolescentă. Dar efectul narcoticului era atît de vădit asupra Annei, încît îndoiala devenea imposibilă. Dar oare asupra ei, fiind mai puțin vizibil, efectul nu era într-un fel mai îngrozitor? Ea rezista, dar era învinsă, învinsă în cunoștință de cauză;

era o luptă adevărată; dușmanul, mai tare ca ea, întindea o mînă de plumb asupra ei și o îmblînzea.

Totuși încă nu cedase cu desăvîrșire deoarece, în ciuda puterii narcoticului, cantitatea înghițită de fiecare dintre surori fusese prea mică pentru a avea un rezumat imediat și hotărîtor. Mrs. Gruff dădea semne de nerăbdare și blestema în spatele ușii, temîndu-se tot timpul ca nu cumva moșierului să-i dea prin gînd să urce scara.

„Dacă ar mai bea puțin, drăgălașele de ele!" își spunea ea.

În clipa aceea, Anna, trezită iar sau poate începînd să viseze, continuă să cînte cu voce slabă. Primul sunet al acestei voci dragi o făcu pe Clary să tresară și să-și recapete oarecum forțele. Se ridică, spre marea mirare a doamnei Gruff, care răsuci repede cheia în broască și se îndepărtă de ușă.

— Ne-au închis aici! murmură ea cu răceală, ca și cum s-ar fi așteptat la acest lucru.

Abia se ținea pe picioare și-și simțea capul ca de plumb. Străbătu din nou odaia, clătinîndu-se, și se apropie de fereastră. Această fereastră, ca aproape toate ferestrele din Londra, era alcătuită din două rame suprapuse, destinate să alunece, una peste cealaltă, de jos în sus. Clary încercă să ridice rama de jos, gîndindu-se desigur să ceară ajutor, dar lemnăria era foarte grea și lipsită de contragreutățile care de obicei permit manevrarea cu ușurință a acestor neplăcute și incomode ferestre. După două sau trei eforturi neîncununate de succes, Clary își lăsă brațele de-a lungul corpului și-și plecă resemnată capul.

„Încearcă, turturico; străduiește-te, porumbițo! își spunea în gînd Mrs. Gruff. Cu cît ai să muncești mai mult, cu-atît ai s-adormi mai repede ... Slavă Domnului, la asta mă pricep!"

— Ce mulțumită e Clary de fericirea mea! spuse în acest moment Anna, care se ridică puțin, dar fără să deschidă ochii. Draga mea! Ah, tare aș vrea ca și ea să iubească un bărbat, așa cum îl iubesc eu pe Stephen al meu, căci, fără îndoială, ar fi și ea iubită ... E-atît de frumoasă Clary! ...

Auzind aceste cuvinte, sora cea mare rămase în picioare, dreaptă și țeapănă, ca și cum sîngele i s-ar fi închegat deodată în vine. Un gînd nou îi trecuse prin minte, un gînd copleșitor.

— Doamne! Doamne! spuse ea, căzînd în genunchi. N-am să-l mai văd niciodată . . . şi mă iubea!

Ideea morţii, căci Clary nu mai aştepta decît moartea, nu o torturase pînă acum decît în legătură cu sora ei, uitîndu-se pe sine. Acum, disperarea ei creştea din pricina propriei nenorociri: dragostea ei, înfocată, spontană, absolută, fără limite, arunca pe planul al doilea dragostea de soră. Ultimele aspiraţii aveau să se îndrepte de aci înainte spre el, speranţa ei, zeul ei. Nu mai putea fi vorba de calm, de resemnare, de regrete, de lacrimi, de durere nesfîrşită. Biata fată se agita, neputincioasă, suferind cumplit. Anna continua să surîdă în vis şi, din cînd în cînd, şoptea cuvinte de fericire extatică.

Între timp, Mrs. Gruff, înfricoşată de gemetele Claryei, care puteau să ajungă pînă la urechile moşierului, coborî în grabă scara şi, din pragul uşii, îi făcu semn soţului ei să se apropie de îndată.

— Ia-ţi vioara! porunci ea.

— Vioara, scumpa mea?! repetă Gruff, uimit.

— Gura! . . . Ia-ţi vioara ţi-am spus!

De sus, din capul scării, se auzi un ţipăt prelung. Mr. Gruff înţelese. Luă o vioară prăfuită care atîrna de fereastră şi căreia îi lipsea o coardă şi frecă arcuşul cu sacîz.

— Parcă am auzit un ţipăt — spuse Angus Mac-Farlane, ieşind din întunecata lui visare.

— Încă puţină răbdare, Înălţimea Voastră — răspunse hangiţa — peste cinci minute camera dumneavoastră va fi gata.

În aceeaşi clipă, arcuşul scîrţii pe coardele viorii, scoţînd un sunet diabolic. Mac-Farlane îşi scoase din buzunar o bonetă şi şi-o trase peste urechi, în timp ce Gruff zdrăngănea asurzitor o arie de operă.

Astfel, ultimele gemete ale sărmanei Clary se amestecară cu sunetele caraghioase ale muzicii. Vocea ei se stinse curînd sub povara unui somn invincibil.

— Edward! murmură ea în cele din urmă, într-un ultim hohot de plîns. Edward! . . . Te-am iubit . . . Te iubesc! . . . Oh, nici măcar nu vei şti c-am murit cu chipul tău în gînd!

Încercă să se tîrască pînă la sora ei, care, întinsă în fotoliu, dormea cu un surîs de înger pe buze.

„Vor veni să ne ia — gîndea ea căci nu mai putea

vorbi — vor veni!... Din somn vom trece în abisul morții... Biata mea surioară!... Nu va avea mormînt unde Stephen să poată veni s-o plîngă!... Iar eu!... Cine-i va duce ultimul meu suspin lui Edward?..."
Se prăbuși, paralizată, lîngă sora sa, își puse capul pe pieptul ei și gemu:
— Ce rău am făcut, Doamne, ca să avem parte de-o asemenea moarte?
Nu se mai mișcă deloc.
— Stephen! Dragul meu Stephen! îngînă Anna, încolăcind cu brațele ei albe și frumoase gîtul surorii adormite. Ce bun e Dumnezeu și ce fericiți sîntem împreună!

CAPITOLUL III

FELINARUL GALBEN

Cînd Mrs. Gruff le văzu, prin gaura cheii, pe cele două fete, nemișcate și îmbrățișate, răsuci ușor cheia în broască și împinse ușa. După părerea ei, întîrziaseră cam mult și imobilitatea lor putea să nu însemne încă somnul. De aceea Mrs. Gruff, care era o femeie prudentă, le trecu de mai multe ori lumînarea prin fața ochilor, să se asigure că dormeau. Această manevră, la care se adăugau sunetele îngrozitoare trimise de jos, de vioara prăpădită a lui Mr. Gruff, prin ușa deschisă, ar fi trezit și un mort. Totuși cele două surori rămaseră nemișcate. Starea de letargie începuse. Mrs. Gruff se afla în fața a două statui minunate, incapabile nu numai s-o înfrunte, dar și să înțeleagă primejdia.
— Douăzeci de lire! șopti ea, examinîndu-le pe cele două sărmane fete, cu un ochi de specialist. Meșterul Lantern o să facă o afacere grozavă dacă le vinde... Douăzeci de lire!... Putea să ne dea și nouă ceva mai mult...
Mrs. Gruff se opri gînditoare. Poate că, o clipă, îi trecuse prin cap ideea de a-l trage pe sfoară pe Bob, furîndu-i *marfa*, dar amintindu-și de Angus Mac-Farlane, a cărui prezență constituia o amenințare teribilă, își schimbă cursul gîndurilor. Se îndepărtă de cele două surori, ajunse în dreptul scării și tuși cu înțeles, chemîndu-și astfel com-

plicele. Era semnalul stabilit. Vioara lui Mr. Gruff își încetă subit cîntecul și hangiul apăru numaidecît în dreptul scării.

— S-a făcut? întrebă el în șoaptă.

— Gura! răspunse Mrs. Gruff din obișnuință. Ce face moșierul?

— Nici un pericol, draga mea. Aiurează. Vorbește singur vrute și nevrute... Vai! exclamă Mr. Gruff, oprindu-se în fața celor două surori, și cu o milă sinceră zise: Ce fetițe drăguțe! Mrs. Gruff ridică din umeri. Ce păcat! continuă hangiul, a cărui voce înduioșată contrasta cu aspectul lui înfiorător. Ce păcat să faci rău unor asemenea îngeri nevinovați!

— Tacă-ți gura! replică pe un ton tăios Mrs. Gruff. Pune felinarul. Hangiul se îndepărtă oftînd. Doamne, cum e cu putință — murmură hangița, cu un aer melancolic — ca o femeie de talia mea să aibă un asemenea bărbat!... L-a apucat mila de soarta porumbițelor!... Douăzeci de lire sînt douăzeci de lire, m-auzi, nenorocitule! Dacă meșterul Bob își face meseria cum trebuie... ăsta bărbat, pe legea mea!... nu înseamnă că trebuie să oftezi ca un bivol dus la tăiere!... Să nu-mi spui nimic, degeaba: sînt o păcătoasă și Dumnezeu m-a pedepsit să-mi port crucea.

Mr. Gruff nici n-avea de gînd să răspundă. Douăzeci de ani de experiență însemnau ceva și el cunoștea primejdia discuțiilor. Cu brațul lui vînjos ridică fereastra, pe care sărmana Clary nu izbutise s-o miște din loc, și luă un felinar ce se afla agățat pe peretele de afară. Mrs. Gruff îi întinse o lumînare cu care aprinse fitilul din interiorul felinarului.

În cealaltă parte a ferestrei se găsea un al doilea felinar, pe care Mr. Gruff nu-l aprinse; dar lumina răspîndită de primul îngăduia să se observe că acesta din urmă avea un geamlîc verde.

L-am și văzut strălucind, într-o seară de duminică, pe Tamisa, pe o vreme cețoasă, iar cu ajutorul lui se semnaliza flotilei bravului căpitan Paddy, care venise să încarce rodul *micului comerț* al soților Gruff. Cît despre felinarul galben, și el constituia un semnal, dar acesta era adresat speculanților morții. Nu vestea jafuri, ci cadavre.

Meșterul Gruff dădu drumul ramei de jos a ferestrei, care lunecă de-a lungul șinei umede și căzu zgomotos la loc.

— Mi se pare c-am zărit barca lui Bob lîngă White-friars, — spuse hangiul, cu aerul lui trist și ursuz — copoiul își adulmecă prada... În trei minute va fi aici.

— E om de cuvînt — ripostă arțăgoasă hangița, aruncînd soțului o privire disprețuitoare — dac-ai avea destulă minte, să-ți dai seama cît ești de idiot, Mr. Gruff, ai căuta să iei lecții de la el... Dar Dumnezeu te-a făcut așa cum ești, numai ca să mă pedepsească pentru păcatele mele...

Meșterul Gruff nu auzise această drăgălășenie. Fără să vrea, se apropiase de cele două surori și le privea cu milă

— Am făcut multe rele-n viața mea — șopti el — dar al naibii să fiu dacă nu-i mare păcat să dai pe mîna măcelarului ăluia de Bob două fete atît de drăguțe...

— Ce-ai spus? strigă hangița, al cărei obraz gălbejit se înroși de furie. De cînd ai început să gîndești?... Sînt frumoase, e drept, dar ce ne pasă nouă?... Trăim din rente ca să ne putem îngădui a boci nenorocirea altora?... Du-te jos și vezi dacă moșierul nu și-a pierdut răbdarea și adu-mi un pahar cu whisky!... Haide! Mișcă mai repede!

În clipa în care se pregătea să plece, moșierul se afla tot la gura focului, pierdut în gîndurile sale încețoșate. Se auzi soneria.

— A venit meșterul Bob — spuse hangița — hai la treabă!

Puseră amîndoi mîna, să ridice masa, pe care o mutară într-un colț al camerei, apoi Gruff, apucînd cu ajutorul unui cîrlig o funie încolăcită în jurul unui scripete prins de o bîrnă din tavan, o coborî pînă la pămînt. În timpul acesta, hangița le despărțea, fără să-și mai bată capul cine știe cît, pe cele două surori înlănțuite. Își dădea seama că nu se mai pot trezi. Întinseră două cearșafuri pe jos. Gruff și nevastă-sa înfășurară într-unul din ele pe Clary, instalînd-o apoi într-un fel de hamac fixat la capătul funiei. De obicei, hamacul nu slujea la transportarea unor ființe vii.

Meșterul Gruff apucă un inel de fier fixat în dușumea, chiar în locul unde se aflase înainte masa; printr-un efort al brațului, ridică trapa grea, care gemu din țîțîni, descoperind o văgăună neagră și largă.

— *Who's there?* întrebă el în șoaptă.

— *Fellow*[1]! răspunse din fundul văgăunii vocea lui Bob Lantern.

Scripetele începu să se învîrtească și balotul alb în care se afla biata Clary dispăru în adînc.

— Mai încet! Mai încet! spuse Bob Lantern, îngrijorat. Să nu-mi vătămați marfa! Care din ele-i?

— Al naibii să fiu dacă mi-a dat prin cap că trebuie să-i lipesc o etichetă pe spate! răspunse Gruff, pe un ton morocănos. E prima care mi-a căzut în mînă ... Ai prins-o?

— Atenție! ... Fără imprudențe! ... E gingașă, meștere ... Așa! Am prins-o ... Trimite-o pe cealaltă!

Funia urcă din nou. În timpul primei operații, Mrs. Gruff avusese timp s-o înfășoare pe Anna, care era, la rîndul ei, pregătită de drum. Dar în clipa cînd cei doi soți o instalau în hamac, se auzi un zgomot de pași în dreptul ușii. Chipul întunecat al moșierului Angus Mac-Farlane apăru în prag.

Îngrozită, Mrs. Gruff lăsă din mînă balotul și astfel capul Annei ieși afară din hamac, desfăcînd în cădere un colț al cearșafului care o acoperea. Părul ei lung, despletit se împrăștie pînă la podea.

Moșierul nu urcase scara ca urmare a vreunei bănuieli sau împins de curiozitate. Venise fără să se gîndească, deoarece, de obicei, aceasta era camera pe care o ocupa.

— Ieșiți afară! spuse el, intrînd. Vreau să rămîn singur.

În ciuda agitației care-o cuprinsese, Mrs. Gruff avusese prezența de spirit de a se interpune în grabă între el și Anna.

— Mai avem un balot de coborît, Înălțimea Voastră — spuse ea, etalînd cel mai amabil din zîmbete — și vă eliberăm odaia. Moșierul înaintă încet. Privirea lui fixă și posacă dovedea, de altfel, că nu vedea nimic din ceea ce se petrecea în jurul său. Dă-i drumul, nenorocitule, dă-i drumul! murmură Mrs. Gruff, întorcîndu-se pe jumătate spre soțul ei, care rămăsese împietrit.

— Chemați o trăsură — spuse moșierul, ale cărui gînduri păreau să se întoarcă la lucrurile pămîntești — vreau să mă duc în Cornhill, să-mi văd fetele.

[1] Om bun, tovarăș (n.t.).

— Ce plăcere o să le faceți domnișoarelor! îndrăzni să spună hangița, care, întorcîndu-se spre soțul ei, adăugă: Dă odată drumul scripetelui, mizerabile!

Dar hangiul, înmărmurit, nu se clintea din loc. Era, în mod cert, un scelerat ajuns în pragul disperării; el nu se ridica nici pe departe la înălțimea soției sale, iar prezența acelui părinte în apropierea celor două fiice sacrificate îl îngheța de groază și de teamă totodată.

Între timp, moșierul ajunsese în mijlocul odăii, iar Mrs. Gruff se afla între el și fiica lui atîrnată deasupra trapei deschise.

Hangița era o femeie cu cap. În fața crizei iminente care se anunța, își recăpătase tot sîngele rece. Analiză dintr-o privire situația, fără să mai țină seama de soțul ei, pe al cărui sprijin nu se mai putea bizui.

Camera era luminată de o singură lumînare aflată pe masă, a cărei flacără cădea de departe, cu putere, pe frumosul chip al Annei. Dacă ar mai fi făcut un singur pas, moșierul s-ar fi trezit față în față cu fiica sa.

Gruff era livid ca un mort. În momentul acela hotărîtor, hangița apucă brusc cordonul soneriei și trase cu toată puterea. Soneria zbîrnii. Printr-o mișcare firească, moșierul întoarse capul, să vadă de unde venea zgomotul; în timpul acesta, Mrs. Gruff făcu un salt și stinse lumînarea. O beznă desăvîrșită domni în cameră, dar un țipăt îngrozitor al moșierului dovedi că lumînarea, cu toată repeziciunea manevrei doamnei Gruff, luminase suficient. În clipa cînd dispărea ultima licărire, Angus apucase să distingă chipul fiicei sale. Totul se petrecuse în mai puțin de o secundă, dar el îl văzuse, palid, înconjurat de părul despletit și aplecat deasupra trapei deschise.

Simți în inimă o durere atît de ascuțită, încît i se muiară picioarele și era cît pe-aci să cadă pe spate. Pupilele i se dilatară, ca și cum s-ar fi străduit să mai vadă. Apoi, purtat pe panta obișnuită, care-i ducea aproape tot timpul ideile pe tărîmuri imaginare, se întrebă dacă ceea ce văzuse nu fusese decît o nălucire.

Ce semnificație avea viziunea aceea? Fără îndoială, anunța o primejdie îngrozitoare . . .

Făcu un pas, nu spre biata Anna, ci spre ușă pentru a alerga în Cornhill și a se interpune între fiicele sale și pericolul imaginar.

Buimăcită la început de țipătul moșierului care vestea zădărnicia stratagemei ei, Mrs. Gruff își recăpătă curajul, văzîndu-l că nu făcea nici o mișcare. Se întoarse înspre trapă, smulse funia din mîinile soțului ei și dădu drumul scripetelui. Anna căzu ca un balot în fundul bărcii.

— Mii de fulgere! mormăi Bob, care stătuse liniștit, bănuind că acolo sus se petrecea ceva neobișnuit. Ticălosul de Gruff o aruncă, de parcă ar fi un balot de bumbac...

— Cară-te! îi strigă hangița.

Trapa se închise zgomotos. Tocmai acest zgomot îl făcu pe Angus Mac-Farlane să tresară violent și-l readuse la realitate.

— Fata mea! strigă el, repezindu-se spre locul unde-o zărise pe Anna. Am văzut-o pe fiică-mea!

— Fiica dumneavoastră! repetă hangița, încercînd să rîdă în hohote. Ai auzit, meștere Gruff, domnul Mac-Farlane și-a văzut fata.

— Domnul Mac-Farlane a văzut-o pe fiica sa — îngăimă automat meșterul Gruff.

Mac-Farlane pipăia în întuneric, dar nu găsea nicăieri altceva decît scîndurile dușumelei.

— Lumină! continuă el, poruncitor. Să mi se aducă numaidecît o lumînare!

— Cu plăcere, Înălțimea Voastră, cu plăcere. Nu-i nevoie să vă supărați pentru atîta lucru.

Mrs. Gruff aprinse iarăși lumînarea, de la feștila care lumina scara. Moșierul aruncă în jurul său priviri neliniștite și-și apăsă fruntea cu amîndouă mîinile.

Mrs. Gruff începu să zîmbească și spuse cu blîndețe:

— Înălțimea Voastră a adormit în fața locului, jos: nu cumva ați visat urît?

— Am văzut-o! murmură Angus, deznădăjduit. Am văzut-o foarte bine... Era acolo... adormită... sau moartă! Se aplecă să arate locul. Un obiect de culoare albă îi atrase atenția și se repezi să-l ridice. Era o batistă de pînză purtînd inițialele C.M.F. brodate deasupra unei ramuri de tisă. Moșierul se ridică; ochii săi aruncau flăcări; scoase un geamăt surd. Și Clary! exclamă el, cu glas întristat. Amîndouă!... Amîndouă deodată!

Pe chipul moșierului se putea citi o amenințare atît de feroce, încît hangița o luă la goană tremurînd și închise ușa în urma ei, lăsîndu-și bărbatul în plata Domnului.

Angus înaintă încet spre el, îl luă de piept și-l trînti la pămînt.

— Îndurare! Îndurare! horcăi hangiul, pe jumătate mort de spaimă . . .

Angus, ai cărui dinți scrîșneau înfiorător, se opri de trei ori înainte de-a rosti aceste cuvinte:

— Sînt . . . sînt . . . moarte?

— Nu, Înălțimea Voastră, pe sănătatea mea! exclamă Gruff. Li s-a dat să bea opium, atîta tot.

Un oftat prelung țîșni din pieptul moșierului.

— Ascultă — spuse el — dacă minți, te ucid . . . Unde au fost duse?

— Pe Dumnezeul meu, că nu știu nimic! răspunse Gruff. Angus îl tîrî pînă la fereastra pe care o deschise. Vedeți barca aceea?

Bob întîrziase, deoarece voise să se asigure că marfa nu era vătămată; barca se afla la vreo două sute cincizeci de metri de țărm. Gruff o arătă moșierului cu degetul. Acesta se urcă pe prichiciul ferestrei și se aruncă în Tamisa.

CAPITOLUL IV

UN ABORDAJ

Meșterul Gruff se ridică încet, își scutură praful de pe haine și-și pipăi mîinile și picioarele zdrobite.

— Drace, slavă Domnului c-am scăpat numai cu atît — mormăi el. M-așteptam la mai rău.

Își puse coatele pe canatul ferestrei și încercă să străpungă bezna cu privirea pentru a vedea ce se va petrece între moșier și Bob Lantern.

Ceața se ridicase din pricina unui vînt dinspre sud-est, care gonea din calea lui norii albicioși de pe cer. Luna se arăta la intervale scurte și aproape egale pentru a se ascunde după cîteva secunde și a ieși iar la lumină, între doi nori.

Bob depășise ultimele ambarcațiuni ancorate și se afla acum în spațiul liber din mijlocul curentului. Dimpotrivă moșierul înota încă prin vălmășagul de bărci legate la țărm. Moșierul era un înotător viguros. Despica apa cu

mișcări regulate și cîștiga văzînd cu ochii teren asupra bărcii lui Bob, care, nebănuind nimic, nu se grăbea deloc.

„Îl ajunge, pe legea mea că-l ajunge! își spunea meșterul Gruff. El și apa se cunosc bine... l-am văzut... în vremurile bune... înotînd, timp de o oră, în Solway, alături de calul lui, care-și pierduse suflul... Ah, a pus-o de mămăligă Bob!... Dacă moșierul are cumva la el un pumnal, o să-l prindă cu cangea, ca pe-un somn... o să-l scarmene bine."

— Pe cine să scarmene, dobitocule? întrebă o voce ascuțită în spatele lui.

— Aici erai, draga mea?... bîigui hangiul, descumpănit.

— Da, meștere Gruff, aici eram... Nu-ți crapă obrazul de rușine? Ești mai fricos ca un iepure! Cînd mă gîndesc c-o biată femeie ca mine nu se poate bizui pe bărbatul ei, s-o apere!... Ai fost în stare să mă lași în ghearele furiosului ăla, meștere Gruff!

— Vai de mine, scumpa mea!... strigă hangiul.

— Taci din gură! Sau mai bine vorbește!... Bătrînul ăla smintit s-a aruncat în apă?

— S-a aruncat, Baby.

— Ca să se-nece?

Meșterul Gruff șovăi.

— S-ar putea întîmpla să se-nece, Baby — răspunse el în cele din urmă.

Mrs. Gruff îi aruncă o privire bănuitoare și aspră, făcîndu-l să se dea la o parte ca să-i ia locul la fereastră.

— Moșierul are toanele lui — mormăi ea — dar pun rămășag că, mai-nainte de a-i fi dat prin cap să se-nece, ar fi-nceput prin a-i sparge devla lui Gruff. Avea niște ochi de diavol adineauri și, pe legea mea, mai bine să-l știu în apă decît în casa noastră!... De unde a răsărit batista aia, făptură nevolnică!? Ia să vorbim nițel despre batistă! De ce-ai lăsat-o să cadă?

— Batista aia, Baby, ieșise din buzunarul micuței domnișoare...

— Ai să duci casa de rîpă, domnule! Ești un blestem pe capul meu, o pacoste!... Dacă moșierul n-ar fi văzut batista aia, am fi putut... adică eu aș fi putut să-l îmbrobodesc cum aș fi dorit... Nu visează el toată ziulica cu ochii deschiși?...

— Adevăru-i că, dragă Baby...

— Gura!... Batista aia putea să ne bage-n bucluc. Dar, slavă Domnului, Tamisa e-adîncă... Drace, m-ai mințit! Văd un om ieșind din umbră... Să nu minți, meștere Gruff, că-i vai de capul tău, omul ăla-i moșierul?

— Da — spuse hangiul, cu inima cît un purice.

— Moșierul! exclamă hangița, care se făcu albă ca varul de teamă și de furie. Barca aia care se tîrăște la cîțiva metri de el e barca lui Bob?

— Da — spuse iar hangiul.

— Și nu-l pui în gardă, nenorocitule? continuă Mrs. Gruff, ale cărei miini se înghieroșară de parcă ar fi vrut să sfîșie mutra soțului ei. Stai acolo ca un popîndău și nu faci nimic?... Semnalul, imediat semnalul!

Meșterul Gruff avu, pentru prima oară de mulți ani, veleitatea s-o-nfrunte. Șovăi, se îndreptă de șale și privi la nevastă-sa, încruntînd sprîncenele: dar își plecă numaidecît ochii. Lumina felinarului galben, care scotea în relief chipul livid al tigroaicei, dădea trăsăturilor ei o expresie de răutate atît de înspăimîntătoare, încît Gruff își simți trupul străbătut de fiori.

„Miine e-n stare să-mi toarne otravă în ciorbă! gîndi el. Nu te poți pune cu dracu."

— Ei, ce mai aștepți! continuă hangița, pe un ton poruncitor.

Meșterul Gruff se aplecă pe fereastră, stinse felinarul și-și duse mîinile la gură. În aceeași clipă se auzi un lătrat nemaipomenit ale cărui ecouri grave trebuie să fi străbătut desigur toată lățimea Tamisei. Meșterul Gruff își vîrî miinile la loc în buzunare și lătratul încetă.

— Foarte bine! strigă hangița într-un acces de bucurie respingătoare. Vino să te pup, borțos afurisit!... Nu găsești în toată Londra doi cîini care să latre ca tine... Acum meșterul Bob e pus în gardă și vai de capul bătrînului moșier!... Aș pune prinsoare că n-are să mai vină vreodată pentru a ne cere explicații în legătură cu cele petrecute astă-seară.

Mrs. Gruff tăcu și-i făcu loc soțului, lîngă ea, pe prichiciul ferestrei. Scena devenea interesantă: în momentul critic al unei drame și cel mai înrăit limbut încetează ostilitățile.

Moșierul și barca pe care o urmăreau se vedeau perfect. Luna strălucea în toată puterea ei. Fereastra hotelului *Regele George* era un fel de avanscenă de unde se putea

vedea, dacă nu auzi, totul. Angus Mac-Farlane continua să înoate cu o energie bine dozată, care dovedea că forțele sale erau departe de capăt. Nu se îndrepta direct spre barcă, ci tăia fluviul în linie dreaptă pentru a profita de avantajul curentului la momentul oportun.

Lătratul lui Gruff trecuse pe deasupra capului său, fără să-i trezească cîtuși de puțin interesul. Continuă să taie curentul, avînd totodată grijă să-și încetinească mișcările, astfel încît să nu fie zărit de prada sa.

Barca lui Bob părea pustie; mergea încet în derivă, ținîndu-se foarte aproape de malul stîng. Bob se culcase pe fundul bărcii, astfel încît să nu fie văzut. Drumul pe care-l avea de parcurs era scurt. Dar îl interesa mult mai mult s-ajungă cu bine, decît să-l parcurgă rapid. Le întinsese pe cele două surori în fundul bărcii și, din cînd în cînd, se uita să vadă dacă stăteau bine.

În clipa cînd răsunase lătratul, tocmai își scosese vesta ca s-o pună sub capul Annei. Sunetele acelea bine cunoscute avură asupra lui efectul unui șoc electric. Mai întîi, rămase nemișcat, apoi, ridicînd încet capul deasupra bordului bărcii, aruncă în jur priviri iscoditoare.

— Ce dracu o fi asta? murmură el. Nu mai sînt în stare să deslușesc o șalupă a poliției pe lună plină! . . . Ei, trebuie să fie un cîine de-adevăratelea care seamănă la glas cu ticălosul ăla de Gruff . . .

Liniștit oarecum în urma investigației pe care o făcuse, întoarse totuși ochii — prudența excesivă intră în firea oamenilor ce-și fac din josnicie o meserie — spre hanul *Regele George*. Felinarul galben încetase să strălucească. Bob păli. Deci nu lătrase un cîine. I se semnala o primejdie, o primejdie cu-atît mai de temut, cu cît nu-și putea da seama despre ce era vorba. Se ridică din nou și examină minuțios fiecare punct din preajma bărcii. Nu observă nimic suspect.

— Dracu să mă ia! mormăi el, nespus de îngrijorat. Marinarii cam trăncănesc despre un *olandez zburător*; cică ar fi o fantomă a corăbiilor care ciocnește o fregată fără să-i vezi scheletul sau catargele . . . Oare să-mi dea tîrcoale vreo fantomă sub înfățișarea unei șalupe de-a poliției? . . . Ar fi tare, o luptă navală la ora asta . . . Și totuși, să mor dacă văd măcar o coajă de nucă în apele mele . . .

Se opri, se aplecă cu capul înainte și-și ascuți privirea. Observase ceva, mișcîndu-se la vreo cîțiva metri în urma bărcii.

— Oh! Oh! exclamă el. Ce se vede acolo?... Pe legea mea că-i un om... un înotător îndrăzneț... Nu cumva jinduiește după marfa mea?

Bob părăsi mijlocul bărcii și se furișă încet la pupa. Trecînd pe lîngă Clary, lovi cu cotul brațul tinerei fete, care gemu ușor.

Bob trase o înjurătură.

— Ia te uită, altă dănănaie acum! mormăi el. Nu mi le-a adormit cum trebuie!... Dacă Temperance n-ar fi fost beată opt ore din douăsprezece, i-aș fi dat ei misiunea asta, deși nu-mi place s-o vîr în toate chestiile, sărmănica de ea!... Noroc că-i totdeauna criță!

— S-a mișcat! spuse Mrs. Gruff la fereastra *Regelui George*. Sînt sigură că l-am văzut mișcîndu-se în barcă... Ah! Ah! O să avem un spectacol grozav!

Mr. Gruff nu răspunse. Interesul ciudatei scene îl captivase.

Moșierul înota la aproximativ douăzeci și cinci de metri de barcă, de care se apropiase vizibil, cu fiecare din mișcările sale. Nu știa că fusese descoperit și nici nu-i putea distinge mișcările lui Bob, deoarece luna, strălucind deasupra podului Blackfriars, lăsa în umbră tot cîmpul vizual al lui Angus. Speranța de a-și surprinde dușmanul, precum și faptul că era conștient de iscusința lui de înotător îi dublau forțele. Înainta fără zgomot, scoțînd capul la suprafață doar ca să respire și luîndu-și toate măsurile să sară în barcă pe neașteptate.

Bob, care se găsea în umbră, vedea perfect porțiunea în care înota moșierul și avea posibilitatea să calculeze exact clipa cînd va ajunge în dreptul bărcii. Dar sclipirile apei tulburate de pieptul lui Angus îl împiedicau să-i deslușească trăsăturile. Era clar că omul îl urmărea. Dar de ce se ținea după el? În ce scop necunoscutul înotător își dădea atîta osteneală? Și nici nu putea fi vorba de vreo trădare din partea lui Gruff sau a neveste-si, de vreme ce avertismentul caritabil pornise de la fereastra hanului. De altfel, misteriosul adversar nu era, după toate probabilitățile, un om de-al poliției.

Atunci cine să fie?

Neputînd răspunde la această întrebare într-un mod satisfăcător sau măcar plauzibil, Bob se gîndi o clipă să pună mîna pe visle și să-i iasă în întîmpinare. Dar dacă omul îi era dușman, fără îndoială că avea să strige îndată

ce s-ar fi văzut descoperit; or, pe lîngă pericolul de-a atrage astfel atenția poliției fluviale, Bob avea lîngă el un pericol și mai greu de evitat.

Clary, care nu băuse decît o cantitate foarte mică de narcotic, începea să simtă efectul înviorăton al aerului proaspăt. Se mișca încet și scotea gemete slabe care vesteau o trezire apropiată. Cel mai mic șoc, cel mai mic zgomot puteau provoca o criză.

Bob își recăpătă calmul. Continua să fixeze cu ochii săi pătrunzători și larg deschiși inamicul necunoscut, hotărît să procedeze în funcție de împrejurări.

„În definitiv — își spuse el — poate că nu-i decît un hoț care-și închipuie că barca-i părăsită și vrea s-o cerceteze ... "

În clipa aceea, îl despărțeau cel mult șaisprezece metri de moșier. Acesta își luă un avînt mai puțin prudent calculat decît celelalte și capul îi apăru pe de-a-ntregul deasupra apei. Bob îl recunoscu.

— Ia te uită! murmură el, fără pic de emoție. Cine dracu s-ar fi așteptat la asta? ... Mai degrabă aș fi zis că-i polițist ... Trebuie să joc tare, căci tipul e țeapăn și dacă nu-i vin de hac de la prima lovitură, s-a zis cu marfa mea!

Își pipăi cămașa și puse mîna pe cuțit, dar nu-l scoase, ci se strecură pînă la vîsle și apucă una din ele.

— Tată — rosti cu glas slab Clary, fără a deschide ochii.

— E aici! mormăi Bob. S-ar zice că sîntem foarte aproape de el. Răbdare, micuța mea, o să-l primim așa cum se cuvine.

— Anna! bîigui apoi Clary, care se cufundă din nou în somnul ei.

Bob se duse la postul său de observație. Moșierul se afla la numai vreo cinci metri. După un minut, Bob se ridică deodată în picioare; vîsla descrise o curbă rapidă; moșierul dispăru sub apă și nu mai ieși la suprafață.

— Strașnică lovitură! strigă hangița, entuziasmată. Ai văzut, meștere Gruff? ... Tu n-ai fi fost în stare de-așa ceva! ...

— Angus Mac-Farlane era un om cumsecade, Boby — spuse trist hangiul. Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui.

— Crezi că lui Dumnezeu îi pasă de urările tale, meștere Gruff? ... Ah, ce lovitură frumoasă zău așa! Era și

timpul! ... Luna a și-nceput să se ascundă după un nor ... Dacă mai trecea un minut, n-am mai fi văzut nimic.

Bob puse liniștit vîsla la locul ei și-și frecă mulțumit mîinile, privind locul unde dispăruse moșierul. Nu se vedea nimic. Apa îi înghițise prada.

„Gata! își spuse Bob. Îmi pare bine că l-am lichidat cu vîsla și n-a trebuit să folosesc cuțitul ... Odinioară am mîncat din pîinea bătrînului Angus și i-am băut berea ... grozavă bere, pe legea mea! ... E-ntotdeauna trist cînd trebuie să scoți cuțitul în fața unui camarad".

În clipa cînd Bob își termina de formulat această cugetare, a cărei înaltă moralitate nu poate fi contestată, auzi un zgomot ușor la prova bărcii și se întoarse nepăsător. Dar această nepăsare nu ținu mult. Un horcăit surd ieși din pieptul lui Bob, care-și scoase cuțitul în grabă și se sculă în picioare. Văzuse o siluetă lungă și neagră ridicîndu-se la prova bărcii. O secundă după aceea, se trezi față-n față cu moșierul.

Fără îndoială, vîsla alunecase în mîna lui Bob, care, în loc să lovească cu partea tăioasă, lovise cu latul, iar moșierul, excelent înotător, ferindu-se, profitase de greșala lui Bob și încercase abordajul pe la prora.

Bob avea cuțitul la el; moșierul ținea în mînă un pumnal scoțian: amîndoi erau vînjoși, deci șansele lor păreau egale. Cum am spus, luna se strecurase sub un nor. Cei doi adversari rămaseră o secundă nemișcați, privindu-se cu atenție înainte de a lovi.

— Șterge-o! spuse în cele din urmă moșierul, cu un glas stăpînit. Pumnalul meu e mai lung decît cuțitul tău; dar fetele mele trăiesc; aud respirația Claryei ... Cară-te, ai fi putut să le ucizi: nu vreau să te omor.

Bob era ispitit să profite de această îngăduință. Elementul de prudență, sau mai bine spus de frică înnăscută care-i caracteriza, într-o mare măsură, ființa morală, fu puternic îndemnat spre această poartă deschisă care demonstra o clemență neașteptată. Dar la el frica dispărea în fața avariției, dominîndu-i, victorioasă, sufletul mocirlos; orice alt sentiment, orice altă pasiune pierea atunci cînd avariția îi era ațîțată. Bob se gîndea că cele două surori reprezentau un capital de trei sute de lire și hotărî să moară vitejește, ca un om cu sufletul curat.

— Nu știu să-not — spuse el, ironic.

— Pleacă! repetă moșierul, a cărui cumplită indignare făcea să-i tremure vocea.

— Stai puțin! exclamă Bob. Am putea cădea la-nvoială...

Chiar în clipa cînd rosti aceste cuvinte ce păreau să anunțe un sòi de capitulare, Bob se năpusti asupra moșierului cu agilitatea unui tigru și încercă să-i implînte cuțitul drept în inimă. Dar Angus era în gardă și evită lovitura. Urmă o încăierare scurtă, tăcută, teribilă. După un minut, Bob se clătina, rănit de o lovitură de pumnal la gît. Angus îl trînti și-i puse un genunchi pe piept. În cădere, Bob atinsese cu capul umărul Claryei, care, pe jumătate trează, se trezi.

Moșierul ridică brațul pentru a-i da o ultimă lovitură. În clipa aceea, luna, desprinzîndu-se din norul care-o acoperea, își aruncă razele asupra chipului lui Angus, lăsîndu-l în umbră pe cele al lui Bob Lantern.

— Tată! strigă Clary, socotindu-se la capătul unui coșmar.

Moșierul se întoarse fără voia lui. Profitînd de această mișcare, Bob Lantern se ridică dintr-un salt și, fără a mai pierde timp să-și caute cuțitul, care-i căzuse în timpul luptei, îl apucă pe moșier de gît și-l strînse plin de furie.

Clary își ascunse capul în mîini, scoțînd un strigăt de spaimă.

Angus horcăia înăbușit. Strîngîndu-l de gît cu degetele lui de oțel, Bob împinse capul lui Angus spre bordul bărcii și-l lovi de cîteva ori. Apoi îl apucă pe moșier de șale și-l ridică în sus. Trupul moșierului se clătină și căzu, ca un sac de pămînt, în Tamisa.

— De data asta nu se mai întoarce! mormăi Bob, apucînd vîslele pentru a se îndepărta de locul luptei. Să ne ocupăm acum de puicuțe.

CAPITOLUL V

BELGRAVE SQUARE

În spatele grădinilor palatului Buckingham, departe, foarte departe de cartierele acelea extrem de populate în care se îngrămădesc slujitorii famelici ai comerțului, se

întinde un scuar vast, în linii drepte, al cărui parc interior nu are forma rotundă sau ovală ce se întîlneşte în tot restul Londrei.

Clădirile din jurul acelui frumos covor de verdeață sînt adevărate palate. Dacă eşti numai pair al Angliei, nu prea ai cutezanța să te instalezi în cartier. Acolo îşi fixează domiciliul prinții străini care vizitează Londra şi, uneori, chiar capete încoronate.

Locul se numeşte Belgrave Square.

Dintre toate palatele, Don José Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, îl ocupa pe cel mai mare, cel mai strălucitor, cel mai minunat, situat în nordul scuarului, între piața şi strada cu acelaşi nume, în fața drumului care duce spre Pembroke Street. Luxul acestei locuințe aristocratice devenise proverbial; întrecea pînă şi cele mai somptuoase clădiri din West End; iar nobilimea engleză, atît de bogată, atît de vanitoasă, atît de pasionată de renumele pe care-l dă, în Regatul-Unit, exagerarea unui lux împins pînă la nebunie, îşi pleca fruntea în fața fastului babilonian etalat de un străin.

Rio Santo, al cărui gust artistic capricios nu se putea acomoda cu amenajările burgheze ale arhitecturii engleze, care n-are decît un singur proiect pentru orice edificiu, fie că-i vorba de-un coteț, palat sau capelă, îşi schimbase complet interiorul locuinței. Palatul avea scări largi de marmură, ca în Italia, şi nu scările acelea înguste, lustruite şi acoperite cu un covor subțire pe care lorzii l-au împrumutat parcă de la una din prăvăliile de pe Fleet Street. Ornamentația interioară imita stilul vast şi armonios pe care-l poți admira la Paris şi care pare necunoscut la noi.

Fireşte că Rio Santo, înzestrat cu gusturi alese şi pasiune pentru frumos, nu putea accepta moda engleză. Alcibiade, spune istoria, se transforma instantaneu şi se adapta într-o singură zi la moravurile fiecărei țări pe care o străbătea. Ceea ce nu-i spre lauda lui Alcibiade. Desigur, e mai bine să impui frumosul decît să accepți, din complezență, urîtul.

La parterul locuinței marchizului, trei saloane superbe, despărțite doar prin uşi duble care se închideau singure, dădeau în Belgrave Square. În spatele saloanelor, o serie de apartamente luxoase erau situate deasupra bucătăriilor

și grajdurilor, vaste construcții ce dădeau în Belgrave Street. La primul etaj se găseau apartamentele particulare ale marchizului. Se vorbea foarte vag despre eleganța lor feerică, dar nimeni nu putea furniza amănunte prea precise în privința lor.

În acest palat din Belgrave Square primea marchizul de Rio Santo elita societății engleze. Înalții funcționari de stat nu se simțeau umiliți vizitîndu-l și toată lumea știa că avea legături foarte strînse cu ambasadorii marilor puteri. Acest fapt contribuia, în mare măsură, la întreținerea părerii că prezența lui la Londra avea un scop politic. Dacă acest scop exista într-adevăr, era mascat cu multă grijă și îndemînare. Viața lui Rio Santo era atît de plină de acele lucruri pe care unii le socotesc frivole, iar alții le situează deasupra celor mai grave, încît se considera o imposibilitate ca marchizul să mai găsească timpul necesar unor preocupări serioase.

Lumea își imagina deci că Rio Santo avea probabil o misiune politică, dar și c-o neglija la extrem, ceea ce făcea ca piedestalul său să crească nespus în înălțime.

Era aproximativ opt seara. Nici o lumină nu strălucea în cele trei mari saloane ale lui Irish House (numele pe care Rio Santo îl dăduse, nu se știe de ce, palatului său). Ușa de la intrare, în pragul căreia se aflau de obicei doi groomi înalți, în livrea, era închisă. Stăpînul nu se afla acasă. Într-unul din apartamentele situate în spate, luminat blînd de o lampă acoperită cu un glob de sticlă mată, un tînăr ședea tolănit pe catifeaua albastră a unui divan și se juca cu părul mătăsos al unui minunat cîine de rasă. În mijlocul camerei se afla, în picioare, Tyrrel Orbul.

— Ce părere ai despre Lovely, Sir Edmund? întrebă deodată tînărul.

Lovely era numele cîinelui de rasă.

— Consider impertinentă întrebarea, signor Angelo Bembo — răspunse orbul — nu cunoști infirmitatea mea?

— Ai dreptate, Sir Edmund, ai dreptate — murmură Bembo, al cărui chip frumos și nepăsător exprima o nuanță de batjocură — infirmitatea dumitale e bine cunoscută. Reprezintă cea mai frumoasă pană a aripii dumitale și sînt sigur că n-ai schimba-o nici pentru o mie de lire sterline.

— Într-adevăr — spuse sec Tyrrel.

— Adevărat?... De fapt, te-ai putea face și surd... poate să fie nevoie... Jos Lovely!... Zău dacă fata aceea, pe care ai dezgropat-o nu știu de unde, nu-i cea mai frumoasă făptură din lume, Sir Edmund.

— Găsești, signor?

— Da, pe Dumnezeul meu! Sir Edmund... Nu te-ncrunta... n-am nici o pretenție la ea... chiar de-ar fi fost și mai frumoasă... ceea ce-i greu de imaginat! Din moment ce are o legătură cu dumneata, pentru mine a devenit la fel de venerabilă ca o centenară... Vă stimez mult pe toți cîți sînteți, dar nu vă iubesc.

— Asta-i o mare nenorocire pentru noi, signor.

— Nu vă iubesc — continuă cavalerul Bembo — și dacă n-ar fi fost Don José, pentru care m-aș lăsa ucis de-o mie de ori, de mult aș fi trimis la dracu organizația voastră!

— Ar fi pentru noi o mare pierdere, signor — spuse iar Tyrrel, cu răceală.

— Mare sau mică, ăsta-i adevărul... Există printre voi o duzină de mutre care-mi calcă pe nervi... în primul rînd, a dumitale, Sir Edmund... Nu te supăra, te rog... Pe urmă, doctorul Moore, care are aerul unui vampir, pe-onoarea mea!... Apoi, mutra fanfaronului ăluia de maior Borougham... un adevărat englez, ăsta! În sfîrșit, ca să nu lungesc prea mult lista, cea a pretinsului doctor Muller, căruia tare aș vrea să-i văd diploma!...

— N-ai decît să i-o ceri, signor; se spune că-i în stare să despice în două un glonț de revolver, și încă de la douăzeci de pași, pe lama unui brici.

— Ca să revenim la subiect, nici eu nu valorez poate mai mult ca voi, și tocmai ăsta-i lucrul cel mai îngrozitor!... Dar cel puțin îmi petrec timpul distrîndu-mă, și-apoi, nu sînt un om care...

— Signor — îl întrerupse Tyrrel — puteam să gîndesc astfel, dar nu să-mi și exprim părerea.

— Răzbună-te, Sir Edmund; ți-am oferit un subiect gras... Ca să-mi continui ideea, eu sînt un biet sclav; m-am dăruit fără rezerve...

— Știam că te-ai *vîndut*, signor.

Angelo se ridică brusc și-l dădu la o parte pe Lovely cu piciorul.

— M-am dăruit, domnule, m-am dăruit! strigă el. Eu sînt un gentilom, m-auzi? Şi dacă mi-am pus voinţa în serviciul unei voinţe mai puternice, n-am făcut-o pentru bani...

— S-ar putea ca zvonul public să se-nşele, signor — replică Tyrrel, cu o ironie muşcătoare.

— Zvonul public ai zis?... Aha! Mă socotiţi după chipul şi asemănarea voastră!... Credeţi că vă semăn. Dar voi nu vedeţi în Don José, prietenul, stăpînul meu — o mărturisesc cu orgoliu — voi nu vedeţi în el decît faţeta pe care v-o înfăţişează vouă, unelte ticăloase ale uriaşelor sale planuri... Dacă aţi şti...

— Ce să ştim? întrebă Tyrrel, apropiindu-se cu un aer lacom.

Angelo îşi muşcă buza pînă la sînge.

— Jos, Lovely! mormăi el roşind. Ce naiba, domnule Tyrrel, sau Sir Edmund, nu te mai uita aşa la mine; tot n-ai să vezi nimic de vreme ce eşti orb!... Ce vrei să afli?... Dacă nu m-ai fi întrerupt, lucru pentru care-ţi mulţumesc, era să spun o prostie.

— Marchizul are deci planuri pe care noi nu le cunoaştem? întrebă încet orbul.

— Am spus eu aşa ceva?... S-ar putea... Un singur lucru e cert: aceste planuri îmi sînt la fel de necunoscute ca şi vouă... Don José ţine la mine, dar, slavă Domnului, nu sînt confidentul lui, căci sînt cam limbut din fire... Tot ceea ce ştiu e că are un suflet mare, o inteligenţă vie şi o voinţă neînduplecată... Îmbinarea acestor trei lucruri se numeşte geniu, Sir Edmund, şi cînd ai geniu, nu te mărgineşti să pescuieşti în ape tulburi, ca dumneata, care, trebuie s-o recunosc, pui uneori mîna pe nişte peştişori drăguţi... Spune-mi, te rog, cum o cheamă pe fata aceea frumoasă?

— Susannah, signor.

— Şi ce-ai de gînd să faci cu ea?

— E şi asta o-ntrebare!

Orbul începu să străbată din nou camera în lung şi în lat, părînd că meditează. Cavalerul Angelo Bembo îl urmărea cu o privire înciudată şi tristă.

„Ce nevoie aveam să stau de vorbă cu omul acesta! îşi spuse el, recăpătîndu-şi în cele din urmă buna dispoziţie. Un cuvînt în plus şi-aş fi trădat un secret ce nu-mi aparţine... un secret ce nu mi-a fost încredinţat, pe care l-am

descoperit întîmplător și pe care sărmana mea minte este prea strîmtă ca să-l cuprindă! ... Poate c-am și vorbit prea mult."

Angelo părea să aibă vreo douăzeci și doi de ani. Era unul din acei tineri frumoși, cu profil grec, pe care pictorii Italiei îi căutau odinioară dincolo de mări, în insulele mediteraneene, pentru a-i zugrăvi pe pînze, cu nume de zei sau eroi mitologici. În ochii săi mari, negri pătrunzători și blînzi totodată, sălășluiau laolaltă o inteligență vie și un avînt plin de cutezanță; dar ansamblul trăsăturilor sale, cu toată perfecțiunea armoniei, lăsa să se observe un fel de sensibilitate feminină excesivă și o slăbiciune capricioasă, amestecată cu nepăsarea copilărească. Angelo putea fi un fermecăton partener de bal, un aprig adversar în cîmpul de luptă, dar în împrejurări în care trebuia să dovedească tărie de caracter, prudență și răbdare bărbătească, Angelo era handicapat.

Se născuse în Malta, unde părinții săi, de origine venețiană, avuseseră odinioară o situație nespus de înfloritoare. Cucerirea insulei de către englezi îi ruinase familia, a cărei decădere începuse odată cu campania generalului Bonaparte pentru cucerirea Egiptului. Familia Bembo a fost obligată să părăsească Malta în urma jignirilor aduse de agenții colonizării engleze, iar Angelo, rămas orfan la vîrsta adolescenței, se trezi azvîrlit în vîrtejul vieții, fără avere și fără nici un sprijin. Începu să cutreiere Europa, avîntîndu-se, cu ochii închiși, în viața întîmplătoare a aventurierului. La Paris, Angelo îl întîlni pe marchizul de Rio Santo.

La Paris, ca și la Londra, Rio Santo avea nenumărate legături misterioase ale căror ramificații diverse se întindeau cu mult peste frontierele Franței. Ar fi prematur să dăm acum cititorului cheia uriașelor lui planuri puse la cale de-atîta vreme. Prea multe evenimente bizare ne despart încă de peripețiile finale pentru a ne fi îngăduit să riscăm de pe acum o indiscreție cît de neînsemnată.

Tînărul italian fu prezentat lui Rio Santo, care-i arătă un interes aproape subit, după ce ascultă odiseea persecuțiilor îndurate de familia sa din partea Angliei. Angelo ră-

mase de-atunci în preajma marchizului, și cînd acesta plecă la Londra, îl însoți. Acolo se despărțiră de ochii lumii. Angelo își reluă calitatea de tînăr gentilom italian, precum și poziția de independență. Rolul lui era să îngroașe numărul admiratorilor dezinteresați ai lui Rio Santo și să contribuie astfel la creșterea prestigiului acestuia. L-am văzut în exercițiul funcțiunii la balul de la Trevor House. Dar putea să intre oricînd în palatul din Belgrave Square. Rio Santo ținea într-adevăr la el, iar Angelo răspundea acestei prietenii printr-un devotament fără margini.

Tyrrel continua să se plimbe. Angelo își recăpătase seninătatea și zîmbea, gîndindu-se probabil la dragoste, în timp ce degetele lui subțiri, lungi și albe se jucau cu părul mătăsos al lui Lovely.

Deodată cîinele se așeză în patru labe și scoase un lătrat de mulțumire. Apoi sări spre una din ușile apartamentului care se deschise numaidecît. Rio Santo intră în odaie, urmat de doctorul Moore. Era palid și părea foarte obosit. Avea cearcăne mari în jurul ochilor săi stinși.

— Liniștește-te, Lovely, liniștește-te! spuse el, dînd la o parte cîinele, care, neobișnuit să fie tratat cu indiferență, se refugie, trist, la picioarele divanului. Bună seara, Ange! Îi strînse mîna și-i șopti: Du-te și ia banii din trăsură; sînt zece mii de lire sterline . . . Provin de la casa din Cornhill . . . Îi pui în seif. Angelo salută și ieși. Ce s-a întîmplat, Sir Edmund? întrebă apoi marchizul. Doctore, te rog să mă ierți; vă rog să luați loc: sînt al dumneavoastră.

— Aș vrea să știu — răspunse orbul — dacă planul meu a avut succes.

— Ești un om abil, Sir Edmund — replică glacial Rio Santo. Totul a ieșit bine și ai cîștigat astăzi o sută de guinee pe care trezorierul meu ți-o ține la dispoziție.

— Milord! . . . începu orbul, făcînd o plecăciune.

— Asta-i tot? îl întrerupse marchizul.

— Nu, nu-i tot, milord. Am ținut să vă vorbesc despre tînăra aceea, Susannah.

— Susannah! îl întrerupse din nou marchizul, dar de data aceasta cu blîndețe, ca și cum numele rostit i-ar fi mîngîiat plăcut auzul.

Orbul nu reuşi să-şi reţină un surîs, dar, curînd, îl alungă, simţind privirea plictisită pe care i-o arunca Rio Santo.

— Vorbeşte! porunci acesta din urmă, tolănindu-se pe divan.

Tyrrel rămase în picioare şi continuă:

— Fata aceea tînără, milord, nespus de frumoasă, după cum aţi putut constata, este foarte potrivită pentru rolul ce i se va încredinţa. Dar e-ndrăgostită şi mă tem...

— De cine? îl întrerupse brusc marchizul.

— De smintitul acela de Brian de Lancester — răspunse Tyrrel.

— Brian!... E unul din oamenii noştri — murmură marchizul, prea încet ca Tyrrel să-l poată auzi, în ciuda dorinţei nestăvilite a acestuia. Şi cu toate păcatele pe care aristocraţii le lasă moştenire copiilor lor, el şi-a păstrat sufletul curat... — apoi rosti cu glas mai tare: Îmi pare bine că-l iubeşte pe Brian de Lancester, Sir Edmund.

— Serios, milord?! zise orbul. În cazul acesta, nu poate decît să-mi pară bine şi mie. Dar e-o fată cam ciudată...

— O fată adorabilă! spuse Rio Santo, cu un aer melancolic.

— Adorabilă, desigur, milord, de vreme ce Senioria Voastră o găseşte astfel, dar nu seamănă deloc cu celelalte femei. Teama n-are nici o putere asupra ei şi mi-e frică de indiscreţii...

— Îl iubeşte mult, Sir Edmund?...

— Cu pasiune şi înfocare, milord... Aş spune că nutreşte pentru el o dragoste sublimă, dacă n-aş dispreţui cuvintele mari, pe care poeţii le-au făcut ridicole:

— Eşti prea aspru, Sir Edmund, iar Brian e-un om fericit! Orbul îşi stăpîni un zîmbet, iar Rio Santo continuă, după cîteva clipe de tăcere: Se-apropie momentul, Sir Edmund, cînd toţi cei ce m-au slujit vor fi răsplătiţi peste aşteptările lor... Fii cu ochii pe Susannah, căci, e-adevărat, orice indiscreţie ar putea, dacă nu să anihileze, cel puţin să întîrzie succesul, dar nu o despărţi de Brian... Fata a ştiut să-mi stîrnească interesul, Sir Edmund, nu uita acest lucru şi procedează în consecinţă.

Tăcu. Orbul făcu o plecăciune adîncă şi ieşi. Rio Santo rămase singur cu doctorul Moore.

CAPITOLUL VI

DIPLOMAȚIE

După plecarea orbului, marchizul rămase o clipă pe gînduri. Chipul lui frumos, chinuit de oboseală, căpătase o expresie înduioșată. Murmură de două trei ori numele Susannah, ca și cum acesta ar fi trezit în sufletul lui o rezonanță plăcută.

— Are ochii ei — murmură în cele din urmă — dar mai aprigi; are fruntea ei, dar mai lată; are frumusețea ei, dar mai trufașă și mai puternică... Aș vrea s-o fac fericită, întru amintirea fericirii mele trecute...

Îl chemă, printr-un gest, pe doctorul Moore, care stătuse deoparte în timpul convorbirii lui cu Tyrrel. Doctorul se apropie și rămase, la rîndul lui, în picioare lîngă divan.

— Cum ți s-a părut bolnava noastră? se interesă marchizul.

— Situația-i proastă, milord, foarte proastă! răspunse doctorul Moore, clătinînd, cu un aer grav, din cap. Natura strict morală a suferinței ei face tratamentul dificil, ca să nu spun imposibil... Ar exista un singur leac...

— Care?

— Fericirea!

Rio Santo făcu un gest care-i trăda nerăbdarea. O umbră de tristețe i se așternu pe frunte.

— Nu crezi deci c-aș putea-o face fericită? murmură el.

— Nu despre asta-i vorba, milord, dacă mi-e îngăduit s-o spun. Dumneavoastră cunoașteți mai bine decît oricine starea de tulburare morală în care trăiește de multă vreme Miss Mary Trevor... În clipa de față, nimeni nu poate ști ce ne rezervă viitorul, acuma îl iubește pe tînărul Frank Perceval; îl iubește la nebunie, milord... obsesia impusă firii ei slabe i-a tulburat judecata și i-a ascuns propriile-i sentimente, dar, printr-o reacție explicabilă din punct de vedere psihologic...

— Intră în subiect, te rog! spuse nerăbdător Rio Santo.

— Printr-o reacție explicabilă — continuă încet doc-

torul — inima ei se revoltă, iar Frank Perceval este cel care, în sfîrșit, culege roadele atîtor suferințe.

— Crezi, într-adevăr?

— Sînt absolut convins, milord. După cele ce s-au petrecut azi, căsătoria dumneavoastră cu Miss Mary este un lucru sigur, stabilit... Dar chiar în clipa aceasta, cînd vă vorbesc, Miss Mary se gîndește la Frank; zdrobită de emoții pe care temperamentul ei vlăguit nu le poate îndura, Miss Mary se chinuie acum în pragul morții...

— În pragul morții! exclamă Rio Santo, făcîndu-se alb ca varul.

— Da, milord... adică e posibil să fi exagerat. Miss Trevor o mai poate duce așa cîteva luni...

— Ce fatalitate! murmură Rio Santo, cu mînie și durere. De ce oare a trebuit s-o întîlnesc?

— Cum spuneam — continuă doctorul, al cărui chip își păstra aerul nepăsător — Miss Mary trăiește cu gîndul la tînărul Perceval. Dragostea pentru el o ține în viață și, în același timp, o ucide... Ah, milord, e-un caz dificil, dar extrem de interesant.

Rio Santo nu mai auzea ce-i spune. Sprîncenele sale se încruntară sub povara unei neliniști mute și amare.

— Trebuie! spuse el, în cele din urmă. Această căsătorie este o necesitate.

— Fără îndoială, milord, fără îndoială... dar acestea sînt mijloacele pe care stadiul actual al științei ni le poate pune la dispoziție... Aparent, boala Lady-ei Mary este o afecțiune nervoasă care progresează cu repeziciune spre limitele ei extreme. Am tratat-o în consecință: din păcate însă, îngrijirile mele n-au fost încununate de succes... Era și de așteptat. Maladia ei nu poate fi învinsă cu ajutorul sedativelor...

— Bine, bine, și nu mai e nici o speranță?

— Dați-mi voie, milord; dacă Senioria Voastră are timp să mă asculte pînă la capăt, voi răspunde implicit întrebării sale... Dar mai întîi trebuie să vă aduc la cunoștință că alaltăieri am încercat o soluție care ar fi putut da rezultate excelente.

— Ce soluție?

— Am încercat să-l otrăvesc pe Frank Perceval — răspunse doctorul, cu un sînge rece de necrezut.

Rio Santo sări de pe divan. Fruntea lui palidă se înroși brusc.

— Ai încercat... — începu el, pe un ton violent.

— Să-l otrăvesc pe Frank Perceval, milord — completă Moore, fără să se emoţioneze.

Rio Santo se ridicase. Privirea lui exprima indignare, apoi se fixă, greoaie şi aspră, pe chipul doctorului. O clipă, acesta rezistă curajos privirii marchizului, dar ochii lui Rio Santo aveau ceva fascinant, irezistibil. Moore încruntă sprîncenele, bolborosi cîteva cuvinte şi, în cele din urmă, îşi plecă privirea.

— Ţi-am dat, domnule, o misiune de încredere — spuse Rio Santo, pe un ton de stăpîn — te-am însărcinat să-l salvezi pe Frank Perceval, căruia i-am cruţat viaţa, o ştii prea bine, deliberat... Iar dumneata, în loc să-l salvezi, ai vrut să-l asasinezi, fără să te gîndeşti că un asemenea act, lăsînd deoparte caracterul lui infam, de neiertat, ar fi putut arunca asupra mea bănuieli odioase... Ţi-ai permis un lucru, domnule, pentru care, dacă aş vrea, te-aş face să te căieşti amarnic...

— Ştiam că este rivalul dumneavoastră, milord, şi voiam...

— Oamenii care mă slujesc, domnule, renunţă la voinţa lor...

— Vai, milord! insistă doctorul, cu un gest de nerăbdare. Ştim cu toţii că sînteţi puternic; dar interesele organizaţiei cer în mod imperios această căsătorie, iar eu sînt un lord al nopţii ca şi Senioria Voastră.

— Ca mine?! repetă marchizul cu un suprem dispreţ.

— Iertaţi-mă, milord... ca dumneavoastră. Ştiţi prea bine, milord — continuă el, dînd brusc vocii o expresie de umilinţă — avem o încredere nemărginită în dumneavoastră. Statutul nostru nu vă leagă cu nimic; aveţi numai drepturi şi nici o obligaţie. Chiar dacă e-o cutezanţă din parte-mi, să mă socotesc egalul dumneavoastră, sînt nevoit să vă comunic părerea mea, cum că această căsătorie vă scapă printre degete... Şi nu cunosc în toată Londra alt pair al Angliei fără moştenitori de sex masculin şi cu o singură fiică.

Marchizul nu-i răspunse imediat. Se mai învîrti puţin prin cameră şi apoi se instală în faţa lui Moore.

— Dacă ai fi izbutit să-l otrăveşti pe Perceval — spuse el — îţi jur pe onoarea mea că te-aş fi spînzurat. Moore tresări atît de puternic, încît era evident pentru oricine că ameninţarea nu constituia o simplă lăudăroşe-

nie. Rio Santo se trînti pe divan. Dar n-ai izbutit — continuă el — așa că te grațiez. În clipa aceea, pendula bătu orele opt. Marchizul urmă: Nu mai am decît cinci minute pentru dumneata, domnule, și nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

Moore ezită o clipă. În cercul lui, era și el un om mîndru și puternic. Acest rol de vasalitate pasivă care-i era impus fără menajamente îi zgîndărea orgoliul, dar probabil că o legătură strînsă și puternică îl reținea, căci se înclină și răspunse:

— Ne mai rămîne o singură soluție, milord. Trebuie să recunosc că e precară și, de altfel, cine știe dacă nu va ridica una din acele obiecții generoase care pot să ne uimească uneori, dar pe care nu avem dreptul să le combatem, după cît se pare.

— Explică-te și grăbește-te! spuse Rio Santo.

— Orice boală își are antidotul, milord; natura e complexă: doar știința este insuficientă și limitată... Trebuie să experimentăm. Or, a experimenta pe Miss Trevor...

— Ia seama! exclamă cu înflăcărare marchizul.

— Îmi pare bine că mi-ați devansat gîndul, milord: nu ne mai rămîne decît să experimentăm pe altcineva. Dar un cadavru tăiat în bucăți n-ar putea să-mi lumineze ignoranța. Trebuie să pun întrebări vieții; trebuie să provoc în chip artificial niște fenomene asemănătoare cu cele care constituie simptomele bolii domnișoarei Mary, folosindu-mă de o tînără de vîrsta ei...

— Dar e-ngrozitor! spuse marchizul, cu dezgust.

— Da, milord... odată provocate aceste simptome, trebuie să lupt împotriva lor, tatonînd, încercînd, orbecăind în întuneric...

— Dar asta poate însemna o crimă!

— Da, milord: există posibilitatea — zece contra una — că tînăra despre care vă vorbesc să piară.

— În chinuri groaznice! După un lung supliciu!

— Da, milord.

— Dar alt mijloc nu poți găsi, domnule? întrebă Rio Santo, agitat.

— Dacă Senioria Voastră dorește, voi mai încerca; dar timpul ne zorește și fiecare oră de întîrziere agravează starea domnișoarei Trevor.

Rio Santo își trecu mîna peste fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Senioria Voastră n-a avut pentru mine decît cinci minute — spuse Dr. Moore — cele cinci minute s-au scurs.

— Salvează-o pe Mary! rosti Rio Santo, cu o voce abia inteligibilă. Doctorul se îndreptă spre ușă. Ascultă-mă! continuă marchizul. O faci pentru bani?

— Ne aflăm la Londra — răspunse Moore, cu o jumătate de zîmbet — iar eu sînt englez: întrebarea-i inutilă, milord.

— Ah, oraș blestemat! murmură Rio Santo. Ei bine, domnule, dacă vrei să cîștigi ... să cîștigi mult ... să cîștigi o avere, salvează-o pe Mary, cruțînd viața acestei fete.

Doctorul îl privi pe Rio Santo, de parcă nu l-ar fi văzut niciodată pînă atunci.

— Am să-ncerc, milord — făgădui el. Trecînd pragul, adăugă printre dinți: Oare pot conviețui în același suflet îngerul și diavolul? Acest om a făcut mai mult rău decît noi ... iar adineauri l-am văzut lăcrimînd numai la gîndul suferințelor unei tinere pe care nici n-o cunoaște ...

Rio Santo trase cordonul de mătase al soneriei. Un servitor ridică o perdea ce se afla de cealaltă parte a ușii prin care ieșise doctorul Moore.

— Mă așteaptă cineva, Toby? întrebă Rio Santo.

— Un gentleman înveșmîntat într-o manta, milord ... A intrat singur pe ușa din spate ...

— Poftește-l! Perdeaua se ridică brusc și un bărbat înalt, al cărui chip era în mare parte ascuns de blana unei mantale largi, intră în cameră cu un pas apăsat, făcînd să răsune pe covor pintenii cizmelor sale moi, bine lustruite. Cum se mai simte cu sănătatea, Luminăția Voastră? întrebă Rio Santo, schițînd un salut de curtean.

— Bine, bine, milord — răspunse noul venit, scoțîndu-și mantaua și descoperindu-și astfel fața-i osoasă, cu pomeții foarte proeminenți, cu fălci puternice și cu fruntea vîrîtă pînă la sprîncene într-o claie deasă de păr.

Luminăția Sa era un tătar. Un prinț tătar, Dmitri Nikolai Pavlovici, prințul Tolstoi, ambasadorul țarului Nicolae pe lîngă Maiestatea Sa Britanică Wiliam IV. Dmitri Tolstoi se pricepuse să ocupe la Londra o poziție de prim ordin, deținînd, ca să spunem așa, președinția efectivă a corpului diplomatic. Se trînti ușor pe divan, lîngă Rio Santo.

— Mărchize — spuse el — povestea tărăgănează prea mult și stăpînul meu, împăratul, a cam început să-și piardă răbdarea.

— Îmi pare foarte rău, milord — răspunse blajin Rio Santo.

Prințul își stăpîni un gest de nerăbdare.

— S-ar părea că privești într-un mod filozofic nemulțumirea țarului — spuse el.

— Îmi pare foarte rău — repetă Rio Santo. Nu pot spune nimic mai mult și obișnuiesc să privesc astfel toate evenimentele nefericite pe care n-am posibilitatea să le evit.

— Foarte bine, marchize, foarte bine! Cu alte cuvinte: o știre dezastruoasă, o lovitură cumplită...

— Exagerați, milord! Un lucru supărător și nimic mai mult.

Diplomatul își încruntă sprîncenele stufoase.

— Pe sfîntul Nicolaie, domnule! exclamă el. Dumitale ți-e ușor să vorbești astfel! ... Cînd Majestatea Sa Imperială se-nfurie pe unul din agenții săi, domnule, agentul acela trebuie să tremure și să se umilească...

— Eu nu știu să tremur, milord — îl opri Rio Santo, fără să ridice tonul — și sînt prea puțin orgolios ca să am prilejul de-a mă umili vreodată... Permiteți-mi, de altfel, să rectific o expresie care, fără îndoială, v-a scăpat: m-ați inclus printre agenții Majestății Sale Imperiale...

— Și, mă rog, ce ești dumneata, milord?

— Prințe, ar trebui să depăn o poveste prea lungă pentru a răspunde acestei întrebări; or, nici eu n-am răgazul s-o istorisesc, nici dumneavoastră s-o ascultați. Mă voi mărgini deci să vă spun ceea ce nu sînt: nu sînt agentul stăpînului dumneavoastră, milord.

Diplomatul lovi covorul cu pintenul.

— La naiba! continuă el, fără să-și mai ascundă mînia. Iată o îndrăzneală ciudată la care nu mă așteptam! După ce ți-am pus la dispoziție sume enorme...

— Pentru care mulțumesc Luminăției Voastre, sincer și din toată inima. Ele mi-au slujit foarte bine țelurile.

— După ce m-am lăsat tras pe sfoară cu făgăduieli mincinoase...

— Nici un cuvînt mai mult, milord! replică Rio Santo, pe-un ton sec și cu o privire mîndră, în fața căreia orgolioasa mînie a diplomatului se stinse ca prin minune. Rog

să fiu iertat, milord, că v-am întrerupt — continuă numaidecît Rio Santo, pe tonul său obișnuit. Erați pe punctul de a rosti cuvinte care necesită o ripostă severă, iar eu nu-mi pot permite să pierd colaborarea Majestății Sale Imperiale... Vă rog să mă înțelegeți bine, milord, și să nu distrugeți un pact care ne este reciproc avantajos.

— Admirabil! murmură Tolstoi. După cît se pare, vom trata pe picior de egalitate, de la națiune la națiune: adică, dumneata, domnule marchiz, pentru Senioria Voastră, iar eu, pentru stăpînul meu, împăratul... Minunat!

— Cel puțin e-adevărat, milord! răspunse calm Rio Santo.

Diplomatul încercă din nou să se certe cu covorul.

— Cu-atît mai adevărat — continuă marchizul — cu cît instrucțiunile dumneavoastră, milord, cuprind un paragraf special care mă privește.

— De unde știi?...

— Dați-mi voie... Sumele de care faceți atîta caz nu completează adunate, suma pe care ați fost însărcinat de Majestatea Sa Imperială să mi-o înmînați...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că sînteți debitorul meu cu aproximativ trei sute de mii de ruble, milord. Prințul deschide gura și îl privi pe Rio Santo, înmărmurit. Între trei sute și trei sute cincizeci de mii — încheie liniștit Rio Santo. Am borderourile în casa mea de bani... Sînt convins că Luminăția Sa va avea bunul-gust de a nu pune la îndoială calculul meu.

— Nu... nu, pe cuvîntul meu! spuse prințul, agitat. Într-adevăr, Majestatea Sa m-a însărcinat... De necrezut! Fii convins că n-aveam de gînd... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai un ambasador la St. Petersburg?

Rio Santo se înclină grațios, în semn de încuviințare.

— După cum vedeți, milord, tratăm de la națiune la națiune; adică, Luminăția Voastră cu mine; trimisul meu cu stăpînul dumneavoastră.

— E ceva diabolic aici... — murmură diplomatul. Oricum, domnule marchiz — adăugă el, cu o oarecare curtoazie — îți datorez scuze... Știam că țarul stimează înaltele dumitale merite, dar habar n-aveam că...

— Să lăsăm asta, milord.

— Cît despre cele trei sute de mii de ruble...

— Să le lăsăm și pe ele... Doresc ca Luminăția Voas-

tră să știe, spre a se lămuri o dată pentru totdeauna asupra mea, că aurul Rusiei nu constituie decît o parte destul de neînsemnată a resurselor mele... Iar dacă veți avea nevoie, milord, pentru stăpînul dumneavoastră, de vreun avans... două sau trei milioane de franci... sau de două ori pe atîta... sau chiar mai mult, v-aș ruga să țineți seama de faptul că vă stau oricînd la dispoziție.

Rio Santo rosti toate acestea pe un ton simplu și serios care nu îngăduia nici măcar umbra unei îndoieli asupra sincerității afirmațiilor sale. Copleșit de această ofertă regească, prințul părăsi atitudinea prea semeață pe care o luase pe divan și-și ascunse picioarele, să nu i se mai vadă pintenii.

CAPITOLUL VII

POLITICA

Prințul Dmitri Tolstoi păstră timp de cîteva secunde o tăcere stingheritoare. Se uita la Rio Santo pe furiș, ca și cum ar fi vrut să ghicească dintr-o dată secretul acestui om care, dezvăluind o mică parte a misterului ce-l înconjura, i se înfățișa într-o lumină stranie.

— Îmi este-ngăduit să adresez o întrebare Senioriei Voastre? vorbi el, în cele din urmă.

— De obicei — răspunse Rio Santo, surîzînd — Luminăția Voastră mă chestionează fără să se întrebe dacă-mi face plăcere sau nu... Vă rog, milord, poftiți!

Tolstoi se înroși și ochii săi mici se plecară odată cu linia groasă a sprîncenelor.

— Este un reproș — spuse el — și de fapt nu știu dacă trebuie să-mi permit...

— Vă rog, milord, nu vă sfiiți.

Prințul șovăi încă o clipă, apoi continuă:

— Îl cunoașteți personal pe țar, domnule marchiz?

— Da, milord.

— Ah! exclamă Tolstoi, acoperindu-și atitudinea cu un nou veșmînt de rezervă curtenitoare.

— Nikolai Pavlovici — preciză Rio Santo — mi-a făcut cinstea de a-mi asculta unele planuri care, pe vremea aceea, nu erau, în mintea mea, decît niște vagi proiecte...

Stăteam de vorbă cu el, seara, după recepţia de la curte, şi foarte adesea zorii zilei puneau capăt discuţiilor noastre.

— Adevărat, domnule marchiz?! spuse prinţul, devenind din ce în ce mai mic pe divan.

— Da, de foarte multe ori — continuă Rio Santo, care părea transportat de amintirile sale. Odată, după o lungă conversaţie cînd i-am explicat cu entuziasm crezul meu politic, Majestatea Sa a binevoit să-mi strîngă mîna şi mi-a agăţat pe piept crucea pe care o vedeţi aici.

Îi arăta crucea Sfîntului Gheorghe al Rusiei, care strălucea printre decoraţiile Vulturul Roşu al Prusiei şi Maria Tereza a Austriei.

Prinţul se ridică pe jumătate şi, îndreptîndu-se de mijloc, luă o atitudine protocolară.

— Nikolai Pavlovici — vorbi mai departe Rio Santo — îşi aduce aminte de mine, milord, iar eu, la rîndu-mi, îi păstrez un loc respectuos în adîncul memoriei. Crezul meu politic se deosebeşte de-al lui ca ziua de noapte, dar o pasiune comună ne apropie: ura faţă de acelaşi duşman...

Marchizul tăcu, lăsînd impresia că retrăieşte în gînd timpuri de mult trecute. Tolstoi, ţeapăn, mut, stătea nemişcat ca orice soldat în faţa superiorului său. Rio Santo căpătase în ochii săi proporţii fantastice, iar mîna aceea care atinsese mîna lui Nikolai îi părea că iradiază o lumină supraomenească.

— Iertaţi-mă, milord — spuse deodată Rio Santo, trezindu-se din visare. Iată că ne-am îndepărtat foarte mult de scopul vizitei dumneavoastră. Aţi venit să-mi cereţi o explicaţie...

— Să vă cer o explicaţie, dumneavoastră, domnule marchiz? Ferească Dumnezeu!

— Luminăţia Voastră are memoria scurtă! replică Rio Santo, surîzînd. Nu-i nici un sfert de oră de cînd îmi cereaţi socoteală, considerîndu-mă agentul dumneavoastră...

— Rog pe Senioria Voastră să nu mi-o ia în nume de rău! rosti pe un ton vrednic de milă prinţul. Majestatea Sa împăratul, augustul meu stăpîn, nu mi-a spus niciodată cui voi avea cinstea să transmit fondurile pe care mi le încredinţa, iar eu am crezut...

— Ce-aţi crezut, milord?

— Senioria Voastră nu se poate declara satisfăcută cu

scuzele mele sincere și respectuoase? bîigui Tolstoi, cu o umilință sub care se și ascundea o doză apreciabilă de ranchiună.

— Ați crezut — continuă Rio Santo — c-aveți de-a face cu unul din acei aventurieri disperați care speculează pasiunile secrete ale capetelor încoronate și izbutesc, prin minciuni, intrigi și uneltiri, să stoarcă prinților o anumită subvenție, considerabilă sau neînsemnată, după cum poartă, ca mine, un nume nobil și decorații pe piept, sau, ca alții, un nume de împrumut și-un frac uzat... Cu alte cuvinte, credeați că vă înjosiți stînd de vorbă cu mine...

— Vai, domnule marchiz!... exclamă prințul.

— V-ați întrebat, probabil, milord, dacă nu cumva era șocant și intolerabil ca un om de rangul Luminăției Voastre să se deranjeze pentru un marchiz oarecare... poate de contrabandă... Într-adevăr, nu pot fi supărat pe dumneavoastră.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz!...

— Dar ceea ce v-a indispus cel mai mult, prințe, a fost faptul că anonimul marchiz n-a cerșit Luminăției Voastre un sprijin deosebit de inteligent... c-a avut stîngăcia nepermisă de a-și păstra pentru el planurile și proiectele sale... Mărturisesc, milord, în privința asta am greșit... Dar dacă trebuie s-o spun, viața mea-i mai agitată decît a altor oameni, pentru că plăcerile lumești și ceasurile de singurătate forțată pe care mi le impun moda constituie pentru mine o obligație gravă... Dacă aș fi silit să-mi deschid sufletul în fața tuturor celor ce se socot în drept să mă interogheze, n-aș mai avea timp să mă plimb și aș trece în ochii doamnelor nobile un om de afaceri... Se-ntîmplă un lucru îngrozitor: lumea a și început să mă ia drept diplomat.

Rio Santo trase o pernă de pe divan și și-o puse sub cap.

Prințul se sculă în picioare.

— Milord — spuse el, salutînd respectuos — știu că nu mă bucur de încrederea Senioriei Voastre... Mărturisesc sincer că misterul comportării dumneavoastră m-a intrigat nespus pînă acum, nu ca simplu particular, ci ca reprezentant al împăratului, stăpînul meu. Știam că plănuiți să îndepliniți o misiune importantă pe care o întrevedeam pînă la un anumit punct, deși nu-cunoșteam mijloacele; v-am pus la dispoziție sume pe care îmi era

îngăduit să le consider drept considerabile; poate era firesc...

— Foarte firesc, prinţe; şi nu vă puteaţi gîndi la altceva, decît că banii suveranului dumneavoastră servesc la întreţinerea acestui lux, aproape regesc, de care mă bucur...

— N-am spus asta, domnule marchiz.

— Dar aţi gîndit-o, milord.

Tolstoi se înclină din nou.

— Domnule marchiz — spuse el, lăsînd să i se vadă limpede starea de iritare — am vrut să vă cer scuze; nu se poate cere mai mult unui gentilom, şi, cu toate acestea, după cît se pare, nu doriţi să răspundeţi cu aceeaşi monedă atitudinii mele... Întrucît nu prea văd utilitatea unei explicaţii continuată pe acest ton ostil sau, cel puţin, echivoc, mă voi despărţi de Senioria Voastră, declarîndu-mă la ordinele sale ori de cîte ori va binevoi să stea de vorbă cu mine.

Rio Santo se ridică pe jumătate.

— Oare v-am jignit fără să vreau, milord? întrebă el. Apoi, pe un ton aspru: Să nu mai discutăm despre asta, vă rog, milord. Aţi venit la mine să mă interogaţi ca un superior pe subalternul său. A trebuit să restabilesc adevărul poziţiilor noastre respective şi să prelungesc lecţia, pentru ca Luminăţia Voastră să nu mai fie expusă a uita de-aci înainte... Acum, milord, vă rog să luaţi loc şi să m-ascultaţi, deoarece vreu să vă supun o propunere importantă.

Diplomatul încercă să zîmbească, dar acest efort nefericit nu produse decît o strîmbătură tristă sub care se întrezărea o ciudă violentă, înăbuşită de teamă. Îşi reocupă, crispat, locul pe divan.

— Am auzit, milord — începu Rio Santo, aţintind asupră-i o privire senină — că Luminăţia Voastră obişnuieşte să-şi exprime despre mine o părere dintre cele mai severe... După dumneavoastră... aş fi preocupat în mod exclusiv de intrigi galante, de prinsori nesăbuite, pe scurt, m-aş vîntura de colo pînă colo, fără nici un rost... Mi s-a spus chiar că mă acuzaţi de a-mi petrece ceasuri de-a rîndul, meditînd asupra croielii unui frac...

Tolstoi făcu un gest de nerăbdare vehementă.

— Spuneaţi, domnule marchiz — îl întrerupse brusc — că ne vom ocupa de lucruri serioase.

— Faptul că m-ați întrerupt, milord — răspunse Rio Santo — constituie o dovadă că însuși dumneavoastră considerați aceste afirmații drept niște glume fără haz... Sper să nu vă schimbați părerea în urma convorbirii noastre și sînt convins că nu veți mai vorbi despre mine, cu ușurință, în momentele dumneavoastră de rătăcire... Să trecem la fapte: vreau să vă cer un serviciu, milord.

— Domnule marchiz, sînt la dispoziția dumneavoastră.

Rio Santo deschise sertarul unei mese și scoase de-acolo o hîrtie pe care o întinse ambasadorului.

— Citiți mai întîi ce scrie în acest document, milord — spuse el.

Diplomatul desfăcu hîrtia și începu numaidecît să citească. În timpul acesta, Rio Santo scosese din buzunarul de la piept un portofel și-și punea în ordine diverse hîrtii, fără să se ostenească a urmări pe fața prințului efectul produs de materialul pe care acesta îl avea în mînă.

Terminînd de citit, prințul scoase o exclamație de uimire.

— Bine, dar acesta-i planul lui Napoleon! murmură el.

Rio Santo își închise portofelul.

— Planul lui Napoleon, dezvoltat și adaptat la nivelul păcii europene — continuă diplomatul, vorbind de unul singur.

— Am avut cinstea să mă întîlnesc cu Maiestatea Sa împăratul francezilor la Sfînta Elena, în anul care a precedat moartea sa — răspunse Rio Santo. Și el ura cu ardoare ceea ce urăsc eu... Am avut prilejul să trag învățăminte, milord, din înțelepciunea sa luminoasă. Acest proiect, care nu reprezintă decît o părticică din planul meu, mi-a fost într-adevăr sugerat de acest mare om. Luminăția Voastră este de-acord cu acest proiect?

— Proiectul n-are nevoie de aprobarea mea, milord — răspunse Tolstoi, punîndu-se numaidecît în gardă.

— Dimpotrivă, milord, contez foarte mult pe dumneavoastră pentru a continua efectiv operația începută.

— Pe mine? zise Tolstoi.

— Pe dumneavoastră, numai pe dumneavoastră, milord, pentru că abilitatea dumneavoastră, binecunoscută,

v-a creat o poziție importantă în corpul diplomatic, la care se adaugă rangul puterii ce-o reprezentați.

— Dar, domnule marchiz, există atîția alții care ar putea . . .

— Nu sînt de aceeași părere, milord.

— Ambasadorul Franței . . .

— Nu neg c-ar putea fi la fel de influent ca dumneavoastră . . . dar n-am nici un mijloc de a acționa asupră-i, iar teritoriul lui rămîne în afara relațiilor mele diplomatice personale.

— Asta-i o adevărată nenorocire, domnule marchiz — spune prințul, al cărui chip căpătă o expresie rigidă și înghețată. Rio Santo nu dădu nici o importanță vorbelor lui Tolstoi, care continuă, după cîteva secunde de tăcere: Oricîtă admirație mi-ar inspira acest produs al imaginației dumneavoastră foarte fecunde, domnule marchiz, oricîtă simpatie aș avea, în mod firesc, pentru un proiect a cărui îndeplinire, trebuie să recunosc, ar sluji în cel mai înalt grad politica stăpînului meu, împăratul, mă văd silit, cu îngăduința Senioriei Voastre, să stau deoparte.

— Aș putea îndrăzni să vă întreb motivul, milord?

— Pentru că, domnule marchiz — răspunse Tolstoi, ai cărui ochi mici scăpărară o lumină de ironie răutăcioasă — eu sînt un om practic, și nu un poet, pentru că, în ciuda dorinței mele de a vă fi agreabil, n-am putut să văd în planul dumneavoastră decît o foarte ingenioasă utopie și pentru că ambasada rusă are misiunea de a se ocupa în mod exclusiv de lucruri reale.

— Prin urmare, îmi refuzați concursul dumneavoastră, milord?

— Vă rog să credeți că sînt sincer dezolat, domnule marchiz . . . Visul dumneavoastră, înfăptuit, ar însemna, în mod sigur, o teribilă lovitură de spadă în inima dușmanului nostru comun . . . dar . . .

Tolstoi simulă o ezitare politicoasă.

— Dar ce? întrebă Rio Santo, pe un ton calm.

— Dar nu-i decît un vis, domnule marchi, un vis în care există mult geniu și oarecare pasiune . . . Dacă mi-ar fi îngăduit să-mi exprim umila părere față de Senioria Voastră, aș sfătui-o să se trezească și să gîndească puțin la Napoleon, care a murit la Sf. Elena, tocmai pentru c-a încercat ceea ce îmi propuneți. Și totuși, Napoleon,

împăratul, comanda una din cele mai curajoase națiuni de pe suprafața pămîntului... Și totuși, Napoleon, luptător fără rival, om politic de primă mînă, a avut inițiativa proiectului dumneavoastră, lucru capital pentru izbîndă, trebuie s-o recunoașteți, milord... Astfel încît, dacă vrem să fim drepți, tot ceea ce este geniu în visul dumneavoastră trebuie să-i atribuim lui, în vreme ce pasiunea...

Tolstoi zîmbi, se înclină și se îndreptă pentru a doua oară spre ușă.

— Sînteți aspru, milord — spuse Rio Santo, fără a da impresia că încearcă să-l oprească — mă voi vedea silit să apelez la stăpînul dumneavoastră, împăratul.

— Foarte bine, domnule marchiz, dar de-aci înainte...

— De cît timp credeți că este nevoie, milord, pentru a obține o scrisoare din partea Maiestății Sale Imperiale? îl întrerupse Rio Santo, cu un aer nepăsător.

Spunînd acestea, își scoase din nou portofelul. Tolstoi părea neliniștit.

— Cît timp? bîigui. Cred că...

— Un minut, milord — continuă Rio Santo, ridicîndu-și privirea semeață asupra lui Tolstoi, care rămăsese pironit în prag, rog pe Luminăția Voastră să se apropie și să citească... De data aceasta, nu va mai fi vorba de-un vis.

Scoase din portofel un plic impresionant pe care se aflau însemnele coroanei imperiale și blazonul Romanovilor. De îndată ce zări aceste însemne, Tolstoi își înclină capul și-și încrucișă mîinile pe piept, cum se spune că fac vizirii turci în fața cordonului de mătase cu care urmează să fie strangulați. Prințul desfăcu încet plicul, fără a rupe firul de mătase cere-l lega, și scoase o foaie de hîrtie de care atîrna sigiliul particular al împăratului. Hîrtia era albă, dar Tolstoi știa ce trebuia să facă și nu mai avea chef să se arate recalcitrant. Se apropie de șemineu și apropie hîrtia de flacără. După jumătate de minut, niște litere scrise cu cerneală verzuie apărură pe albul hîrtiei. Nu erau decît două rînduri, scrise în cifre, și o iscălitură.

Tolstoi scoase la rîndul său din portofel o hîrtie mototolită, uzată din pricina prea desei folosiri, și o întinse pe tăblia șemineului, lîngă hîrtia cu sigiliul imperial. Hîrtia uzată era un cod cifrat. Iată ce silabisi ambasadorul:

„Voința noastră este ca Dmitri Nikolai Pavlovici Tolstoi să se supună instrucțiunilor pe care eventual i le va da Don José, Maria Telles de Alarcaon, marchiz de Rio Santo".

Prințul întoarse misiva în toate sensurile; o compară cu atenție cu codul cifrat și, în cele din urmă, o restitui marchizului, spunînd:

— Milord, lucrurile sînt foarte clare. Dispuneți de mine cum doriți.

Urmă o lungă și serioasă discuție între marchiz și ambasador. Acesta din urmă cedă la toate punctele și se angajă să ia contact cu toți însărcinații de afaceri aflați la Londra pentru a-i convinge să acționeze în sensul proiectelor lui Rio Santo; doar aceasta era voința Maiestății Sale Imperiale.

— Milord — spuse marchizul în încheiere — misiunea dumneavoastră va fi ușoară. Tirania pe care vrem s-o zdrobim amenință să oprime în curînd întreaga lume și, în consecință, întreaga lume are interes s-o doboare... Greutatea cuvîntului Maiestății Sale Imperiale, exprimat prin dumneavoastră, reprezentantul său oficial, va fi de ajuns să încline balanța, căci fiecare dintre diplomații cu care veți lua contact și fiecare dintre stăpînii lor a fost solicitat în parte, așa încît nu așteaptă decît semnalul de trecere la acțiune... De altfel, gîndiți-vă că vor fi luate și alte măsuri pentru a se lovi colosul din toate părțile în același timp... Încă un cuvînt... Sper că veți înțelege de-aci înainte pentru ce îmi dăruiesc întreaga viață, viața mea aparentă, acestor preocupări frivole pe care dumneavoastră le-ați considerat adevărate crime. Veți înțelege de ce-am ținut să devin regele modei, de ce trăiesc într-un lux oriental, — e cuvîntul dumneavoastră preferat, milord — de ce, în sfîrșit, acopăr toate șoaptele din West End cu zgomotul intrigilor mele amoroase... O fac pentru că... pentru că, Dumnezeu să mă ierte, milord, mă supun firii mele... Apoi, pentru că Londra trebuie să vadă în mine opusul celui ce sînt; sau, să mă exprim mai bine, Londra nu trebuie să mă vadă decît sub unul din aspectele mele și să creadă că sînt pur și simplu bărbatul cel mai elegant, cel mai galant și posesorul celor mai frumoși cai din trei regate... Sub acest rol te-ascunzi mai bine decît sub o mască.

Prințul Dmitri Tolstoi se retrase prin ușa din spate, pe unde intrase.

Rămas singur, Rio Santo se trînti, epuizat, pe divan. Era zece seara. De obicei, marchizul își petrecea o mare parte din noapte, recuperînd timpul pe care i-l fura lumea, dar în seara aceea, oboseala fu mai puternică decît voința lui. În timp ce încerca să mediteze, capul îi căzu pe pernele de pe divan: adormi. Avu un somn neliniștit și agitat. Cînd pendula bătu de douăsprezece ori, anunțînd miezul nopții, tresări. Se sculă în picioare, dar, la primul pas pe care-l făcu, se izbi de corpul unui om întins pe covor. Nu era un răufăcător, căci vigurosul și frumosul Lovely se culcase lîngă el și-i lingea fața, lătrînd jalnic.

Rio Santo îngenunche. Omul care zăcea pe covor avea fața pătată de sînge și părul ud răvășit. Veșmîntul lui scoțian era, de asemenea, ud leoarcă și mînjit de sînge. Rio Santo scoase un strigăt de uimire cînd desluși trăsăturile acestui om. Alergă și puse mîna pe-o lumînare, căci nu putea să-și creadă ochilor. Lumînarea îi arătă că nu se înșelase.

— Angus! Angus! strigă el. Frate!

Moșierul nu se clinti.

Rio Santo îl ridică și-l întinse pe divan; în ochii marchizului sclipeau lacrimi.

— Angus! Angus! repetă el.

Moșierul deschise ochii și-și plimbă în jur privirea stinsă.

— Amîndouă! Amîndouă. Dumnezeule! gemu el, cu-o voce sfîșietoare. Amîndouă-s pierdute!

Apoi ochii i se închiseră, iar el căzu greoi pe spate.

CAPITOLUL VIII

SINGURĂTATE

Trecuse aproape o săptămînă de la evenimentele pe care le-am povestit în capitolele precedente.

Susannah se afla singură în salonașul în care am văzut-o stînd de vorbă cu Brian de Lancester. Ținea în mînă

o carte, dar privirea-i tristă rătăcea vag peste chiciura depusă de ger pe caldarîm. Era calmă, iar în priviri avea mai multă hotărîre ca altădată.

În ultimele opt zile, Susannah făcuse pași mari pe drumul vieții. Nefericirea ei mută luase brusc sfîrșit. Elanurile sufletului îi fuseseră stîrnite și ocrotite de două ființe binevoitoare. Ignoranța și durerea chinuitoare care o apăsaseră atîta vreme erau acum luminate de o rază de soare. De-o săptămînă se întîlnea aproape în fiecare zi cu Lady Ophelia și cu Brian de Lancester.

Lady Ophelia îi dădea cu blîndețe lecții despre viață. Nu încercase niciodată să afle secretul Susannei, deși, înzestrată cu bagheta aceea magică ce se află în mîinile oricărei femei de lume, ar fi putut ghici de la prima vedere misterul straniu existent sub titlul de prințesă, purtat de-o fetișcană. E adevărat că era mîndră, nobilă și superbă și știa să poarte cu distincție egreta de diamant care făcea să-i strălucească părul negru, dar în același timp străină de nenumăratele reguli care constituie sintaxa gramaticii mondene; exista apoi misterul văduvei ei suspecte: Susannah avea și inima, și trupul neprihănite; or, Lady Ophelia nu putea să nu știe aceste lucruri, după ce vorbiseră atît de des și atît de mult despre dragoste.

Între Lady Ophelia și Susannah se-nfiripase o afecțiune reciprocă predestinată. Se plăcuseră de la prima vedere, în modul acela romantic pe care poeții se străduiesc să-l explice în multe versuri, deși e lucrul cel mai firesc și mai obișnuit din lume. După opt zile deveniseră ca niște surori. Lady Ophelia, mai puțin tînără dar mai expertă în problemele mondene, juca rolul surorii mai mari, acel mentor tandru și răbdător care ar ține loc de mamă, dacă o mamă ar putea fi înlocuită. Susannah, mai neștiutoare dar mai puternică și înzestrată, poate, cu o inteligență superioară, era eleva care se pregătea să devină profesoară.

Conversațiile celor două tinere femei aveau un aer straniu și fermecător; în vreme ce una descoperea, la fiecare cuvînt, un sentiment necunoscut sau nemărturisit, cealaltă, pentru care viața nu mai avea nici un secret, se minuna, înduioșată, urmărind, în adîncul unui suflet nou și pasionat efectul inițierii în problemele vieții. Căci Susannah, ca și mama noastră Eva, ajunsese la vîrsta femeii, cu ignoranța absolută a copilului. Doar de opt zile gusta

fructul adevărului despre bine și rău. Un văl gros fusese așternut, cu perfidie și cu un țel anume, în fața ochilor ei. I se tăinuise cu grijă tot ceea ce o femeie trebuie să știe. Fusese învățată să cînte, să danseze și să se gătească. Încă din primii ani ai vieții fusese legată la ochi, pentru ca atunci cînd avea să devină femeie să poată cădea, fără să-și dea seama, în păcat și să intre de bună voie într-o lume infamă.

Biata fată era victima unui complot oribil, urzit cu răbdare. Dar, din fericire pentru ea, avea o fire simplă și sănătoasă, în care viciul putea pătrunde doar prin trădare, fără însă a-i întina sufletul. Susannah era neprihănită, deși ar fi putut privi fără dezgust rușinea pe care n-o cunoștea. Susannah era pură, deși doar opt zile o despărțeau de vremea cînd ignorase pudoarea. Dragostea fusese pentru ea un scut de apărare.

Cum spuneam, se afla singură în salonașul care-i slujea drept budoar. Toaleta se schimbase întrucîtva, ca și ființa sa. Purta o rochie de mătase neagră, închisă la gît, cu un guler de dantelă.

Acest veșmînt simplu, căruia Susannah îi împrumuta o eleganță cuceritoare, îi reda în schimb tinerețea, pe care o ascundea luxul celorlalte podoabe. Acum era, într-adevăr, o fată tînără.

Brian întîrzia mult în ziua aceea. De obicei, frumoasa fată nu trebuia să-i dorească prezența, deoarece nicodată nu se lăsa atît de mult așteptat. Într-adevăr, strălucitorul *eccentric man* adormea la picioarele prințesei de Longueville. Iubea cu-atît mai mult și mai puternic, cu cît inima lui, pusă la încercare, se socotise prea robustă pentru a fi doborîtă. Lupta pasionată împotriva fratelui său, sau mai bine zis împotriva dreptului conferit de vîrstă, încetase. Susannah și amintirea ei, cînd nu era lîngă el, îi umpleau viața. Iubea ca un cavaler rătăcitor, ca un paj, ca un sclav.

La rîndul ei, Susannah iubea la fel, ba poate chiar mai mult decît Brian. Iubea cu-atîta pasiune, încît gingășia lui, depășind cele mai nebunești speranțe ale ei, o întrista și o înspăimînta. Ea, ființa perfectă, întruchipare a purității sufletești și trupești, se întreba: „Ce sînt eu, să mă iubească atîta!“ Nu era un semn de modestie exagerată, deoarece Susannah, fiică a naturii, nu învățase să se umilească. Era o admirație imensă, un cult, să spunem așa,

şi o convingere fermă că lumea nu era demnă de Brian.

În afară de aceasta, simţea acum, din ce în ce mai mult, nenorocirea care se ascundea sub strălucirea situaţiei ei actuale. Pe măsură ce se iniţia în tainele vieţii, înţelegea goliciunea şi primejdiile acelei existenţe deosebite care-i era impusă. Se ştia prizonieră, cumpărată, sclavă. Bănuia că în jurul ei se ţeseau intrigi, că era spionată şi tremura la gîndul că, în orice clipă, putea să apară un om care să-i vorbească pe un ton de stăpîn. Biata fată îşi amintea de scena jucată la căpătîiul lui Perceval şi, deşi se străduise să-şi înăbuşe vocea conştiinţei în această împrejurare, un murmur vag îi răsuna adesea în inimă, spunîndu-i că participase la o intrigă mîrşavă şi că sărutul acela pe fruntea muribundului făcuse să curgă multe lacrimi . . .

În asemenea clipe, firea ei mîndră, revoltată pe neaşteptate, o sfătuia să scuture jugul tiraniei şi să-l calce în picioare. Dar oamenii aceia, atît de puternici, care i-l aduseseră pe Brian de Lancester la picioare, nu aveau s-o zdrobească, după ce-i întinseseră o mînă de ajutor?! Ce-ar fi însemnat fără ei? O biată fată nefericită care nu putea să-şi găsească izbăvirea decît în moarte. Să moară, tocmai acum cînd sorbise din cupa fericirii! . . . N-avea curaj. Adeseori, cînd Brian era lîngă ea, gura i se deschidea odată cu inima: era pe punctul de a dezvălui totul omului care avea dreptul să ştie totul. Dar oare nu fusese prevenită că primejdia nu o pîndea numai pe ea, că, sabia misterioasă a organizaţiei ameninţa şi capul lui Lancester?

Tăcea, fiind convinsă că undeva, în apropierea ei, exista o ureche gata s-o asculte. Această obsesie îi ucidea bucuria, îi otrăvea clipele pe care prezenţa lui Lancester le umplea cu atîta fericire; dar nu se putea plînge şi-şi ascundea durerea sub un surîs.

Suferinţa ei avea însă să devină şi mai chinuitoare. Lancester îi ceru mîna. La început, fu fericită, nespus de fericită, căci nu vedea în căsătorie decît o legătură indisolubilă pe care n-o putea desface decît moartea. Ce-şi putea dori mai mult? Dar în fiecare zi descoperea lucruri noi despre oameni şi viaţă. Acum ştia că lumea pusese în calea legăturii lor, care-i părea atît de simplă şi frumoasă, nişte obstacole şi gîndindu-se la ceea ce era ea în realitate, sub titlul de prinţesă, simţi un fior în inimă. Se temea pentru Brian: nu se temea decît pentru el.

El își formula, în fiecare zi, din ce în ce mai insistent, cererea de căsătorie, iar biata Susannah nu știa cum să o evite. Era prințesa de Longueville. Cine ar fi putut crede că refuzul ei era un gest delicat?

Brian îi spuse într-o bună zi:

— Înțeleg, nu vrei să te cobori pînă la mine.

Aceste cuvinte îi zdrobiră inima, dar tăcu din nou.

Astăzi, așteptîndu-l pe Brian, care nu mai venea, se gîndea la toate aceste lucruri. Era copleșită de tristețe.

— Poate că nu mai vrea să vină! murmură ea. Ochii ei frumoși se înălțară spre cer, în timp ce-și frămînta agitată mîinile. Doamne! Doamne! continuă ea. Te voi sluji... fie-ți milă de mine!...

Se ridică și-și plimbă degetele pe claviatura unui pian minunat pe care ducesa de Gêvres i-l instalase în budoar. Acordurile se succedară mai întîi oarecum la întîmplare. Apoi, armonia lor confuză se transformă într-o melodie pură, suavă. Vocea Susannei, la fel de suavă, și mai cristalină decît sunetele limpezi ale instrumentului, își uni apoi timbrul cu armonia. Un concert minunat se înfiripă în odaia tristă.

Cîntînd, Susannah uita de tristețea ei și, lăsîndu-se purtată pe aripile poeziei, își dăruia în întregime sufletul cîntului. Ușa se deschisese de un minut, iar Brian de Lancester apăruse în prag, cu părul răvășit, cu fața scăldată de transpirație și cu veșmintele în dezordine. Văzînd-o pe Susannah, ale cărei trăsături erau reflectate de-o oglindă atîrnată în fața ei pe perete, Lancester schiță un gest de admirație mută. Apoi înaintă în vîrful picioarelor și-și puse mîinile pe spătarul scaunului pe care ședea Susannah.

CAPITOLUL IX

RUBY

Susannah, care nu auzise pașii lui Brian de Lancester, era transportată de poezia cîntecului. Brian asculta și încerca să-și țină răsuflarea, dar nu reușea fiindcă fusese nevoit să alerge. Pieptul îi palpita împotriva voinței și efor-

tul pe care-l făcea îi aducea pe frunte broboane de sudoare. Nu se mai simțea el însuși. Susannah era atît de frumoasă în clipele acelea! Privea, asculta: vocea aceea minunată, cîntecul divin, frumusețea splendidă și inspirată îl cufundaseră într-o admirație plină de extaz. Ultimele vibrații ale vocii Susannei se stinseră sub un mănunchi de acorduri. Frumoasa fată ridică ochii și întîlni, în oglindă, privirile aprinse ale lui Brian. Tresări și se înroși, nu de rușine, ci de plăcere. Brian îi sărută mîna.

Se așezară unul lîngă altul pe sofa și rămaseră tăcuți cîteva clipe. Susannah era fericită pentru că-l vedea pe Brian. Brian era încă sub influența vrăjii: admira în tăcere, din adîncul sufletului.

— Te așteptam, milord — spuse, în sfîrșit, Susannah. Niciodată n-ai întîrziat atît de mult!

— Ruga de-adineauri era pentru mine? întrebă Brian, ocolind răspunsul. Probabil numai îngerii cîntă ca dumneata, Susannah.

Susannah nu-și plecă ochii.

— Întotdeauna cînd mă rog, milord, o fac pentru dumneata! ... Dar cine te-a reținut departe de mine? Sînt întristată dacă nu te afli alături ... Într-o bună zi, de n-ai mai veni ...

— În ziua aceea aș fi mort, milady.

Ochii frumoasei fete scînteiară de plăcere.

— Îți mulțumesc! spuse ea, cu glas liniștit. Te cred, Brian, și sînt mîndră că te iubesc. Își puse mîna în mîna lui Brian și continuă deodată: De unde vii, milord?

Privirea ei înfricoșată îl examină pe Lancester de jos pînă sus. Într-adevăr, aspectul lui era de natură să surprindă.

Cum spuneam, părul răvășit îi acoprea o parte din obraz. Fruntea îi era leoarcă de nădușeală amestecată, ici-colo, cu picături de sînge. Veșmintele i se aflau într-o dezordine surprinzătoare, cu atît mai ciudată, cu cît, de obicei, costumul său avea o linie elegantă, atingînd limitele extreme ale modei. Stofa fină a fracului său negru era sfîșiată în mai multe locuri; cravata, desfăcută, avea un nod neglijent și tras într-o parte. Pete mari de noroi îi întinau luciul pantofilor, iar dantela jaboului, șifonată, ruptă în mai multe locuri, atîrna pe reverele zgîriate ale vestei de satin. Pălăria, pe care, cînd intrase, o lăsase pe un scaun, nu mai avea forma ei obișnuită. S-ar fi zis că

venea de la o orgie sau că se-ntorcea dintr-o luptă crîncenă în care fusese zdrobit.

Întrebarea, desigur foarte firească, pusă de Susannah îl scoase brusc pe Brian de Lancester din atmosfera sentimentală în care lîncezea de cîteva minute. Se ridică deodată și se duse în fața oglinzii.

— Te rog să mă ierți, milady, mii de scuze! spuse el. Îți mărturisesc pe fericira mea că nu-mi închipuiam să fi fost atît de maltratat.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, milord, ce ți s-a întîmplat? strigă Susannah, vădit îngrijorată.

— Ceva foarte grav — răspunse Lancester, surîzînd — tot ce poate fi mai grav, milady ... M-am făcut vinovat de crimă de înaltă trădare.

Acest termen n-avea nici o semnificație pentru prințesa de Longueville.

— Înaltă trădare! repetă ea, pe tonul pe care-l folosești atunci cînd nu înțelegi ceva.

— Da, milady — continuă Brian, care-și dăduse pe spate frumosul păr buclat și încerca să repare oarecum dezordinea aspectului său — dar asta nu mă scuză întru nimic și te rog să crezi că, dacă m-aș fi văzut într-o oglindă înainte de-a intra aci ...

— Dar, bine, milord — îl întrerupse prințesa, cu un ușor gest de nerăbdare — tot n-am înțeles de ce ...

— Ai dreptate — răspunse Brian, care nu putea bănui pînă unde voia să ajungă Susannah — vrei să cunoști cum am putut s-o jignesc pe Majestatea Sa regală ...

— Să insulți pe Majestatea Sa?! îl întrerupse iar Susannah, pentru care aceste ultime cuvinte erau un fel de cheie la primul răspuns al lui Brian. Bine, dar asta-nseamnă să înfrunți o primejdie îngrozitoare, milord.

— Da, milady ... o primejdie de moarte — spuse nepăsător Lancester — s-ar fi putut să nu mă mai întorc aici ... Susannah păli. Lancester continuă surîzînd: Dar n-a murit decît bietul meu cal de curse ... L-ai cunoscut pe Ruby? Era un animal nobil! ... Regele *steeplechase*[1]-ului! ... Azi dimineață a alergat pentru ultima oară, milady ... Ruby a lăsat în urmă un întreg escadron de cavalerie, pe onoarea mea!

---

[1] Cursă cu obstacole. (n. t.)

— Şi crezi că-n clipa asta nu mai există nici o primejdie? întrebă prinţesa, a cărei frunte îşi păstra paloarea.

Brian o conduse la loc pe sofa şi se aşeză lîngă ea.

— Am să-ţi povestesc totul — spuse el, pe un ton mîngîietor şi glumeţ. Mai întîi de toate, pentru a găsi o scuză aventurii mele, trebuie să ştii că, de trei zile, caut în toată Londra ceva ce nu poate fi găsit...

— Ce anume, milord?

— Acesta-i secretul meu — răspunse grav Lancester. Căutam deci şi nu găseam. Era groaznic căci aveam absolută nevoie de acel ceva; îmi trebuia... Azi-dimineaţă mi-a trecut prin cap că, eventual, aş putea să-l împrumut, să-l fur, dacă preferi, milady, de la binevoitorul nostru suveran, regele William. Era o idee fericită. L-am înşeuat pe Ruby, bietul Ruby, şi-am pornit-o la galop spre Windsor-Castle... La Windsor, hazardul mi-a fost la început favorabil. Regele nu se afla în castel. Toate uşile mi-erau deschise şi am putut pătrunde într-o încăpere mare, plină de obiecte asemănătoare celui pe care-l doream... Erau sute, mii. Aveam posibilitatea să aleg, dar, printr-o fatalitate stranie, nici unul nu era exact ceea ce căutam... Erau de toate soiurile, dar al meu nu se afla printre ele.

— Nu vrei să-mi spui despre ce vorbeşti, milord? întrebă prinţesa, cu o inflexiune mîngîietoare în voce.

— E secretul meu — spuse invariabil Lancester, dar de data aceasta zîmbind. Văzînd că nu găsisem la Windsor ceea ce căutam, m-am urcat din nou în şa şi curajosul meu Ruby a pornit-o iar în galop. Fugea ca vîntul şi, după un ceas, am zărit chioşcurile chinezeşti şi pagodele de la Kew... Aici exista un obstacol. Stindardul regal flutura deasupra castelului: regele era la Kew.

Pe măsură ce Brian înainta în povestire, vocea i se însufleţea şi chipul lui, atît de grav de obicei, căpăta o expresie de veselie molipsitoare. Susannah mergea pe calea aceleiaşi veselii neobişnuite. Zîmbea la zîmbetul lui Brian şi se simţea veselă pentru că el se arăta astfel.

— Cînd regele se află la castel — continuă Lancester — grădinile şi terasele rezervate sînt închise pentru public mai cu seamă de la pozna nebunului care a tras un foc de pistol asupra tinerei prinţese Alexandrina-Victoria, fiica răposatului duce de Kent, în mijlocul unui

pleasure ground[1] din Hampton Court. Toate barierele sînt păzite de santinele, iar străji pedestre fac tot timpul de gardă pe terase. Cu toate acestea trebuia să ajung la castel, dincolo de șanțuri, la acea frumoasă peluză pe care se înalță marea seră japoneză. Era absolut necesar.

— Dar de ce, milord, de ce?

— Vei vedea... Trecerea barierelor era o joacă, grație curajosului meu Ruby... bietul Ruby!... Am ajuns fără dificultate pînă în dreptul terasei, de care mă mai despărțeau doar șanțul și zidul... Ruby era sigur pe picioarele lui. A coborît în șanț; eu m-am ridicat în scări, în șa, și dintr-un salt, m-am trezit pe gazon, la treizeci de pași de o santinelă.

— Ți-ai riscat viața, Brian! spuse Susannah, pierzîndu-și zîmbetul.

— E singura miză care-mi poate face interesantă o partidă — răspunse Brian, a cărui veselie se ascunse pentru o clipă sub un nor. Și întrucît prințesa îi adresă o privire plină de învinuiri lipsite de răutate, adăugă: Sînt ingrat și-am întrevăzut fericirea în viitor. Nu te poți dezbăra atît de ușor de vechile deprinderi... Dușmănia mea împotriva vieții a durat atît de mult!... Acum te iubesc, Susannah, și Dumnezeu știe că moartea mi-ar fi amară de vreme ce m-ar despărți de dumneata; dar așa sînt eu: între mine și ceea ce doresc nu există obstacol... Și doream să intru la Kew. Lancester continuă cu veselia lui de mai-nainte. De altfel, te rog să mă ierți, milady, că ți-am stîrnit teama și-am alungat pentru o clipă fermecătoru-ți surîs. Santinela despre care vorbeam dormea, sprijinită de armă... Era o strajă pedestră care, fără îndoială, își petrecuse noaptea bînd în cinstea Grațioasei Sale Majestăți regele William. După ce-am trecut șanțul, am pășit cu un aer grav spre serele japoneze, ca să par un obișnuit al castelului; dar, în colțul unei alei, m-am trezit față-n față cu două doamne: prințesa văduvă Marie-Louise-Victoria de Kent și fiica ei Alexandrina-Victoria. Am salutat respectuos, cum era de datoria mea, și am trecut mai departe. În timp ce mă îndepărtam, tînăra prințesă, o fată încîntătoare, mă urmărea cu o privire uimită și trebuie să mărturisesc că recenta mea escaladă îmi și pusese ți-

---

[1] Peluză, rond de flori. (n. t.)

nuta într-o oarecare dezordine, foarte puțin potrivită cu eticheta reședinței regale... Întorcîndu-mă, am văzut-o pe tînăra prințesă alergînd la postul de străji pedestre, urmată de augusta ei mamă. Era un fenomen nu prea încurajator...

— Ai fugit, milord?

— Mi-am continuat drumul spre sere, milady. Am intrat înăuntru. Mi-a trebuit mult timp pînă m-am hotărît ce să aleg. Cînd am ieșit, aleile erau pline de străji... Milady — continuă Lancester, oarecum stingherit — aproape că mi-e rușine să mărturisesc unei franțuzoaice că noi, gentilomii englezi, practicăm, în majoritate, cu o oarecare superioritate, arta puțin cavalerească a atleților din antichitate... Mai multe străji pedestre fără arme s-au înfățișat să-mi ațină calea. Le-am doborît, una după alta, pe nisipul aleilor, dar stîrnind un scandal enorm. Ferestrele castelului erau împodobite cu spectatori. Din toate părțile, șefii strigau să fiu prins cu orice preț, viu sau mort. Înainte de-a ajunge la marginea terasei, două santinele au tras în mine...

— Oare-i cu putință?! exclamă Susannah, pălind. Și nu ești deloc rănit, milord?

— Nu — răspunse vesel Lancester. N-am nici cea mai mică rană cu care să mă pot lăuda... Doar pălăria mea a primit un foc de armă destul de bine țintit.

Susannah se ridică în grabă și luă pălăria, care, într-adevăr, era găurită la mijloc, în mai multe locuri.

— Dumnezeule — murmură ea — ai fost atît de-aproape de moarte! Și de ce, milord, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Restul povestirii mele — continuă Lancester — reprezintă o simplă cursă de obstacole. De pe marginea ieșită în afară a zidului ce împrejmuia terasa, am sărit pe spinarea bietului meu Ruby, care urcă povîrnișul șanțului, ca și cum ar fi posedat ghearele unei pisici sălbatice, și o luă numaidecît la goană... Toată suflarea din castel era în stare de alarmă. Mi se făcu iar cinstea de-a mi se adresa două sau trei focuri și, de fapt, trebuie să recunosc că dreptatea nu era de partea mea... Probabil că fusesem luat drept un răufăcător venit la castel, cu gînduri criminale. Dar Ruby nu stătea pe gînduri, ci alerga... Fugea ca vîntul. Făcuse mai bine de treizeci de mile în cursul dimineții, nobilul animal! Scotea aburi pe nări, gî-

fiia, dar nu încetinea ritmul cursei sale nebunești. Depășeam cu o iuțeală care ține de magie călăreții trimiși să mă abată din drum. La un moment dat, n-am mai văzut înaintea mea decît un singur pîlc, alcătuit din trei călăreți, care manevra în așa fel, încît să-mi taie calea. În dreapta, aveam grilajul unui parc... Ei veneau din stînga... Pentru prima oară în viața mea l-am lovit cu pintenul pe Ruby. Făcu un salt uluitor: mă aflam în parc, de cealaltă parte a grilajului. „Foc!“ strigă cineva în urma mea. „Trageți în asasinul Majestății Sale!“ Se crezuse, păcatele mele, că voisem să-l ucid pe bătrînul rege! Cei trei călăreți își descărcară armele printre gratiile grilajului. L-am simțit pe Ruby tresărind sub mine, dar el continuă să alerge... Numai că, la vreo patru mile de-acolo, în Regent's Park, cînd nimeni nu mă mai urmărea, bietul Ruby se prăbuși deodată pe nisipul unei alei. Am încercat să-l ridic: era mort.

— Focurile trase de călăreți îl nimeriseră? întrebă Susannah, fremătînd la gîndul morții care trecuse atît de aproape de Brian.

— Îl atinsese un glonț — răspunse trist Lancester. Sărmanul Ruby!... Dar am reușit să pun mîna pe ceea ce căutam — adăugă el, scoțînd din buzunar o cutie cu multe încrustații... Sînt mulțumit.

Susannah nu rosti o vorbă, dar se aplecă nerăbdătoare să vadă, în sfîrșit, misteriosul obiect pentru care Lancester înfruntase atîtea primejdii. Acesta deschise cutia, surîzînd. Conținea o camelie albă cu vinișoare albastre. Susannah își duse mîna la inimă, iar ochii ei lăcrimară.

— Vai, milord, milord!... exclamă ea. Pentru mine ai făcut toate astea?

— Dar pentru cine altcineva? răspunse Lancester, a cărui privire strălucind de tandrețe se odihnea pe ochii plecați ai prințesei. Susannah luă camelia și întinse fruntea, pe care Lancester o sărută. Eu te-am văduvit de cealaltă floare, Susannah — murmură el — ai plîns după ea... multe îi semănau, multe aveau aceleași nuanțe, dar îmi trebuia una absolut identică... Aș fi cules-o și din gura unui tun.

Susannah atinse floarea cu buzele.

— Nu mă voi mai despărți niciodată de ea, milord!

Cealaltă floare, cea după care plînsese, era o camelie albă cu vinișoare albastre, aidoma acesteia. Susannah o

purta, veștejită și uscată cum era, de multă vreme, într-un mic medalion de aur. Într-o zi i-o arătase lui Brian, care, fie din neatenție, fie dintr-o răutăcioasă gelozie, o fărîmase între degete, făcînd-o pulbere. În materie de dragoste, nu există nimicuri. Văzîndu-și floarea distrusă, Susannah izbucnise în lacrimi și Brian se căi de parcă ar fi săvîrșit o crimă. Căută în toate grădinile Londrei, dar nu găsi nimic care să semene perfect cu camelia din medalion. De aici bizara lui idee de a scotoci prin serele de la Windsor și Kew.

Susannah nu se mai gîndea la floare. Durerea ei se consumase în întregime în clipa aceea de neliniște pe care o încerci atunci cînd te desparți de-un simbol îndrăgit multă vreme. Dar noua ei viață era prea plină, ca s-o mai preocupe biata floare, unică rămășiță a visărilor de odinioară, de care recenta mizerie o despărțea ca o prăpastie. Ofranda lui Brian o emoționă profund, dar nu atît în amintirea florii pierdute cît ca o dovadă a unei iubiri nechibzuite, pătimașe, împinsă pînă la nebunie. Împrejurările legate de această ofrandă aveau darul să-i impresioneze firea energică, curajoasă și spontană în hotărîrile ei. Frivolitatea scopului, împletită cu primejdiile înfruntate, dădea aventurii un nimb romantic pe care poate o lady cu inima blazată l-ar fi luat în derîdere, dar care avea darul să electrizeze un suflet proaspăt și neîntinat de atmosfera superficială a saloanelor.

Susannah scoase de la piept medalionul de aur și-l deschise pentru a pune în el floarea. Brian îi opri mîna.

— Cum?! spuse el, cu tristețe. În locul celeilalte?

— O voi iubi la fel, milord.

— Ca pe cealaltă! îngînă încet Brian de Lancester. Și, poate, într-o bună zi, ai s-o arăți . . . cuiva . . . milady . . . iar acel cineva va lua floarea uscată, cum am luat-o eu pe cealaltă . . . Nu mi-ai spus că reprezenta și un fel de amintire! Susannah se înroși și-și plecă ochii. Amintirea unui bărbat! completă Lancester, cu glas înăbușit.

— A unui bărbat, da, milord — răspunse Susannah.

Brian îi lăsă mîna. Susannah închise floarea în medalion.

— A unui bărbat frumos, nobil și mîndru! adăugă prințesa, cu un zîmbet fermecător. A unui bărbat pe care

l-am iubit, milord, cu înfocare, din tot sufletul, a singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată. .

— Cine era — întrebă Brian, cu dinții strînși — cine era bărbatul acela? . . .

— Dumneata, milord.

CAPITOLUL X

SANTINELA ADORMITĂ

Brian de Lancester și Susannah stăteau astfel de vorbă, uitind de restul lumii; Susannah nu se mai gîndea nici la iscoadele permanente care o pîndeau din toate părțile. Dar asta nu însemna că spionajul nu-și urma cursul.

În spatele geamului înnegrit al cabinetului obscur în care l-am văzut cîndva pe Tyrrel Orbul, întrerupînd brusc prima întrevedere între patru ochi a lui Brian cu prințesa, ducesa de Gêvres, încotoșmănită în halatul ei matlasat de mătase și cu picioarele încălzite de o blană, era numai ochi și urechi.

Poziția Susannei, față de Tyrrel și de bătrîna franțuzoaică, nu mai era exact aceeași ca atunci cînd venise întîia oară în casa din Wimpole Street; continua să se afle sub supraveghere, dar bunăvoința și respectul ce i se arătau sporiseră considerabil, iar amenințările vagi cu ajutorul cărora se încerca odinioară a i se inspira groază luaseră sfîrșit. Faptul se datora recomandărilor marchizului de Rio Santo. Marchizul lăsase impresia că voia s-o ia sub protecția lui. Oricare ar fi fost motivele bunăvoinței — Tyrrel ca și bătrîna franțuzoaică nu-și făceau scrupule în a presupune mai degrabă răul decît binele — marchizul vorbise. Și era de ajuns.

De la postul ei de observație, pe care, de altfel, îl lua în primire de îndată ce Brian sau chiar contesa de Derby trecea pragul casei, ducesa de Gêvres nu pierduse nici un cuvînt din romantica povestire a lui Lancester. Se amuzase copios, din toată inima, pe socoteala lui Brian.

— *Eccentric man*-ul a devenit trubadur! își spuse ea. E și mai amuzant în rolul ăsta . . . Dacă ticălosul de Tyrrel

— mă arde pe limbă de cîte ori trebuie să-i spun milord — dacă ticălosul de Tyrrel ar fi fost aici, am fi putut sta puțin de vorbă ... Dar se pare că are o afacere grandissima de pus la punct ... Am să aflu eu despre ce-i vorba pînă diseară ...

La un moment dat, ducesa de Gèvres adormi. De fapt, nu era vina ei. Mai întîi închise ochii fiindcă, socotea ea, ca să asculți, iți sînt de ajuns urechile. Evident, ducesa de Gèvres avea dreptate în această privință. Închizînd ochii, mai urmări cîteva minute conversația celor doi îndrăgostiți, apoi cuvintele începură să i se învîrtească nedeslușite în auz. Era un moment penibil, dar în cele din urmă ducesa ieși învingătoare, adormind destul de adînc pentru a visa că stă la pîndă. Astfel, conștiința ei fu împăcată. Aceasta se întîmpla în clipa în care Brian se întrista la gîndul de a împărți cu altul amintirile Susannei; astfel încît micuța franțuzoaică nu auzi fermecătorul răspuns al pretinsei ei nepoate. Pierdu și multe altele.

— Cum?! Eu eram acela, milady?! exclamă Brian, încîntat. Amintirea pe care o invidiam era a mea! ... Dar oare-i cu putință?! continuă el, aruncînd Susannei o privire plină de îndoială. Abia ai venit în Anglia, iar eu n-am fost niciodată în Franța.

Susannah păli și deschise gura, gata să răspundă, dar nu rosti nici un cuvînt.

— Ca să păstrezi amintirea cuiva — urmă Brian, cu acea naivitate de expresie proprie limbajului pasional — trebuie să-l fi văzut, să-l fi cunoscut ...

— Oh, milord, te cunoșteam! murmură Susannah.

— De unde mă cunoșteai?

Desigur, întrebarea era firească. Totuși Susannah nu putea răspunde fără a-și dezvălui întreaga viață. Și-avea o mulțime de motive pentru a nu face acest lucru. Susannah era atît de vizibil stingherită și atît de aproape de deznădejde, încît era imposibil ca Brian să n-aibă bănuieli. Simți în suflet un freamăt, apoi fu cuprins de un fior. Deveni iar omul de odinioară, englezul flegmatic.

— Fiecare om își are secretele sale și nu mă socot îndreptățit a pătrunde în intimitatea altora ... Mi-ai spus că mă iubești, ceea ce-i nespus de mult ... față de ceea ce merit, e, într-adevăr, foarte mult și te rog să-mi ierți întrebările indiscrete ...

— Brian! ... Brian! ... Nu vorbi astfel! îl întrerupse Susannah, adînc mîhnită.

— Întrebările indiscrete — continuă cu răceală Lancester — pe care nimic nu-mi dă dreptul să ți le adresez.

— Milord — spuse Susannah, ridicîndu-se, palidă și semeață — nu-ți bate joc de mine. Nu merit această batjocură și n-aș putea-o îndura ... Deasupra capetelor noastre atîrnă o mare primejdie ...

— Nu te-nțeleg, prințesă ...

— Nu sînt prințesă; milord ... Trebuie să m-asculți! ... Dacă eram prințesă, acuma ți-aș fi fost soție; dacă eram prințesă, bogată și puternică, așa cum crede lumea, de multă vreme noblețea și averea mea ar fi fost la picioarele dumitale. Brian o privea uluit. Vocea Susannei, stinsă pînă atunci, izbucni deodată vibrantă și cu un accent provocator. Ascultă-mă! Ascultă-mă! continuă ea, pe un ton violent. Ascultă și nu mă acuza pentru nenorocirile care se vor abate asupra noastră ... Îți repet că nu-s prințesă; sînt doar o unealtă oarbă în mîinile unor oameni puternici ... Sînt Susannah, milord, fiica lui Ismail Spencer, care a fost spînzurat toamna trecută, în fața lui Newgate.

Brian făcu cîțiva pași înapoi.

— Ismail Spencer! murmură el. Cămătarul Ismail!

— Ismail falsificatorul, milord, Ismail hoțul!

Vocea Susannei se stinse. Totuși rostise aceste cuvinte cu mîndrie și pe un ton vehement. Apoi își roti în jur privirea speriată, ca și cum se aștepta la o catastrofă inevitabilă. Urmă o tăcere adîncă. Susannah căzu epuizată pe fotoliu. Brian, palid și înspăimîntat, o privea ca și cum ar fi avut un vis oribil.

— Oh, milord, milord! exclamă frumoasa fată, avîntindu-se spre el. Îmi voi putea deschide sufletul, fără să mă tem că ți-aș aduce nenorocirea sau moartea? ... N-ai de unde să știi ce mi s-a spus: „Dacă vorbești, fiecare cuvînt va cădea ca o sabie asupra capului lui Brian de Lancester“ ... de aceea tăceam, milord ... Ți-am respins cererea în căsătorie, fiindcă mă știam nedemnă ...

— Ești într-adevăr nedemnă de mine, Susannah? întrebă deodată Brian, cu glas grav și profund. Răspunde-mi, răspunde-mi imediat. În secunda asta trebuie sau să-ți cer iertare în genunchi, sau să-ți spun adio pentru totdeauna.

Susannah tăcu. Clipa era solemnă. Simțea, prin neli-

niştea ei, că viitorul, dragostea şi toate speranţele de fericire pe care le nutrise în ultimele zile erau în pericol şi atîrnau de un singur cuvînt. Dar experienţa ei de o săptămînă nu o învăţase suficient, ca să poată desprinde dintr-o dată sensul întrebării lui Lancester. Şovăia pentru că nu ştia şi, chiar cu preţul fericirii ei, n-ar fi vrut să-l înşele pe Brian.

— Răspunde! repetă Brian, cu şi mai multă asprime.

— Milord — şopti Susannah — sînt o fată sărmană, fiica unui spînzurat. Apoi ridică fruntea şi-şi privi judecătorul.

Lancester se sprijini de pian şi-şi duse mîna la frunte.

— Ce să cred, Doamne, ce să cred! murmură el. Susannah! strigă apoi cu pasiune, în timp ce tot sîngele i se ridică în obraji. Tot te iubesc . . . Te iubesc şi mai mult . . . Oh, nu mă-nşela prin tăcerea dumitale . . . Fie-ţi milă de mine şi spune-mi cine eşti . . . Nu-mi mai vorbi de mizerie: şi eu sînt sărac . . . Nu-mi mai vorbi de tatăl dumitale, nu mă interesează! . . . Dumneata, pe dumneata vreau să te cunosc. Cine eşti? De ce porţi acest titlu fals? De unde ai podoabele astea care te fac atît de frumoasă? Cu ce drept locuieşti în aceste apartamente somptuoase? . . . De ce nu vrei să apelezi la ajutorul meu?

— Aş vrea, Brian, aş vrea să-ţi aparţin, fie şi cu preţul sîngelui meu, să-ţi datorez totul — spuse Susannah, a cărei frunte dezolată era luminată de-o rază de speranţă. Dar ce să-ţi spun, Dumnezeule?! Mă tem că nu m-ai putea înţelege . . . Nu cunosc nimic din ceea ce ştiu celelalte femei . . . Iată-mă sperînd, biată smintită ce sînt, pentru că văd o licărire de dragoste în mînia dumitale . . . Dar întrebările pe care mi le pui mă înspăimîntă . . . Tot ce pot să-ţi răspund, Brian, este că nu te iubesc decît pe dumneata şi că n-am iubit niciodată un alt bărbat.

Brian era descumpănit, între îndoială şi emoţie. E adevărat că faţa nobilă a Suzannei spunea ceea ce nu reuşiseră să exprime cuvintele ei neîndemînatice, dar prea multe dovezi îi erau potrivnice. Brian se simţi ruşinat de slăbiciunea lui.

— Doamnă — spuse el, cu voce stinsă, chinuită, ca şi cum fiecare cuvînt rostit i-ar fi sfîşiat inima — nu iubeşti de două ori în viaţă, aşa cum iubesc eu, şi niciodată n-aş dărui altei femei viaţa mea, aşa cum ţi-am dăruit-o dumitale . . . A te crede vinovată, pentru mine înseamnă cea

mai amară suferinţă. Am stat la indoială, te-am intrebat, în vreme ce altul, în locul meu, te-ar fi respins cu dispreţ...

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură frumoasa fată, simţind că se sfîrşeşte.

Lui Lancester i se făcu milă de ea; totuşi continuă:

— Cînd ar fi fost de ajuns să rosteşti un singur cuvînt...

— Dar nu cunosc acest cuvînt, Brian! îl opri Susannah, ai cărei ochi mari se umplură de lacrimi fierbinţi. Nu mă osîndi astfel, te rog, în numele mamei dumitale!... Căci şi dumneata ai o mamă! Am lăsat să mi se dea un nume de împrumut, am acceptat o situaţie dubioasă fiindcă voiam să trăiesc... Iar dacă am vrut să trăiesc, Brian, eu, care am fost oprită în pragul morţii de cel ce m-a dus în ispită, am vrut să trăiesc pentru dumneata! Brian nu înţelegea nimic, dar vocea, lacrimile Susannei îi mergeau la inimă, convingîndu-l pe jumătate. Crede-mă — continuă deodată Susannah, a cărei privire înlăcrimată părea aprinsă de focul unei inspiraţii neaşteptate — nu sînt nedemnă de dumneata, Brian!

— Într-adevăr? Spui adevărul? exclamă el, făcînd un pas spre ea.

Biata fată credea că găsise un talisman; noua întrebare o întristă iar.

— Tot te mai îndoieşti! suspină ea, mîhnită. Nu sînt în stare să găsesc cuvîntul care te-ar putea face să mă crezi, milord.

După vreo zece minute de la aceste afirmaţii ale Susannei, Brian de Lancester şedea lîngă ea pe sofa. Fruntea excentricului nu-şi recăpătase încă expresia de fericire calmă care-i adusese din partea ducesei de Gêvres calificativul de *trubadur*, dar, oricum, nu mai avea cutele nefaste ce-o întristaseră pe Susannah. Iar ea ascundea sub lacrimi un surîs. Susannah găsise faimosul cuvînt cerut de Brian, talismanul; şi spusese:

— Între noi nu există decît supliciul tatălui meu şi distanţa dintre o fată săracă şi un gentilom.

Procedînd aidoma tuturor îndrăgostiţilor, Brian trecuse de la o extremă la cealaltă. Nu mai voia explicaţii, le respingea: îi făceau milă.

— Am învăţat multe lucruri de cînd mă iubeşti, Brian — continuă frumoasa fată, ai cărei ochi erau încă umezi —

dar încă nu știu să răspund la toate întrebările, nici să-nțeleg toate suspiciunile...

— Nu mai vorbi așa, scumpa mea! exclamă Lancester. Uită că te-am bănuit!... Bărbatu-i slab și răutăcios. Cei ce se cred la adăpost de prejudecățile prostești, cei care se laudă că au un suflet nobil și o judecată lipsită de orice influență mondenă nefericită sînt niște fanfaroni orgolioși... La primul șoc, se încovoaie... Ar fi trebuit să-ți cad la picioare cînd mi-ai spus: „Nu sînt prințesă"; ar fi trebuit să-ți mulțumesc în genunchi că mi-ai acordat încredere, prin dragostea ce mi-o porți, și că ai înfruntat, ca să-mi răspunzi, primejdia, o primejdie despre care afirmi că-i teribilă și pe care o mînă puternică o ține în cumpănă deasupra capului dumitale... Această primejdie, imaginară sau reală, te înspăimîntă...

— Numai pentru dumneata, Brian, numai pentru dumneata! îl opri Susannah.

Lancester îi luă mîna și i-o sărută.

— Pentru mine! repetă el. Oare m-ai iertat? Susannah nu-i răspunse decît printr-o privire în care strălucea dragostea ei fără margini. Oare nu știam că ești o ființă curată — continuă Brian, mîniat pe sine — nu citesc de opt zile în sufletul dumitale? Ah! Cînd te credeam prințesă, eram supus, tandru și plin de pasiune, Dumnezeule!... Iar cînd mi-ai spus: „Sînt săracă, sînt fiica unui criminal", am devenit aspru, poruncitor, crud... am amenințat...

— Dar ți-a fost și milă — îl întrerupse blînd Susannah — și, la urma urmelor, mă iubești, mi-ai mărturisit-o; ce contează restul? Brian încercă să răspundă, dar ea îi puse un deget pe buze. Trebuie să ne grăbim — spuse ea în șoaptă — nu vrei să știi care-i primejdia despre care vorbeam adineauri?

— Trebuie să-ți cunosc viața — replică Brian — trebuie să te-aud vorbind despre dumneata, ca să știu cît sînt de vinovat.

— Atunci de ce m-ai întrerupt adineauri? continuă Susannah, surîzind. Voiam să-ți spun totul... Eram atît de bucuroasă să-mi deschid sufletul în fața dumitale!... În loc să mă asculți, m-ai interogat... m-ai întrebat dacă sînt demnă de dragostea dumitale... Ah, cum puteam să răspund, Brian, eu care nu cred să existe pe lume o femeie demnă de dumneata?!

Lancester se întristă și-și plecă ochii. Se căia pentru bănuielile lui, ca și cum ar fi săvîrșit o crimă.

— N-am să te mai întrerup — spuse el, cu o privire în care pasiunea se împletea cu respectul.

— Deci să ne grăbim — continuă Susannah. Cei ce mă spionează au încetat pentru o clipă să mă iscodească, fiindcă, dacă am fi fost auziți, răzbunarea oamenilor care mă tratează ca pe-o sclavă nu s-ar fi lăsat atît de mult așteptată . . . Am să-ți povestesc mai întîi viața mea, Brian, toată viața mea . . . După aceea îți voi spune ce știu despre această organizație puternică și misterioasă a cărei forță ne învăluie și ne-ar putea zdrobi . . .

În cabinul obscur, micuța franțuzoaică dormea dusă în halatul ei matlasat de mătasă. Se visa stînd de veghe și-l auzea pe Brian povestindu-i Susannei ingenioasa aventură a lui Robinson Crusoe, azvîrlit de furtună pe o insulă pustie.

Susannah se reculese o clipă și începu.

CAPITOLUL XI

UN SĂRUT ÎN VIS

— În spatele locuinței tatălui meu — spuse Susannah — în Goodman's-Fields, se afla o grădină unde se înălțau doisprezece arbori frumoși, doisprezece stejari mari, asemănători celor din parcurile regelui. Grădina nu avea nimic altceva decît acești copaci. Eram pe-atunci o fetiță. În cele mai îndepărtate amintiri ale mele mă văd jucîndu-mă pe gazon, la picioarele stejarilor înalți care, dispuși în cerc, ascundeau casele dimprejur, nelăsîndu-mă să văd decît cerul cenușiu al Londrei și, uneori, soarele împurpurat de ceață. Mă jucam singură, întotdeauna singură. Erau zile cînd, la gratiile ferestrelor noastre, plîngeam privind la fetele care rîdeau și se jucau vesele pe frumoasa pajiște din scuar.

Eram tristă. Mi-aduc aminte că, o dată sau de două ori, am plîns amar deoarece îmi închipuisem ce-nseamnă să fii liber. Dar m-am resemnat curînd. Eram tare, mi-

lord, mult mai tare decît acum și mă consolam la gîndul că fetițele acelea ar fi dorit poate să trăiască în saloanele aurite ale tatălui meu. Nu ieșeam niciodată. În casă nu erau decît tatăl meu, o presbiteriană, Temperance, care se îmbăta de dimineața pînă seara, și-un servitor pe nume Roboam. Roboam era mut. Temperance îndeplinea funcția de cameristă sau, dacă preferi, guvernantă. N-avea voie să vorbească cu mine, iar tata a amenințat-o odată c-o va ucide fără milă, fiindcă, în beția ei, îmi adresase în fața lui cîteva cuvinte bizare al căror înțeles obscur nu-l pricepusem. Dar cuvintele au rămas în memoria mea, ca și cele mai mici întîmplări din vremea copilăriei. Era vorba de-un lord rău și nemilos... de-un conte, mi se pare... care-și părăsise fiica și de-o biată femeie care-și plîngea copilul dincolo de Clyde.

Dacă stau să mă gîndesc acum, cred că erau niște versuri luate la întîmplare din vreo baladă scoțiană. Temperance nu îndrăznea să le mai rostească. Tatăl meu o înspăimînta; ori de cîte ori îl zărea, tremura ca varga și obrajii ei înroșiți de gin deveneau palizi. Era o fată înaltă, cu un aer bărbătos și un chip stupid. Nu avea altceva de făcut decît să mă îmbrace și să pună în mișcare balansoarul, în care mă legănam aproape zile întregi sub stejarii din grădină. În restul timpului bea sau dormea. Cred că era o ființă lipsită de răutate, în stare de fapte bune.

Roboam servea la masă. Mutismul lui nu era o infirmitate din naștere, căci avea pe față urmele unei mutilări barbare pe care am observat-o mai tîrziu, în Orient, la nefericiții de care se slujesc musulmanii în nu știu ce scop. De fapt, era un adevărat sclav. Tata îl bătea. Din cauza lui a urcat pe eșafod.

Dumneata îl cunoșteai pe tata, milord. Te-am văzut adeseori venind în locuința din Goodman's-Field. Dar ai venit acolo cu mulți ani mai tîrziu față de perioada despre care îți vorbesc. Ismail Spencer era pe vremea aceea un om tînăr. Nu-mi pot aminti de el decît c-un sentiment de spaimă. Parcă văd și acum ochii lui pătrunzători ațintiți asupra mea, expresia lor stranie de batjocură. Nu mă iubea, deși îmi arunca uneori, în treacăt, un zîmbet, și cu toate că își petrecea ore întregi povestindu-mi deliciile amețitoare ale moravurilor orientale și învățîndu-mă că datoria femeii este să placă, să seducă și să se supună...

Eu însă îl iubeam. O iubeam și pe Temperance și mi-era milă de sărmanul mut Roboam.

Uneori treceau trei sau patru zile fără ca tatăl meu să vină să mă vadă. Nu fiindcă ar fi fost absent, dar pe-atunci locuia în altă aripă a casei, unde eu n-aveam voie să intru. Rămîneam singură, cu Temperance și Roboam. Roboam sculpta bucățele de lemn al căror scop l-am aflat mai tîrziu. Temperance bea rachiu pînă ce cădea, în nesimțire, pe parchet.

Eu alergam pe sub copacii înalți, împreună cu ciuta mea. Nu ți-am vorbit de ciuta mea, Brian, sărmana mea Corah, care era atît de blîndă și de frumoasă și mă iubea atît de mult! Tata o instalase în grădină, iar Roboam îi meșterise o cușcă din scînduri. La început mi-a fost frică, dar Ismail m-a împins spre ea și Corah s-a culcat cu atîta grație la picioarele mele, încît am îndrăznit să întind mînuța s-o ating. Corah îmi linse mîna. Era pentru prima oară în viața mea cînd primeam o mîngîiere. Am fost mai fericită ca niciodată. M-am aruncat la gîtul Corei și-am îmbrățișat-o cu căldură. Tata a început să rîdă. Rîsul lui m-a-nghețat.

— De azi înainte o să-ți țină de urît, Suky — îmi spuse el — n-o să mai iasă din această grădină.

M-am întristat. De unde venea oare această făptură minunată, care avea să trăiască închisă în temnița mea? Părea că se sufocă între zidurile grădinii, pe care-o străbătea în toate direcțiile, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Desigur că ieri mai era liberă, ca și fetițele acelea care alergau vesele pe gazonul din Goodman's-Field. Eu, cel puțin, nu fusesem niciodată liberă.

Cînd tata ieși din grădină, Corah se reîntoarse pentru a se ghemui la picioarele mele. Îi vorbeam de parcă m-ar fi putut înțelege; nu era în stare să-mi răspundă, Brian, dar putea să plîngă. În clipa în care soarele se ascunse în spatele zidurilor grădinii, se sculă în picioare, scoase un geamăt și-și lungi cît putu gîtul ca să respire aerul de afară. Două lacrimi i se prelinseră pe botul fraged și moale.

Toată noaptea aceea, în loc să dorm, m-am gîndit; m-am gîndit la lucrurile pe care nu aveam voie să le ating, la libertate, al cărei nume nu-l cunoșteam, pe care mi-o imaginam vag, plină de bucurii necunoscute. Apoi, furată de somn, am visat că mă jucam și eu pe gazonul

unui scuar frumos, cu fetițe pe care le iubeam și care mă iubeau.

Susannah se opri și rămase pe gînduri. Brian, care pînă atunci o ascultase cu o uimire mută, profită de-acest moment de tăcere.

— N-ai cunoscut-o pe mama dumitale, nu-i așa, Susannah? întrebă el.

— Nu — răspunse frumoasa fată — tata mi-a vorbit despre ea ... spre a mă îndemna s-o urăsc ...

Brian făcu un gest de mirare.

— Să-ți urăști mama?! repetă el. Dar n-ai și alte amintiri, mai îndepărtate, în afară de cuvintele tatălui dumitale?

— Nu.

— N-a existat nici o femeie lîngă leagănul dumitale?

— Temperance — răspunse Susannah — care bea și dormea.

— Ce vîrstă aveai pe vremea aceea?

— Au trecut de atunci zece ani și cred că am optsprezece. Brian tăcu. Susannah se reculese o clipă, apoi chipul îi fu străluminat de un reflex de fericire. Continuă brusc: Să-ți povestesc un eveniment misterios care a rupt în vremea aceea monotonia vieții mele singuratice ... poate c-a fost numai un vis ... tatăl meu și Temperance mi-au spus adesea că visasem ... dar dacă a fost un vis, n-am mai avut de-atunci un altul la fel de frumos, și fiecare din amănuntele lui mi-a rămas pecetluit în adîncul sufletului ... Mult timp, foarte mult timp după aceea, cînd voiam să fiu fericită, închideam ochii și mă rugam să retrăiesc acel vis sau amintirea lui.

Era într-o seară; Ismail nu venise de două zile în aripa casei unde locuiam eu. Mă aflam în salon, unde adormisem cu capul pe umărul ciutei mele Corah. Cînd dormeam astfel, Corah rămînea neclintită ore întregi și nu se mișca decît dacă mă trezeam ... Totuși atunci a făcut o mișcare care m-a silit să deschid ochii și-am văzut ... în vis sau trează, nu știu, o femeie ce se furișa în salon, urmată de Temperance. Ah, ce frumoasă era, milord, și cîtă bunătate avea întipărită pe fața ei blîndă! De îndată ce-am zărit-o, inima mi s-a avîntat spre ea; dar nu îndrăzneam să mă mișc, deoarece copilăria mea tristă și solitară mă sălbăticise. Țineam ochii pe jumătate închiși și mă prefăceam că dorm.

Temperance și frumoasa doamnă s-au oprit în mijlocul salonului; coastele Corei tresăreau sub mine pentru că și Corah era sălbatică și se temea de-o străină... Eram prea copil, nu-i așa, milord, ca să născocesc asemenea amănunte? Temperance și tata m-au mințit. Am văzut-o pe femeia aceea; am simțit-o pe Corah tresărind: nu era un vis!

Privirea Susannei se opri întrebătoare pe chipul lui Brian.

— Cît de mult ți-ai fi iubit mama! șopti Brian, emoționat.

— Crezi, așadar, că era un vis? întrebă cu tristețe frumoasa fată.

— Cred că Dumnezeu a fost milostiv cu mine, dăruindu-mi dragostea dumitale, pe care n-o merit, Susannah... Continuă, oh, povestește-mi mai departe viața dumitale... Încep să-nțeleg ce fel de ființă ești... încep să descopăr opera divinității, care-a făcut să se-ntrupeze un înger acolo unde se aruncase doar sămînță de infern...

— Vai, milord — spuse Susannah, clătinînd din cap — ai uitat că sînt o sclavă nenorocită în mîinile unor oameni ticăloși și puternici, o simplă unealtă?!...

Brian îi luă mîna și o opri surîzînd.

— Ești o biată copilă înșelată — replică el — ne aflăm la Londra, Susannah, la Londra, unde două milioane de ochi stau deschiși, la Londra, unde crima există, fără îndoială, dar unde nu poate fi vorba de nici o putere ocultă și aproape magică, asemănătoare celei despre care mi-ai vorbit în termeni vagi... Niște oameni vor să se slujească de dumneata într-un scop pe care eu nu-l cunosc dar îl vom afla, asta-i tot... Însă puterea lor stă numai în ignoranța dumitale...

— Ia seama, milord!... Am văzut unele lucruri...

— Ai să-mi povestești tot, Susannah — continuă Brian. De altfel — adăugă el, pe tonul glumeț pe care-l folosim față de copii cînd ne prefacem că împărtășim spaimele lor himerice — dacă-i vorba de niște uriași, îi vom sfîrteca, iar dacă sînt niște diavoli, îi vom izgoni prin vrăji. Se ridică, deschise una după alta cele două uși ale budoarului și constată că odăile învecinate sînt goale. În primul rînd — continuă el, instalîndu-se din nou pe sofa — nu te mai teme de spionii aceia fantastici care-ți prici-

nuiesc atîta groază. Doar în cărțile vechi de basme mai există pereți care au urechi.

Dacă ducesa de Gêvres n-ar fi dormit ca un puișor în clipa aceea, ar fi dezmințit cu siguranță convingerea lui Brian de Lancester; dar pirpiria franțuzoaică urmărea mai departe în vis faimoasele aventuri ale lui Robinson Crusoe.

Susannah nu părea deloc dispusă să împărtășească în întregime încrederea lui Brian. Totuși, faptul că putuse vorbi liber aproape o oră era o dovadă că supravegherea slăbise. Continuă:

— Nici nu-ți închipui, Brian, cît de mult aș dori să pot crede că doamna aceea frumoasă, cu aerul atît de binevoitor și blajin, nu era o nălucă. Este singura amintire fericită pe care o am din copilăria mea. Mă privea cu niște ochi încîntați. „Ce frumoasă e!", spunea cu un aer trist și vesel în același timp. În mod excepțional, Temperance nu băuse în seara aceea. „Doamnă, fata-i leit portretul dumneavoastră!" răspunse ea. Se auzi un zgomot de pași la capătul coridorului. „Plecați, doamnă, plecați! zise Temperance, făcîndu-se albă ca varul. Pentru numele lui Dumnezeu, plecați!" Doamna făcu o mișcare, vrînd să se retragă, dar ceva o reținu și, dînd-o la o parte pe Temperance, care voia s-o scoată afară, se îndreptă spre mine și mă strînse cu putere la piept.

Mi-ar fi imposibil să-ți spun ce-am simțit în clipa aceea. Sufletul mi s-a topit, ochii mi s-au umplut de lacrimi: nu mai vedeam nimic.

Ah, nu putea fi un vis, căci, uite, Brian, am și început să plîng, numai gîndindu-mă la sărutul ei, unicul sărut pe care l-am simțit pe fruntea mea ... Oh, da, ai dreptate ... Cît de mult mi-aș fi iubit mama, milord!

— Dar era chiar mama dumitale! exclamă Lancester. Era mama dumitale, milady ... mama dumitale, care, fără îndoială, a fost ținută departe de dumneata prin violență ...

Susannah își împreună mîinile și-și îndreptă privirea spre cer.

— Mama mea! repetă ea. Mama mea! ... Am văzut-o pe mama! Se lăsă pe marginea divanului și căzu în genunchi. Doamne! Doamne! murmură ea. Fă-o fericită ... nespus de fericită ... Și ajută-mă, înainte de-a muri, să mai simt o dată pe frunte buzele mamei! ...

— Viața mea îți aparține — spuse Lancester, ajutînd-o să se ridice — timpul pe care-l iroseam cu dușmănia și

nebuniile mele ți-l voi pune de-aci înainte la dispoziție, fără rezerve... Vom căuta... Și dacă regăsirea mamei dumitale e un lucru posibil, o vom regăsi, Susannah...

Frumoasa fată întoarse ochii plini de lacrimi spre Brian:

— Cerul m-aude — continuă ea — de vreme ce mi-a trimis ajutorul dumitale... Mai spune-mi o dată, Brian, c-o vom regăsi...

— Pe cuvîntul meu de onoare, mă voi strădui din răsputeri!... Apoi vom vorbi despre ea... Vom lăsa la o parte toate amintirile dureroase, gîndindu-ne numai la clipa aceea fericită și dătătoare de speranțe.

— O, ce bun ești, milord! spuse Susannah, a cărei privire tulburată deveni plină de-o recunoștință nemărginită. Da... vom vorbi despre ea... o vom căuta... Rosti anevoie aceste ultime cuvinte, apoi tăcu, pierzîndu-și zîmbetul care-i strălucea sub lacrimi. Nu! Nu!... continuă ea, cu amărăciune. Mă faci să nutresc iluzii deșarte... Știu bine că n-am nici o mamă... Degeaba încerc să dau viață acelei amintiri unice și vagi... Adevărul se-ntoarce mereu, Brian... adevărul care nu iartă și te duce la disperare... totul n-a fost decît un vis!

— Nu pot să cred...

— Ascultă-mă!... Atunci cînd buzele acelea dragi mi-au atins fruntea, am scos un strigăt de bucurie și am întins brațele să răspund îmbrățișării... Dar, vai, brațele mele n-au cuprins decît aerul. Frumoasa doamnă nu mai era acolo, să mă sărute. Am deschis ochii: o beznă adîncă învăluise încăperea. E-adevărat c-am auzit niște pași care se îndepărtau în grabă, dar trebuie să fi fost Temperance. Vocea amenințătoare a tatei răsună aproape numaidecît în ușa coridorului. Nu puteam înțelege ce spunea, fiindcă vorbea cu Temperance într-o limbă necunoscută mie... Mai tîrziu am aflat că era dialectul din Irlanda occidentală. Temperance răspundea cu glasul sugrumat de emoție. Ismail continua s-o amenințe. În sfîrșit, biata fată scoase niște țipete stridente și, printre țipete, auzeam cum taică-meu o pălmuia neîndurător. Cînd s-a făcut din nou lumină, am văzut-o pe Temperance lungită pe jos, cu chipul însîngerat și învinețit. M-am apropiat de ea, s-o consolez, dar tata m-a dat la o parte cu asprime.

— Ai dormit bine, Suky? mă întrebă el.

— Nu dormeam — i-am răspuns — și-am văzut...

— Ai să-mi povestești altă dată visul tău, Suky . . . Dar să nu mai dormi niciodată pe jos: serile sînt reci și, ai văzut, din cauza ta a trebuit s-o pedepsesc pe Temperance.

— Cum?! am strigat. Din cauza mea?!

— Ascultă, Suky — continuă Ismail, cu zîmbetul lui răutăcios; căci cînd zîmbea, Brian, mă treceau întotdeauna fiorii — să nu mai dormi niciodată în salon, fata mea . . . și . . . cînd ai să mai ai astfel de visuri, să vii să mi le povestești numaidecît . . . Ai să faci așa cum ți-am spus, Suky?

O întrebare a tatălui meu, milord, era întotdeauna o poruncă sau o amenințare. Am plecat capul și am început să tremur.

— Ai să faci așa cum ți-am spus? repetă Ismail, scuturîndu-mi brațul.

— Da!

— Așa, Suky, ești o fată cuminte . . . De altfel, dacă n-ai să faci așa, am să-ți omor ciuta.

Această amenințare îmi încrîncenă inima și aprinse în mine o indignare mai presus de vîrsta mea. N-aveam pe nimeni altcineva pe lume să iubesc în afară de biata mea Corah. Pentru prima oară l-am privit pe Ismail drept în față și sprîncenele lui încruntate nu m-au făcut să plec privirea.

— Dacă ai să-ncerci s-o omori pe Corah, am s-o apăr!

Mă lovi ușor pe obraz.

— Sîngele adevărat nu minte! șopti el, sau ceva de felul ăsta, al cărui sens nu l-am priceput atunci și nu mi-e prea clar nici acum. Suky — adăugă el, reluîndu-și aerul serios — dacă ai să-ți aperi ciuta, cînd am să vreau s-o omor, draga mea, atunci am să vă ucid pe-amîndouă.

Brian tresări.

— Mizerabilul! rosti el fără voia sa.

— A murit — spuse încet Susannah. Era tatăl meu, milord . . . Cînd a ieșit din cameră, m-am apropiat de Temperance, care zăcea pe parchet, și-am încercat s-o ridic.

— Gin! îmi spuse ea cu vocea ei răgușită și dogită.

M-am dus după rachiu. Bău cu lăcomie, de mai multe ori. După aceea începu să cînte. Am întrebat-o imediat, în genunchi, cine era doamna aceea frumoasă care se aplecase asupra mea să mă sărute. Izbucni în rîs și bău din nou. Apoi, în loc să se ridice, se întinse cît era de lungă pe jos și spuse:

— Afurisitul mă bate, dar îmi dă voie să beau... Ce-mi pasă de bătaie, dacă am gin?

— Temperance, scumpa mea Temperance! am strigat eu. Răspunde-mi, fie-ți milă de mine!

— Cînd am gin, nu mă tem de lovituri — repetă ea — n-are decît să dea în mine, afurisitul, eu îmi văd de băutura mea! ...

CAPITOLUL XII

CORAH

— Din ziua aceea — continuă Susannah — am încercat de multe ori s-o descos pe Temperance. Cînd nu era beată, mă asculta tremurînd și nu voia să-mi răspundă... Cînd era beată, se uita la mine, cu rînjetul ei stupid și cînta.

Nu mi s-a mai dat voie să dorm în salon. Dumneata care, desigur, ai avut o copilărie fericită, care ai avut un tată bun, nobil și virtuos, care ai fost răsfățat de sărutările mamei, poate că dumneata nu poți înțelege asta: una din cele mai arzătoare dorințe ale mele e s-o revăd pe Temperance, biata ființă decăzută, și să-i pun din nou întrebarea, atît de des repetată: „A fost un vis?“

— Nu, n-a fost un vis — o întrerupse Brian de Lancester. Crede-mă, Susannah, în timp ce vorbeai, mă gîndeam: cel mai elementar bun-simț, unit cu cea mai obișnuită experiență de viață, te face să-ți dai seama c-a fost vorba de altceva decît de-un vis. Omul acela, tatăl dumitale, avea un anume interes, pe care, deocamdată, nu-l înțeleg, să te mintă. O cîștigase de partea lui pe Temperance, cu ajutorul viciului nenorocitei, și-o îmblînzise prin teama de pedepsele lui brutale. Tăcea fiindcă-i era frică. Aș putea să jur că doamna aceea, a cărei imagine ți-a rămas atît de adînc întipărită în amintire, era mama dumitale.

— Îți mulțumesc, milord, îți mulțumesc! spuse încet Susannah. Trecură zile, milord, apoi luni, iar după aceea ani. Creșteam. Tata îmi spunea că mă făcusem frumoasă. Totuși nici o schimbare nu se petrecea în viața mea. Continuam să rămîn prizonieră în casa din Goodman's-Field, neavînd în jurul meu decît pe mutul Roboam, Temperance

și ciuta. Disparițiile tatălui meu deveneau din ce în ce mai frecvente. Aproape că nu-l mai vedeam deloc. Mai tîrziu am aflat ce făcea în timpul absențelor. Își risca viața pentru bani. La început a cîștigat mult aur; cînd norocul îi întoarse spatele și-a pierdut viața.

Doamne, cît am mai plîns în vremea aceea despre care-ți vorbesc, milord! Trecuseră mai bine de doi ani de cînd eu și biata Corah ne legaserăm una de alta... Dac-ai ști ce frumoasă, ce bună, ce blîndă era Corah! Cum asculta atentă și-nțelegea fiecare cuvînt ce-mi ieșea din gură! Cum îmi ghicea tăcerea! Era singura mea prietenă, singura mea bucurie. Cînd începeam să zîmbesc, zburda, nebună de fericire, pe iarbă în jurul meu. Cînd eram tristă — și asta se întîmpla destul de des — venea să se culce la picioarele mele, își ațintea ochii asupră-mi și gemea ușor... Nu o dată am zărit-o lăcrimînd... Sărmana Corah!... După moartea ei, s-a scurs multă vreme pînă ce-am găsit o altă ființă care să fie alături de mine în momentele de tristețe.

Căci a murit, milord. Corah nu era, ca mine, o fiică a nenorocirii. Ea cunoscuse libertatea. Se stingea, biata de ea, fiindcă un zid o despărțea de libertate, pentru că nările ei larg deschise nu mai puteau adulmeca adierea răcoroasă ce cutreieră pajiștile înalte, pentru că-i lipsea totul: oboseala, mișcarea, soarele.

Într-un fel, îi semănam. Aerul sufocant al închisorii mele mă apăsa din ce în ce mai mult. Dar în această stare de nefericire exista o rază întunecată de speranță: nădăjduiam să mor. Eram însă prea tare. Moartea mă ocoli...

Într-o dimineață, coborînd în grădină, am găsit-o pe Corah întinsă pe gazon; abia mai răsufla, iar pieptul îi sălta în spasme convulsive. Mi s-au tăiat picioarele: aveam o bănuială... Am îngenuncheat lîngă ea. Lacrimi mari îmi șiroiau pe obraji... Se uită la mine și încercă să se ridice în picioare pentru a-mi dărui mîngîierea obișnuită. Dar căzu din nou, milord, și acesta i-a fost sfîrșitul. Corah nu s-a mai ridicat...

Brian luă batista brodată a Suzannei și-i șterse o lacrimă ce i se rostogolea încet pe obraz. Susannah încercă să zîmbească.

— Vei spune poate că durerea mea a fost exagerată, nu-i așa? continuă ea. Dar un lucru e sigur: a trebuit

să treacă șapte ani de la moartea Corei ca să întîlnesc în viața mea o clipă de ușurare, o dovadă de dragoste, o privire prietenoasă, o mîngiiere sinceră ... Șapte ani, milord, din viața mea care nu numără prea multe primăveri ... În ultimele opt zile, fericirea m-a copleșit. Dumnezeu mi l-a trimis pe omul pe care-l iubesc și o femeie ca un înger, care mă socotește sora ei. Așa încît, orice se va mai întîmpla, nu mă voi plînge. Mi-ai dăruit dragostea, iar Lady Ophelia mi-a oferit un loc în sufletul ei ...

Am rămas toată ziua lîngă trupul neînsuflețit al Corei. Zadarnic au încercat să mă ia de acolo. Voiam să mor alături de ea. Seara, ah, s-a întîmplat un lucru îngrozitor, milord! Temperance a adus un om în grădină. Un om cu o înfățișare hidoasă; pe un corp diform, purta niște zdrențe nenorocite; cînd mergea, toate membrele i se dislocau în chip oribil.

Temperance îmi spuse:

— Miss Susannah, acesta-i Bob, cerșetorul, care-a venit după ciută. Trebuie să vă duceți în camera dumneavoastră, dacă nu vreți să vă-mbolnăviți.

Nu m-am clintit din loc. Dar îngrozitorul cerșetor se îndreptă șchiopătînd spre mine; cuprinsă de un dezgust peste puterile mele, am fugit în salon. Cerșetorul Bob și Temperance rămaseră singuri lîngă sărmana mea Corah.

— Haide, dragă Bob — spuse Temperance — ia-o în cîrcă.

Bob se lăsă în genunchi, chiar în locul unde stătusem eu cu o clipă mai înainte, și puse mîinile pe trupul ciutei.

— E tare slăbănoagă vita asta — mormăi el. De-ar fi fost dată gata c-o lovitură de cuțit, scoteam pe ea vreo treizeci de șilingi.

Auzeam și mă treceau fiorii.

— Ți-o dau așa cum e, pentru o cană de gin — continuă Temperance. Dar hai mai repede, dragul meu Bob!

— Gin! mormăi Bob. Mereu gin! ... O femeie frumoasă ca tine! ... Ascultă, Temperance, am să-ți aduc o cană de bere ... Nenorocita asta nu merită mai mult.

— Fie și-o cană de bere! spuse Temperance. Dar grăbește-te!

Bob își vîră mîna în sin și scoase un cuțit lung a cărui lamă strălucea în ultimele licăriri ale amurgului.

— După sau înainte — spuse el — nu contează! ... Ar fi păcat să pierd atîtea kilograme de carne; am s-o aran-

jez atît de bine, încît negustorul o să creadă c-am ucis-o înainte de-a muri . . .

L-am auzit scoțînd un hohot de rîs ascuțit, apoi lama cuțitului său dispăru în beregata Corei . . . N-am putut să-mi înăbuș un țipăt de groază. Am căzut pe spate. Cînd mi-am revenit, tata era la căpătîiul meu împreună cu un doctor.

— Fetița are nevoie de o îngrijire specială, domnule — spunea medicul — e bolnavă, grav bolnavă! Are nevoie de aer, de libertate, de bucuriile vîrstei, altminteri . . .

Nu-și termină fraza, dar eu am înțeles și-am început să nutresc speranțe.

— Situația e chiar atît de proastă, domnule doctor? întrebă Ismail. E voinică, frumoasă, uitați-vă la ea . . . Trebuie să fie vorba de-o durere trecătoare . . . Am să-i dau altă ciută și-o să-și revină.

Doctorul clătină din cap și luă de pe tăblia șemineului o mușcată ale cărei flori veștede stăteau aplecate, frînte, pe tulpinile lor.

— Florile și copiii au nevoie de soare — spuse el — iată o biată plantă care mîine nu va mai fi . . . credeți-mă, domnule, plămînii obosiți ai fiicei dumneavoastră au nevoie de aer curat, altminteri va păți ca floarea . . .

Medicul se înclină și ieși. În tot timpul acelei discuții mă prefăcusem că dorm. Rămas singur, tata se așeză lîngă mine și-mi luă pulsul.

— Ticăloșii ăștia de medici fac pe poeții! murmură el, indispus. Florile și copiii! . . . Totuși Susannah e bolnavă . . . Pe legea mea! Prefer să fac un sacrificiu decît s-o pierd! Copilul ăsta-i toată averea mea. Într-un fel sau altul, o să-mi aducă o rentă bunicică, fără nici un risc . . .

A doua zi, milord, am fost urcată într-o trăsură închisă care m-a plimbat o zi întreagă, fără să se oprească. Cînd am coborît, era noapte și, a doua zi dimineața, m-am trezit într-o cameră mare în care năvăleau razele soarelui. Am sărit jos din pat și m-am repezit la fereastră. Mi-au dat lacrimile, milord. În fața mea se afla un orizont vast, păduri, un lac, munți. Peste toate acestea, razele soarelui lunecau, împrăștiindu-și pulberea lor de aur. Era o priveliște nespus de frumoasă, atît de frumoasă, încît am dat-o uitării pe sărmana mea Corah. Dar imaginea ei îmi reveni curînd în amintire. O vedeam alergînd sub

copacii înalți, de-a lungul malurilor înverzite ale lacului sau culcată în iarba cîmpiei. Plîngeam iar, dar nu de bucurie.

În fond însă, eram un copil. Toate aceste lucruri, atît de frumoase și-atît de noi pentru mine, mi-au biruit părerile de rău. Îmi aminteam de Corah și-mi amintesc și acum, ca de singura ființă care-a adus o rază de blîndețe tristei singurătăți a copilăriei mele, și totuși, atunci ca și acum, amintirea ei nu mai avea amărăciunea de la început. Mi-o închipuiam pe Corah culcată la picioarele mele, lingîndu-mi mîna care-i aducea o bucățică de pîine sau o mîngîiere.

Locul unde fusesem transportată era foarte departe de Londra. E tot ce pot spune, deoarece n-am știut niciodată numele sau poziția lui pe hartă. Mi se dădea voie să ies cît voiam, dar nu mi-era îngăduit să vorbesc cu oameni străini. Temperance și Roboam-mutul mă întovărășeau în toate plimbările pe cîmpii, ridicîndu-se ca un zid de piatră între mine și țăranii de treabă care mă salutau cînd mă vedeau.

Tata rămăsese la Londra. Cînd o întrebam pe Temperance de el, îmi spunea că va sosi curînd și-mi va aduce rochii de mătase și catifea, perle de pus în păr și inele cu pietre prețioase. În privința obiectelor de lux, nu eram cu totul neștiutoare. Ismail îmi repetase neîncetat că sînt frumoasă și adesea mă gătise cu podoabe strălucitoare, ca și cum ar fi vrut să-mi întărîte cochetăria mea ce abia se trezea la viață.

Părăsisem Londra la începutul primăverii. Am stat în casa aceea de la țară aproape pînă în toamnă. Cele opt luni de relativă libertate au avut asupra mea un efect extraordinar. Înainte de a pleca, fusesem sănătoasă și numai covîrșitoarea povară a singurătății mele în atmosfera viciată a Londrei reușise să mă doboare. Viața de la țară m-a făcut să înfloresc deodată. Trupul îmi deveni robust, inima prinse puteri, iar mintea mea, deși necultivată, începu să arunce unele priviri cutezătoare, dincolo de barierele impuse, asupra acelei lumi pe care nu aveam voie s-o cunosc. Am învățat să călăresc, să înot, iar mutul se minuna adesea de îndemînarea mea de a mînui arma de vînătoare pe care Ismail o pusese printre lucrurile mele.

Vai, milord, nu acestea sînt lucrurile pe care trebuie să le ştie o femeie. În ultimele opt zile am aflat că astfel de biete talente nu se potrivesc unei fete tinere. Le voi da uitării, fiindcă vreau să-ţi fiu pe plac, Brian.

Lancester se înclină zîmbind.

— Nu uita, Susannah — spuse el — eu te iubesc aşa cum eşti ... Îmi place totul: neştiinţa dumitale şi chiar acea tiranie care ţi-a adumbrit anii tineri, făcîndu-te atît de diferită de celelalte femei ... Oh, dacă mă iubeşti, vom fi foarte fericiţi!

— Dacă te iubesc! repetă Susannah, a cărei privire moleşită de amintiri scăpără deodată. Dumnezeu mi-e martor că viaţa mea îţi aparţine de mult timp, milord ... Dar îţi voi spune mai tîrziu cît am suferit fără dumneata şi pentru dumneata, care nici nu mă cunoşteai ... Îţi voi spune cum, fără să ştii, mi-ai schimbat resemnarea apatică în agonie, indiferenţa ursuză în martiriu ... Şi-ţi voi mai spune cît de mult ţineam la suferinţa mea, Brian, şi cîtă fericire ciudată găseam în amărăciunea chinurilor mele ...

Pe la începutul toamnei, o scrisoare a lui Ismail ne cerea să ne reîntoarcem. Ne-am urcat iar într-o trăsură închisă, care ajunse la Londra noaptea. Nu ştiu dacă am eu o fire ciudată, sau aşa sînt toţi oamenii. Dar mi-a făcut plăcere să revăd casa în care plictiseala mă apăsase într-atît; mi-a făcut plăcere să stau lîngă cuşca goală a sărmanei Corah. Copacii înalţi mi-au părut nişte vechi prieteni, iar cămăruţa mea mai puţin tristă. Nu le mai invidiam pe fetiţele care se jucau pe gazonul scuarului. De altfel, nici ele nu mai erau aceleaşi: crescuseră ca şi mine. Ce se întîmplase cu ele de nu mai apăreau în scuar? ... Trăiau şi ele, la rîndul lor, retrase de lume? Bietele fete! Mi-era milă de soarta lor şi-mi spuneam că vor păţi oa biata mea ciută Corah, deoarece deveniseră prizoniere după ce cunoscuseră libertatea.

Revăzîndu-mă, tata păru uimit.

— Ce mare şi frumoasă te-ai făcut, Susannah! spuse el, cuprins de-o adevărată admiraţie. Afurisitul ăla de doctor a avut dreptate cu floarea şi copilul lui ... Ei, Susannah, fata mea, ai devenit o domnişoară şi va trebui să fii tratată ca atare. Îţi plac rochiile frumoase?

Am roşit de plăcere la această întrebare.

— Vei avea rochii frumoase — continuă tata, strecu-

rînd puţină batjocură în surîsul lui — vei avea găteli şi dantele... Apoi, fata mea, vei vedea în curînd feţe noi... Oh, ai să te distrezi ca o regină, Susannah!

După plecarea lui Ismail am rămas pe gînduri. Curiozitatea mea se prefăcuse într-o teamă sălbatică. Ideea de a vedea pe cineva, de-a sta de vorbă cu cineva, în afară de tata, Temperance şi Roboam, mă înfricoşa. Dar, pe de altă parte, rochiile frumoase, bijuteriile, dantelele mă ameţeau. Cred c-aveam pe atunci vreo unsprezece ani şi ceva. Asta se întîmpla acum şase ani.

În seara aceleiaşi zile, se petrecu un eveniment mai aparte. Temperance îmi despletea părul, pregătindu-mi toaleta de noapte. Ca de obicei, nefericita mirosea a gin de trăsnea. Totuşi nu era chiar beată, ci doar veselă, avînd acea bună dispoziţie comunicativă şi exaltată, atît de respingătoare la cei pasionaţi de viciul ei.

— Miss Susannah — îmi spuse deodată, izbucnind în rîs — am fost însărcinată să vă sărut... să vă sărut pe amîndoi obrajii, la naiba! Miss Susannah... am păcătuit, scumpă domnişoară! Cartea sfîntă spune: „Să nu iei numele Domnului în deşert"... dar drăguţul meu Bob mă pune să jur... Ce ziceam, Miss Susannah?

— Ziceai că băutura e-un nărav foarte urît, Temperance — i-am răspuns, cu răutatea mea de copil.

— Aşa am spus?! se miră ea. Ptiu, drace! Înseamnă că-s beată... Nu-i adevărat, copil răutăcios... Ziceam c-am fost însărcinată să vă sărut şi să vă pun fleacul ăsta la gît.

Înainte de-a avea timp să răspund, mă sărută zgomotos pe amîndoi obrajii şi-mi trecu pe după gît o panglică de mătase de care atîrna medalionul cu floarea noastră, Brian.

— Ce-i asta? am ţipat. Cine ţi-a dat-o?...

— Ssst!... mă întrerupse Temperance. E-o taină mare...

— Te rog, draga mea Temperance, spune-mi cine mi-a trimis cutiuţa asta frumoasă.

— O...

Se opri, izbucnind în rîs.

— O zînă — continuă cu veselia ei vulgară — o zînă care dă tîrcoale prin Goodman's-Field în fiecare seară şi-mi oferă bani să-mi cumpăr gin cînd... are chef, fir-ar ea să fie!

CAPITOLUL XIII

MEDALIONUL

— Mi-a fost imposibil — continuă Susannah — să mai scot şi-altceva de la Temperance, care alergă, îmi spuse ea, să-şi ia jumătatea de cană de gin oferită de zînă.

Îmi lăsă medalionul pe care mi-l atîrnase la gît. L-am sucit pe toate părţile şi am admirat fineţea lucrăturii. În locul unde se găseşte acum această zgîrietură — Susannah ţinea medalionul în mînă în timp ce vorbea — se vede o mică ştampă, nişte arme, cred, gravate extrem de delicat. Sub ecuson, un cuvînt fusese adăugat cu un ac, un singur cuvînt, gravat de-o mînă tremurîndă...

Nu ştiam încă să citesc, Brian, aşa că n-am putut descifra cuvîntul, dar fiecare literă care-l alcătuia şi-a păstrat forma gravată în adîncul memoriei mele şi, mai tîrziu, am putut să le silabisesc pe toate în amintire. Cuvîntul scris sub ecuson era un nume, iar numele, în măsura în care o impresie de acest gen poate deveni o certitudine, era Mary.

— Mary, repetă Brian, părînd a scormoni prin memorie. O clipă lăsă impresia că-şi continuă cercetările, apoi adăugă brusc: Dar există atîtea Mary!

— Şi-apoi, poate mă-nşel — vorbi mai departe Susannah — căci acest nume, acest cuvînt n-a rămas decît foarte puţin timp sub ochii mei.

Între timp, Brian rămăsese pe gînduri: în mintea lui încolţise vag o idee. Luă medalionul şi-l examină cu minuţiozitate. Căută în zadar cei doi vulturi pe care-i recunoscuse în cele două părţi ale ecusonului. Acum i se păreau nişte simpli cîini de vînătoare. Doar blazonul de conte rămînea vizibil sub arme.

— Tatăl dumitale a distrus gravura, milady? întrebă el.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc — răspunse Susannah. Toată seara n-am făcut altceva decît să-mi admir medalionul. Nu ştiu de ce-mi era mai drag decît toate celelalte podoabe ale mele. Fără să vreau, făceam o legătură între acest dar, oferit de o mînă necunoscută, şi apariţia despre care ţi-am vorbit. Trebuia să fie vorba de aceeaşi persoană...

— Te-ai gîndit la mama dumitale, Susannah?

Frumoasa fată își plecă fruntea.

— Milord — spuse ea — mă gîndeam la o femeie blîndă și bună, care mă iubea. Nu mă gîndeam la mama, deoarece îmi închipuiam că mama mă ura... Oare nu mă părăsise?... Nu, Brian, trebuie să-ți mărturisesc că ideea de mamă nu trezea în mine decît sentimente dureroase... Tata îmi spusese de-atîtea ori că...

— Tatăl dumitale — o întrerupse Brian, cu amărăciune și compasiune — voia să-ți mutileze sufletul și să șteargă din el dragostea față de mamă, așa cum a șters semnele și cuvîntul gravate pe acest medalion. A murit și n-a mai putut să-și ducă intenția pînă la capăt... Dumnezeu să-l ierte!

— Oh, da, milord, Dumnezeu să-l ierte, dacă asta i-a fost intenția... căci, dintre cele mai amare amintiri care-mi alcătuiesc trecutul, cea mai dureroasă este aceasta: mi-am blestemat deseori mama... Cînd Ismail a venit să-mi facă obișnuita vizită de seară, continuam să mă uit la medalionul meu drag. Am încercat să-l ascund la piept, dar el a sesizat gestul și m-a apucat de braț.

— Oh, oh! exclamă el. Suky, am și-nvățat să folosim sînul drept ascunzătoare, deși la vîrsta ta încă nu se prea obișnuiește? Arată-mi ce ai ascuns acolo, copila mea... Sper că nu-i vorba de-un bilețel de dragoste!

— Nu mi-l lua, te rog — am strigat — te rog din suflet, lasă-mi-l...

— Carevasăzică, Miss Suky, nu vrei să-l lași din mînă. Bine, am să ți-l dau înapoi, dar trebuie să mi-l arăți numaidecît.

Îmi spuse toate acestea pe tonul de poruncă batjocoritoare la care, spre nefericirea mea, n-am rezistat decît rareori. Îți mai aduci aminte de Ismail, milord?... Dumitale nu-ți poruncea niciodată, iar față de străini, trăsăturile lui aveau întotdeauna expresia slugarnică a cămătarilor. La el acasă însă era un om cumplit. Parcă văd și-acum chipul lui palid a cărui parte de jos era acoperită de-o barbă deasă, neagră, mătăsoasă și-atît de frumoasă, încît semăna c-un ciucure de satin. Temperance spunea că era bărbat frumos. Oricum, frumusețea lui avea ceva înspăimîntător... Iar vocea lui izbucnea întotdeauna înăbușită, batjocoritoare, amenințătoare. De-atunci, o singură dată am mai auzit o voce asemănătoare, Brian, o voce care, cînd mi-a ajuns pentru prima oară la ureche, mi-a în-

ghețat sîngele în vine și m-a înfiorat pînă în măduva oaselor. Era vocea unui om... Susannah coborî tonul și se apropie de Brian. Era vocea omului care mi-e acum stăpîn! încheie ea. Brian deveni mult mai atent. Susannah continuă: Nu știu ce să cred despre el. Vreau să-ți spun doar un lucru ciudat. Acest om, care mi s-a recomandat sub numele de Tyrrel și căruia Lady Ophella îi spune Sir Edmund Makensie...

— Sir Edmund Makensie! exclamă Lancester. Prin urmare...

— Îl cunoști, milord?

— Firește că-l cunosc... Ce voiai să-mi spui despre Sir Edmund Makensie?

—Voiam să-ți spun, milord... dar ai să judeci singur dacă am sau nu dreptate, de vreme ce-l cunoști, voiam să-ți spun că vocea lui a avut asupră-mi un efect extraordinar. Îl auzisem vorbind încă înainte de această împrejurare, l-am auzit de multe ori după aceea și am impresia că vocea lui e-acum prefăcută, în timp ce atunci, milord, o singură dată, a vorbit firesc, cu mine, cu pasiune, vocea lui devenind identică cu cea a lui Ismail. Brian zîmbi, cu un aer de îndoială. M-am înșelat, nu-i așa? continuă Susannah. Se poate, milord. Însăși situația în care mă aflam în ziua aceea a contribuit desigur mult la eroarea mea, căci mă regăseam — ca odinioară în casa din Goodman's-Field — sub tiranica voință a unui om care-mi spunea: „Ai să faci așa!", iar eu eram silită să acționez împotriva inimii și conștiinței mele... Ah, ce clipă dureroasă am trăit! adăuga frumoasa fată, a cărei minte părea stăpînită de-un gînd amar. Exista acolo un bolnav care dormea și mi s-a poruncit să-l sărut pe frunte... L-am sărutat, milord, fiindcă am fost amenințată că te voi pierde. Mă rog cerului să nu fi ieșit ceva rău din asta...

Brian o privi liniștit.

— Cuvintele dumitale încep să devină enigme pentru mine, Susannah — spuse el. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-te!

— Răbdare, milord, răbdare. Înainte de-a ajunge la acest trist episod, mai sînt de povestit și alte episoade, nespus de triste... Îți vorbeam despre Tyrrel pentru că vocea lui... Și-acum, cînd mă gîndesc iar, inima mi se strînge... Oh, era vocea lui... era vocea lui!

Rostind aceste cuvinte, Susannah își duse mîinile la

ochi, de parcă ar fi încercat să înlăture o nălucă înfricoşătoare.

— Draga mea — spuse pe un ton blînd Lancester — ai avut destule nenorociri reale care ți-au apăsat și-ți apasă încă existența, ca să-ți mai creezi și fantome... Ce legătură poate exista între chipul blînd al lui Sir Edmund și figura aspră, plină de răutate a lui Ismail?... Poate că trăsăturile șterse ale lui Sir Edmund orbul nu sînt decît o mască, de vreme ce susții că-i amestecat în tenebroasele intrigi ce te înconjoară; dar Ismail n-ar fi izbutit niciodată să și-o aplice pe chipul lui în continuă mișcare. Totul este diferit, ba chiar contrar, la ei... De altfel, mai este oare nevoie să-ți amintesc că Ismail a murit?

— Pe eșafod, Doamne! murmură Susannah. Știu... l-am văzut... am asistat la spînzurarea tatălui meu, milord!

Se opri, cuprinsă de-un tremur nervos, sufocată, și vreme de cîteva clipe, nu mai fu în stare să vorbească.

În timpul acesta, Brian se gîndea la Sir Edmund, față de care, pînă atunci, nutrise sentimente de milă din pricina nenorocirii lui, și care, după spusele Susannei, era capul unei misterioase organizații criminale. Nu cunoștea încă țelul și mijloacele acelei organizații, dar se și gîndea la măsurile ce trebuiau luate pentru a smulge masca omului care abuza de infirmitatea lui și înșela cu-atît mai ușor lumea, cu cît inspira mai multă milă, compasiunea înlăturînd bănuielile. Faptul era foarte primejdios pentru Sir Edmund Makensie, căci poziția ocupată în societate de Brian de Lancester făcea din el unul din cei mai temuți dușmani cu care să aibă de luptat. În plus, Sir Edmund nu știa nimic despre primejdia care-l amenința.

— Cum îți spuneam, milord — continuă Susannah, scuturîndu-se brusc pe povara imaginii recent evocate — tata mi-a poruncit să-i dau obiectul pe care-l ascunsesem la piept. A trebuit să mă supun, deși îmi venea tare greu să mă despart de medalion. L-a luat și, de îndată ce și-a aruncat ochii asupra cuvîntului scris cu acul și asupra armelor, a exclamat mînios:

— Mizerabila de Temperance! Hotărît lucru, nu te poți încrede în ea... Cine ți-a dat bijuteria?

N-am răspuns nimic.

— E drăguță, fata mea — continuă el — vrei să mi-o dăruiești?

— Nu, oh, nu! Lasă-mi-o mie! Te implor să nu mi-o iei!

— Am să ţi-o las, Suky, dacă eşti fată cuminte, adică dacă-mi mărturiseşti că Temperance ţi-a dat bijuteria.

Probabil că Dumnezeu m-a înzestrat cu o oroare instinctivă faţă de minciună, milord, căci eu, care eram cu totul neştiutoare în această privinţă, de altfel ca şi-n toate celelalte, am rostit cu foarte mare greutate prima mea minciună. Dar ştiam că tata o va bate pe Temperance şi mi-era milă de ea.

— Nu — am răspuns, încurcată — nu mi-a dat-o Temperance.

— Atunci Roboam? exclamă el, pălind.

— Vai, nu.

De data aceasta, răspunsul pornea din inimă. Ismail mă privi necruţător.

— A şi-nvăţat să mintă! şopti el, cu un surîs şiret. Aş pune rămăşag că educaţia nu va fi nici lungă, nici dificilă... Destul, Miss Suky! adăugă el, cu voce tare. Acuma ştiu ceea ce-am vrut să ştiu şi am să-ţi dau înapoi bijuteria.

Se aşeză lîngă mine şi începu să întoarcă medalionul pe toate feţele, ca şi cum ar fi vrut să-l deschidă. Eu nici nu bănuisem măcar că poate fi deschis. După cîteva minute, în timpul cărora discută cu mine lucruri neînsemnate, degetul lui apăsă întîmplător resortul secret şi medalionul se deschise. Am scos un strigăt de uimire.

— Ah, ah, Suky! spuse el. La asta nu te-aşteptai.

— Ce-i înăuntru? am întrebat, curioasă.

— Apă de Portugalia şi cîţiva peri de pisică.

Pronunţînd aceste cuvinte pe care le însoţi cu un rîs sec şi forţat, se apropie de grătarul sobei unde mocneau cîţiva cărbuni şi aruncă un obiect luat din medalion. Obiectul scăpără la atingerea cu cărbunele, se aprinse şi scoase o trîmbă de fum gros. Trebuie să fi fost o şuviţă de păr.

— Vai! am exclamat. Mi-ai promis că mi-o dai înapoi...

— Taci, Miss Suky! m-a întrerupt el. Eu îmi ţin făgăduielile, m-auzi, şi în ce mă priveşte, decît să nu-mi ţin cuvîntul, am preferat să dau cinci falimente... Dar tu nu ştii ce-nseamnă un faliment, Miss Suky; într-o bună zi am să-ţi spun... şi multe alte lucruri, deşi amîndoi

avem foarte puțin timp liber. Scoase din medalion o bucățică mică de hîrtie extrem de fină care însoțea părul. Își puse ochelarii pe nas și citi: „Suzannei, cînd va ști să citească". Bravo! exclamă el. Cuceritoare naivitate!... Firește, Suky, nu vei fi în stare să citești mai înainte de a învăța alfabetul.

— Dar îl voi învăța — l-am întrerupt eu — biletul e-al meu, dă-mi-l, te rog!

— E-adevărat, Suky, ai să-nveți; chiar de mîine ai să-nveți să citești, să cînți, să dansezi ... ai să-nveți tot ce trebuie să știe o fată frumoasă pentru a cuceri inima unui bărbat ... În ce privește biletul, asta-i altceva ... lasă-mă pe mine să-l descifrez.

Începu, într-adevăr, lectura biletului închis în medalion.

Hîrtiuța era foarte mică, milord: cu toate acestea cuprindea fără îndoială multe lucruri, deoarece tatii i-a trebuit timp îndelungat s-o citească. În timp ce citea, murmura cuvinte amare și ridica din umeri, disprețuitor.

— Grozavă! spuse el în cele din urmă. Cu hîrtiuța asta mizerabilă poți stoarce lacrimi unui întreg batalion de băbătii! ... Dacă persoana care-ți scrie aceste nerozii, Suky, ar fi bogată, cred c-am duce-o amîndoi de minune ...

— Cine-i această persoană, tată? am întrebat rugător. Și ce vrea de la mine?

— Te vrea pe tine, Suky; atîta tot. Iar în ce privește numele ei, iată-l scris aici. Îmi arătă numele gravat sub ecuson. Ce păcat că n-ai luat prima lecție de citire, nu-i așa?

— Ce nume-i? am întrebat din nou.

— E numele ... șovăi apoi continuă: E numele unui tînăr frumos care se prăpădește de dragoste pentru tine, Suky ... îl cheamă Henry.

N-am înțeles nimic din acest răspuns, după cum cred că-ți închipui, milord.

— Așa îți vorbea Ismail?! spuse Lancester, ale cărui sprîncene se încruntaseră. Tatăl dumitale! ...

— Cred că era groaznic din partea lui, milord, de vreme ce aceste cuvinte par să-ți stîrnească indignarea, dar Ismail a mers și mai departe ... În seara aceea, pentru prima oară, rosti față de mine niște cuvinte care, la început, neînțelese, alunecară pe scutul ignoranței mele, dar care, repetate adesea și explicate cu răbdare, îmi pătrun-

seră în cele din urmă în gînd... Acum opt zile ți-aș fi repetat, fără să roșesc, tot ce-mi spunea Ismail, deoarece credeam că lecțiile acelea erau cele pe care orice părinte le dă fiicelor sale... De opt zile încoace, gîndurile mele nu mai sînt cufundate în beznă: acum știu că înaintea cerului, ca și înaintea oamenilor, aceste învățăminte sînt infame și că, rostite de un părinte, devin odioase.

— Cum?! sări Brian, Trebuie să presupun că...

— Nu mă-ntreba nimic, milord — spuse Susannah, a cărei tristețe era luminată de un zîmbet nobil și pur... Poate nu-ți voi înțelege întrebările... Îți voi povesti totul, oricît mi-ar fi de greu, iar în ceea ce privește dragostea, îți spun de pe acum că nu știu să existe ceva în viața mea din care aș putea face un mister.

Brian de Lancester roși și se simți rușinat, într-atît de străină de candoarea fermă și demnă a Suzannei era întrebarea pe care se pregătea s-o formuleze.

— Ismail continua să țină în mînă medalionul — urmă Susannah. Părea că ezită să mi-l dea. Deodată scoase din buzunar o unealtă asemănătoare celor de care se slujea Roboam pentru a-și sculpta bucățelele de lemn și se așeză lîngă mine. Apoi, cu ajutorul uneltei, începu să zgîrie ecusonul.

— Ce faci, tată? l-am întrebat.

— Vezi bine ce fac, Suky... Dar să lăsăm asta, te rog, și să vorbim despre lucruri serioase... Am de gînd să-ți țin un lung discurs, vezi tu, și-n timpul ăsta îmi place să lucrez... Ascultă-mă bine: Ești o fetiță fermecătoare, Susannah, și dacă vei continua așa cum promiți, în doi sau trei ani, cel mult patru, vei fi cea mai frumoasă fată din Londra... Te bucură?

— Vai, tată! am răspuns, izbucnind în plîns. Ștergi numele persoanei care mă iubește...

— Ții atît de mult să-i cunoști numele, Susannah?... Dacă ești cuminte, am să ți-l spun mai tîrziu... De altfel, fata mea, peste cîtva timp, oamenii care te vor iubi se vor număra cu zecile... Pe cuvîntul meu, Suky, vei fi o ființă fericită... Îți voi dărui podoabe cu care să pui în umbră pe cele mai strălucitoare ladies... Ve fi steaua care va lumina Londra, vei fi leoaica... În jurul tău se vor îmbulzi admiratori. Toți vor nădăjdui să-ți cîștige inima... Mă asculți, Suky?

Urmăream cu privirea întristată opera de distrugere pe care o săvîrșea în timp ce-mi vorbea.

— Mă asculți? Foarte bine! continuă el. Spuneam că ți se va cere să privești la dreapta, la stînga, în sfîrșit, în toate părțile, draga mea; așa-i viața femeilor, cel puțin cea a femeilor frumoase ... Or, Suky, multe își pierd capul din prea mult orgoliu, multe amețesc ușor ... Orgoliul, pe care proștii și ipocriții îl numesc pudoare, te va sfătui să treci nepăsătoare și semeață printre osanalele ce vor fi cîntate în cinstea ta ... ușurința, despre care vei auzi vorbindu-se ... cînd îți vei face intrarea în lume ... vocea inimii îți va spune să iubești vreun tînăr gentleman cu vocea blîndă, cu surîsul drăgăstos ... Ia seama, Susannah! ... Vai, ia seama, fata mea! ... Datoria unei femei ... Dar iute, îți restitui bijuteria, așa cum ți-am făgăduit.

Îmi dădu, într-adevăr, înapoi medalionul, gol și în starea în care-l vezi.

Apoi continuă cu o voce aproape solemnă:

— Datoria unei femei este să iubească, Susannah, să iubească și să se dăruiască fără rezerve și fără împotrivire ... Ai să-nțelegi asta mai tîrziu ... Dar datoria ei este și să aleagă ... și cea mai bună cale de-a se orienta în alegerea ei, fata mea, este să nu respingă pe nimeni, în afară de acei nenorociți aventurieri care n-au nimic pe lume decît mutra lor și-un costum; să treacă de la unul la altul ... cu condiția ca toți să fie bogați și generoși ... Pe mîine, Suky!

Brian rămase împietrit.

— Ce infamie! Ce infamie! ... murmură el, în sfîrșit. Se ridică și făcu cîțiva pași agitați prin odaie. Cînd se întoarse spre Susannah, avea fruntea senină. Draga mea — îi spuse el pe un ton plin de convingere, omul acela, — monstrul! — nu era tatăl dumitale! ...

CAPITOLUL XIV

BUDOARUL LUI ISMAIL

Spunîndu-i Suzannei că Ismail nu era tatăl ei, Brian de Lancester n-avea nici o dovadă materială în sprijinul

aserțiunii sale. Vorbele rostite cu-atîta convingrere și căldură nu reprezentau decît elanul unui suflet loial și generos care refuză să creadă în această culme a infamiei: un tată strecurînd spiritul răului în sufletul copilului său.

Ea îi înțelese starea de spirit și așteptă un cuvînt, o dovadă care să-i poată susține afirmația atît de neașteptată.

— Există lucruri — continuă Lancester, răspunzînd gîndului tainic al Susannei — există lucruri pe care le simți, dar nu le poți demonstra. Simt, știu că medalionul provenea de la mama dumitale, știu că omul acela nu-ți putea fi tată ... dar mi-e imposibil să spun de unde știu ...

Susannah duse medalionul la buze și-l sărută îndelung.

— În ce privește misterioasa proveniență a medalionului vreau să te cred ... De-aci înainte îmi va fi de două ori mai drag, fiindcă-mi va vorbi despre tot ce iubesc ... despre mama și despre dumneata ... După întrevederea pe care ți-am relatat-o adineauri, Ismail mă părăsi, dar mai întîi îmi repetă că, începînd de a doua zi, pentru mine va începe o viață nouă.

După cîteva minute, am auzit plînsete și țipete pe coridor. Era glasul Temperancei, care ispășea astfel crima de a-mi fi înmînat medalionul. Apoi se așternu tăcerea. De-atunci n-am mai văzut-o niciodată pe Temperance și adeseori m-am înfiorat la gîndul că poate ... Dar vreau să sper că tatăl meu a alungat-o doar; de ce-ar fi ucis-o pe ființa aceea nenorocită și inofensivă?

Lancester nu reuși să-și stăpînească un geste de repulsie, la gîndul că ar fi putut să săvîrșească o crimă asupra unei femei, chiar dacă era vorba de o decăzută.

— Astfel am ajuns la o altă perioadă a poveștii mele — continuă Susannah. Viața mi s-a schimbat deodată, fără nici o tranziție.

A doua zi dimineață m-am trezit la căpătîiul meu cu o femeie străină. Sălbăticia înnăscută mă-ndemna să nu-i adresez cuvîntul; dar, pe de altă parte, voiam să aflu ce s-a-ntîmplat cu Temperance. Această dorință, stimulată de-o vagă neliniște în legătură cu soarta bietei fete, se dovedi mai puternică decît timiditatea mea. Am descusut-o pe noua venită, care începu să zîmbească și rosti cîteva cuvinte într-o limbă străină. Nu știa deloc englezește. Se ocupă apoi de toaleta mea. Veșmintele cu care mă îmbrăcă nu mai erau cele din ajun. Aveam o rochie

frumoasă, nouă, al cărei cordon de mătase îmi strîngea bine talia, care pînă atunci nu fusese niciodată cuprinsă. Îmi pieptănă după aceea părul, care, pentru întîia oară, cădea în cîrlionți simetrici de-a lungul obrajilor.

Cînd m-am privit în oglindă, milord, după ce-am ieșit din mîinile noii cameriste, am scos un strigăt de bucurie. Pentru prima oară am devenit conștientă de frumusețea mea. Nu mă recunoșteam. Mă înroșeam, zîmbeam, eram fericită și mîndră, dar în același timp mă rușinam. Aș fi vrut să mă expun privirilor și, în același timp, să-mi acopăr obrajii. Devenisem femeie, de vreme ce încercam sentimentul dublu și contradictoriu al femeii: dorința de a străluci și dorința de a ridica un zid între tine și privirile mulțimii.

În ziua aceea, încă de dimineață, am fost condusă într-o încăpere de la primul etaj al casei din Goodman's-Field pe care n-o cunoșteam. Era o cameră-salon spațioasă, minunată, avînd peste tot, pe pereții căptușiți cu catifea roșie, tablouri rare. Existau, de asemenea, un pian frumos, o harpă, cărți bogat ornamentate pe fețele de masă și albume deschise pe pian, pe măsuțe joase, peste tot.

Tablourile reprezentau teme mitologice tratate cu un sentiment neînfrînat de voluptate; cît despre albume... milord, abia de opt zile am învățat să roșesc și nu pot să-ți spun ce conțineau. Toate lucrurile acelea m-au șocat, prima impresie fiind foarte plăcută. Admiram frumoasele nimfe, culcate în mijlocul unor peisaje splendide sau arătîndu-și formele divine ale trupurilor prin apa cristalină a unor izvoare. Albumele erau luxoase, legate în piele; admiram poleiala cu aur, dar conținutul nu-mi stîrnea nici măcar curiozitatea.

Nu pot crede, milord, în ciuda tuturor celor încercate de Ismail împotriva spiritului și inimii mele, nu pot crede că imaginile acelea au fost plasate acolo special pentru mine. Ismail era prea îndemînatic pentru a proceda astfel. Salonul îi ținea loc de budoar; era deci locul firesc al albumelor. De altfel, a doua zi au dispărut.

Cerul m-a apărat tot timpul, milord, și-i mulțumesc din adîncul sufletului. Cîtă vreme n-a existat nimic între Ismail și mine, cîtă vreme sufletul meu a rămas fără nici o apărare în fața sugestiilor lui perfide, m-a ocrotit vîrsta;

apoi, în clipa cînd povețele lui ar fi putut acționa cu putere asupra simțurilor, dacă nu asupra inimii mele, ai apărut dumneata, care, fără s-o știi, mi-ai fost scut împotriva răului, înger păzitor!

Am rămas singură în salon și, trebuie să mărturisesc, în cele cîteva minute pe care le-am petrecut acolo, m-am privit de mai multe ori în oglindă. Rochia cea nouă mă amețea și-aș fi sărit în sus de bucurie, dacă n-aș fi încercat un sentiment de neliniște la gîndul că voi fi prezentată unor bărbați străini.

— Bravo, Miss Suky, foarte bine! strigă tatăl meu cînd mă surprinse depunînd eforturi să mă văd în întregime, cu ajutorul a două oglinzi. Foarte bine, fata mea! Admiră-te! Peste puțină vreme, cu ajutorul lui Dumnezeu, sper că mulți lorzi te vor privi și admira.

Rușinea de a fi fost suprinsă astfel, rușine firească, cred, milord, și care ne cuprinde pe noi, femeile, independent de orice lecție, mă făcu să roșesc.

— De ce roșești, Suky? continuă tatăl meu. Bineînțeles, așa ești și mai frumoasă, dar n-ai de ce să roșești... Primul, cel mai mare, singurul merit al unei femei este frumusețea; de ce i s-ar interzice să se mîndrească cu ea?

Un personaj cu aer slugarnic, care intrase după Ismail și stătea lîngă uță, începu să zîmbească aprobator.

— Aveți dreptate, domnule Spencer — spuse el, înclinîndu-se respectuos — dar și domnișoara Susannah are dreptate.

Era un francez care avea să mă-nvețe limba lui și să dansez după moda de la Paris. De asemenea, trebuia să învăț italiana și germana cu profesori din țările respective care, împreună, urmau să mă-nvețe, în același timp, muzica. Așa s-au petrecut lucrurile, milord. Zilele care au urmat au fost atît de încărcate, încît nu-mi mai rămînea timp pentru plictiseală sau visare.

Deși nu eram conștientă de scopurile pentru care trebuia să mă instruiesc, studiam cu foarte multă rîvnă. Tot ce mi se arăta era pentru mine atît de nou, încît mă interesa în cel mai înalt grad. Cred că nu-i nevoie să-ți mai spun, milord, că atunci cînd profesorul m-a învățat să citesc, temelia tuturor lecțiilor, primele litere pe care le-am reținut au fost cele gravate în adîncul memoriei mele și pe care tata le ștersese de pe medalion.

Era cît pe-aci să mă înșel, căci Ismail avusese o mare prezență de spirit. Pentru cel ce nu știe să citească, Henry seamănă mult cu Mary, or tatăl meu aruncase, ca din întîmplare, acest nume de Henry drept răspuns la întrebările mele. Dar, din fericire, am o memorie precisă și, pe vremea aceea, păstra cu multă minuțiozitate cele mai mici amintiri încredințate ei.

Cînd am știut să silabisesc cuvîntul Mary, m-am socotit o adevărată savantă; eram fericită, milord, fiindcă, după judecata dumitale, ca și după speranțele mele instinctive și secrete, numele aparținea mamei...

Am învățat tot ce mi s-a predat, cu o iuțeală care-i uimea pe profesori, făcîndu-l în același timp pe tata să se felicite. O singură ramură a educației mele nu corespundea dorințelor sale: tocmai aceea pe care și-o luase asupră-și.

Într-adevăr, tata continua între timp să discute foarte des cu mine; dar învățăturile profesorilor le contraziceau fatalmente pe-ale sale. Nu există carte, milord, cît de proastă, care să nu conțină cîteva maxime împrumutate din adevărata morală. Or, profesorii mei erau siliți să se servească de cărți pentru a mă învăța limbile străine.

Ici-colo, milord, găseam deci adevărul sau crîmpeie de adevăr. Nu era suficient să mă instruiască în chip sistematic, dar era destul să mă pună în gardă împotriva paradoxurilor profesate de tatăl meu. Ai fi zis, milord, că-și luase trista misiune de a-mi întoarce sufletul pe dos pentru a-l goli de orice sentiment nobil sau virtuos. Îl iert, vai, dar acum cînd îmi dau seama de înspăimîntătoarea mișelie a operei lui, tremur la gîndul ce-ar fi putut reuși în acțiunea-i de distrugere nesăbuită. Îmi înfățișa minciuna și ipocrizia drept virtuți. Ca să nu mă mai opresc la toate detaliile respingătoare, e de ajuns să spun că toate viciile care dezonorează biata noastră fire erau urcate de el pe-un piedestal perfid și oferite admirației mele în fiece zi! ... Ce scop urmărea oare? ...

— Ce scop?! izbucni Brian de Lancester, care, palid și scrîșnind din dinți, își înăbușea anevoie indignarea. Scopul lui! ... Oh, n-aș putea să ți-l spun, căci depășește tot ce-am auzit mai josnic și mai odios... A murit! ... Dreptatea oamenilor s-a abătut asupra lui ... Legea umană l-a ucis; răzbunarea divină îl ține acum în mîna-i teribilă.

Dar oricare ar fi chinurile acestui supliciu, sînt prea blînde pentru crima lui mîrşavă...

— De opt zile încoace mă rog lui Dumnezeu, în fiecare seară, milord, să aibă milă de el — răspunse Susannah, cu un zîmbet iertător, — eu l-am iertat; nu mai văd în el decît pe tatăl meu şi, dacă-ţi spun toate aceste lucruri care-l acuză, Brian, o fac fiindcă nu cred că am dreptul a-ţi ascunde ceva...

Cum ţi-am mai spus, lecţiile lui aveau foarte puţin efect asupră-mi. Nu uram viciul pentru că nu cunoşteam virtutea, dar întîmpinam cu răceală vorbele lui, iar imaginile seducătoare pe care mi le zugrăvea uneori, cu o elocvenţă plină de patos, nu-mi impresonau deloc nici gîndurile, nici sufletul.

Era foarte surprins şi, căutînd pricina acestei rezistenţe pasive în altă parte decît la mine, copil lipsit de apărare şi de voinţa de a respinge necunoscuta otravă oferită, îi muştruluia pe profesori, acuzîndu-i că nu-i respectau indicaţiile; îi alunga şi-i înlocuia mereu cu alţii, mai devotaţi. Greşea. Profesorii mei se achitau conştiincios de misiunea lor. Executau orbeşte ordinele primite. Aurul le închidea ochii şi le reducea la tăcere conştiinţa. Nu s-ar fi supus, decît dacă n-ar fi fost plătiţi.

Dar oricîte schimbări făcea Ismail în rîndurile celor ce mă înconjurau, eu rămîneam mereu aceeaşi, pasionată de orice lucruri noi, însă nereceptivă la lecţiile lui. Cele cîteva crîmpeie de gînduri generoase descoperite în cărţile frivole sau primejdioase ce mi se puneau în mînă îmi dădeau posibilitatea să bănuiesc existenţa unei alte lumi, în afara cercului viciat unde se desfăşura viaţa mea. Nu ştiam, dar aveam îndoieli şi se pare că îndoiala este de ajuns atunci cînd te bizui pe cîteva instincte curate pentru a purta un timp lupta împotriva răului. Nu obţii victoria, dar nu eşti înfrînt, atîta vreme cît n-ai atins vîrsta cînd pasiunea înclină balanţa. Cînd am atins această vîrstă, milord, Dumnezeu mi te-a trimis în cale..

După un an, cunoşteam franceza şi celelalte limbi. Începusem să cînt, acompaniindu-mă singură la pian sau la harpă; dansam ca o adevărată balerină. În sfîrşit, eram aşa cum tata mă dorise sub aceste diverse aspecte. Într-o seară, după lecţii, a venit la mine.

— Suky — îmi spuse — în noaptea asta ofer pîine şi vin fraţilor mei; le datorezi dragoste şi respect, căci sînt

niște oameni cum îmi plac mie, îndemînatici, îndrăzneți și destul de șireți ca să înșele adunătura de proști și neisprăviți din care-i alcătuită omenirea... Am să te prezint lor... Fă-te foarte frumoasă, Suky, ca toți frații mei să mă socotească un părinte fericit.

Era un ordin. În clipa cînd mă îndreptam spre camera mea, care era mereu aceeași, lîngă salonul ce dădea în grădină, mă chemă înapoi.

— Nu ți-ar face plăcere să-l revezi pe Roboam? mă întrebă el.

Trecuse un an de cînd nu-l mai văzusem pe sărmanul mut, care fusese îndepărtat odată cu Temperance; aveam atît de puține amintiri, milord, încît fiecare din ele mi-era dragă. Mi-am exprimat bucuria la gîndul de a-l revedea pe Roboam.

— Atunci, haide, vino! îmi spuse tata, luîndu-mă de mînă.

Am intrat pe ușa din fața budoarului său și, în loc să ne oprim în sufragerie, a deschis o ușiță laterală aflată în zid, între cele două încăperi. Nici nu bănuisem existența acelei uși. Am străbătut un coridor foarte îngust, luminat de-o lampă și, după vreo zece pași, ne-am găsit la picioarele unei scări drepte, a cărei casă se termina într-un turnuleț.

— Urcă, Suky, urcă — îmi spuse Ismail. Roboam locuiește colo sus.

Am urcat fără nici un sentiment de teamă, fiind animată doar de-o curiozitate destul de vie. Ajunsă la al doilea etaj, care de fapt era al treilea al clădirii, deoarece misterioasa scară începea la primul, tata bătu încet la o ușă joasă, care se deschise aproape imediat. Înainte de-a intra, se uită la mine zîmbind, dar, de data aceasta, aerul său batjocoritor ascundea o nuanță de teamă.

— Suky — îmi spuse, cu un aer lăudăros și amar totodată — acesta-i cabinetul meu de lucru... Am să-ți dezvălui un secret, fata mea: dacă cineva va pătrunde aici, a doua zi, tatăl tău, Ismail Spencer, va fi spînzurat.

— Ce-nseamnă, tată, să fii spînzurat? l-am întrebat.

Zîmbetul îl dădu de gol, și fălcile începură să-i tremure nervos.

— E-un lucru foarte drăguț — răspunse el — îți făgăduiesc, că-ntr-o bună zi, am să te duc să vezi despre ce-i vorba.

CAPITOLUL XV

CABINETUL DE LUCRU

— Cuvintele acelea care urmau să aibă mai tîrziu, pentru el ca și pentru mine, un înțeles atît de îngrozitor — continuă Susannah — nu-mi făcuseră atunci nici o impresie.

Încăperea pe care tata o numea cabinetul lui de lucru era un vast laborator plin de tot felul de obiecte aruncate la întîmplare. Cînd am intrat, am văzut în stînga, pe o masă imensă, un mare număr de costume felurite. Erau acolo haine militare din diferite țări, veșminte persane, turbane arăbești, o uniformă de polițist, veșminte elegante și mantale largi de pînză, fără mîneci, cum poartă muncitorii portuari. Alături, pe o măsuță de toaletă, borcane cu alifii de diferite nuanțe, sticluțe, bărbi false și, pe un manechin cu perucă, buclele mătăsoase ale unui păr blond minunat despre care ai fi zis c-a fost smuls de pe capul unui om, atît era de bine imitat. Mai departe, într-un dulap, o grămadă de unelte mari și mici, despre care am aflat mai tîrziu că erau scule de lăcătușerie. Imediat după dulap veneau armele. Pumnale de forme și mărimi diferite, pistoale, bice cu șfichiuri de plumb, care provoacă, după cum se spune, răni mortale.

Treceam pe lîngă toate acestea, milord, ca un copil prin fața exponatelor rare ale unei *exhibition* (expoziții) publice. Priveam cu curiozitate, dar fără nici o emoție, obiectele acelea care aveau, fiecare, destinația lui proprie, adaptată unui gen aparte de crimă.

Oh! Acum știu la ce slujeau, milord. Să nu te mire cunoștințele mele: am asistat la procesul lui Ismail Spencer. Am văzut cum au fost aduse, una după alta, în incinta tribunalului, toate *piesele* din cabinetul de lucru al tatălui meu. Judecătorul își luase sarcina de a explica destinația fiecărui instrument. Fiecare din ele a contribuit, într-o oarecare măsură, la verdictul de condamnare la spînzurătoare a tatălui meu.

— Ce părere ai, Suky? m-a întrebat Ismail.

— Oh, tată! am exclamat. Cuțitul ăsta-i aidoma celui cu care cerșetorul i-a tăiat beregata sărmanei Corah.

— Douăsprezece ore după ce-a murit!... adăugă el, rînjind. Am auzit povestea... Diavolul ăla de Bob o s-ajungă departe.

La capătul cabinetului, în dreapta intrării, se afla o nișă din scînduri. Nișa alcătuia un mic birou la care stătea Roboam. Cît de mult se schimbase, milord, într-un an! Obrajii lui palizi și scofîlciți erau acoperiți de o barbă dezordonată și murdară; părul îi crescuse într-atît, încît îi ajungea pînă la umeri. Avea înfățișarea unui bătrîn sălbatic, bolnav, istovit. Ridică spre mine privirea-i mohorîtă, dar, la început, nu mă recunoscu. Apoi își văzu mai departe de treaba pe care ți-o voi explica numaidecît.

— Ei bine, Roboam — îi spuse tata — n-o recunoști pe Miss Suky?

Mutul își ridică privirea uimită, apoi scoase un mormăit vesel și un surîs blînd îi străbătu fugitiv trăsăturile răvășite. Îmi făcu un semn prietenos și-n același timp respectuos cu capul.

— Dragă Roboam — i-am spus — de ce nu te mai vede omul la față?

Se uită la tata cu un aer temător, care vorbea limpede despre poziția lui față de stăpînul casei. Am deslușit în privirea lui o supunere silită și, sub această supunere, ură. Prin ce mijloc reușise Ismail să-l sechestreze pe omul acela, să-i reducă aversiunea la tăcere și să se facă ascultat? N-am știut niciodată, milord, dar se spune că unii oameni curajoși și puternici au izbutit adesea să îmblînzească lei și tigri, să se joace cu ei și să le impună chiar capriciile voinței lor.

Iată ce făcea Roboam în acel laborator din care nu ieșise, nici măcar o singură dată, de un an de zile. În jurul lui, pe-o masă ce ocupa aproape în întregime nișa, o mulțime de hîrtiuțe acoperite cu iscălituri, tipărite după un clișeu săpat în lemn sau aramă. Ici-colo, unelte de gravor, cerneluri de nuanțe diferite și bucățele de lemn tare, sculptate, despre care ți-am mai vorbit. Roboam falsifica pentru tatăl meu valori ale principalelor case de comerț din Londra. Sau, mai bine zis, încerca să le falsifice, căci nefericitul nu reușise să producă încă nici o imitație destul de izbutită, după părerea lui Ismail, și Dumnezeu știe cîte pedepse aspre căpătase după fiecare din încercările lui infructuoase.

Nu era o treabă ușoară și puteai foarte lesne să greșești. Trebuia să imiți peste o sută de iscălituri, tot atîtea sigilii și ștampile; trebuia să sesizezi și să reproduci cu minuțiozitate miile de nuanțe reprezentînd diferențele dintre valorile cutărei sau cutărei mari întreprinderi pe care negustorii le recunosc, pare-se, dintr-o privire. Iar nefericitul de Roboam încerca, se străduia mereu. De dimineață pînă seara retușa matrițe, corecta ștampile spre a-și forma mîna să redea capricioasele meandre ale unei parafe comerciale.

După fiecare tentativă, tata venea să inspecteze rezultatul; iar tata, milord, era un inspector nemilos. Ochiul său ager descoperea greșelile cele mai imperceptibile. Or, fiind capul lui în joc, nici o greșeală cît de mică nu se putea trece cu vederea. Atunci, Roboam, descurajat, se cufunda într-o disperare de brută îmblînzită. Își distrugea uneltele și se culca pe jos în laborator. Tata lua un ciomag și lovea. Lovea pînă ce Roboam, zdrobit de durere, se ridica și lua totul de la început. Iată de ce nefericitul era atît de palid și de ce chipul lui căpătase trăsăturile unui bătrîn.

În ce mă privește, sărmanul mut fusese pentru mine un paznic sever, dar, ca și în cazul lui Temperance, aveam despre el o părere bună. În comparație cu profesorii care-mi fuseseră impuși în ultimul an, cele două ființe nenorocite puteau fi socotite cumsecade. Amîndouă îmi arătaseră uneori simpatie, dacă nu afecțiune. După cum ți-am mai spus, milord, țineam la ei. I-am întins mîna; el mi-a luat-o și a sărutat-o. Apoi, cu un gest pasionat, mi-a arătat fereastra sau, mai degrabă, aerul liber din spatele ferestrei, prefăcîndu-se că respiră adînc. . .

Bietul Roboam!

În casa tatălui meu, totul era servitute și captivitate. Sărmanul mut, care-mi fusese temnicer, purta la rîndul lui lanțuri. Așa proceda Ismail cu toți cei de care avea nevoie. La gestul lui Roboam, atît de expresiv și disperat, la gestul acela care cerșea puțină libertate, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ismail ridică din umeri și începu să rîdă.

— Pe legea mea, Suky — spuse el — ai putea juca foarte bine rolul unei tinere persecutate, virtuoase și compătimitoare, la teatrul regal din Hay-Market. Nu-i un compliment, Suky; poate vom încerca să te lansăm în

cariera dramatică... Dar n-am venit pînă aici numai să ne înduioșăm, și dacă bruta de Roboam vrea cu orice preț să respire aer curat, n-are decît să-și facă o gaură în zid... Haide, Roboam, să lăsăm fleacurile! Ai înaintat cu lucrul astăzi?

Roboam vîrî mîna într-o cutie ascunsă în spatele mesei sale și scoase de acolo un teanc de hîrtii pe care i le întinse tatei. Acesta se așeză pe scaun, își puse ochelarii și începu să le examineze. Ți se rupea inima, milord, văzîndu-l pe bietul Roboam cum urmărea neliniștit fiecare din gesturile tatălui meu. Ochii lui încercau să citească pe chipul impasibil al lui Ismail. Uneori tremura, nenorocitul; alteori își încrunta sprîncenele groase, de parcă s-ar fi gîndit la o încăierare. Dar mușchii feței i se destinseră curînd; privirea lui își pierdu pînă și neliniștea care-l însuflețise. Pe chipul devenit inert nu mai era decît expresia unei descurajări fără margini. Între timp, tata lua documentele bancare unul cîte unul, le pipăia, le privea cu atenție, le întorcea pe ambele fețe.

— Să fiu al naibii dacă ticălosul ăsta fără limbă nu-i bun la ceva! spuse el în cele din urmă. Uite semnătura lui Dawes, Peebles and Sons, din Ludgate-hill, imitată de-o mînă de maestru!... Astă-seară ai să capeți o cană de sherry, Roboam!... E bine... E chiar foarte bine, pe legea mea!

Roboam primi aceste complimente fără să manifeste vreun sentiment. Singurul care-l domina era teama... Dar nu, mă-nșel, milord. Mai era ceva în Roboam: ura și speranța răzbunării. Tata puse la o parte o jumătate de duzină de hîrtii și-i dădu lui Roboam restul.

— Acuma e mai bine, Lord Tăcere — îi spuse — mult mai bine. În curînd ai s-atingi perfecțiunea, Roboam, și-o să te poți lăuda că ești cel mai bogat și mai fericit mut din lume... Continuă... N-am nimic de zis despre Dawes, Peebles and Sons, absolut nimic!... Nici despre Fauntlee din Thames Street, nici despre Davys, Blount și Davys, bancherii curții regale!... Celelalte mai lasă oarecum de dorit... foarte puțin, Roboam!... Încă vreo cîteva luni de muncă și-ai să ajungi stăpînul City-ului din Londra.

Își vîrî în buzunar cele cinci sau șase valori comerciale pe care le pusese deoparte și se îndreptă spre ușă.

— La revedere, Roboam — i-am spus sărmanului mut — am să mai vin să te văd.

Își duse mîna la inimă. Tata mă strigă. Roboam scoase capul afară din nișă, urmărindu-ne pînă la ușă, cu o privire plină de invidie. Noi porneam spre libertate, în vreme ce bietul mut rămînea între zidurile închisorii sale! Vai, milord, deși și eu eram prizonieră, am ieșit adînc mîhnită.

— Vezi tu, Suky — îmi spuse tata — așa cum omu-i făcut să domine animalele lipsite de facultatea înțelegerii, tot așa, printre oameni, spiritele viguroase trebuie să le domine pe cele slabe sau obtuze, astfel încît cele dintîi să devină stăpînele absolute ale celor din urmă... Văd că ți-e milă de Roboam; ai merita să te dojenesc pentru asta... Mai întîi, Suky, crede-mă, mila este un sentiment minor; inutilitatea este cel mai mic defect al lui... Apoi, eu sînt stăpînul, el e sclavul... Ce contează dacă moare! Dar am vorbit destul despre asta... Să nu sufli nimănui vreo vorbă despre cabinetul meu de lucru. Hîrtiuțele pe care le-am avut adineauri în mînă valorează aur, mult aur; dar dacă un polițist le-atinge sau numai le vede, se prefac într-o otravă ucigătoare... Or, dacă ai să vorbești despre cabinetul meu secret, Suky, polițiștii vor veni și mă vor ucide...

Coborîsem scara și ne aflam lîngă ușa ascunsă care dădea în salon. Am auzit zgomot de voci venind din partea cealaltă a ușii și m-am ascuns, înfiorată, în spatele lui Ismail. Erau invitații tatălui meu care stăteau de vorbă în așteptarea lui. Mă conduse prin budoar și-mi porunci să mă îmbrac elegant. Cînd m-am întors, gătită de camerista pe care Ismail o angajase pentru mine, printre invitați se stîrni un murmur. Erau doisprezece la număr și se și instalaseră în jurul mesei; lăsau impresia unor oameni foarte respectabili. Tata era cel mai tînăr dintre toți; ceilalți aveau bărbi albe sau pe cale de a încărunți, bărbi din acelea frumoase care au un aer atît de maiestuos pe pieptul înțelepților Orientului. În fața acelei adunări impunătoare m-am simțit cuprinsă de respect.

— Ia loc, Susannah — îmi spuse tata cu blîndețe — mănîncă și bea împreună cu frații mei, care te iubesc.

Mărturisesc, milord, că-mi trecuse spaima. Vocile pe care le auzeam erau grave și calde. În comportarea tuturor se vedea cea mai riguroasă decență și discuția nu aluneca deloc spre temele acelea atît de îndrăgite de Ismail, care mie mi-erau nesuferite, fără să-mi dau prea bine seama de ce. Vorbeau despre comerț, despre bani și uneori despre

moravurile și obiceiurile țărilor străine pe care le străbătuseră.

Niște valeți pe care nu-i mai văzusem în casa tatălui meu serveau la masă și turnau vin, pe care toți convivii, fără excepție, mă invitau, cu o mare discreție, să-l gust. Dar cînd se strînse masa pentru a lăsa loc desertului, valeții aduseră nenumărate sticle și, la un gest al lui Ismail, plecară, închizînd ușile în urma lor.

Atunci scena se schimbă cu desăvîrșire. Cîteva dintre bărbile venerabile, care-mi inspiraseră atîta respect, căzură de pe fețele invitaților, descoperind niște chipuri de bărbați tineri. În același timp, trăsăturile personajelor se schimbară, ca și cum o mască, lipită pe fiecare dintre ele, ar fi fost smulsă brusc. Un murmur de voie bună străbătu asistența. Ismail destupă cîteva sticle; paharele au fost umplute pînă la buză. Se bău: vocile își ridicară tonul, dar fără s-atingă încă diapazonul orgiei.

— Ei bine — spuse Ismail — ce părere aveți de Miss Susannah, dragii mei?

— E drăguță — spuse unul.

— Fermecătoare — adăugă un al doilea.

— Admirabilă! spuse un al treilea. Mai ales cînd roșește ca acum... Ai să poți face din ea tot ce-ți va pofti inima, Ismail.

— Nu-ncape nici o îndoială în privința asta — răspunse tata.

— Dar ce-ai de gînd cu ea? întrebă negustorul Eliezer.

— Trebuie să mai reflectez — spuse tata — cuget la o mulțime de lucruri, din care aproximativ jumătate sînt secretul meu. Restul post să vi-l spun.

— Sîntem numai urechi — mărturisiră convivii.

Sticlele circulară în jurul mesei; Ismail continuă:

— Nu credeți, dragii mei, că Susannah ar putea fi considerată, în orice țară, drept fiica unui lord?

— A unui prinț! exclamă tînărul care se numea Reuben, lovind în masă cu paharul gol.

Ceilalți încuviințară dînd din cap.

— Ei bine, dragii mei — continuă Ismail — în scurt timp va trebui să devin lord, iar Susannah, fiica mea, va fi una din piesele deghizării mele... Nu holba ochii, prietene Eliezer! Îmi pot permite să vorbesc astfel în fața Susannei, care-i o fată binecrescută.

Toți mă mîngîiară atunci cu privirea, iar telalul Samuel murmură ceva care semăna a rugă.

— Asta ar fi începutul — continuă Ismail, atingîndu-mi părintește obrazul cu dosul mîinii — dar Susannah nu se va opri aici... Aflați, dragii mei, că-mi trebuie o sirenă care să readucă jucătorii în salonul meu de jocuri din Leicester-Square. Afacerile merg prost acolo... Un nenorocit a instalat un *hell*[1] în Coventry-Street, la vreo sută de pași de-al meu... Jucătorii se duc la el, fiindcă acolo găsesc femei și muzică... La mine nu prea se cîștigă des, dragii mei...

Un hohot de rîs general sublinie aceste cuvinte.

— V-am dezvăluit două din scopurile pentru care va fi folosită Susannah — continuă tata. Există și-un al treilea pe care nu trebuie să vi-l explic prea amănunțit... Slavă Domnului, grangurilor noștri le place să se distreze din cînd în cînd și, în ce mă privește, n-am prejudecăți...

Alt hohot de rîs zgomotos.

Broboane de sudoare se iviseră între sprincenele încruntate ale lui Lancester. Milord — continuă Susannah — toți bărbații aceia mă priveau cu lăcomie, ca și cum s-ar fi uitat la o bucată de stofă fină pe care poți să iei un preț bun. Tata se bucura de invidia generală și se fălea cu comoara lui.

— După cum vedeți, dragii mei — continuă el, surîzînd — Susannah nu-i pentru mine o chestiune de lux. Și totuși nu v-am spus totul. Scopul principal, pe care mă va sluji să-l ating, trebuie să rămînă secret; dar, credeți-mă, sub acest mister se-ascunde poate suma de cincizeci de mii de lire sterline. Convivii făcură ochii mari. Ismail scoase din buzunar, cu o neglijență afectată, portofelul în care vîrîse hîrtiile falsificate de Roboam. Să bem — exclamă el — și să vorbim despre altceva!... Eliezer frate, vrei să-mi scontezi o valoare emisă de Dawes, Peebles and Sons?

— Banii sînt rari — spuse Eliezer, a cărui frunte surîzătoare deveni deodată serioasă. Despre ce valoare e vorba, frate Ismail?

— Patru sute douăzeci și cinci de lire și nouă șilingi, Eliezer... Ți-aș lăsa cei nouă șilingi pentru scont...

---

[1] *Hell* (iad), nume dat de obicei tripourilor. (n. t.)

— În regulă! murmură Eliezer. Nouă șilingi și nouă lire, pe deasupra, pentru scont, dragul meu... Îți ofer atît, fiindcă-i vorba de dumneata... Comisionul, după cum știi, e de doi la sută, ceea ce face opt lire, zece șilingi, doi penny și jumătate.

— Fie! încuviință bucuros Ismail. Te iubesc chiar cînd mă jupoi de viu, frate Eliezer... Iată hîrtia semnată de Mac-Duff și Staunton d'York.

Îi întinse lui Eliezer hîrtia, iar acesta își puse ochelarii pe nasul subțire și ascuțit. Ceilalți convivi, cărora tata le făcuse un semn cu ochiul, beau, zîmbeau și priveau pe furiș la Eliezer, care supuse hîrtia unui examen minuțios. După două sau trei minute, își scoase ochelarii și restitui tatei hîrtia.

— Mi-am făcut socotelile, frate Ismail, n-am bani disponibili — spuse el pe un ton hotărît.

Tata își încruntă sprîncenele. O vădită indispoziție i se așternu pe chip. Cei care rîdeau trecură de partea lui Eliezer.

— Bine, dar adineauri erai dispus... — începu el.

— M-am răzgîndit — îl opri brusc Eliezer.

— De ce?

— Pentru că biletu-i fals, dragul meu.

Ismail lovi violent cu pumnul în masă. Vinele frunții i se umflară și două brazde adînci i se iviră deasupra colțurilor mustății.

— E-adevărat — spuse el, încercînd să-și păstreze calmul — frații noștri știu că nu ți-aș fi luat banii, Eliezer. Erau preveniți; am vrut să fac o încercare.

— Foarte bine! murmură Eliezer, sorbind încet din paharul cu vin. Încercarea a dat greș, asta-i tot. Individul care-a falsificat biletul este un dobitoc.

— Unde-a greșit?

— În mai multe locuri, frate. Parafa lui Dawes, Peebles and Sons are un inel în plus...

— E-adevărat! murmură tata.

— Există apoi — continuă Eliezer — o trăsătură de pană tremurată chiar în iscălitură, or Peebles, care semnează de obicei, are o mînă sigură și dibace; niciodată n-ar fi făcut un P atît de stîngaci.

— Ai dreptate! mormăi Ismail, a cărui mînie sporea.

— În sfîrșit — reluă Eliezer — mai există o greșeală

de ortografie, iar funcționarul lui Peebles e renumit pentru respectarea regulilor gramaticale...

— Da, aici e-o greșeală de ortografie! exclamă tata, cuprins de furie. Pe Belzebuth, există într-adevăr!... Ah, mizerabilul ăsta de Roboam își bate joc de mine... am să-l omor!

Bău, unul după altul, două pahare mari de vin și se întoarse spre mine.

— Du-te și adu-l aici pe Roboam, Suky — îmi spuse el — du-te numaidecît!

Tremuram ca frunza, dar nu mă mișcam. Aș fi preferat să mor, milord, decît să mă duc după Roboam în clipa aceea. Între timp, tata îmi repetă porunca, cu o voce tunătoare și, văzînd că nu mă supun, ridică mîna asupră-mi, furios la culme.

— Te-a lovit, milady?... o opri Brian, care pălise și tremura.

— Nu, milord. A renunțat și a zbughit-o pe ușă.

O clipă mai tîrziu, a reapărut tîrîndu-l de păr pe Roboam.

CAPITOLUL XVI

SCLAVIE

În momentul în care-și făcu reapariția în prag, tata avea chipul răvășit. Roboam, pe jumătate mort de spaimă, scotea niște gemete nearticulate. Deși în aparență nu era mai robust decît un om obișnuit, tata se bucura de niște adevărați mușchi de atlet. Îl îmbrînci pe Roboam cu-atîta violență, încît nenorocitul se prăbuși la celălalt capăt al camerei. Convivii se întoarseră liniștiți pe scaunele lor pentru a asista mai comod la ceea ce avea să se întîmple. Roboam rămase nemișcat și prosternat în locul unde căzuse. Privirea lui înspăimîntată stătea ațintită asupra tatei. Era palid ca un mort, iar șuvițele răvășite ale părului îi acopereau pe jumătate fruntea și obrajii.

Mi se strîngea inima de teamă și milă, milord; interogam cu privirea pe convivi în căutarea unui sprijin pentru sărmanul Roboam. Dar pe chipurile acelea de marmură nu exista nimic altceva decît curiozitatea rece și o oarecare nerăbdare în așteptarea deznodămîntului.

Eliezer era șchiop și cînd mergea se sprijinea într-un baston de bambus. Acest baston se afla lîngă perete, într-un ungher al salonului. Tata, a cărui privire străbătea în clipa aceea camera în căutarea unei arme, zări bambusul și puse lacom mîna pe el. Furia lui atinsese paroxismul.

— Spuneți voi, fraților, spuneți — strigă el, gîfîind — spuneți ce merită un sclav mîrșav care-și expune stăpînul la spînzurătoare?

— Depinde de împrejurări și de locul unde te afli — răspunse Samuel. La țară, poți face ce vrei; la Londra însă-i nevoie de prudență; o ciomăgeală bună poate fi de ajuns la nevoie.

— O ciomăgeală mi se pare soluția menită să-mpace prudența și dreptatea — susținu Eliezer, cu un aer grav.

Ismail ajunse din două salturi lîngă Roboam și-i aplică o lovitură puternică cu bastonul care scoase un zgomot sec. Sărmanul mut întinse mîinile, implorînd îndurare. Ismail îl lovi a doua oară, apoi, mînia lui crescînd pe măsură ce lovea, mînui arma cu o furie oarbă, neîntrerupt, timp de mai bine de un minut. Se auzeau numai horcăitul înăbușit al lui Roboam, care zăcea prăbușit la pămînt, și zgomotul necontenit al lemnului ce-i stîlcea carnea.

În timp ce lovea, Ismail se ațîța singur, spunînd:

— Aha, ai făcut o buclă în plus la parafa lui Dawes Peebles and Sons, nemernicule! ... Brută infamă, tremuri cînd îl faci pe P de la Peebles ... Trădătorule, nepriceputule, asasinule, faci greșeli de ortografie ... Vrei să fiu spînzurat din pricina ta, bestie nenorocită și mîrșavă ... Na! Na! Ține, mizerabile, ține, Iudă! ...

Ismail se opri gîfîind; bastonul de bambus îi căzu din mînă, iar el însuși se prăbuși, epuizat, pe un scaun.

Închisesem ochii, pentru a evita, pe cît posibil, spectacolul acela oribil. Cînd loviturile au încetat, i-am auzit pe convivi șușotind în jurul meu.

— E mort — spuse Samuel, rînjind.

— Fratele Ismail are forță, nu glumă! adăugă un altul. Teribil mai mînuia bastonul! ...

— Cred că mi-a rupt bastonul de bambus! mormăi Eliezer, indispus.

Am deschis ochii și, acolo unde Roboam stătuse mai înainte îngenuncheat, am zărit o masă informă care nu

dădea nici un semn de viață. Dar deodată această masă se mișcă încet și Roboam se ridică în picioare în fața lui Ismail, care gîfîia. Ținea în mînă groaznicul baston. Printr-o mișcare instinctivă, mai puternică decît voința mea, m-am aruncat între Ismail și Roboam; de data aceasta tremura tata. Mutul, țeapăn, cu corpul ușor înclinat spre spate, părea pregătit să lovească. Ochii lui zvîrleau săgeți de foc, mușchii feței i se contractau amenințători. Toată nevolnicia aceea care îmi inspirase atîta milă dispăruse. O văpaie virilă înlocuise povara bătrîneții pe care suferința și captivitatea o aruncaseră asupra lui. Era teribil și puternic pentru că era liber.

În timpul acesta, convivii stăteau nemișcați. Deznodămîntul neprevăzut dădea o notă de interes dramei. Priveau.

— Fie-ți milă, dragă Roboam! am exclamat. Fie-ți milă de tata, de dragul meu!

Schiță un gest imperios și violent, poruncindu-mi astfel să mă dau la o parte. Dar nu voiam să mă supun, așa cum nu mă supusesem nici față de Ismail. Acesta avusese timp să reflecteze, și nu era omul care să nu profite de momentul de răgaz oferit de intervenția mea.

— Reuben — strigă el în germană, limbă pe care Roboam nu o înțelegea — ia-l de gît, frate, și capeți de la mine zece lire.

— Sînteți martori — spuse Reuben celorlalți.

— Sîntem martori — răspunseră aceștia — Ismail Spencer a făgăduit zece lire.

Auzind cuvintele acelea rostite într-o limbă necunoscută, Roboam șovăi o clipă; Reuben se ridicase încet și se îndreptă spre el, în vîrful picioarelor. Am deschis gura să-l previn. Dar tata mi-a astupat-o brusc cu batista. În aceeași clipă, brațele lui Reuben s-au încolăcit în jurul gîtului lui Roboam, al cărui chip se înroși numaidecît. Bastonul îi căzu din mînă, nenorocitul scoase un urlet înăbușit și închise ochii, fără să încerce a mai opune vreo rezistență.

— Dă-i drumul, Reuben — spuse tata — nu trebuie să-l omori ... Dă-i drumul, mai am nevoie de el ... i-a trecut furia. Îl cunosc: acum are să stea liniștit.

— Treaba ta, frate Ismail — răspunse Reuben, slobozind din strînsoare gîtul nenorocitului Roboam.

Convivii trecură printr-un moment de groază. Fiecare

se aștepta să-l vadă pe mut azvîrlindu-se asupra tatălui meu; dar nu se întîmplă nimic.

— În genunchi! îi strigă cu asprime tata.

Roboam îngenunche. Tata învîrti deasupra capului său bastonul de bambus, dar nu lovi.

— Te iert — spuse el — fiindcă, ești o brută. Te-am bătut așa cum aș fi bătut un cîine sau un cal; or, cînd îmi bat cîinele sau calul, mă opresc înainte de a-l ucide, nu de dragul lui, ci ca să n-am vreo pagubă... Urcă sus și lucrează... lucrează, m-auzi? dacă nu, va fi vai de tine!

Roboam se ridică și se îndreptă spre ușă, cu capul plecat. Nu se întoarse decît cînd ajunse în prag; tremur și-acum cînd mă gîndesc la privirea pe care i-a aruncat-o tatei în momentul acela. Toată răzbunarea lui îi era concentrată în privire. Invitații simțiră ca și mine acest lucru. După ce Roboam dispăru definitiv, Eliezer clătină din cap.

— Animalul ăsta sălbatic o să te strîngă de gît într-o bună zi, frate Ismail — șopti el.

Tata ridică din umeri, disprețuitor, și un zîmbet de orgolioasă superioritate îi apăru pe buze.

— N-aveți grijă de asta, dragii mei — spuse el — numai un călăreț neîndemînatic nu știe să evite lovitura neașteptată a unui cal nărăvaș.

— Ei bine! îi replică Reuben, rîzînd. Cred că ultima lovitură n-a fost tocmai ușor de parat, frate Ismail, dat fiind că mi-ai cumpărat ajutorul la prețul de zece lire.

Tata îi aruncă banii.

— Beți, fraților — spuse el — sau cărați-vă de-aici! Subiectul discuției nu mi-e pe plac.

Invitații își înăbușiră surîsurile batjocoritoare și continuară să bea. Ismail avea motivele sale, milord, să înfrunte astfel răzbunarea lui Roboam. Socotea că-l cunoaște pe sărmanul mut și, într-adevăr, nenorocitul era domesticit în așa măsură, încît nu mai îndrăznea să se împotrivească decît în împrejurări extreme. În afară de asta, exista între ei o legătură pe care n-am reușit niciodată s-o definesc. Roboam păstra în adîncul sufletului un respect pios față de tata, un fel de afecțiune superstițioasă, aidoma celei pe care o poartă indienii înspăimîntătorilor lor idoli. În cabinetul de lucru avea la dispoziție arme din belșug, dar nu încercase niciodată să se slujească de ele împotriva lui Ismail. În călătoriile în care ne-a însoțit tot timpul, în Franța, în Italia, în Orient, era liber și

totuși nu încercase niciodată să fugă. Sclavia lui era oarecum voluntară. Tata avea asupra lui o putere absolută, care se dispensa de sprijinul brutal al forței.

După scena pe care ți-am povestit-o, am mai rămas vreo șase luni la Londra, dar captivitatea mea luase sfîrșit. Tata îmi dădu de-nțeles că o persoană de care trebuia să mă feresc părăsise orașul. În consecință, avem voie să călăresc, să mă plimb prin Park și uneori chiar să petrec cîteva ceasuri la un spectacol. Tata mă însoțea pretutindeni, îndeplinind fostul rol al lui Roboam.

— Ai văzut, toată lumea te găsește frumoasă, Suky — îmi spunea el — peste doi sau trei ani, aceste complimente pe care ți le aștern în cale nobilii lorzi, îți vor pătrunde drept în inimă... Vei iubi, Suky, și vei fi fericită.

Toată casa din Goodman's-Fields era acum la dispoziția mea; numai că valeții primiseră ordin să nu-mi vorbească.

Cel mai mult, în perioada aceea, îmi plăcea să petrec cîteva ceasuri în închisoarea bietului Roboam. Prezența mea îl consola, și-acest lucru mă făcea să mă simt fericită. În absența tatălui meu, îmi arătă lucruri ciudate, dîndu-mi să-nțeleg la ce foloseau esențele și alifiile rînduite pe măsuța de toaletă a laboratorului. Într-o zi se ridică de la masa la care lucra fără răgaz și se întinse pentru a-și mai dezmorți oasele. Apoi își scutură părul lung și nepieptănat și începu să zîmbească.

Probabil nu știi, milord, cît de expresiv este chipul oamenilor lipsiți de grai. Surîsul bietului Roboam grăia cu naivitate, părînd a spune:

— Ah, miss Suky, vreau să-ți arăt ceva neobișnuit!

Mă luă de mînă și mă duse lîngă măsuța de toaletă în fața căreia se așeză. Gestul lui era plin de importanță, semănînd cu cele ale prestidigitatorilor înainte de a-și executa numărul cel mai grozav. Luă, una după alta, cinci sau șase sticluțe, pe care le mirosi și le puse deoparte, apoi îmi făcu semn să închid ochii. Ca să-i fac pe plac, m-am supus.

Cred că ți-am spus, milord, că Roboam era originar din Orient. Tenul lui oacheș și lucios avea o culoare deosebită, care se apropia, de altfel, într-o anumită măsură, de cea a tenului lui Ismail. Părul era negru ca tăciunele, iar barba la fel.

Am stat aproximativ două minute cu ochii închiși. După aceea, Roboam mi-a atins brațul, scoțînd un mormăit răgușit, gutural, care era felul lui de-a rîde. Am deschis ochii. Îți dau cuvîntul, milord, că nu l-am mai recunoscut și m-am dat cîțiva pași înapoi, speriată, în timp ce Roboam rîdea cu toată gura. Se petrecuse cu el o schimbare care ținea de magie. Tenul atît de smolit adineauri căpătase o nuanță spălăcită, palidă ... O nuanță care semăna cu a lui Tyrrel Orbul, căruia dumneata îi spui Sir Edmund Mackensie ...

— Sir Edmund Mackensie! repetă mașinal Brian de Lancester, a cărui minte părea tulburată de un gînd neplăcut.

— Nici o altă comparație n-ar fi mai izbitoare — continuă Susannah. Prin reflexele palide ale pielei mate și albicioase, ochii lui Roboam își pierduseră strălucirea sălbatică ... semăna c-un european, c-un englez, un cerșetor din Londra, abrutizat de mizerie; părul negru, lung îi cădea acum în șuvițe incolore pe fruntea albită. Într-un cuvînt, pe chipul său nu se mai afla nici un fir de păr care să-și fi păstrat culoarea naturală.

— Schimbarea aceea îi îndulcea expresia figurii? întrebă Brian, gînditor.

— I-o îndulcea, milord, în sensul c-o văduvea de orice personalitate ... chipul lui aspru devenise deodată insignifiant și asemănător cu al tuturor nenorociților pe care-i întîlnim pe stradă.

— Ah! exclamă Brian, cu un aer distrat, ca unul care gîndește cu voce tare. Aș da mult să-l aud vorbind pe Sir Edmund Mackensie cînd nu-și falsifică vocea. Susannah ridică spre el privirea-i neliniștită și întrebătoare. Mi-a trecut prin cap o idee trăznită — răspunse el — te rog, continuă ... De cînd te-ascult, gîndurile mi-au cam luat-o razna, ducîndu-mă spre imposibil ... Dar curînd vom intra în realitatea vieții, Susannah, — adăugă el, cu voce tandră, surîzînd — vom fi fericiți ca toată lumea. Astăzi se va consuma ultimul capitol al aventurilor dumitale bizare ... Slavă Domnului, vom încheia acest roman fantastic ... Vei fi o femeie fericită, Susannah, dumneata care-ai rezistat atîta timp influențelor nefaste ale atmosferei de vicii și crime în care ți-ai petrecut tinerețea ...

Frumoasa fată părea să se reculeagă pentru a savura mai intens cuvintele dătătoare de speranță.

— Sărmanul Roboam se bucura ca un copil de uimirea mea — continuă ea după cîteva secunde de tăcere. Îmi arăta părul său, apoi sticluțele, ca să mă facă să-nțeleg că ele conțineau lichidul care-i schimbase instantaneu culoarea părului; apoi îmi arătă obrazul și alifia, dovedind prin mormăitul lui gutural buna-i dispoziție. Deodată i-am văzut mușchii feții tresărind. Nu se înroși, deoarece nu mai putea roși sub masca ce-i acoperea trăsăturile, dar privirea lui se întoarse, îngrozită, spre ușă.

Ismail se afla în prag.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, încruntînd sprîncenele.

— Eu l-am rugat pe Roboam, tată...

— Minți, Suky, minți, fata mea — mă întrerupse el, cu blîndețe — nu te pricepi s-ascunzi adevărul... dar, pe Belzebuth, nu trebuie să roșești pentru-atît de puțin, Susannah... Numai cînd cineva face un lucru urît roșește, draga mea. Se îndreptă spre Roboam și-l trase cu putere de păr. Cît despre dumneata, meștere Tăcere — îi spuse el — acum arăți și mai urît ca de obicei... Nu tremura, brută ce ești, nu te bat! Aveam de gînd să-i fac lui Suky, într-o bună zi, aceeași demonstrație... Ticălosule, nu ești chiar atît de stîngaci pe cît s-ar crede... L-ai fi recunoscut pe stradă, Suky?

— Nu, tată.

Începu să zîmbească.

— Mulți oameni ar da bani grei, să aibă rețeta mea — spuse el cu o evidentă mulțumire de sine. Haide, lord Tăcere, treci la treabă! Ne apropiem de sfîrșitul suferințelor.

Roboam se întoarse în nișă și puse sub ochii tatălui meu o cantitate de bilete de bancă. Pesemne erau perfecte, întrucît Ismail nu găsi nimic de obiectat.

— Foarte bine! murmură el. Vom putea începe campania... În curînd Suky va fi demnă să aparțină nobilimii... Ai lucrat bine, Roboam, foarte bine... Am să te iau cu mine, ca paj al domnișoarei Susannah... Ești mulțumit?

Mutul își arătă dinții lungi, albi într-un surîs sincer de bucurie. Eram, probabil, singura ființă de pe lume față de care avea o afecțiune, căci nu pot numi afecțiune lanțul ce-l lega de taică-meu, deși ultima acțiune din viața lui ar fi putut demonstra că ținea la el în felul său.

Cîteva zile mai tîrziu am plecat în Franța, milord. N-am să-ți povestesc ce mi s-a întîmplat în Franța, Italia, în Orient. Am rămas patru ani în aceste țări, pe care le cunosc ca și cum m-aș fi născut acolo. În special Franța, frumoasa Franță, unde aș vrea să trăim împreună, milord! Ce-am făcut acolo, poate fi spus în două cuvinte pentru că, în timpul celor patru ani, am dus o viață extrem de monotonă.

Am participat la înșelătorii, Brian, ți-o spun cu rușinea în suflet, înșelîndu-mă totodată pe mine însămi. Într-adevăr, edificiul moralei pe care mi-l clădisem pe bîjbîite și fără nici un sprijin avea multe fisuri. Nu știam, de pildă, ce înseamnă ideea de proprietate: furtul nu mă îngrozea, iar cuvîntul însuși nu avea nici un sens reprobabil pentru mine. M-aș fi împotrivit tatei, m-aș fi împotrivit energic, așa cum am făcut-o uneori în viața mea, dacă ar fi fost vorba de un rău fizic în dauna cuiva. Dar a stoarce aurul, cu ajutorul fraudei, nu mi se părea deloc un lucru condamnabil, și convingerea mea intimă era că fiecare om pe lume tinde să obțină același rezultat.

După cum vezi, tristele învățăminte ale tatălui meu nu fuseseră toate zadarnice; într-un sens, meritam de pe atunci disprețul lumii și, cine știe, Doamne! unde m-aș fi oprit dacă aș fi continuat să înaintez pe panta aceea alunecoasă. Eram legată la ochi și-auzeam mereu șoptindu-mi-se la ureche sfaturi perfide și otrăvite! . . .

Susannah își plecă privirile și tăcu. Brian îi luă mîna și i-o sărută respectuos.

— Oh, ridică-ți fruntea, draga mea — spuse el, cu glas grav, în care se simțea un entuziasm reținut, — ridică-ți fruntea, Susannah, și privește totul drept în față! Nu te-ai temut niciodată să-ți dezvălui sufletul curat, în conștiința dumitale nu există nici un loc în care să ții ascunsă o parte din amintiri . . . De ce să roșești pentru crimele altuia? Ai putea fi socotită vinovată dacă, pierdută în beznă, ți-ai îmbrînci semenul aflat pe marginea unei prăpastii? Sau dacă cineva ar sili mîna dumitale, înarmată c-un pumnal, să lovească în pieptul unui om? . . . Oh! Ce-nseamnă să fii o sfîntă și să plîngi pentru greșeli pe care nu le-ai săvîrșit! Îți spun din adîncul sufletului: rușine celui care ar vedea în viața dumitale frumoasă o singură faptă demnă de dojană sau de suspiciune! . . . Te iubesc și te admir, Susannah!

— Îți mulțumesc, milord, îți mulțumesc — murmură ea, cu lacrimi în ochi — știam că ești bun, nobil și generos... dar nu speram atît de mult... nu credeam să pot cere mai mult decît indulgență... Ah, și eu te iubesc... cu fiecare minut mai mult!...

Unicul țel al tatălui meu în timpul îndelungatului voiaj a fost scontarea valorilor comerciale falsificate de Roboam; reuși în mare parte și, probabil, ai auzit de furtuna stîrnită pe piața Londrei de furtul colectiv săvîrșit în dauna celor mai importante intreprinderi comerciale din City. Cînd am părăsit Damascul pentru a ne reîntoarce la Londra, tata poseda peste cincizeci de mii de lire sterline. Crescusem. Gînduri grave îmi frămîntau mintea în ceasurile de meditație și o nevoie nedeslușită de a iubi și de a fi iubită îmi tulbura visele.

Ismail mă socotea coaptă pentru partea cea mai odioasă a planurilor sale: voia să-mi vîndă trupul și inima...

CAPITOLUL XVII

SIRENA

Rostind aceste cuvinte, frumoasa fată se simți cuprinsă de un tremur brusc și obrajii îi păliră.

— Ar fi fost îngrozitor pentru mine, milord, dacă aș fi ghicit de la început intențiile lui Ismail. Dar ignoranța m-a scutit într-o oarecare măsură de tragedia situației în care mă aflam. Cînd am înțeles, în sfîrșit, ce mi se cerea, eram puternică: te iubeam... În afară de asta, tata n-a mai avut timp...

Reîntorcîndu-se la Londra, prima lui grijă a fost să repună pe picioare tripoul din Leicester Square. Știi, desigur, milord, de ce vogă se bucura *infernul* în cea mai mare parte a anului. I se spunea Clubul de aur (Golden Club), iar clientela obișnuită era alcătuită exclusiv din marea nobilime a celor trei regate.

Dar tata nu abandonase nici casa din Goodman's-Field. Acolo făcea camătă și biroul său de scont, instalat

în odăile de la parter, care-mi slujiseră atîta vreme drept locuință, erau pline în tot cursul zilei.

Încăperea în care veneai uneori să-mprumuți bani de la Ismail era fosta mea odaie. Chiar pe locul unde se afla biroul tatei fusese instalat odinioară patul meu de copil; prima oară cînd te-am văzut, printre grațiile ferestrei ce dădea în grădină, ședeai în locul unde adormisem, cu capul sprijinit de grumazul sărmanei Corah, în seara aceea cînd o văzusem pe mama în vis...

Era la puțin timp după sosirea noastră la Londra. Mă plimbam în grădină, dînd aripi gîndurilor tulburi care le frămîntă pe tinere. Primele adieri răcoroase ale vîntului de primăvară ajungeau pînă la mine și cîteva păsărele, rătăcite în imensitatea Londrei, ciripeau pe ramurile copacilor.

Am auzit un zgomot în anticameră. Erai dumneata, milord, care tocmai intraseși. Un straniu hazard... fără îndoială, destinul... m-a făcut să întredeschid curioasă ușa din grădină și să privesc. Te-am văzut și mi-ai părut nespus de chipeș.

Tata adusese din Franța doi lachei înalți care-ți barau drumul. Nu te-ai supărat deloc, ți-ai păstrat aerul de indiferență orgolioasă și totuși s-au dat la o parte cînd le-ai adresat cîteva cuvinte însoțite de un gest imperios. Faptul m-a surprins, milord, căci îi văzusem adesea pe aceiași oameni înfruntînd cu nerușinare clienții. Mă uimea mai ales puterea pe care o aveai de a obține supunere fără a ridica vocea, fără amenințări și fără mînie. Și tata știa să se facă ascultat, dar numai prin teroare.

Era pentru prima oară, milord, cînd vedeam un om născut să poruncească. Vocea dumitale liniștită mi-a stîrnit în urechi vibrații neobișnuite; privirea rece, lipsită de mînie, dar care sprijinea, ferm și hotărît, imperiosul laconism al ordinului dumitale, m-a umplut de admirație și de teamă.

Susannah se opri. Surîzînd, Brian își dusese la gură batista brodată, pe care-o ținea încă în mînă. Frumoasa fată răspunse zîmbetului prin alt zîmbet plin de bucurie calmă.

— Îmi pare bine că m-ai oprit, milord — continuă ea. Nu mai găseam cuvinte, să spun tot ce simte inima mea...

— Mă îndemni să devin orgolios! murmură Lancester.

— Aş vrea să-mi deschid sufletul ca o carte, Brian, ca o carte ale cărei pagini să poată fi citite deodată, dintr-o singură privire, spre a-ți da seama că-n ființa mea nu te afli decît dumneata.

— Vei fi întotdeauna astfel, nu-i așa, Susannah? vorbi Lancester, cu blîndețea magică pe care dragostea fericită știe s-o strecoare în glas.

— Întotdeauna! repetă ea. Oh, întotdeauna, milord!

Se simțea apropierea amurgului. Ceasurile acelea scurte, în timpul cărora soarele de ianuarie izbutește să destrame ceața densă suspendată deasupra Londrei ca o mantie apăsătoare, se apropiau de sfîrșit. Ceața devenea și mai groasă afară, iar colțurile mobilelor proiectau umbre sub care nu mai desluşeai nimic.

Susannah continuă:

— Cînd ai intrat în biroul tatei, milord, m-am furișat pe lîngă zidul casei și m-am instalat în fața ferestrei, într-un loc de unde puteam să te văd fără a fi văzută. Inima-mi bătea nespus de puternic și nu știam de ce: ochii îmi ardeau ca atunci cînd te podidește plînsul, și totuși în adîncul sufletului simțeam o bucurie nouă și necunoscută. Am rămas la postul meu tot timpul cît ai stat de vorbă cu tata; te priveam, ceva din dumneata răzbătea pînă la mine și contactul acela tainic mă amețea. Știi, milord, încă de pe atunci te iubeam aproape tot atît de mult ca acum!

Cînd ai trecut din nou pragul casei, cînd nu te-am mai zărit, am simțit o înfrigurare și lacrimile mele au devenit amare. Apoi m-am așezat lîngă un copac și-am început să-ți mîngîi imaginea întipărită cu jeratic în memoria mea.

— L-ai văzut pe gentlemanul care a fost la mine, Suky? mă întrebă tata.

— Oh, da, tată — i-am răspuns.

— Ce aprinsă ești la față, Suky! exclamă el, rîzînd. Pariez că te-ai speriat ... Este un smintit, Susannah, care mai are doar doi ani din ce să trăiască și face tot posibilul să reducă acești doi ani la șase luni.

— Cum îl cheamă, tată?

— Brian de Lancester.

Cred că niciodată o muzică nu mi-a fermecat mai încîntător auzul, milord ... Brian! ... Oh, numele îți seamănă; e dulce și frumos, iar inima nu-l poate da uitării ...

Pentru mine n-a mai existat somn. M-am gîndit la dumneata toată noaptea și, în zori, continuam să mă gîndesc... În celelalte nopți s-a întîmplat la fel. Iar cînd adormeam, Brian, te vedeam în somn.

Ah, de cîte ori m-am văzut, ca acum, lîngă dumneata, ținîndu-ne de mînă, răspunzînd zîmbetului dumitale c-un alt zîmbet... Dar mă trezeam, milord, și trezirea după un vis atît de frumos e-ngrozitoare!

Susannah rosti aceste cuvinte cu glas tremurat. Fruntea îi era adumbrită de tristețe.

— Sărmana Ophelia! murmură ea. Uneori trezirea e groaznică și după clipe de fericire trăite în realitate!... Totuși, nu găsești, milord, că-i frumoasă și nobilă?...

— Într-adevăr, e frumoasă și nobilă — răspunse Lancester — cea mai frumoasă și cea mai nobilă, după dumneata, Susannah.

— Iar el n-o mai iubește! încheie cu voce stinsă frumoasa fată.

— N-a iubit-o niciodată... Domnul marchiz de Rio Santo e un ambițios.

— Dar dumneata, milord? întrebă cu naivitate Susannah.

Lancester scutură din cap, surîzînd.

— Eu sînt un nebun — răspunse el.

— După aceea nu te-am mai văzut multă vreme, milord — continuă Susannah. Tatăl meu îți împrumutase fără îndoială o sumă mare. N-ai mai revenit curînd în Goodman's-Fields. Dar nu te uitasem; te așteptam.

A doua oară te-am întîlnit în Park. Te-am recunoscut de departe printre toți gentilomii care umpleau aleile și inima mi-a zburat spre dumneata. Erai călare pe-un frumos cal roib a cărui alură mîndră stîrnea invidia și admirația rivalilor dumitale...

— Ruby! o întrerupse suspinînd fără voie Brian.

Susannah sărută medalionul. Era un fel de rugăciune mută pentru curajosul animal.

— Înaintai — continuă Susannah — plin de grație în strălucitorul dumitale costum de călărie, strunindu-ți calul care dănțuia pe nisip. Aveai la butonieră o camelie, floarea pe care-am păstrat-o atît de mult timp în amintirea dumitale, milord.

Deodată lumea începu să țipe. O caleașcă trasă de patru cai minunați, lansați în galop, răsturnase o biată femeie care zăcea pe jos, plină de sînge.

— Uite, Suky, uite — spuse tata — uită-te bine! White-Manor a călcat o bătrînă... Nici n-a întors capul, să se uite înapoi, pe legea mea!

— Am s-o ajut eu să se ridice! am exclamat, dînd o lovitură de cravașă calului meu.

Dar Ismail mă opri, apucînd calul de căpăstru.

— N-are nici un rost, e-o prostie ce vrei să faci!... Dacă bătrîna-i moartă, la ce bun s-o mai ridici? Dacă n-a murit, o să se găsească vreun prost să-i dea ajutor... *Prostul* ai fost dumneata, milord... îți mai aduci aminte?...

— Cred că-mi amintesc vag... zise Brian.

— Oh, eu îmi amintesc bine, Brian, parcă te văd și-acum. Ai sărit jos și-ai luat-o în brațe pe femeia leșinată.

— O sticluță cu săruri! O sticluță, frumoase doamne! ai strigat, agitîndu-ți batista.

Zece echipaje s-au oprit deodată și multe femei frumoase te-au salutat zîmbind. În loc de o sticluță, au căzut douăzeci la picioarele dumitale. Aplecîndu-te să iei una, ți-a picat floarea de la butonieră. M-am repezit, Brian, și, înainte ca tata să-și dea seama de ceea ce-aveam de gînd, floarea se afla ascunsă la pieptul meu.

Ai ridicat-o pe bătrînă și i-ai trecut sărurile pe la nas... Apoi, cînd și-a revenit, i-ai dat o pungă cu bani, Brian.

— Foarte frumos — mormăi Ismail. Asta-nseamnă să-ți cheltuiești banii așa cum se cuvine... Dar, în definitiv, nu-i chiar atît de nebun cum pare și se pricepe să-și aleagă victimele lui White-Manor...

Brian se înroși. În fundul sufletului recunoștea adevărul învinuirii. Firește, în orice alte împrejurări, generozitatea lui înnăscută l-ar fi îndemnat să sară în ajutor, dar nenorocirea provocată de fratele său avea de două ori mai multe drepturi la ajutorul său, nu dintr-un sentiment fratern, ci din antagonism.

Brian se înroși fiindcă simțea că, în cazul respectiv, nu merita entuziasmul Susannei. Aceasta continuă:

— Tata nu putea înțelege generozitatea nemotivată. Oameni ca dumneata, milord, reprezentau pentru el adevărate enigme a căror cheie încerca s-o găsească. Asta

m-a făcut să te iubesc și mai mult, prea mult, căci deveniseşi o obsesie pentru mine. Pretutindeni și tot timpul erai înaintea ochilor mei. Îți vedeam necontenit fruntea semeață și calmă, privirea îndrăzneață și liniștită.

Era o suferință reală și cu-atît mai de netămăduit, cu cît nu-ncercam să scap de ea. Mă complăceam în această situație. Făuream, trează, niște visuri care apoi îmi reveneau în somn. Doream cu pasiune, dar orbește; speram fără să-mi pot defini speranța.

În acea primă fază a iubirii mele plîngeam adesea, iar atunci cînd tata îmi surprindea lacrimi în ochi spunea:

— Răbdare, Suky, răbdare! Vom avea grijă de tine, fata mea, în scurt timp te voi duce într-un loc unde vei putea alege.

Cred că acum înțeleg sensul brutalelor sale cuvinte. Pe vremea aceea îmi treceau pe lîngă urechi ca niște sunete fără sens.

Într-adevăr, își ținu făgăduiala și, într-o seară, mă duse într-un loc unde-aș fi putut să aleg. Dar la început avusese alt scop. Se bizuia pe mine să joc o comedie menită a-i sluji la realizarea unei speculații.

Îți amintești, poate, milord, de cina în cadrul căreia Ismail a enumerat fraților săi diversele servicii pe care spera să le obțină de la mine. În seara aceea spusese că-i trebuia o sirenă menită să atragă jucătorii la *hell*-ul lui. Splendidele saloane de la Golden-Club erau întotdeauna pline de femei frumoase, împodobite ca niște regine; totuși se pare că Ismail voia să mă atragă și pe mine să joc rolul de sirenă.

Imaginase ceva neprevăzut și teatral, legat de magnificile decorațiuni ale clubului. În salonul principal, montase o cortină luxoasă în spatele căreia erau plasate harpa și pianul meu. În fața cortinei, o balustradă înaltă și trainică interzicea accesul publicului.

Cînd am intrat acolo pentru întîia oară, aerul cald și parfumat al sălii mi-a biciuit nervii, în vreme ce zgomotul conversațiilor mi-a accentuat timiditatea sălbatică. Tata m-a instalat la pian.

— Nu-ți fie teamă, Suky — îmi spuse el — și cîntă cît mai frumos . . . Nimeni nu te vede.

Nu mințea. Cortina mă ferea de orice privire. Mi-am trecut degetele peste claviatura pianului și cîteva voci îmbufnate au răsunat de cealaltă parte a cortinei.

— Nefericită inspirație, Spencer — spuneau vocile — fă să tacă odată pianul ăla care ne pisează nervii!

— Continuă, Suky! îmi spuse tata.

Puțin îmi păsa, milord, dacă plăceam sau nu celor care se aflau dincolo de cortină. Am mai exersat cîteva secunde, apoi am cîntat o arie de operă franceză pe care o auzisem la Mlle Falcon. La început, vocea mea era rece și nesigură, de parcă aș fi cîntat în fața profesorului meu; dar apoi muzica m-a prins și n-am mai putut rezista avîntului ei. Cîntam cu pasiune. Îmi dăruiam, ca întotdeauna, sufletul cîntecului. Uitasem de tot ce mă înconjura, uitasem locul unde mă aflam; cîntam pentru mine.

— Foarte bine, Suky! spuse încet tata cînd am terminat.

În aceeași clipă, bravo-uri frenetice izbucniră în sală. Era ciudat, după nemulțumirile provocate de primele note ale cîntecului meu.

— E Malibran — spuse cineva.

— E Catalani — afirmă altă voce.

— E Pasta, care-a descoperit note de soprano în geniul ei!

— Dragii mei! exclamă un glas pițigăiat. E mai degrabă Grisi . . . N-o cunoașteți încă pe Grisi . . . O s-o cunoașteți pe Grisi . . . vorbesc foarte serios.

Tata își freca miinile și zîmbea tăcut.

— Milorzi — spuse el, în sfîrșit — nu-i nici Malibran, nici Pasta, nici Grisi.

— Dar atunci cine-i, patroane Spencer?

— *Sirena*, milorzi.

Se auziră șușoteli de cealaltă parte a cortinei; tata aștepta nerăbdător urmarea. Eu ascultam, milord, sperînd vag să-ți aud vocea printre celelalte . . . Nu erai acolo în seara aceea?

— Nu, dar am auzit mai tîrziu, ca de altfel întreaga Londră, despre misterioasa și incomparabila Sirenă de la Golden-Club . . . Acum înțeleg de ce vocea ei neasemuită avea un ecou atît de profund în inima mea . . . Nu puteam să iubesc atunci decît ceea ce cunoșteam . . . și-ți iubeam vocea.

După cîteva secunde, șușotelile se transformară în adevărate strigăte. Toată lumea voia să mă vadă și cerea, prin țipete, deschiderea balustradei.

— Milorzi — spuse tata — sînt dezolat că trebuie să refuz ceva Senioriilor Voastre, dar Sirena nu va apărea în fața dumneavoastră.

— O sută de lire, dacă-mi faci cunoștință cu ea, Ismail — propuse o voce.

— Cinci sute de lire! spuse alta.

Tata abia își putea stăpîni bucuria.

— E-o afacere, pe Belzebuth! O afacere! murmură el.

— O mie de lire! strigă cineva din spatele cortinei.

— Pentru nici un preț, milorzi — răspunse Ismail — dați-mi voie să invit pe Senioriile Voastre a-și continua jocurile . . . Sirena a plecat.

— Se va întoarce?

— Mîine, milorzi, Sirena va cînta din nou.

Spunînd acestea, tata mă luă cu el și mă urcă într-o trăsură care mă readuse în Goodman's-Fields.

A doua zi, saloanele de la Golden-Club erau prea strîmte pentru a cuprinde mulțimea care năvălise încă de la căderea nopții. Am cîntat. Lumea a doborît balustrada, să mă vadă. Dar între timp plecasem, caii tatălui meu purtîndu-mă în galop spre locuința noastră.

Era într-adevăr un om abil, milord. Își făcuse bine socotelile în privința bărbaților eleganți care-i alcătuiau clientela. Misterul ațîțase la culme curiozitatea blazată a nobililor lorzi. Londra începuse să vorbească despre mine . . .

— Vrei să spui că vorbea numai despre dumneata — o întrerupse Brian. Pictori care nu te văzuseră niciodată ți-au făcut portretul, iar ziarele din Paris ne-au retrimis ecoul renumelui dumitale, care depășise granițele . . . Dar nimănui nu i s-a-ngăduit să te vadă?

— Nimănui — milord — nimeni nu se putea lăuda c-a văzut-o pe Sirena de la Golden-Club. Tata aștepta și miza pe efectul curiozității împinse pînă la nebunie; cred că aștepta paroxismul celebrității pentru . . . pentru a mă sacrifica, milord. De altfel, față de mine nu făcea nici un secret din planurile sale, dar ele nu mă speriau, fiindcă nu le-nțelegeam sensul.

— Susannah — îmi spuse într-o seară tata — vei fi foarte fericită. Vreau să fac din tine o lady, și-n curînd vei putea alege dintre lorzii care te-aplaudă în fiecare zi . . .

CAPITOLUL XVIII

CLUBUL DE AUR

— Chiar tatăl meu mi-a spus-o, Brian — continuă frumoasa fată — să aleg pe unul din lorzi! Ideea aceasta pătrundea, confuză, în mintea mea. N-aş fi putut spune de ce mi-era silă de ea, şi totuşi o vagă şi apăsătoare suferinţă mă aruncă în braţele deznădejdii. Mă gîndeam la dumneata. Inima mea te chema în ajutor şi-mi spuneam că erai singurul în stare să mă salveze de pericolul acela apropiat şi necunoscut.

Îmbrăcată cu o rochie strălucitoare, m-am urcat în trăsura tatei şi am plecat din Goodman's-Fields. În tot timpul drumului, tata se arătă nespus de vesel, dar veselia lui Ismail avea un gust amar ascuns care te-ntrista şi-ţi inspira teamă.

Cînd am ajuns în Leicester Square, în faţa Clubului de Aur, se şi formase o coadă lungă de trăsuri cu blazoane.

— Straşnic, straşnic! murmură bucuros tatăl meu. Singurul necaz e că n-ai să ştii ce s-alegi, Suky.

Am trecut de faţada Clubului pentru a intra pe uşa de serviciu. În fiecare seară procedam aşa, fiindcă, dacă aş fi urcat scările intrării principale, incognitoul meu, la care tata ţinea atît de mult, ar fi fost curînd dezvăluit. Cînd am intrat după cortină, ne-am putut convinge, după zgomotul asurzitor al conversaţiilor, că publicul era mai numeros ca de obicei.

— Stau de vorbă, pălăvrăgesc, săracii de ei . . . Cu gîndul la concert, vor uita că Golden-Club e un tripou . . . Vezi dacă s-au aşezat în jurul meselor verzi, Suky!

Abia atunci am observat nişte orificii foarte mici, capsate cu alamă, ca ochiurile unui corset, care se aflau din loc în loc în cortină. Dacă-ţi apropiai un ochi de aceste orificii, vedeai perfect tot ce se petrecea dincolo de cortină.

— Priveşte, Suky — îmi spuse Ismail — priveşte cît vrei . . . Priveşte! De-asta te-am adus aici! . . .

De cealaltă parte a cortinei se afla o mulţime compactă şi nerăbdătoare; toţi vorbeau deodată şi numai despre mine . . . Privirile le erau aţintite cu o curiozitate atît de avidă spre cortină, încît, tulburată, m-am dat înapoi cîţiva paşi, ca şi cum m-ar fi putut vedea.

— Haide, Suky, nu-ți fie teamă! continuă tata. Lornioanele Seniorilor Lor, ca și ale Înălțimilor Lor, căci sînt în sală și duci, se opresc în fața cortinei, ca în fața unui zid... Ah, fata mea, dac-ar bănui că te afli aici și că-i vezi, ce s-ar mai umfla în pene... Nici nu-ți dai seama, Suky, toți nobilii aceia, tineri și bătrîni, de la primul pînă la ultimul, sînt nebuni după tine... S-a făcut un fel de prinsoare — și asta-mi convine, pe legea mea, căci eu voi fi cîștigătorul, pînă la urmă — un fel de prinsoare, ziceam, cine va pune stăpînire pe inima ta... Vrei să-ți spun părerea mea în privința asta, Suky?

— Gentilomii aceia mă cunosc deci, tată? l-am întrebat eu în loc să-i răspund.

— Nu, Suky, slavă diavolului!... Dacă te-ar cunoaște, ți-ai pierde jumătate din prestigiu... Deși ești frumoasă, imaginația lor găsește mijloace pentru a te înfrumuseța și mai mult... Și-apoi, ai încredere în mine, primul tău iubit te va descrie astfel, încît nenorociții lui de rivali să moară de necaz, iar jumătate din parlament să-și fiarbă creierii pentru a-ți cîștiga favorurile... Nădăjduiesc să fii măgulită, fata mea.

— E blondă — spunea cineva de dincolo de cortină — blondă și fermecătoare. Un înger, pe Dumnezeul meu!

— N-ai nimerit-o, milord — răspunse un altul — afurisitul ăla de Spencer e originar din Orient... e-o orientală... o odaliscă...

— Mi s-a spus — continuă un al treilea — că are un cap rafaelic, că-i o fecioară a Romei, o madonă...

— Ascultă-i, ascultă-i, Suky! repeta tata, rîzînd fericit. Deodată deveni serios. Dar iată că dau semne de nerăbdare — continuă el — și cu nerăbdarea oamenilor nu-i bine să te joci, Susannah. Ar putea ieși prost, mai ales cînd ești patronul unui *hell*... Stai să vedem. N-aș vrea să-ți influențez inima, Suky... Am să-ți spun care sînt cei mai respectabili din lorzii ăștia și pe urmă ai s-alegi.

— De ce trebuie s-aleg, tată? l-am întrebat.

Bătu din picior și se încruntă.

— Nu te mai preface că nu înțelegi, Susannah! spuse el, cu o voce poruncitoare și tăioasă. Dacă joci teatru, termină, iar dacă într-adevăr nu-nțelegi, lasă-te călăuzită, căci, altminteri, va fi vai de tine! Haide, haide, prostuțo — continuă el, după o clipă, reluîndu-și zîmbetul — îmi

strici toată buna dispoziție de astă-seară... Apropie-te, uită-te și fii cuminte! Ne-am înțeles?... Acum, te rog să fii atentă. Uită-te, te rog, la domnul acela cu părul alb care posedă cea mai venerabilă figură din cele Trei Regate. Nu-i altcineva decît Înălțimea Sa ducele de Marlborough, mai puțin celebru decît gloriosul lui omonim despre care vorbește cîntecul, dar mai aprig jucător... Într-o seară a pierdut aici optzeci de mii de lire, Suky, și a doua zi și-a plătit datoria. Ce zici de asta?

N-am răspuns.

— Nu spui nimic?... Minunat, fata mea!... Acolo, lîngă Înălțimea Sa, e tînărul marchiz de Danby, fiul mai mare al ducelui de Maitland... Senioria Sa este, fără îndoială, o urîțenie, dar are milioane de lire, ceea ce constituie un atu demn de luat în seamă. Ce părere ai despre ducele de Danby, Susannah?

— Puțin îmi pasă dacă-i bogat sau nu, tată.

— Minunat, Suky! Înseamnă că nu-ți place... Uite! Asta poate are să-ți placă. E unul din regii sportului, un excentric de calitate superioară, care-și toacă averea incalculabilă cu o originalitate demnă de toată lauda. Îți place, fata mea?

— Nici mai mult, nici mai puțin decît ceilalți, tată — i-am răspuns eu.

— Nu?... Atunci să trecem la altul... Iată un bărbat gras și frumos, după care unele doamne se dau în vînt... Are calități, Suky, mari calități. Este un glumeț recunoscut, un poznaș de-o sută cincizeci de kilograme. Bate toți polițiștii din Londra și paznicii din City. Mai demult, Daniel O'Connell, într-un elan puțin curtenitor, l-a botezat cu numele de porc *(hog)*, în prezența contelui de White-Manor, fostul lui camarad. Dar toate acestea nu-l împiedică să fie un bărbat foarte galant, și-mi fac o cinste din a ți-l prezenta: primul marchiz al Irlandei, Harry de la Poër Beresford, marchiz de Waterford, conte de Tyrone, viconte de Poër, lord de Curraghmore etc. Senioria Sa are darul de a-ți fi pe plac?

— Nu, tată.

— Fir-ar să fie, Suky!... Ești cam mofturoasă... Îți place mai mult Don Juanul acela cu privirea îndrăzneață, colonelul Rabican? Te previn, Susannah, acest nobil conte își ucide toți adversarii în duel, cîștigă la toate jocurile de noroc și trăiește cu nevestele tuturor priete-

nilor săi: e un lord distins... Nu-ţi place?... Foarte bine! Uite, nu departe de el, se află duşmanul lui intim, Lordul William Bagget... Nici acest lord nu-i lipsit de unele calităţi. Recent, şi-a pus valetul, ascuns sub o canapea, să-i surprindă soţia legitimă într-o *conversaţie criminală*, cu scopul lăudabil de a scoate o sumă frumuşică din buzunarul seducătorului... Dar Lordul Rabican nu-i omul care să se lase dus de nas. Avocatul lui a pledat foarte bine... A dat la iveală munţi de gunoi, iar cei doi nobili lorzi continuă să ocupe fotolii înalte, înconjuraţi de stima tuturor... Văd că Lord Bagget nu te-atrage; cu-atît mai bine! Nu-i bogat... Atenţie! Susannah, te rog, aici nu mai e cazul să refuzăm cu uşurinţă... Priveşte-l pe domnul acela care se află între două doamne şi ţine în mîna lui albicioasă şi plină de zbirciturі o tabacheră ornamentală cu briliante. E Lordul Clankildare, draga mea, amantul devotat al întregului sex frumos răspîndit pe suprafaţa globului... În fiecare lună aşterne o mare cantitate de bancnote la picioarele unei franţuzoaice de-o anumită vîrstă, care joacă, de bine de rău, tot felul de roluri într-un micuţ teatru la modă. Se spune că Senioria Sa are drept rival pe bucătarul lui... Tipic englezesc... Gîndeşte-te, Susannah, vei putea face din Lord Clankildare tot ce vei voi.

— Nu vreau să fac nimic, tată! am replicat mînioasă.

— Într-o bună zi o să-ţi vină mintea la cap, Susannah — continuă tata, adăugînd o nuanţă de amărăciune eternei şi nemiloasei lui ironii. Mă rog, dacă asta-i voinţa ta, să-l lăsăm deoparte pe Lordul Clankildare... Ţi-l prezint, numai ca să-l ţii minte, pe onorabilul John Tantivy, fratele Senioriei Sale Lord Ross de Stablefool. Este personajul acela înalt, cu figură de ibis, care se uită încoace atît de languros... John este asul gentlemenilor călăreţi. Se hrăneşte cu sparanghel crud şi zeamă de carne de cocoş ca să-şi păstreze silueta... Sînt sigur că l-ai remarcat, lîngă el, pe bărbatul acela urît. E-un poet, Suky, un mare poet care scrie epopei divine. I se spune Sir Arcadius Bambastic şi e foarte apreciat de gentlemenii tulburaţi de insomnie... Notează, Suky, nu ţi-l propun pe Sir Arcadius: n-are o para chioară.

Între timp, nerăbdarea îi cuprindea, în mod evident, pe toţi nobilii lorzi. Era un fel de agitaţie generală, de

cealaltă parte a cortinei. Vocile începeau să devină mai puternice și să se transforme în strigăte.

— La naiba! mormăi tata. Va trebui să punem punct... După cum îți poți închipui, Suky, nu mi-aș fi pierdut timpul să-ți *explic* Senioriile Lor, cum sînt explicate figurile de ceară dintr-un muzeu, dacă n-aș fi avut motivele mele s-o fac... Vezi tu, trebuie să-ți mărturisesc: cel pe care-am pus ochii, cel pe care-l vei alege, în deplină libertate, n-a venit încă... Sper că va veni și, cu riscul de-a nemulțumi puțin pe nobilii mei clienți, am să-l mai aștept... Astă-seară n-ai să cînți, Suky, și nimeni de-aici nu va avea dreptul să se scandalizeze cînd voi anunța că Sirena noastră se află între patru ochi cu milordul ambasador...

Îți dai seama, Brian, era imposibil să nu înțeleg pînă la urmă. N-aș fi putut numi cu precizie obiectul fricii, dar teama mea se materializase. Mă temeam în mod sigur de întrevederea între patru ochi cu bărbatul numit milordul ambasador...

— Întrevederea a avut loc? întrebă Brian, încercînd să pară calm.

Susannah zîmbi ușor.

— Vezi că și dumitale ți-e teamă, milord! spuse ea. Așteaptă... Am să procedez ca autorii acelor cărți pe care mi le-mprumuți și-am să urmez firul povestirii.

După o tăcere, tata continuă:

— Suky, n-am vrut să spun că n-ai avea voie, sub nici un motiv, s-alegi pe vreunul dintre gentilomii de-aici... Alegerea însă o vei face mai tîrziu... Ce părere ai, de pildă, de francezul acela micuț care umblă cu lornionul, de parcă ar fi o pereche de foarfeci?... Este vicontele de Lantures-Luces, un parizian amabil... Lîngă el se află onorabilul Noisy Trumpet, membru whig al Camerei Comunelor. Pare stingherit, nu-i așa? *Commonersii* noștri se simt foarte mici în prezența nobililor regatului. Dar, iată și-un fiu al lui Adam, sincer convins de importanța lui. Privește, Suky, privește! Ce mîndrie sublimă în ochii ăia mari, bulbucați, cîtă demnitate magnifică în poza acelui bondoc bine hrănit!... Nu rîde, te rog! Acest grăsan cumsecade, care pare un bucătar-șef ieșit la pensie, nu-i altcineva decît Înălțimea Sa „prin divina Providență", arhiepiscopul de... Înălțimea Sa are vreo patru sau cinci milioane de rente episcopale și plă-

tește două sute de lire unui biet reverend pentru a conduce biserica în locul lui... Să mănînce, să doarmă, să se-ngrașe, asta-i tot ce cere el de la viață... De altfel, e-un bun jucător, un excelent tată de familie, deși vine din cînd în cînd să joace în *hell*-ul meu și este în stare să predice timp de trei ceasuri, fără să știe despre ce vorbește. Toată lumea vede în el una din cele mai luminate minți ale bisericii anglicane... Te previn, Suky, că-n ciuda caracterului venerabil al Înălțimii Sale, nu-ți interzic să te fixezi asupra lui: Înălțimea Sa nu-i puritan.

Nu mai ascultam, milord. Imaginația mea încerca să măsoare, să definească primejdia viitoare. Și cu cît mă străduiam mai mult, cu-atît simțeam o durere mai mare în suflet.

Ismail continua să-mi arate pretendenții săi ridicoli. Îmi prezentă, de la distanță, încă mulți lorzi, mari seniori străini, medici celebri, avocați de renume. Mă clătinam pe picioarele mele zdrobite și simțeam că-mi vine să leșin.

— Iată-l! Iată-l! exclamă deodată tata, punîndu-mi mîna pe umăr. Privește, Suky!

Am privit, milord, și te-am văzut pe dumneata...

— Pe mine?! o întrerupse Brian, stupefiat.

— Tocmai intrai... Nu te-am văzut decît pe dumneata!... Vai, dar nu pe dumneata te arăta tata.

— Ah, tată! am exclamat, emoționată de-o dulce speranță. Nu-ți bați joc de mine?... Lui vrei să mă dăruiești?

Ismail mă privi fix:

— Lui, Suky, desigur... Îl cunoști?...

— Dacă-l cunosc, tată?! am zis eu, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— S-a brodit de minune! murmură tata printre dinți. Dar trebuie să mărturisesc că tinerele fete au gusturi tare ciudate!... Al naibii să fiu dac-aș fi îndrăznit să sper că Înălțimea Sa... în sfîrșit, n-are importanță!... Mă duc să ți-l aduc pe milord ambasadorul, Suky.

Se îndreptă spre ușă. Nu mai dădeam nici o atenție cuvintelor sale. Te priveam, milord, mă îmbătam privindu-te: eram fericită...

Înainte de-a trece pragul, Ismail se răzgîndi deodată și se întoarse în grabă spre mine.

— Stai, Suky — îmi spuse el — sper că nu-i vorba de-o neînțelegere; eu îți vorbesc despre prințul Dmitri Tolstoi, care tocmai a intrat în salon. Bărbatul acela înalt, cu figura puțin... puțin caracteristică, cu pieptul plin de tinichele... Cred că vorbim de aceeași persoană, nu?

Îmi pierise graiul. Bărbatul pe care mi-l arăta era... Dar probabil că-l cunoști, Brian?

— Îl cunosc — răspunse Lancester, a cărui respirație devenea din ce în ce mai greoaie. Te rog, continuă!...

— Mi-ai inspirat oroare și groază, milord.

Mi-am împreunat mîinile și mi-am privit tatăl implorîndu-l.

— Ah!... izbucni el, încruntîndu-și sprîncenele. După cum văd, ne jucăm de-a v-ați-ascunselea... Dar despre cine-mi vorbeai, Suky, dacă-mi este îngăduit să-ntreb?...

— M-am referit la Brian de Lancester, tată.

Tata izbucni într-un rîs sec și strident.

— Fratele contelui! exclamă el. Pe legea mea, asta ar fi o glumă bună... o glumă excelentă, pe Belzebuth!... Dacă Brian ar fi avut... Ah, ah, ah!... Numai cînd mă gîndesc, nu-mi pot stăpîni rîsul... Dar n-are o para chioară, Suky!...

— Iartă-mă, draga mea — o întrerupse Brian — cuvintele acestea rostite de Ismail par să aibă un sens ascuns... S-a explicat vreodată în această privință?

— Niciodată, milord.

Brian vru parcă să mai pună o întrebare, dar se răzgîndi și adăugă:

— Continuă, te rog.

— Tata părea, într-adevăr, s-acorde o semnificație stranie sentimentului care mă atrăgea spre dumneata... Îi stîrnea rîsul... iar Ismail nu rîdea niciodată, decît atunci cînd un gînd răutăcios îi trecea prin minte... Dar ești mai în măsură decît mine, milord, să-ți dai seama dacă împrejurarea aceea ascundea vreun mister dureros.

— Într-adevăr, Suky — zise Ismail — ar fi foarte amuzant... nemaipomenit de amuzant... Dar, vezi tu, n-are un sfanț și trebuie să-ți iei gîndul de la el... Haide, uită de nebunia asta și pregătește-te să-l întîmpini pe prințul Dmitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

— Dar ce legătură am eu cu omul ăsta? am întrebat, mînioasă.

Un surîs cinic i se ivi pe buze.

— Aceeași pe care ai vrea s-o ai cu Brian de Lancester, Suky — îmi răspunse. De altfel, ți-o va spune el însuși.

— Nu vreau să-l văd! am strigat. Tată, n-am să-l văd!

— Ba ai să-l vezi, domnișoară Suky! răcni el, cu vocea aceea poruncitoare și plină de amenințări pe care o folosea față de bietul Roboam. — Oh, pe Belzebuth! Ai să-l întîmpini și încă imediat!

Suferearn cumplit, milord, simțeam cum mă părăsesc puterile și totuși i-am răspuns hotărît:

— Nu, tată, n-am să-l întîmpin.

Prezența dumitale, Brian, îmi dădea curaj . . .

Ismail îmi luă brațul și-l strînse atît de tare, încît degetele lui de oțel mi se încrustară în carne. Ochii săi căpătaseră o expresie de răutate sinistră, infernală. Își apropie obrazul de-al meu.

— Ești a mea — spuse el, cu glasul întretăiat de furia care-l stăpînea — nu ești decît a mea . . . Sînt stăpînul tău . . . Te-aș putea ucide, m-auzi? Brian se ridică, fără să-și dea seama, și-și duse mîinile la inimă, care parcă voia să-i sară din piept. Te-aș putea ucide — repetă Susannah, care tremura și ea amintindu-și de teribila amenințare — dar prefer să te vînd și trebuie să te vînd.

Privirea lui înflăcărată mă ardea.

— Nu mă-nfrunta! continuă el, scuturîndu-mi brutal brațul — dacă nu vrei să te calc în picioare și să te bat ca pe Roboam.

CAPITOLUL XIX

CINCI MII DE RUBLE

— Cind mă gîndesc că eram acolo — spuse Brian — atît de aproape de dumneata, care suportai amenințarea unui laș . . . Oh, de ce n-ai apelat la ajutorul meu!

— Eram zdrobită, milord — răspunse Susannah — dar rezistam. Mă ajutai fără s-o știi, căci altminteri cum

aş fi rezistat brutalităţii nemiloase a lui Ismail, dacă inima mea nu s-ar fi bizuit, instinctiv, pe dumneata? Din pricina dumitale şi pentru dumneata mă împotriveam. Prezenţa dumitale îmi dădea putere. Chiar de-ai fi fost absent, tot m-ai fi sprijinit, căci îţi aparţineam şi începusem oarecum a înţelege că, dîndu-mă altuia, tatăl meu voia să mă smulgă de lîngă dumneata pentru totdeauna. Pentru totdeauna, milord! Ceea ce atunci era pentru mine o bănuială confuză acum este un sentiment precis, neîndoielnic; dacă aş fi căzut în cursă, nu m-ai fi cunoscut niciodată.

Ultima ameninţare a lui Ismail mă înverşună în hotărîrea de-a mă împotrivi.

— Poţi să mă ucizi — i-am spus — dar nu să mă sileşti să cedez.

— Ei bine, am să te ucid! ţipă el, făcînd spume la gură. Am să te ucid ... Oh, dar nu dintr-o dată! ... Ai să mori încetul cu încetul, puţin cîte puţin, în fiecare zi ... Blestem! Ce diavol ţi-a strecurat în suflet pudoarea, mizerabilo? Cincisprezece ani te-am legat la ochi, să nu vezi, şi tot n-ai orbit! Cincisprezece ani m-am străduit răbdător să-ţi distrug voinţa, să-ţi întunec mintea şi tot vezi limpede! Iar voinţa ta rezistă ... Zău dacă nu-ţi vine să-l renegi pe Diavol şi să crezi că există Dumnezeu acolo, sus! ...

Se opri, îşi şterse gura umedă cu batista şi se strădui din răsputeri să-şi readucă pe buze obişnuitul zîmbet rece.

— M-am prostit şi eu, Suky — continuă Ismail, cu un calm prefăcut — zău aşa, fac o tragedie din asta, ca şi cum aş fi un lord cumsecade care vrea să-şi silească fiica la încheierea unei căsătorii c-un cocoşat milionar ... E ridicol, pe legea mea! ... Ascultă-mă! Am greşit amîndoi; hai să stăm de vorbă ca nişte oameni cu scaun la cap; îţi cer un lucru foarte simplu: de ce mă refuzi?

— Vrei să mă dai unui bărbat, tată — i-am răspuns — iar eu doresc să fiu a altuia.

Acest răspuns era cît pe ce să-l înfurie din nou, dar se stăpîni.

— Doreşti! repetă el. Sună cam fără drept de replică, Suky! ... Uiţi că sînt tatăl tău?!

— Ce importanţă are asta? l-am întrebat.

Îşi muşcă îndîrjit buza.

— E-adevărat — continuă el — n-are prea mare importanță... numai că, dragă Suky, uiți că sînt mai puternic.

— Nu, tată.

— Deci mi te supui?

— Nu!

Se îndepărtă de mine brusc și începu să se plimbe prin cameră. Am profitat de această clipă de răgaz, pentru a arunca o privire de cealaltă parte a cortinei. Erai vesel în felul dumitale, aveai veselia aceea care-ți păstrează un aer de gravitate pe chip și-aduce surîsul pe toate chipurile care te-nconjoară. Vorbeai despre fratele dumitale; povesteai unul din episoadele straniei lupte în care te angajaseși împotriva lui.

Trebuie să mărturisesc că, în clipa aceea, milord, am dorit mult să-ți pronunț numele și să-ți cer ajutorul. Dar nu mă văzuseși niciodată... și apoi mă temeam pentru dumneata, deoarece cunoșteam răutatea tatălui meu.

Acesta se întoarse spre mine și-și schimbă iarăși tonul.

— Susannah — îmi spuse cu răceală și sarcasm — desigur, ești o fată virtuoasă, dar și eu sînt negustor cinstit... Or, te-am vîndut, am fost plătit dinainte, și cumpărătorul așteaptă livrarea... Deci, de bună voie sau silită, Suky, ai să primești omagiile Excelenței Sale prințul Dmitri Tolstoi... Poartă-te cum trebuie cu el... Peste zece minute, prințul va fi aici; peste zece minute, un lacăt trainic vă va pune pe-amîndoi la adăpost de nepoftiți... Pe curînd, Susannah!

Spunînd aceste cuvinte, ieși în grabă.

Dumneata nu mai erai acolo, milord!...

— M-ai fi chemat? întrebă Brian, învinuindu-se pentru absența lui întîmplătoare.

— Nu știu... Eram atît de disperată!... Dar plecaseși!... N-am văzut în salon decît chipuri necunoscute, reci, pe care egoismul englez își pecetluise stigmatul... Iar printre ei am zărit chipul omului cu care mă amenința Ismail. Am vrut să țip: n-am putut. O greutate copleșitoare îmi apăsa pieptul...

În clipa aceea, Ismail intră în sala de jocuri și se duse de-a dreptul la prinț. Îi vorbi în șoaptă. Prințul zîmbi. Privirea lui scînteietoare se îndreptă spre cortină. Această privire a fost salvarea mea, milord. Mi-a insuflat o spaimă atît de cumplită, încît am avut puterea să

mă trezesc din toropeală. M-am ridicat și-am străbătut coridoarele în fugă. Un minut mai tîrziu, mă aflam în stradă...

Brian răsuflă ușurat.

— Am continuat s-alerg cîteva clipe la întîmplare, apoi, m-am prăbușit, zdrobită, într-un colț din Leicester Square. Nu știam încotro s-o iau: tremuram toată de frig; singură în toiul nopții, în Londra necunoscută, mi-era teamă, dar eram fericită că ocolisem primejdia. Mă gîndeam cu drag la dumneata, milord; mi se părea că luptasem pentru dumneata și că aveai o parte de contribuție la victoria mea. Țineam mult la această victorie!...

Vai, nu mă gîndeam că n-aveam alt adăpost decît locuința lui Ismail și că primejdia de care mă ferisem astăzi va reapare mîine la fel de îngrozitoare. Nu mă gîndeam că voința de fier a lui Ismail, odată dezlănțuia, nu se va potoli, că lăcomia-i ațîțată trebuia într-un fel potolită și că, lipsită de apărare în fața lui, eram fatal condamnată să-i suport, mai devreme sau mai tîrziu, tirania. Mă gîndeam atît de puțin la ce va urma, încît, de îndată ce mi-am revenit puțin din starea de surescitare, m-am aruncat într-o trăsură de piață și-am cerut să mă ducă în Goodman's-Fields.

— Cum?! Te-ai dus iar în văgăuna aceea infamă?

— Da, milord... Tata încă nu se întorsese acasă cînd am ajuns în Goodman's-Fields. În loc să mă duc în camera mea, ca de obicei, am pîndit un moment cînd valeții lui Ismail nu mă puteau vedea și-am urcat alergînd în laboratorul lui Roboam. Era singura ființă care nutrea pentru mine o oarecare afecțiune. Nu speram nimic de la el, care, ca și mine, era oprimat, dar mă duceam, călăuzită de instinct, să-mi unesc disperarea cu sclavia lui. Bietul mut stătea întins, complet îmbrăcat, pe o rogojină în mijlocul camerei. Era patul lui. Dormea. Cînd l-am trezit, a făcut un gest de uimire și, într-adevăr, milord, prezența mea la ora aceea, la care se adăugă dezordinea luxoasei mele toalete, era normal să-l uimească. Cu ajutorul gesturilor sale, aproape la fel de grăitoare ca și cuvintele, mi-a pus numeroase întrebări, iar eu i-am povestit, cu vocea întretăiată de emoție, odioasa purtare a lui Ismail și fuga mea de la Golden-Club.

Lăsă capul în jos și căzu pe gînduri. După cîteva minute, îmi luă mîna și mi-o sărută, apoi mă conduse în

nișa lui și-mi arătă un loc îngust, atît cît să încapă în el corpul meu; apoi lovi cu degetele o farfurie goală ce se afla pe masă. Asta însemna, milord, în limbajul lui, că mă va ascunde în nișă și-și va împărți mîncarea cu mine.

Era o idee lipsită de sens; la întoarcere, tata și-ar fi dat numaidecît seama că eram acasă, m-ar fi căutat, iar Roboam ar fi căzut victima propriei sale compasiuni. Iată ce ar fi trebuit să-mi spun și la ce se gîndea, fără îndoială, Roboam, căci era abătut și resemnat. Dar nu puteam să văd atît de departe, milord.

— Da — i-am răspuns — da, dragă Roboam, am să m-ascund aici și-am să stau tot timpul cu tine.

Mi-a făcut un semn grav de încuviințare. Acum sînt sigură, milord, că-și dădea seama de primejdia apropiată și ucigătoare la care se expunea. Mă simțeam oarecum liniștită. Pericolul îmi părea îndepărtat și cu putință de evitat. Eram deci cu-atît mai expusă, cu cît nu-mi dădeam seama de situația în care mă aflam; o siguranță iluzorie luînd locul neliniștii mele.

Și totuși, milord, ce-ngrozitoare era primejdia care mă pîndea! Dacă ignoranța mea despre lume n-ar fi fost desăvîrșită, ar fi trebuit să tremur mult mai mult! La Golden-Club, Ismail nu era decît un traficant de vicii, abia tolerat, patronul suspect și necontenit supravegheat al unui local care numai datorită clientelei sale nobile nu simțea rigorile legii. În Goodman's-Fields era rege, stăpîn absolut, tiran necontrolat. Dincolo de cortină, mă aflam la zece pași de o gloată de bărbați dezmățați și înclinați spre desfrîu, fără îndoială, dar oricum nobili, păstrînd în adîncul sufletului o rămășiță de mîndrie, dacă nu de virtute. Laolaltă, fie numai din pudoare aristocratică, bărbații m-ar fi apărat, dar, luați în parte, fiecare dintre ei ar fi abuzat fără milă de situația mea disperată; ar fi intervenit cu ostentație între mine și tata; ar fi profitat numaidecît de acest prilej pentru a-și preamări generozitatea. Acasă, la Ismail, dimpotrivă, eram singură, singură într-un colțișor a cărui existență n-o bănuiau nici valeții. Nici o ureche care să-mi audă strigătele; nimic, milord, nimic altceva decît o biată ființă mutilată, abrutizată de sclavie, devotată totuși, dar lipsită de viață și obișnuită de mulți ani să se încovoaie sub voința lui Ismail.

Acolo, milord, aveam să mor sau să fiu învînsă, dacă salvarea nu mi-ar fi venit de la o catastrofă imposibil de prevăzut... Ca să fiu salvată, trebuia să piară tatăl meu. Dumnezeu s-a răzbunat pe Ismail. A fost zdrobit chiar în clipa cînd mă-mpingea în prăpastie...

Nu știu ce s-a petrecut la „Clubul de aur" după plecarea mea. Tot ce-am putut afla, a fost că tata nu s-a mai întors în noaptea aceea în locuința lui din Goodman's-Fields. Pesemne, neputînd să mă creadă atît de oarbă, încît să mă fi întors acasă de bună voie pentru a mă supune tiraniei lui, își petrecu noaptea căutîndu-mă prin împrejurimile din Leicester Square. Pe la unsprezece dimineața, Roboam și cu mine am auzit vocea stăpînului răsunînd la intrarea casei. Tremurînd, m-am ascuns în locul care avea să-mi fie de-aci înainte adăpost, iar Roboam s-a așezat în fața mesei, în așa fel încît să mă mascheze. Desigur, valeții îi spuseră tatei că mă aflu în odaia mea. Dar el avea altceva mai bun de făcut decît să se convingă și, curînd, i-am auzit pasul pe scara secretă. Roboam îmi făcu semn să tac, străduindu-se să-și ascundă neliniștea. Am rămas nemișcată; îmi țineam răsuflarea: tata își făcu apariția.

— Frumoasă treabă! mormăi el, închizînd ușa. Frumoasă treabă, n-am ce zice!... Prințul îmi cere să-i restitui cele cinci mii de ruble... Scoase o hîrtie din buzunar și-o despături. Pregătește hîrtie de calc — continuă el, adresîndu-se lui Roboam cu asprimea obișnuită. Ascute-ți penele și exersează-ți degetele... am să-ți dau numaidecît de lucru.

Roboam se supuse. Tremura scaunul sub el. Își căuta briceagul și nu-l găsea. Spaima îl făcea să-și piardă capul.

Tata se plimba de colo pînă colo.

— Afurisită treabă! murmură el. Mizerabila asta mă face să pierd o afacere de aur!... Unde-o să mai găsesc un prost ca Excelența Sa, care să-mi iscălească un cec de cinci mii de ruble înainte!... Aveam în perspectivă milioane, zău așa, căci prințul posedă o mulțime, ale sale și-ale stăpînului său, iar micuța e-atît de frumoasă, încît poate suci trei sute de capete de bărbați!... Oare unde s-o fi ascunzînd virtutea?! adăugă el, cu o ocară josnică. Eu sînt de vină! Trebuia să n-o scap din ochi nici o clipă... Probabil că i-o fi dat careva niște sfaturi perfide,

i-o fi suflat la ureche minciuna aia orgolioasă căreia i se spune onoarea unei femei... onoarea! Totul nu-i decît fatalitate!... Cele învățate să respecte onoarea își fac de cap, în vreme ce ea... Dracul și-a vîrît și el coada aici și-a aranjat să-l întîlnească pe Brian de Lancester ăla!... Să mai poftească la mine, să-mi ceară bani împrumut!... Of, Doamne! Femeile ghicesc totul! Pudoarea-i ca și dragostea... sau poate dragostea le învață pudoarea!... E ceva diabolic! Se apropie de Roboam și aruncă pe masă hîrtia pe care-o avea în mînă. Ține! îi spuse el. Calchiază-mi semnătura asta. O să ne servim de ea la nevoie, iar Excelența Sa o să rămînă cu buzele umflate... Ia seama să n-o strici, meștere Tăcere!... Dacă rămîne vreo urmă, îți crăp capul cu biciul.

Roboam luă hîrtia, o obligație a prințului Dmitri Tolstoi — prețul stabilit pentru vînzarea persoanei mele, milord — și începu să copieze iscălitura.

Tata își reluă plimbarea și monologul.

— Dacă ar fi fost numai atît! spunea el, înfierbîntîndu-se treptat. Cinci mii de ruble se pot recupera... Dar dacă a refuzat o dată, poate își va mai repeta refuzul! Cu siguranță! Și toate speranțele pe care le-am pus în ea se vor destrăma ca fumul... Mizerabila!... Dacă nu cedează, cum să-l domin pe conte?!... Ce efect vor avea amenințările mele, dacă nu mă pot bizui pe infamia lui... cel puțin așa o numește lumea; infamia lui patentă, publică, care poate fi adusă la cunoștința tuturor, de la o zi la alta!...

Oare ce să fi însemnat aceste cuvinte ciudate, milord?... Ismail avea evident un scop, altul și mult mai important decît simpla vînzare a tinerii mele. În spatele cuvintelor lui se ascundea o intrigă ale cărei fire îmi scapă... Dumneata, care cunoști lumea, Brian, înțelegi la ce se referea Ismail?

Lancester tăcu cîtva timp înainte de a răspunde.

— Nu știu ce să cred — spuse el în cele din urmă — desigur că omul pe care-l numești tată era în stare de orice, iar inteligența lui îi servea de minune scopurile nefaste... Cred... dar e-o bănuială tulbure pe care n-o justifică nimic, în afară de coroana contelui gravată pe medalionul dumitale... De un singur lucru sînt convins,

milady, pentru că inima și rațiunea îmi spun același lucru, și anume că Ismail nu-ți era tată!

Frumoasa fată clătină trist din cap.

— Nu știu dacă trebuie să spun că așa a vrut Dumnezeu, milord! răspunse ea. Ismail mi-a făcut mult rău și numeroase crime rușinoase îi apasă amintirea, dar casa lui mi-a fost adăpost multă vreme! ... Și-apoi, oricît de vinovat ar fi un părinte, presupun că săvîrșești un mare păcat renegîndu-l! ... Continuă timp de încă vreo cîteva minute să vorbească despre lucruri pe care nu reușeam deloc să le pricep. Vorbea despre un lord foarte, foarte bogat, care și-ar cheltui jumătate din avere ca să nu-și vadă blazonul tîrît în mocirlă ...

— N-a menționat niciodată numele acelui lord? o întrerupse Lancester.

— Nu, milord ... îi spunea contele ... De fapt, poate că-i scăpaseră unele cuvinte care pe oricare altul în afară de mine l-ar fi îndreptat pe făgașul gîndurilor sale, dar eu nu-nțelegeam, iar scena îngrozitoare ce-a urmat mi-a tulburat mult amintirile ...

— Unde ți-e capul, meștere Tăcere? întrebă el deodată, adresîndu-se lui Roboam.

Am simțit scaunul nefericitului tremurînd violent lîngă mine și m-am temut, deoarece ghiceam că săvîrșise o greșeală. Tata luă hîrtia pe care Roboam șovăia să i-o dea și strigă furios:

— Sceleratule! țipă el. Brută afurisită! Ți-am spus să ai grijă! ... Ah, de data asta, ai să mi-o plătești!

Iată ce s-a întîmplat, milord. Prințul, căruia tata îi făcuse promisiunea pe care-o cunoști, îi dăduse înainte o obligație de cinci mii de ruble, socotind că nu plătea prea scump pentru faimoasa Sirenă și gloria de-a închide gura rivalilor săi de la Golden-Club ... Cînd tata, silit de refuzul meu să-și calce cuvîntul, i-a mărturisit încurcătura în care se afla, prințul i-a cerut să-i restituie banii, iar tata, profitînd de cele cîteva ceasuri de păsuire îngăduite de conveniențe, i-a poruncit lui Roboam să falsifice inscălitura bogatului străin spre a se putea sluji de ea la nevoie. Dar Roboam își pierduse sîngele rece. În loc să ia unealta potrivită pentru calchiere, folosise un fel de dălțiță care tăiase hîrtia. Hîrtia pe care i-o întinse tatei era

găurită peste tot. Or, cum mai putea restitui prințului o hîrtie ce purta atîtea dovezi de fraudă?

Tata se înfuria în fiecare zi pentru niște fleacuri, milord. Orice fleac ațița iritabilitatea nestăpînită a firii sale. De data aceasta, toate concurau ca mînia lui să ajungă la culme: fuga mea, speranțele năruite, pericolul la care-l expunea greșeala lui Roboam . . .

Era de nerecunoscut. Ochii injectați i se rostogoleau convulsiv în orbitele mărite peste măsură. Mușchii feței zvîcneau, cuprinși de spasme. Barba îi unduia, de parcă o adiere de vînt ar fi trecut printre șuvițele-i zbîrlite. Nu-l mai văzusem niciodată în așa hal, și numaidecît m-am gîndit c-a sosit sfîrșitul lui Roboam.

Sărmanul mut, lovit de-o înspăimîntătoare moleșeală, nici măcar nu mai tremura. Picăturile de sudoare rece, ce i se prelingeau din abundență de-a lungul tîmplelor erau singurele indicii că mai avea viață în el. După ce rămase cîteva clipe în fața victimei sale, tata, ca și cum ar fi vrut să-l sfîșie cu propriile mîini, se năpusti dintr-un salt spre arsenalul lui și-alese cel mai gros, cel mai solid din bicele plumbuite. Am simțit tresărind ușor scaunul lui Roboam, care totuși nu făcu nici o mișcare.

Tata se întoarse spre el, cu pași numărați. Părea să-și aleagă, cu o bucurie plină de cruzime, locul unde va lovi mai întîi. Am închis ochii, milord, ca în noaptea cînd Ismail îl lovise pe Roboam cu bastonul de bambus al lui Eliezer. Dar acum nu mai exista nici un mijloc de a scăpa de ororile scenei.

La prima lovitură, scaunul lui Roboam sări în sus. Pe lîngă șfichiuirea plumbului care sfîrteca trupul bietului sclav, simțeam urmările fiecărui atac. Parcă-mi sfredelea cineva inima. Sufeream . . . Nu-ți pot spune cît de mult sufeream! Am auzit și simțit astfel trei lovituri date cu furie. Apoi scaunul mă izbi pe neașteptate. Două horcăituri sălbatice îmi asurziră urechile; am deschis ochii fără să vreau.

Roboam nu mai era lîngă mine. Intensitatea durerii, certitudinea că va muri sub loviturile repetate ale lui Ismail, poate și dorința de a mă proteja, toate acestea electrizaseră supunerea apatică a bietului sclav. Se ridi-

case în picioare, fierbînd de mînia pe care și-o înăbușise atîta vreme și, dintr-un salt, trecu dincolo de masa ce-l despărțea de tata. Acuma se găseau față-n față.

A fost o luptă atroce, milord, o luptă odioasă, în care unul dintre combatanți, rănit, plin de vînătăi, n-avea drept scut de apărare decît mîinile goale, în timp ce celălalt folosea o armă ale cărei lovituri puteau fi mortale. Dar cel lipsit de armă avea de răzbunat douăzeci de ani de sclavie și mucenicie.

Într-o clipă, toată fața i se umpluse de răni oribile. Totuși nu cădea, fiindcă forța fiecărei lovituri era slăbită, dacă nu evitată, de brațul său întins. Aștepta. Ismail continua să lovească în neștire. Respirațiile lor gîfîite se-nvălmășeau într-un sunet groaznic. După un minut sau două, l-am văzut, înspăimîntată, pe Roboam, coborînd mîna cu care se apăra. Biciul descrise șuierînd o arcuire năvalnică. Am crezut că lupta se sfîrșise.

Într-adevăr, lupta se sfîrșise, milord, dar învinsul nu era Roboam. Într-o mișcare iute ca fulgerul, evitase plumbul ucigător și, profitînd de clipa în care Ismail își ridica arma, îl înhățase de gît. Tata, sufocat, nu scoase nici măcar un țipăt. Roboam trebui să-l susțină pentru a nu se prăbuși ca o masă inertă pe dușumea. Atunci mutul începu să rîdă, dîndu-și la iveală dinții lungi, albi, ascuțiți ca și colții unei fiare sălbatice. Instinctul lui primitiv, violent surescitat, revenea în clipa aceea cu o energie de necrezut.

Îl tîrî pe tata pînă la celălalt capăt al laboratorului, puse mîna pe o funie groasă și-l legă, întrerupîndu-și din cînd în cînd operația pentru a hohoti răgușit. Vedeam toate acestea, milord, dar nu puteam nici să mă mișc, nici să scot vreun sunet. Eram ca lovită de trăsnet și mintea-mi tulburată abia de-avea puterea să-nțeleagă. Priveam, stupefiată, aproape scoasă din minți, ca și cum lupta aceea s-ar fi dat între niște străini.

După ce-l legă pe tata, Roboam se îndreptă spre ușă și dispăru, scoțînd un strigăt de triumf sălbatic. Cîteva minute mai tîrziu, sîngerînd încă și cu fața hidos învinețită, trecu din nou pragul. Era urmat de un magistrat și de doi polițiști pe care-i chemase el. Cu toții pătrunseră în cabinetul secret al lui Ismail.

CAPITOLUL XX

PE NEAȘTEPTATE

Înainte de sosirea magistratului și a polițiștilor aduși de Roboam, rămăsesem singură cu tata. Ismail era plin de viață, milord. Văzîndu-se învins de sclavul lui, se prefăcuse că-și pierde răsuflarea pentru a scăpa din strînsoare. După aceea se lăsase legat, fiindcă nu bănuia intențiile lui Roboam. Dacă stau acum și mă gîndesc, anevoie îmi închipui cum de i-a putut trece mutului prin minte o asemenea idee, și nu mi-o explic decît presupunînd că fusese împiedicat de o teroare superstițioasă, chiar în acea clipă de mînie supremă, să-l ucidă pe Ismail cu mîna lui. Cînd plecase, Roboam îmi interzisese categoric, prin gesturi expresive, să-l dezleg pe tata.

Astfel și-a dat Ismail seama de prezența mea. S-a schimbat la față, fizionomia lui mobilă exprimînd cele mai contradictorii sentimente: mai întîi mînie, apoi speranță.

N-am scos o vorbă, milord, și nu m-am mișcat. Cum spuneam, eram literalmente paralizată. Chiar de s-ar fi prăbușit tavanul camerei peste mine, și tot n-aș fi putut face vreo mișcare pentru a fugi.

— Susannah! imploră Ismail, cu o inflexiune mîngîietoare în glas.

Aceeași tăcere, aceeași imobilitate din parte-mi.

Tata încruntă sprîncenele și făcu o sforțare să-și rupă legăturile. Dar Roboam înnodase funiile cu vigoarea pe care-o generează furia. Ismail căzu la loc, istovit, și-și lăsă capul în piept.

Cerul mi-e martor, milord, aș fi vrut să-l salvez. Nu pentru c-aș fi prevăzut deznodămîntul pregătit de Roboam acestei scene, ci fiindcă suferea . . . Dar eram în continuare neputincioasă. Parcă o mînă grea și înghețată îmi strîngea capul. Nu suferеam. Așa trebuie să fie moartea, Brian.

— Susannah, Susannah! rosti Ismail după cîteva minute de tăcere. Am fost crud cu tine, fata mea . . . Sînt

plin de căință ... Îți cer îndurare ... Fie-ți milă, Susannah, funiile astea îmi intră în carne ... sufăr!

Am făcut un efort de voință atît de mare, încît am izbutit să mă dezmorțesc pentru o clipă și să mă ridic în genunchi. Dar asta a fost tot; mă sprijineam, gîfîind, de scaunul gol al lui Roboam.

— Haide, Suky! Curaj, fata mea! mă îndeamnă Ismail. Uite, lîngă mine e un cuțit, dar nu-l pot apuca! adăugă el, cuprins de-un acces de furie ... Ah, l-aș ucide fără milă, mizerabilul! ... Ba nu, Suky, oh, nu, n-am să mai omor pe nimeni dacă ai să mă eliberezi ... Știu că ții la Roboam: am să-i redau libertatea! ... Știi, fata mea ... am să-ți dau casa de la țară, unde-ai petrecut odinioară cîteva luni, și-acolo ai să-l găsești pe Brian de Lancester ... O să-l vezi mereu ... la orice oră, Suky ... și Brian are să te iubească!

— Brian! am repetat c-un glas atît de slab, încît fără îndoială nu m-a auzit.

Atunci și-a dat seama că nu eram în stare să-l salvez, și-o expresie de amărăciune colerică îi înlocui blîndețea prefăcută cu care-și mascase chipul. Cred, milord, că Ismail cunoștea din clipa aceea pericolul care-l amenința, căci din minut în minut privirea lui se îndrepta tot mai îngrijorată spre ușă. Încercă să mă sperie.

— Nu știi ce ne-așteaptă aici, Susannah — continuă el, cu acel aer serios și afectat pe care-l folosești ca să convingi copiii. E-un lucru fioros, fata mea ... Roboam a-nchis ambele uși ... De-aici nu ne poate auzi nimeni ... Ne va lăsa să murim de foame.

Această idee îngrozitoare nu avu nici un efect asupra mea. Pe scara dosnică se auzeau pași.

— Ascultă, Suky — spuse el, schimbînd brusc tonul. Faptul e consumat! Sînt un om pierdut ... Mizerabilul ăsta s-a răzbunat, cum n-ar fi putut-o face decît un om civilizat ... Ascultă! Vor veni niște oameni ... niște judecători ... oameni înțelepți, fata mea, care învîrtesc legea ca pe-o funie și se slujesc de ea pentru a strînge de gît din cînd în cînd pe vreunul din semenii lor ... Să nu le spui că sînt tatăl tău; te vor băga la închisoare și nu-mi vei mai putea fi de folos ... Căci știu că ești bună, Suky, și cînd ai să-ți recapeți forțele, ai să faci tot ce-ți va sta în putință pentru a împiedica moartea mea.

— Oh, da, tată! i-am răspuns eu.

— Iată-i c-au venit! ... Păcat, Suky, că nu ți-ai revenit mai devreme ... dar e mult de-aici pînă la Newgate și sper ...

Ușa care se deschise îi întrerupse șirul vorbelor. Roboam năvăli în cameră și arătă gesticulînd frenetic toate obiectele suspecte despre care ți-am vorbit, milord. Iuțeala, care dovedea că mînia mutului nu se potolise cituși de puțin, fu egalată doar de repeziciunea cu care omul din urma lui străbătu camera cu privirea. Individul era mic și slab. Purta pe nas niște ochelari cu rame de metal, iar părul lui lins, lipit de frunte, părea obișnuit să fie acoperit de o perucă. În spatele său veneau doi bărbați vînjoși, îmbrăcați în costumele acelea ciudate, jumătate civile, jumătate militare, ale polițiștilor.

Omulețul era comisar de poliție. Se pare că o singură privire îi fusese de ajuns, căci își luă un scaun și se așeză lîngă Ismail, pe care Roboam îl tîrîse trumfător în mijlocul odăii.

— Domnule Ismail Spencer — spuse omulețul, cu o evidentă mulțumire de sine — sînt Robert Plound, adjunct al comisarului de poliție din White-Chapel ... Cunoașteți biroul lui Lambert Street, domnule Spencer ... Ah, ah! Ciudată oficină, domnule ... ciudată ... Jem Wood — adăugă el, întorcîndu-se spre polițist ... — foarte ciudată, Peter Beloughby! ... Nu?... Ați avut grijă, domnule Spencer, s-adunați aici niște probe atît de convingătoare, niște probe atît de frumoase, aș îndrăzni să spun, încît, pentru moment, nu mai e nevoie să întocmesc nici un act ... voi pune pur și simplu un sigiliu la ușa acestui cabinet. Un cabinet foarte surprinzător, nu, Jem?... Surprinzător la maximum, nu, Beloughby? Și-am să vă conduc la închisoare, domnule Spencer, vă rog.

Tata nu răspunse nimic la acest straniu discurs, dar Roboam, care stătea în picioare în spatele lui și a cărui atitudine exprima bucuria sălbatică a răzbunării satisfăcute, întîmpină concluzia cu strigătul acela răgușit și îngrozitor care era surîsul lui.

— Ciudat băiat, pe legea mea! spuse Robert Plound, uitîndu-se la el pe deasupra ochelarilor. Ciudat băiat, Jem Wood, nu? ... Dacă n-ar fi o stupiditate patentă să-i spui unui mut să tacă, m-aș socoti obligat să-i impun tăcerea,

Peter Beloughby... Haideți! Aranjați-l pe Mr. Spencer, ca să ne poată urma, dragii mei... Omul ăsta fără limbă l-a legat atît de strașnic, de parcă n-ar fi făcut nimic altceva toată viața.

Ii dezlegară picioarele lui Ismail. Numai încheieturile mîinilor rămaseră în starea în care le priponise Roboam.

— Amice — îi spuse acestuia din urmă comisarul — am să te găsesc fără nici o dificultate la momentul potrivit. Ceea ce-ai făcut dumneata, denotă că ești un om de caracter și dovedește că ne vei ajuta, cu prilejul instrucției, să punem funia în jurul gîtului domnului Spencer... Ascultă, Jem Wood, și dumneata, Peter Beloughby, cine-i domnișoara?

Cei doi polițiști se uitară la mine.

— Trebuie să fie fiica domnului Spencer — continuă Plound. Are tot dreptul să se mîndrească cu o fată atît de frumoasă... O s-o conducem la închisoare.

Cei doi polițiști făcură un pas spre mine, dar Roboam se repezi în fața lor și mă luă în brațe.

— Cum? spuse comisarul. Omul ăsta fără limbă îndrăznește să înfrunte justiția regatului?!...

Roboam își înmulți gesturile expresive. Nutrind sentimente total diferite de-ale tatălui meu, se întîlnea cu el în aceeași idee, iar gesturile-i voiau să spună că sînt fiica lui.

Comisarul și polițiștii nu pricepeau nimic.

— Ce vrea omul ăsta, Jem Wood?... întrebă Robert Plound. Ce vrea, Peter Beloughby, spune-mi, te rog?... Omul ăsta se-agită ca un posedat de diavol și, în ce mă privește, a-nceput să mă cam plictisească... Faceți-vă datoria, dragii mei!

Figura lui Roboam exprima în momentul acela o hotărîre sălbatică. Se așeză, cu pumnii strînși, în fața mea și, evident, milord, cel care, fără a dispune de vreo armă, reușise să-i vină de hac lui Ismail înarmat, nu era un adversar de disprețuit, chiar pentru doi polițiști și un comisar adjunct. Robert Plound simți acest lucru, căci își anunță intenția de a sta de vorbă.

— În fond — continuă el — gesturile acestea trebuie să-nsemne ceva... Hai, amice, explică-te mai clar.

Roboam îmi luă mîna și o duse în dreptul inimii sale.

— Ei, fir-ar să fie!... exclamă omulețul. Nu-nțeleg nimic.

Atunci, tatăl meu deschise gura pentru prima și ultima oară în cursul scenei.

— Nu pricepi că fata-i fiica lui? rosti el, ridicînd din umeri.

— Îți mulțumesc, domnule Spencer, îți mulțumesc! Ai tăiat, dacă pot să mă exprim astfel, nodul dificultăților... Trebuie să recunosc că omul fără limbă pare să aibă dreptatea de partea lui... Bine, Jem Woond... foarte bine, Peter Beloughby!... Hai să mergem!

Eu și Roboam am ieșit primii, apoi tata, între cei doi polițiști, a trecut pentru cea din urmă oară pragul cabinetului secret. Comisarul aplică pe broasca ușii o fîșie de pergament pe care-o sigilă.

Am coborît scara și-am ajuns în dreptul camerei pe care tata o numea budoarul lui.

— Nu stăteai deloc rău, domnule Spencer — spuse Robert Plound. Dar cine dracu o să pună mîna pe toate mobilele astea frumoase cînd ai să fii spînzurat?...

Tata devenise parcă de marmură. Străbătu budoarul cu pas ferm și dispăru prin ușa din față. Roboam și cu mine am rămas în budoar. Încă nu-mi dădeam bine seama, Brian, care va fi soarta tatei. Calmul și mai cu seamă starea de spirit cu desăvîrșire indiferentă a omului care-l arestase nu-mi permiteau să presupun c-ar putea fi vorba de viață și de moarte. Singurul lucru sigur pentru mine era că pe Ismail îl pîndea o mare nenorocire, pricina ei fiind Roboam.

N-aveam deloc puterea să aprofundez această idee și, încă mai puțin, să-l învinuiesc pe Roboam. Sfîrșeala mea, însuflețită o clipă de rugămințile lui Ismail și de prezența neașteptată a celor trei străini, revenise și mai copleșitoare. Stăteam întinsă într-un fotoliu și nu simțeam nimic. Cred că trecuse mai bine de-o oră. Cînd am redeschis ochii, l-am văzut pe Roboam plimbîndu-se prin cameră, pradă unei agitații neobișnuite. Era complet schimbat, milord; o expresie de profundă căință luase locul triumfului sălbatic care-i însuflețise mai înainte fizionomia. Se bătea cu pumnii în piept și plîngea ca un copil. După cum ți-am spus, între el și tata exista o legătură misterioasă pe care numai teribila exaltare a mîniei putuse s-o frîngă. Odată furia potolită, își analiza greșeala și plîngea.

Cînd a văzut că mi-am revenit puțin, s-a repezit la mine, mi-a căzut la picioare și-a început să-mi sărute bezmetic mîinile. Apoi, lovindu-și buzunarele în care avea aur, mă trase după el spre ușă. Am înțeles că voia să mă scoată afară din casă și n-am opus nici o rezistență. Nu-mi păsa de nimic în clipa aceea. În afară de scurte perioade, în care o suferință prea mare avea să mă scoată din toropeală, aceasta mi-a fost starea de spirit un an de zile. În tot acest timp am fost de piatră, milord, și mulțumesc lui Dumnezeu, căci dacă mi-ar fi rămas o fărîmă de simțire, aș fi murit. Acum, de opt zile, viața mi-a devenit nespus de dragă! ...

Se întunecase de-a binelea cînd Susannah ajunse la această parte a povestirii. Vorbea de multă vreme și fu silită să se oprească, atît din cauza oboselii cît și din pricina dureroasei amărăciuni a emoțiilor retrăite. Camera nu era complet în întuneric, deoarece lumina de afară izbea suprafața albă a tavanului și trimitea obiectelor reflexe vagi, nesigure.

Între timp, ducesa de Gèvres se trezi tresărind. Se frecă la ochi și începu să-și facă ordine în gînduri. Adormise cînd era încă zi. Cei doi îndrăgostiți se aflau împreună. Dar acum? Ce-și spuseseră?

Aceasta era întrebarea, o întrebare înspăimîntătoare.

— Proasta de mine! murmură bătrînica, regretînd sincer Am adormit! Am dormit mai bine de două ceasuri! ... În timpul ăsta, scumpa mea nepoată putea să-i spună tot ce nu trebuie să știe ... Ah, Doamne! de-ar afla ticălosul de Tyrrel.

În timp ce rostea aceste cuvinte, o mînă din beznă îi apucă brațul și i-l strînse puternic. Scoase un țipăt de spaimă.

— Erai aici, milord! — spuse ea.

— Ticălosul de Tyrrel era aici, doamnă ducesă, după cum vezi — răspunse orbul.

— Îți jur că ...

— Taci! ... Foarte bine c-ai dormit, Maudlin, dar spunînd că-s un ticălos, n-ai făcut nici o descoperire, gaiță caraghioasă! ... Numai că, pe viitor, asigură-te mai întîi dacă sînt sau nu de față înainte de a o spune ...

— Milord ...

— Gura, Maudlin!... Să nu crezi că-ți port pică, nătîngo!... Îți repet: ai făcut bine c-ai dormit... Dac-ai fi fost trează, Maudlin, ai fi auzit niște lucruri pe care, poate, le-ai fi înțeles, căci te pricepi să-ți vîri nasul în lucruri ce nu te privesc, și-atunci aș fi fost nevoit să-ți închid gura, trimițîndu-te pe lumea aialaltă...

De obicei, Tyrrel Orbul nu se arăta atît de comunicativ. Micuța franțuzoaică găsi, de asemenea, în cuvintele lui un ton de voioșie, amestecat cu amărăciune, pe care nu-l observase niciodată pînă atunci la el.

— Da — continuă orbul, cu un soi de umor sarcastic — prințesa a vorbit, Maudlin, a vorbit mult... A fost adeseori vorba despre un om pe care l-am cunoscut destul de bine odinioară... Între mine și-acest om s-a făcut o comparație care ar putea să aibă, pe cuvîntul meu, urmări foarte neplăcute, dacă nu ne grăbim să punem ordine în această chestiune... Ce-și spuneau înainte ca tu să adormi, Maudlin?

Bătrînica povesti isprava romantică a lui Brian în grădinile regale ale castelului din Kew.

— Ah, el era! exclamă Tyrrel. Smintitul a făcut isprava!... Tot orașul nu vorbește decît despre asta, zău așa!... Ah, ah! Iată o întîmplare fericită; această veste bună te absolvă complet, Maudlin...

Între timp, în camera unde se aflau Susannah și Lancester se făcuse lumină. Un valet adusese niște lumînări.

— Ascultă, Maudlin, ascultă!... Iată că doamna continuă, și sfîrșitul povestirii te va interesa, nereprezentînd nici un pericol pentru mine... pentru organizație vreau să spun, după cum îți închipui... E vorba de-o execuție capitală... Știi, spînzurătoarea lui Spencer... Eram acolo, Maudlin, dar plasat în așa fel, încît nu mă bucuram deloc de spectacol... tare aș vrea să aflu ce mutră făcea osînditul atunci.

Tyrrel rosti aceste cuvinte pe un ton de fanfaronadă cinică, dar sub îngîmfarea lui palpita o tainică oroare, iar micuța franțuzoaică avu impresia că vede, la lumina slabă a lumînărilor de alături ce pătrundea prin orificiile geamului opac, broboane de sudoare strălucind pe fruntea palidă a orbului.

CAPITOLUL XXI

OLD-COURT

Un lucru o uimea nespus pe ducesa le Gêvres. Ușurința cu care orbul, de obicei atît de sever, îi ierta astăzi neglijența.

— Nu crezi, milord — întrebă ea, cu acea curiozitate sinuoasă, care nu merge niciodată drept la țintă, ocolind ca o corabie prinsă de vînturi — nu crezi c-ar fi mai bine să punem capăt acestei întrevederi?...

— Nu, Maudlin, nu. El știe acum ceea ce n-ar fi trebuit să știe, și nu mai are nici o importanță dacă află mai mult sau mai puțin... De altfel, în timp ce dormeai, mi-am făcut un plan, așa încît cutezătorul cavaler va fi dezumflat înainte de-a putea întreprinde ceva... Dar ascultă, guralivă de nelecuit!... Ascultă sau culcă-te iar!... Sînt lucruri pe care nu le-ar comunica altcuiva decît iubitului ei și-i bine să le cunosc, vreau să zic să le cunoaștem...

De îndată ce Tyrrel tăcu, glasul frumoasei fete se auzi deslușit în cabinetul obscur.

— Nu mai am multe lucruri de spus. Acum mă cunoști, și dacă-ți povestesc mai departe, o fac fiindcă vreau să fie totul limpede în istorisirea mea.

Roboam închirie un mic apartament în Faringdon Street, nu departe de închisoarea Newgate, unde tata a fost transportat după două zile. Părăsind casa din Goodman's-Fields, luase cu el mult aur; dar trăiam foarte modest deoarece aurul era folosit de Roboam mai mult spre a ușura întemnițarea tatălui meu. Fostul sclav se căia amarnic. Liber, era mai nefericit decît în timpul robiei sale. Îi părea rău că-și pierduse lanțurile. Numai Ismail singur ar fi putut spune ce pact ciudat exista între el și mut. Fapt e că Roboam ținea la el. Roboam și-ar fi dat viața acum ca s-o salveze pe cea a stăpînului nemilos, care, timp de douăzeci de ani, îl urgisise cu-atîtea chinuri. Dar nu stătea în puterea lui să schimbe ceva.

N-aș putea spune exact cîte zile s-au scurs între arestarea lui Ismail și procesul lui. Într-o dimineață au venit niște oameni de la tribunal și ne-au luat, pe Roboam și pe mine, la Old'Bailey. Am fost puși să sărutăm o carte pe care n-o văzusem niciodată în casa din Goodman's-Fields,

Biblia, milord, și ni s-a cerut să jurăm, după care un grefier a rostit formula unui jurămînt. Am jurat. Roboam a făcut un semn echivalent unei afirmații. Grefierul ne-a interogat. Roboam a răspuns negativ, prin semne, la toate întrebările care i s-au pus. Eu, dimpotrivă, n-am ascuns adevărul. În felul acesta, milord, desăvîrșeam opera lui Roboam.

Marele juriu s-a adunat într-o marți, în sala joasă din Old-Bailey, pentru a decide în prealabil dacă era sau nu cazul să continue acuzația intentată împotriva tatălui meu. Deliberarea n-a durat mult și un verdict unanim îl trimitea pe tata în fața judecătorilor regelui din Old-Court. Am fost de față cu prilejul deliberării marelui juriu, însă nu l-am văzut pe tata în sală; dar cînd am ieșit, protejată de Roboam, am auzit chiar lîngă mine o voce care-mi spunea:

— Ce mai faci, Susannah?

M-am întors. Era Ismail.

Purta uniforma deținuților de la Newgate și avea cătușe la miini. Era foarte palid; dar ochii lui obosiți își păstrau expresia de ironie amară și necruțătoare...

— Oh, tată... tată!... am strigat.

— Taci, Suky! spuse tatăl meu. Roboam se căiește probabil pentru ceea ce a făcut, nu-i așa, și-mi trimite ajutoare?

— Da, tată.

— Biet nebun!... murmură el.

Îl împinse cu cotul pe Roboam, care nu-l zărise încă. Am crezut că Roboam se va prosterna în fața lui, intr-atît de respectuoasă îi devenise înfățișarea. Tata îl opri din priviri și-i spuse în șoaptă:

— Mi-ai făcut-o, dar știu c-ai vrea să m-ajuți... Aranjează în așa fel ca doctorul Moore să vină la închisoare să mă vadă și spune-i să-mi aducă un pumnal.

Paznicii lui Ismail, evident mituiți, nu interziseră această scurtă conversație; dar în clipa aceea, unul dintre ei, temîndu-se desigur de mustrările șefilor, îi porunci cu asprime s-o ia din loc. Ismail îmi făcu din cap un mic semn protector, exact ca pe vremea lui de glorie, apoi păși, cu fruntea sus, înaintea paznicilor săi.

Roboam mă trase după el, silindu-mă să merg mult pe jos și nelăsîndu-mă să-mi trag sufletul pentru a se achita numaidecît de misiunea primită. Am scris cu creionul pe

o filă de carnet ce dorea tatăl meu, iar Roboam s-a dus la doctor acasă. Cred, milord, că locuința acelui doctor Moore se află chiar pe această stradă și foarte aproape de aici, deoarece prima oară cînd am intrat în locuința asta, mi s-a părut că recunosc împrejurimile . . .

— Ei bine — l-am întrebat pe Roboam cînd a coborît — ce-a spus doctorul, se va duce la tata, la închisoare?

Îmi făcu semn că doctorul Moore se îmbrăca tocmai să plece. Era fără îndoială medicul de casă al lui Ismail; căci pe urmă am aflat că, în ciuda ordinelor severe care ne interziceau, lui Roboam și mie, intrarea în închisoarea lui Ismail, doctorul Moore reușise să pătrundă acolo.

Sosi ziua procesului. Încă de dimineață, Roboam și cu mine ne-am îndreptat spre Old-Bailey. Mi-am pus pe față un văl gros, deoarece știam că voi fi silită să vorbesc în fața multor oameni și fiindcă timiditatea de odinioară nu mă părăsise. Totuși timiditatea nu mă tulbura deloc în perioada despre care-ți vorbesc, milord Știam acum ce primejdie îl amenința pe Ismail și descurajarea lui Roboam mă cîștigase de partea tatei.

Am străbătut mai întîi vestibulul în care se îmbulzea o mulțime compactă de solicitanți, avocați, martori și slujitori mărunți ai justiției. Apoi am urcat o scară îngustă de lemn în spirală ce ducea direct spre Old-Court.

În sala tribunalului era un judecător, un asesor, un grefier, iar la dreapta judecătorului, pe un scaun, la mare distanță, un bătrîn gras, membru al consiliului municipal, care moțăia.

După cum probabil știi, milord, Old-Court n-are nimic impunător sau teribil în sine. Este o sală de mărime mijlocie, dreptunghiulară, lipsită de orice măreție. Totuși, intrînd acolo, am început să tremur, deoarece știam că oamenii aceia care se aflau în fața mea aveau să hotărască soarta tatei. Tot ceea ce am văzut în împrejurarea aceea a rămas adînc întipărit în amintirea mea.

Am fost instalată de cealaltă parte a băncii judecătorilor. În mijloc, sub un baldachin, ședea magistratul principal, în spatele căruia, fixată de-o pînză roșie, atîrna o spadă. La dreapta magistraților, dincolo de consilierul care moțăia, o duzină de gentlemeni discutau veseli despre afacerile lor. Erau jurații. La stînga, avocații. În spatele băncii lor se deschise o ușă prin care fu introdus tata. În spatele meu se afla publicul, în rîndurile căruia, milord, am

recunoscut cu uimire, ascunși sub veșminte obișnuite, pe mai toți nobilii ce frecventau Golden-Club.

Îi vine foarte greu unui mut să explice, cu ajutorul gesturilor, idei abstracte. De cîteva zile, Roboam se străduia, în fața mea, făcînd risipă de gesturi, dar cărora nu reușeam să le prind sensul. Mai tîrziu mi-am dat seama că mă sfătuia să răspund negativ la toate întrebările magistratului, însă atunci habar n-aveam ce voia să spună. Bietul Roboam era disperat. Putea să falsifice cu o meticulozitate scrupuloasă o bancnotă sau să copieze o iscălitură, dar nu știa deloc să scrie, iar atunci cînd imita polițele nu făcea decît să deseneze un model, fără a se preocupa de sensul cuvintelor.

Am ajuns deci la Old-Court, fără nici o pregătire. Mi s-a spus să iau loc pe-un scăunel, să-mi scot vălul și să sărut biblia. Apoi judecătorul, procurorul regal și avocații m-au încolțit, rînd pe rînd, cu întrebări șiret puse. Am răspuns respectînd adevărul, iar Roboam n-a fost interogat decît foarte puțin. Spusesem de ajuns pentru a determina condamnarea tatălui meu. Cînd am terminat, înainte de a-mi trage iar vălul pe față, mi-am întors instinctiv privirea spre el. Mi-a făcut un semn amical cu capul, semn pe care l-a însoțit de un zîmbet. Fața lui exprima calmul cel mai desăvîrșit.

Procurorul se ridică și ceru unui aprod să ridice o cuvertură ale cărei cute vaste acopereau o masă plină cu diverse obiecte. Erau toate uneltele din laboratorul lui Roboam, măsuța de toaletă, cheile false, armele, daltele, matrițele. Procurorul îl întrebă pe Ismail dacă recunoștea acele obiecte.

— Le recunosc, domnule — răspunse tata, trecîndu-și neglijent un pieptene mic prin valurile mătăsoase ale bărbii sale lungi și negre. Vă rog să credeți că sînt niște instrumente excelente, care m-au costat o avere... mai cu seamă armele ar decora foarte bine cabinetul unui sportman... și, după cîte am auzit, vă place sportul, domnule... Îmi pare nespus de rău că legea mă împiedică să dispun de aceste fleacuri... m-aș fi simțit foarte onorat să vi le pot oferi.

Ismail se așeză din nou pe scaun. Procurorul își îndreptă peruca cenușie și-i aruncă o privire mînioasă la care Ismail răspunse printr-un salut adînc și ironic. Gent-

lemenii jurați începură să rîdă. Aprodul bătu cu bastonul de ceremonii în podea, strigînd c-un glas fornăit și adormit:

— Liniște!

Nu știu, milord, care era gîndul tainic al tatălui meu, dar sînt sigură că o nădejde misterioasă îl susținea, căci, în tot cursul procesului, nici măcar o singură dată nu manifestă dorința de a fi achitat sau teama de a se vedea osîndit. Dimpotrivă, în mai multe rînduri, își ironiză judecătorii, provocă juriul și nici chiar pe apărătorul lui nu-l scuti de amărăciunea mușcătoare a sarcasmelor sale. Poate că întocmise un plan de evadare, poate se bizuia pe intervenția unor oameni influenți care frecventaseră atît de mult timp *infernul* lui. Dar se mai bizuia pe ceva, căci chiar cînd ajunsese în dreptul eșafodului, își păstrase seninătatea. Nu credea în nimic. A muri însemna pentru el a trece pragul neantului. Cred, milord, că, învins și demascat, Ismail prefera să se odihnească în moarte, decît să reînceapă cu șanse scăzute lupta lui înverșunată împotriva lumii.

Își făcuse un dușman din procuror care, în ciuda vîrstei și a funcției sale publice, trecea drept un om frivol, ducînd o viață foarte puțin exemplară. Acest magistrat susținu acuzarea cu o patimă nemaipomenită; nemulțumit să demonstreze ceea ce era adevărat și suficient pentru a-l pierde pe tata, construi niște ipoteze nebunești și alunecă alături de crima reală spre a combate monstruozități himerice. Ori de cîte ori procurorul se oprea pentru a-și trage sufletul, Ismail dădea din cap în semn de aprobare. Consilierul municipal sforăia, judecătorii căscau, jurații vorbeau despre opium, bumbac și prețuri consolidate; aprodul rostea din cînd în cînd:

— Liniște!

Toate dovezile de acuzare au fost trecute rînd pe rînd în revistă, și-atunci mi-am dat bine seama despre ce era vorba. Piesele de la dosar dovedeau, milord, că Ismail, pe lîngă afacerile lui culpabile, practica, de asemenea, furtul, folosindu-se de chei false și, poate, la nevoie, de asasinat. Dar aceste fapte nu puteau fi invocate, deoarece, după expresia unui dintre judecători, lipsea *corpul delict*.

În încheiere, avocatul Coroanei somă juriul să-l declare pe acuzat vinovat, amenințîndu-l, în caz contrar, cu toate răzbunările cerului. Apoi se ridică apărătorul tată-

lui meu. Era un tînăr îmbujorat la față, a cărui perucă albă părea un travesti de carnaval.

— Tinere gentleman — îi spuse tata — cred c-ai de gînd să vorbești pentru propria dumitale satisfacție. În ce mă privește, m-aș lipsi bucuros de ajutorul dumitale convingător, tinere gentleman.

— Oh, oh! murmură juriul.

— Liniște! rosti aprodul, care dormea de-a-npicioarelea.

Consilierul protestă împotriva acestui ordin printr-un sforăit sonor.

Apărătorul rămase neclintit. Făcu un semn protector tatălui meu și își începu pledoaria, afirmînd pe cuvînt de onoare că va scoate la iveală, mai limpede ca lumina zilei, nevinovăția clientului său. Anunță aceasta cu atîta siguranță, milord, încît mi-am simțit sufletul năpădit de bucurie, gîndind că tatăl meu va fi salvat. Dar această speranță a avut o viață scurtă. Tînărul a vorbit timp de două ceasuri, fără a spune un singur cuvînt în legătură cu procesul. După ce tînărul avocat și-a terminat pledoaria, un murmur măgulitor s-a iscat în rîndurile auditoriului. Era un început. Lumea îl declară un pledant strălucit. Iar familia tînărului *pleading counsellor*, prezentă în sală, ca să-i sărbătorească primele succese, aplaudă vărsînd lacrimi de bucurie.

Aprodul a fost silit să strige de cinci sau șase or, „liniște“ spre a potoli veselia acelor oameni cumsecade care nu vedeau în tatăl meu decît un *subiect* de pledoarie, de care eroul sărbătorit de familie profitase în chip glorios . . .

Exista perspectiva unor guinee, milord, iar familia aceea era Londra reprezentată la scară redusă.

Spectacolul se apropia de sfîrșit. Magistratul care ședea sub sabia dreptății vorbi timp de cîteva minute, cu o voce nepăsătoare și plictisită, apoi îl întrebă pe tatăl meu dacă mai avea ceva de adăugat. Tata nu răspunse decît printr-un salut cavaleresc, însoțit de o mișcare a buzelor plină de bravadă.

Jurații își părăsiră locurile, se grupară și începură o conversație activă. Ar fi odios să credem, milord, că nu discutau chestiunea gravă pe care trebuiau s-o soluționeze. Și totuși, Doamne, cîtă indiferență se putea citi pe toate chipurile acelea. După zece minute, unul dintre ei se ră-

suci pe călcîie și se așeză din nou pe scaun. Aproape numaidecît un altul îl imită, apoi încă unul, astfel încît în curînd toți jurații își reluaseră locurile și stăteau picior peste picior, cu privirile plictisite aținitite spre tavan. Numai șeful juriului rămăsese în picioare. La cererea președintelui, rosti verdictul, cu o mînă în buzunarul de la pantaloni și cu cealaltă la gușă. Tatăl meu era declarat vinovat, în unanimitate.

Atunci, milord, s-au încins noi dezbateri. Procurorul și apărătorul au deschis niște cărți groase și și-au aruncat în față citate latinești, după care magistratul i-a chemat la ordine. Consilierul a fost trezit din somn și a început să se frece la ochi, iar judecătorii au deliberat la rîndul lor. În clipa cînd pronunțau sentința, care hotăra pedeapsa cu moartea pentru tata, zgomotul plin de voioșie al felicitărilor prezentate tînărului avocat deveni atît de scandalos, încît aprodul fu silit să adreseze sălii monotonul său apel: „Liniște".

Tata ascultă sentința, fără să arate cea mai mică emoție. Roboam, dimpotrivă, scoase un strigăt surd și se bătu în piept cu disperare. Tata îi adresă o privire compătimitoare.

— Biet nebun! spuse el. La revedere, Suky!

Gardienii îl luară cu ei.

Ne-am întors în locuința noastră din Faringdon Street. Moleșeala mea ajunsese la culme. Aveam o stare de insensibilitate absolută și generală. Tot ceea ce ți-am povestit, milord, n-a reușit să mă facă a vărsa măcar o lacrimă. Două zile mai tîrziu, am primit o scrisoare printr-un mesager necunoscut.

„Am vrut să fac din tine o lady, Susannah; dacă n-ar fi fost idiotul acela nenorocit de Roboam, aristocrația Londrei ar fi înălțat un tron *Sirenei*, un tron cu trepte de aur.

Acum totul s-a sfîrșit. Și totuși, cine știe ce ne rezervă viitorul, ție și mie, Suky? . . . Îți mai aduci aminte? . . . Odată ți-am făgăduit că într-o bună zi îți voi arăta ce înseamnă să fii spînzurat: vino joi în Old-Bailey, înainte de răsăritul soarelui . . . vino! Este dorința mea — ultima mea dorință! Am să-mi îndeplinesc făgăduiala, Susannah.

Să nu lipsească nici Roboam și să-mi urmărească toate mișcările. Voi avea nevoie de el.

La revedere, Suky! Nu cred în Dumnezeu; altminteri, ți-aș spune: «Dumnezeu să te binecuvînteze!» Vei fi bogată oricînd vei vrea, fiindcă ești frumoasă... Încearcă să vrei."

CAPITOLUL XXII

POARTA DATORIEI

— Firește, milord — spuse, adresîndu-se lui Tyrrel, bătrîna franțuzoaică, care de cîteva clipe abia își mai putea ține gura — am auzit vorbindu-se despre execuția necredinciosului Ismail Spencer, dar nu mi-aș fi închipuit că era atît de nesimțitor!... Să scrii o astfel de scrisoare, în pragul morții, fiicei tale!... În ce mă privește, cînd o să-mi simt sfîrșitul aproape, o să mă gîndesc puțin și la veșnicie.

— Ismail a făcut cum l-a tăiat capul lui, Maudlin — răspunse Tyrrel, care părea să acorde un interes extraordinar povestirii Susannei. Tu ai să procedezi cum o să te taie capul tău... Pînă atunci, ascultă!

Frumoasa fată își reîncepuse povestirea.

— Scrisoarea tatei — rosti ea, cu un glas a cărui oboseală începuse să-i slăbească timbrul sonor și pur — mi-a pricinuit un sentiment penibil. Era tot ce puteam simți, milord. Vremea emoțiilor sfîșietoare trecuse. Acum totul aluneca peste învelișul de insensibilitate în care se înfășura sufletul meu.

I-am citit lui Roboam partea care îl privea. O lumină de bucurie însenină fruntea mohorîtă a sărmanului mut. Cred că spera să găsească o ocazie de a-l servi pe Ismail și să repare, pe cît posibil, opera fatală a mîniei sale.

Era aproximativ unsprezece seara. Ajunul zilei fixate în scrisoarea tatălui meu. Adormisem, dar aveam un somn agitat și tresăream întruna, ceea ce făcea din nopțile mele o lungă oboseală, cînd Roboam a năvălit în odaia mea. Prin gesturi m-a făcut să înțeleg că era timpul să plecăm. M-am îmbrăcat în grabă. Am ieșit.

In Faringdon Street, ca și în Fleet-Lane, nu era nici un om pe stradă cînd am pornit-o la drum să ajungem în Old-Bailey, peste drum de poarta tribunalului. În clipa cînd am zărit zidurile negre ale temniței Newgate, în Skinner Street bătu biezul nopții. Totul era adormit pe strada aceea largă și cu aspect atît de sinistru, care se numește Old-Bailey. Se auzeau, doar ca un murmur, niște discuții vesele de-a lungul caselor din fața tribunalului și închisorii, ca și în primele clădiri de pe Newgate Street ce dădeau în Old-Bailey. Am ridicat privirea să văd de unde pornea acel murmur voios care contrasta în chip atît de crud cu locul evenimentului anunțat. La început n-am zărit nimic; dar, curînd, privirile mele, deprinse cu întunericul, au deslușit la toate ferestrele bărbați și femei, iar în preajma prăvăliilor se îmbulzeau cîțiva copii. Toți oamenii aceia așteptau, milord. Își reținuseră locuri. Lumea se plînge dacă-i nevoită să stea la coadă, vreme de-un ceas, la Italian-Opera-House, dar poate să aștepte răbdătoare o noapte întreagă, să vadă cum e spînzurat un om.

Se spune că așa se întîmplă la fiecare execuție. O fereastră cu vedere bună se plătește pînă la zece guinee, iar prețul se triplează atunci cînd e cazul unor condamnați de vază. Lumea rîdea. Cîțiva gentlemeni fluierau, cîteva ladies fredonau arii la modă: fiecare își omora timpul cum putea.

Roboam și cu mine ședeam pe o grindă mică culcată în mijlocul străzii, peste drum de Debt's-Gate (Poarta Datoriei). Roboam își pusese capul pe genunchi Eu mă țineam dreaptă, nemișcată, fără să mă strădui a-mi analiza gîndurile întunecate. Nu sufeream; eram amorțită moralmente; numai că mi-era tare frig și ceața pătrunzătoare a nopților Londrei îmi stîrnea o tuse cumplită. Era singurul zgomot care răspundea șușotelilor animate de la răspîntii.

Pe la douăsprezece și jumătate, o ceată de lucrători, condusă de polițiști și urmată de trei sau patru căruțe, o coti pe Ludgate-Hill, intrînd în Old-Bailey. Grupul înainta liniștit și se opri chiar în fața Porții Datoriei. Roboam și cu mine am fost împinși înspre casele situate de cealaltă parte a închisorii. Grinda pe care ne așezasem era stîlpul de susținere al spînzurătorii.

Lucrătorii începură să descarce numaidecît căruțele care conțineau bîrne, scînduri și pari. Curînd se auzi în toate direcțiile zgomotul ciocanului. Unii ridicau planșeul

mobil al eșafodului, alții înfigeau parii în pămînt, legîndu-i cu bîrne care constituiau barierele menite să oprească mulțimea.

Totul se făcea în mare grabă. Oamenii se temeau să nu-i prindă zorile, iar șefii zoreau necontenit pe cei ce rămîneau în urmă. La fiecare lovitură de ciocan, milord, îl vedeam pe bietul Roboam tresărind. Parcă îl lovea în inimă. Eu ascultam, nu indiferentă, dar toropită; începeam să simt în suflet o durere înăbușită, fără zvîcniri, una din acele dureri care amorțesc și pot duce apatia pînă la nepăsare.

Lucrul înainta rapid. Lucrătorii n-aveau pentru a se orienta decît lumina șovăielnică a lămpilor cu gaz răspîndite în piață; dar erau obișnuiți cu această muncă și loviturile lor de ciocan trezeau necontenit ecoul profund al bătrînelor ziduri de la Newgate.

Pesemne că Ismail auzea zgomotul acelor pregătiri. Culcat pe rogojina întinsă pe pămîntul gol, care servește drept pat condamnaților la moarte, putea să numere, una cîte una, scîndurile care, odată fixate, aveau să alcătuiască platforma eșafodului său.

Atunci nu simțeam nimic, milord, dar azi mi se strînge inima. Era cutremurător spectacolul oferit de toți oamenii aceia mișcîndu-se în umbră, grăbiți să înalțe scena pe care unul din semenii lor avea să moară. De asemenea, era un lucru respingător, un contrast hidos, o rușine, să auzi, peste drum de unealta morții, vocile acelea blînde de femei ce vorbeau despre nimicuri, poate despre dragoste! . . .

Pe la vreo două dimineața, primele valuri ale mulțimii au apărut nedeslușit la cele două capete ale străzii Old-Bailey. În Ludgate-Hill, o barieră puternică stăvilea apropierea de eșafod. Dinspre Newgate puteai înainta pînă aproape de piciorul parilor. Vreme de-un ceas, mulțimea spori necontenit. Barierele, supuse unei presiuni ce devenea din minut în minut mai puternică, trosneau și amenințau să se prăbușească. De peste tot se auzeau ocări, glume brutale, țipete de nerăbdare.

Încă șase ore de așteptare! Costa scump plăcerea făgăduită, dar nu exagerat. Plăcerea avea să fie mai completă ca de obicei, iar drama rezerva spectatorilor o peripeție neprevăzută.

Eu și Roboam eram, între două bariere, aproape lipiți de zidul casei din fața Porții Datoriei. Doar o duzină de

persoane reușiseră să pătrundă pînă acolo. Un spațiu de cîteva picioare și bariere care se clătinau ne despărțeau de grosul mulțimii. Locul în care ne aflam era invidiat teribil, milord, și, în jur, mulți se întrebau cum de picase atîta fericire pe capul nostru! ...

Susannah se opri și-și duse mîna la frunte. De cîteva clipe, glasul îi devenise tărăgănat și greoi.

— Suferi, draga mea — spuse Lancester, îngrijorat — lasă pe altă dată urmarea acestei povestiri care-ți trezește amintiri prea dureroase.

— Nu, milord, — răspunse Susannah. — Trebuie să știi totul astăzi, să pot rupe cu trecutul acesta lugubru ce-mi apare ca o viziune de coșmar ... Sufăr ... Oh, ai dreptate! ... Astăzi sufăr mai mult decît în noaptea aceea oribilă; dar sînt tare, milord ... Orele nopții trecură și primele licăriri ale zilei, ale unei sumbre zile de iarnă, iluminară scena.

Ceea ce am zărit la început, chiar în fața mea, a fost o masă neagră, pătrată, deasupra căreia se înălța brațul amenințător al spînzurătorii; era eșafodul pe care lucrătorii abia îl terminaseră, acoperit în întregime cu o pînză neagră. Spațiul dintre noi și eșafod rămase gol pînă în jurul orei opt, cînd un grup de polițiști înarmați cu bastoane veni să-l ocupe.

La dreapta și la stînga, cît vedeai cu ochii, o mulțime imensă unduia, se agita, tremura din cauza ceții geroase a dimineții. Pe măsură ce miile de chipuri ale uriașei gloate ieșeau la lumină, îți dădeai seama de sentimentul ei comun, nerăbdarea, o nerăbdare cinică, brutală, de a urmări îngrozitorul spectacol.

Glasurile blajine de la ferestrele deschise deasupra noastră tăcuseră. Aici, respectul uman era înlocuit de pudoare. Cînd am ridicat întîmplător ochii, să-i văd pe cei ale căror cuvinte frivole sau vesele le auzisem în timpul nopții, n-am zărit nici un chip de femeie. Toate purtau elegante pălării italiene de pai și văluri de dantelă. Ici și colo, cele mai îndrăznețe își ascundeau fața în spatele unor evantaie. Gentlemenii aveau gulerele redingotelor ridicate sau se ascundeau îndărătul lornioanelor.

Dar mulțimea se răzbuna pe această pudoare ipocrită și tardivă. O ploaie de insulte urca din stradă, împroșcînd cealaltă gloată, care nu se deosebea de prima decît prin veșminte și care, la adăpostul catifelelor, ascundea, ca și

cealaltă sub zdrențele ei, o sete nemărginită de emoții sîngeroase și dorința nesăbuită de a surprinde moartea în ultimele zbateri ale unui om în agonie. Erau văluri prea străvezii și evantaie prea înguste.

De cîteva minute sunase orele șapte și jumătate. Se apropia clipa. O tăcere profundă domnea în mijlocul mulțimii. Gloata era cuprinsă de neliniștea care precede orice spectacol așteptat, neliniște ce nu reprezintă decît paroxismul nerăbdării. Nu se mai auzea nici o șoaptă pe stradă, la ferestre, pe acoperișuri, unde se îmbulzea o altă mulțime, aproape tot atît de numeroasă ca și cea din stradă.

La orele opt fără un sfert, un vuiet lent și sinistru răsună din clopotnița de la Saint-Sépulcre. În același timp, doi oameni îmbrăcați în negru urcară treptele eșafodului și depuseră pe estradă o ladă lungă din lemn de brad. Clopotul bătea, vestind, funebru, sfîrșitul tatii, iar lada adusă de oamenii îmbrăcați în negru era sicriul lui . . . Un freamăt străbătu mulțimea.

— În sfîrșit! În sfîrșit! se auzea de pretutindeni.

Clopotul bătea de zece minute cînd se deschise Poarta Datoriei. De la această poartă și pînă la platforma eșafodului se aruncase un fel de pod mobil înclinat. Toată lumea se ridică în vîrful picioarelor. La ferestre, capetele se aplecaseră. Toate privirile erau îndreptate cu lăcomie spre poarta care se deschisese.

Primul personaj care-și făcu apariția fu un preot protestant, cu o biblie în mînă. Acest preot era *the ordinary* din Newgate, însărcinat să-i asiste pe condamnați în ultimele lor clipe. Pășea drept spre platformă, fără să întoarcă un moment capul. După el venea Ismail. Tatăl meu era nespus de palid, milord, dar nici o tulburare nu se citea pe chipul lui, care-și păstra expresia de ironie amară și sarcastică. Străbătu podul mobil cu pas hotărît și se opri în mijlocul estradei. Avea cătușe de oțel la încheietura mîinilor, iar o funie groasă, care-i lega coatele la spate, împiedica orice mișcare a brațelor. De coatele astfel legate atîrna o altă funie, al cărei capăt cu nod era petrecut în jurul gîtului său gol.

— Uite-l! Uite-l! șopti lumea în jurul nostru.

— Un scelerat nerușinat!

— Se hrănea cu carne de om, într-o cameră fără ferestre și fără uși, păgînul!

— Ah! Slavă Domnului! Ăsta merita să fie spînzurat de două ori!

Tatăl meu se oprise la cîțiva pași de stîlpul spînzurătorii, lîngă sicriul deschis. Se aplecă să-l vadă mai de aproape, apoi îl împinse cu dispreț, lovindu-l cu piciorul. Sicriul alunecă pe rumegușul de lemn, care era presărat pe estradă, pînă la marginea platformei. Tata se ridică apoi și aruncă mulțimii o privire calmă.

— Ce ticălos fără simțire! se auzi în mulțime.

— Are ceva romantic în privire! murmură o voce de la fereastră. E bărbat frumos!

— Ei, milady, urît sau frumos — replică vocea dojenitoare și spartă a unui bătrîn — în curînd n-o să mai fie decît cadavrul unui spînzurat!

Între timp, preotul din Newgate își deschisese biblia și citea, plictisit, cîteva pasaje. Ismail nu-l asculta. După cîteva secunde, încruntă din sprîncene și porunci preotului să se îndepărteze. Acesta, care nu punea prea mult suflet în predica sa, își luă biblia sub braț și se retrase prin stînga spînzurătorii.

Nu ți-aș putea spune, milord, de unde răsăriseră executorii, dar i-am văzut deodată în spatele condamnatului.

Clopotul continua să bată la biserica Saint-Sépulcre. Am auzit în jurul meu că peste un minut totul va fi gata!

Mulțimea era străbătută de-un freamăt de nerăbdare. Toate fețele acelor englezi, de obicei atît de flegmatici, aveau mușchii agitați de contorsiuni bizare. Unii își mișcau fălcile, fără să vorbească. Alții aveau gura larg deschisă și un zîmbet stupid pe buze; alții, cu sprîncenele încruntate, cu nările fremătînd, păreau să-și savureze metodic satisfacția. Oh, milord, nu exagerez cu nimic, amărăciunea amintirilor mele nu înlocuiește aici realitatea: în toți ochii aceia aprinși se putea citi fericirea. Old-Bailey era în sărbătoare. Nicăieri în altă parte a Londrei nu există atîția oameni fericiți ca în fața închisorii Newgate în ziua unei execuții!

Între timp, tata, după ce cercetase din ochi mulțimea dinspre Ludgate-Hill, își înălță privirea spre ferestrele în care erau încadrate mii de capete avide și părea să caute pe cineva. Privirea lui se opri în colțul cu Fleet-Lane și am avut impresia că-i văd fruntea înclinîndu-se

într-un salut imperceptibil. Își îndreptă apoi imediat ochii spre stradă și, în sfîrșit, ne zări în fața lui. Un licăr de bucurie sălbatică îi iluminà pe dată trăsăturile palide la vederea lui Roboam, care plîngea cu brațele întinse spre el. Tata îmi făcu, ca de obicei, un semn prietenos cu capul și-mi zîmbi blînd.

Roboam era într-o stare de deznădejde care-ți stîrnea mila. Toată noaptea, durerea se manifestase în chip violent, dar de la apariția lui Ismail, sărmanul mut părea într-un fel de agonie. Horcăia înăbușit, lacrimi fierbinți îi curgeau din ochi, iar cu mîna crispată încerca să-și sfîșie pieptul.

Executorul spuse ceva cu glas tare. Se aduse o scară pe care o sprijini de brațul ce susținea spînzurătoarea. Scara, ale cărei trepte le urcă, îi servi la fixarea capătului funiei ce lega coatele lui Ismail. După aceea, executorul coborî, iar scara fu luată de acolo.

Funia atîrna acum de gîtul lui Ismail; un simplu gest al călăului, care se instalase lîngă resortul ce ținea trapa în poziție orizontală, avea să fie de ajuns pentru a-l trimite în eternitate.

În clipa aceea supremă cînd conversațiile încetaseră peste tot, cînd nu se mai auzea decît zgomotul a trei mii de respirații gîfîite, soarele, înălțîndu-și discul voalat prin ceața din spatele lui Old-Bailey, aruncă un reflex roșietic în ferestrele înalte ale caselor situate de cealaltă parte a temniței Newgate. Ismail tresări. Privi mai întîi raza aceea de soare cu melancolie, apoi, vrînd, fără îndoială, să vadă astrul pentru ultima oară, se întoarse brusc; dar Newgate ridica în spatele lui zidurile sale sumbre. Tata își lăsă capul în piept. Dîrzenia lui părea pe punctul de-a slăbi.

— *Cheer up!* (curaj) strigă în clipa aceea o voce gravă și răsunătoare care pornea de la o fereastră din colțul lui Fleet-Lane.

Toate privirile se îndreptau într-acolo. Tata se înclină ușor, apoi își înălță mîndru capul și, îndreptîndu-se spre noi, îi făcu lui Roboam un semn prin care-i cerea ajutor.

Ora fatală avea să sune peste două sau trei secunde. Dar lu Roboam nu-i trebui decît una singură ca să treacă, dintr-un salt, peste bariera din fața lui, să trîntească la pămînt polițiștii aflați în drumul său și să sară pe platformă. Mulțimea, stupefiată și viu impresionată de acest

eveniment neașteptat, îl văzu curînd alături de Ismail, ale cărui cătușe, pilite dinainte, cedară la o mișcare bruscă. Uitîndu-și ura, gloata strigă bravo, deoarece incidentul promitea să devină dramatic. Batistele fluturară la ferestre, iar vocea din Fleet-Lane repetă:

— *Cheer up!*

CAPITOLUL XXIII

THE LAUNCH INTO ETERNITY[1]

— Mișcarea lui Roboam fusese atît de rapidă, încît nimănui nu-i dădu prin cap să i se opună. Executorul, împietrit, îl privea cu niște ochi stupizi și nu făcea nici o mișcare. Ajutoarele sale coborîseră de pe eșafod.

Nu știu, milord, dacă tata ar fi avut vreo șansă încercînd să fugă. Mulțimea, care părea să creadă posibil acest lucru, izbucni în aclamații frenetice. Proiectile de tot soiul se abătură asupra poliției. Exista amenințarea unei răzmerițe. Dar tata nici nu se gîndea să fugă. Nu pentru asta îl chemase pe Roboam. În clipa cînd acesta puse mîna pe funie ca să-i desfacă nodul, Ismail, care-și vîrîse mîna în sîn, scoase un pumnal scurt, pumnalul adus desigur de doctorul Moore, și-l împlîntă furios în pieptul lui Roboam. Roboam căzu mort, între taică-meu și călău. Ismail se întoarse spre fereastra din Fleet-Lane, învîrti pumnalul însîngerat cu un aer triumfător și strigă:

— *Thank you* (mulțumesc), milord!

Mulțimea scoase un țipăt prelung de spaimă.

În clipa aceea, clopotul din turnul de la Saint-Sépulcre bătu orele opt. Executorul, mai mult din obișnuința meseriei decît în mod conștient, căci părea înmărmurit de stupoare, apăsă resortul cu piciorul. Trapa se clătină, funia se întinse, jumătate din corpul lui Ismail dispăru în gol. Chipul lui se contractă, apoi rămase imobil. Funia întinsă se dezrăsucea încet, imprimînd corpului, care nu mai era decît un cadavru, o mișcare de rotație imposibil de privit.

[1] Saltul în eternitate (în limba engleză, în text). (n. t.)

Am închis ochii, milord, simţeam că nu mă mai ţin picioarele. O mînă de gheaţă îmi strîngea inima. După aceea n-am mai văzut, n-am mai simţit nimic . . .

Susannah se opri. Brian, profund emoţionat de povestea acestei oribile drame, rămase tăcut.

În cabinetul obscur, micuţa franţuzoaică tremura din toate mădularele. Tyrrel însuşi părea emoţionat peste măsură şi, la un moment dat, cînd se clătină, părînd că e gata-gata să se prăbuşească, Maudlin simţi cum i se prelinge pe mînă, de pe fruntea orbului, o picătură de sudoare rece.

— Da — murmură el în cele din urmă, după o tăcere — aşa a fost! . . . N-a uitat nimic . . . nici măcar lovitura de pumnal . . . Roboam nu merita lovitura de pumnal, dar diavolul de doctor Moore . . . Mă asculţi, Maudlin? . . . De ce-mi spionezi cuvintele, mizerabilo?! . . . ştii că uneori te poţi otrăvi ascultînd spusele altora, şi sînt oameni care şi-au pierdut viaţa fiindcă au aflat prea multe?

— Milord! . . . — bîigui franţuzoaica.

— Taci! . . . N-a spus ea că funia s-a-nvîrtit, Maudlin? . . . S-a-nvîrtit încet! . . . Trebuia să fi văzut cadavrul urmărind, neînsufleţit, răsucirea funiei ăleia afurisite . . . Trebuie să fi fost îngrozitor . . . îngrozitor!

Îşi trecu mîna pe sub cravată, ca şi cum şi-ar şi pierdut deodată răsuflarea.

— O funie în jurul gîtului, Maudlin — continuă el, cu glas sugrumat — îţi poţi închipui răul pe care e-n stare să-l facă?

— Pe cinstea mea — răspunse ea, rîzînd — n-am fost niciodată spînzurată, milord, dar dumneata?

Tyrrel se ridică şi se îndreptă de şale.

— Eu? — rosti el încurcat. — Eu? . . . Oh! Maudlin, trebuie să fi fost hidos cadavrul învîrtindu-se astfel! . . .

Aceste cuvinte stranii contrastau atît de mult cu nepăsarea obişnuită a orbului, încît micuţa franţuzoaică se gîndi o clipă că el înnebunise subit. Dar, chiar în clipa cînd această idee îi trecea prin minte, Tyrrel se aşeză din nou liniştit şi spuse pe tonul cel mai firesc:

— Pe cinstea mea, Maudlin, Ismail Spencer se-nvîrtea ca un titirez . . . Şi ori de cîte ori am văzut pe cineva spînzurat, pirueta aceea postumă mi-a sugerat întotdeauna o imagine infernală . . . Atenţie la piruetă, Maudlin, cu viitorul prilej!

— Cînd mi-am venit în fire, milord — continuă Susannah — soarele se afla deasupra bisericiii. Funebrul decor dispăruse cu desăvîrşire; mulţimea se scursese, iar căruţele negustorilor urcau şi coborau ca de obicei trista văgăună din Old-Bailey.

M-am trezit, deoarece un poliţist care observase că încurcam circulaţia mă scutura brutal. De două ore zăceam acolo. Mai bine de-o mie de persoane trecuseră pe lingă mine, dar, după cum ştii, milord, la Londra caritatea se mărgineşte la a nu-l călca pe nenorocitul care zace pe caldarîm. A face un pas în afara drumului lor reprezintă ceva extraordinar pentru aceşti oameni aferaţi, vasali ai avariţiei, la care egoismul a luat proporţii atît de monstruoase, încît întreg universul se găseşte în ei, iar sufletul lor miop nu vede nici la doi paşi! ... Ah, cunosc Londra, milord! Am suferit atîta în acest oraş!

Mi se părea că avusesem un vis fantastic prin oroarea lui. Instinctiv m-am îndreptat spre locuinţa noastră din Faringdon Street, dar, înainte de-a ajunge acolo, am redevenit conştientă de ceea ce se petrecuse. Tata şi Roboam! Eram singură pe lume, singură, milord, eu care continuam să fiu un copil şi nu ştiam nimic, în afara cîtorva lucruri infame sau uşuratice ...

— M-am gîndit adesea la dumneata după plecarea noastră din Goodman's-Fields, dar în clipa aceea faptul că eram părăsită mă copleşea. Ca şi bietul Roboam, regretam zilele de sclavie ...

Am petrecut două zile închisă în cameră. Mi-era teamă de lumea de-afară. Totul pentru mine era necunoscut şi necunoscutul îţi inspiră teamă. După aceea, o speranţă nesăbuită mi-a trecut prin minte. O asemenea speranţă nu putea fi concepută decît de mine, milord, care eram ignorată şi lipsită de orice noţiune despre viaţă. M-am hotărît să te caut, milord, spre a-ţi mărturisi dragostea mea ...

Brian îi luă mîna, strîngîndu-i-o încet.

— De ce n-ai venit, Susannah? o opri el.

— Te-am căutat timp de şase luni, milord. Londra-i nemaipomenit de mare, iar dumneata te ascundeai fiindcă cei ce-ţi împrumutaseră bani voiau să te-arunce în închisoare.

— E-adevărat — murmură Brian — e-adevărat! Mîna

misterioasă care-mi umple acum buzunarele nu apăruse încă între mine și creditorii mei.

Tyrrel începu să rîdă.

— Ai auzit, Maudlin, de ticăloșii care au curajul să încheie un pact cu diavolul? zise el.

— De ce mă întrebi, milord?

— Afurisită să-ți fie curiozitatea asta de netămăduit, Maudlin... Cavalerul acesta chipeș mă face să cuget la vechea poveste... Mîna misterioasă despre care vorbește e ceva în genul diavolului, și, după cum știi, diavolul își gîtuie întotdeauna clienții, mai devreme sau mai tîrziu...

— Mi s-a spus că locuiau în Clifford Street, Brian — continuă Susannah — altceva n-am reușit să aflu. Timp de șase luni am venit în fiecare zi în Clifford Street. Dar nu te-am întîlnit niciodată. Nu răbdarea era ceea ce-mi lipsea, milord; n-am mai venit fiindcă n-am mai putut. Într-o seară, cînd m-am întors în odaia mea singuratică, mi s-a cerut să plătesc chiria. Nu mai aveam un ban. Am fost alungată.

Londra este strălucitoare și splendidă la căderea nopții. La început nu mi-a fost teamă. Somnolența nepăsătoare ce mă cuprindea de îndată ce nu mă mai gîndeam la dumneata, a constituit atunci un sprijin pentru mine, așa cum a fost în atîtea rînduri după aceea. Mergeam prin fața magazinelor puternic luminate de pe Fleet Street, mergeam fără să gîndesc și fără să-mi fie teamă. Cînd ești atît de-aproape de opulență, ceva te împiedică să-ți fie frică de ultimele limite ale mizeriei.

Mergeam la întîmplare, gîndindu-mă desigur la dumneata. Era tîrziu. Ceasurile treceau unul după altul... După ce-am depășit Church-Yard, am văzut magazinele închizîndu-se pe rînd.

Pentru întîia oară m-am întrebat unde voi găsi un adăpost. În colțul străzii Cornhill, un bărbat intră în vorbă cu mine; îmi spuse că sînt frumoasă și mă-ntrebă dacă voiam să-l urmez la el acasă. Am acceptat fără să șovăi, manifestîndu-mi fățiș bucuria. Dar, pe drum, individul mi-a vorbit în așa fel, încît a trebuit să-l părăsesc. Aveam în mine ceva care-mi suplinea ignoranța, milord: dragostea mea. Ideea de a mă vinde altuia nu mă scîrbea decît în legătură cu dumneata. Rușinea vagă și confuză care sălășluia în sufletul meu nu m-ar fi împiedicat să fac pasul. Dar dumneata erai acolo, mereu, între mine și pră-

pastie. O voce îmi striga necontenit în adîncul inimii: „Mai bine să mori" ...

Veni miezul nopții. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Mi-era foame și mă simțeam frîntă de oboseală: m-am culcat lîngă grilajul bisericii Saint-Paul și-am adormit. Înainte de-a se ivi zorile, m-am trezit înghețată, paralizată, incapabilă să mă mișc. Un *watchman*[1] trecu pe lîngă mine: l-am strigat și i-am spus că mi-e foame.

— Oh, oh! exclamă acesta, tîrîndu-mă după el sub un felinar. Dar ești frumoasă foc, draga mea ... Cum dracu-i cu putință să-ți fie foame?

Mă clătinam și capul ca de plumb îmi cădea cînd pe un umăr cînd pe celălalt.

— Dar — continuă paznicul — poate că, la urma urmei, ești o fată cinstită, deși asemenea exemplare se găsesc greu la Londra: am să te duc la un azil.

Mă luă de braț și, sprijinindu-mă din răsputeri, mă duse într-adevăr la un azil pentru săraci, unde-am fost primită fără nici o dificultate. Mi s-au dat numaidecît îngrijiri. Mă credeam salvată. Ah, cum mă mai căiam pentru faptul de-a fi gîndit că la Londra nimănui nu-i i-e milă de cei ce se află în suferință. Acolo aveam de-a face cu compasiunea organizată, caritatea supusă regulilor unei vaste administrații și exercitată pe o scară imensă. Iată ce-mi spuneam, milord, și inima mi-era plină de o recunoștință nemărginită.

Dar a doua zi, exact după douăzeci și patru de ore de la momentul intrării mele acolo, unul din funcționarii azilului mi-a deschis ușa și m-a poftit să ies. Douăzeci și patru de ore! Acesta-i răstimpul pe care caritatea Londrei îl oferă nenorociților ce vor muri. Douăzeci și patru de ore! Timpul necesar pentru a recăpăta puțină viață, pentru a-ți aduna în grabă ceva forțe spre a lupta din nou și a mai suferi cîteva zile în plus!

Asta-i legea.

— Ești tînără și voinică — mi s-a spus — muncește!

Cît de mult aș fi vrut să muncesc. Ignoram însă pînă și semnificația precisă a cuvîntului muncă. Muncisem ca să învăț limbi străine, muncisem în fața pianului și a harpei ... Despre asta îmi vorbea oare funcționarul de la azil?

---

[1] Watchman — paznic, gardian. (n. t.)

Trecu o zi, apoi două. Foamea reveni și mai îngrozitoare... Oh, milord, printre întîmplările triste ale acelei perioade, a fost și una căreia îi păstrez o amintire neștearsă. În seara celei de-a doua zile, mergeam sfîrșită pe trotuarul din Cheapside, căci nu mă îndepărtam niciodată de centrul metropolei. Foamea începuse să-și arate asupră-mi efectele obișnuite — efecte pe care le-am îndurat în atîtea rînduri! Îmi simțeam capul greu, ochii tulburi nu mai vedeau lumina decît printr-o ceață colorată în mii de nuanțe schimbătoare; aveam o durere groaznică de cap. Simțeam că mă voi prăbuși; de altfel, mai căzusem de două ori. În momentul cînd mă clătinam, nemaivăzînd în jurul meu decît un vîrtej luminos și tulbure, o mînă mă apucă de braț și mă susținu.

— Ce are biata fată? întrebă în aceeași clipă o voce blajină.

În astfel de momente, orice șoc, moral sau fizic, restabilește pentru o clipă echilibrul simțurilor. Uimirea mi-a redat facultatea de a vedea. Am zărit în jurul meu două tinere domnișoare la brațul unui bărbat ceva mai în vîrstă decît ele. Chipurile suave ale celor două încîntătoare fete îmi apar și acum în fața ochilor, milord. Cîtă bunătate în privirile lor! Cîtă compasiune blîndă în zimbetele lor! Cît de bune și frumoase erau!

— Biata fată moare de foame! spuse gentlemanul după ce m-a examinat cu atenție.

— De foame?! repetară tresărind cele două copile.

Fata cea mai mare își petrecu de îndată brațul în jurul mijlocului meu; am văzut lacrimi în frumoșii ochi ai celei mai tinere.

— Oh, Stephen! exclamă aceasta din urmă. Trebuie s-o ducem la mama dumitale acasă.

— Imediat — adăugă cea mare, care mă și luă cu ea.

Cel căruia îi spuneau Stephen le opri și continuă să mă examineze cu răceală. Și trăsăturile sale exprimau bunătate, dar o bunătate prudentă, chibzuită, care contrasta cu tinerețea lui.

— Nu se poate, Clary — spuse el în cele din urmă — nu insista, Anna, nu se poate! N-o putem duce pe doamna în casa mamei mele... dar putem, trebuie s-o ajutăm.

Scoase din buzunar o pungă cu bani și-mi puse în mînă două monede de aur.

— Nu-i de ajuns, Stephen, nu-i de ajuns! strigară în

același timp cele două tinere. Poftim, poftim, domnișoară.

Pungile lor cu bani alunecară laolaltă în buzunarul rochiei mele. I-am sărutat mîna celei mici, iar cea mare mi-a spus:

— Casa noastră-i acolo, în colț, în Cornhill; cînd ți-o fi foame, vino!

— Da, da, vino! repetă cealaltă. Stephen e-un rău, dar mama lui e bună și te va primi...

Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi îngeri, milord. Mai tîrziu, cînd suferința s-a abătut din nou asupra mea, am căutat casa lor în Cornhill, dar n-am izbutit s-o găsesc. Dar numele lor dulci și chipurile lor fermecătoare au rămas în inima mea și rog cerul să-mi ofere prilejul de-a le înapoia tot binele pe care mi l-au făcut. Deoarece faptul c-am întîlnit întîmplător în drumul meu puțină bunătate a reprezentat pentru mine o consolare supremă. Astfel am căpătat forță și speranță; am început să văd viitorul și lumea sub un aspect mai puțin sinistru.

Cu banii fetelor am cumpărat pîine. Cînd nu mi-a mai rămas nimic, am început să cînt în Cheapside, seara, în fața unei taverne unde se adunau tot felul de negustori. Am primit la început mai mult decît îmi trebuia; dar mulțimea se strîngea în jurul meu... Și-atunci polițiștii mi-au interzis să cînt.

În vremea aceea, Brian, mi-a trecut întîia oară prin minte ideea unei morți voluntare. Nu voiam s-accept ofertele acelor bărbați care speculează nenorocirea unei femei, pentru că-ți aparțineam și nimic altceva nu mai putea să existe între mine și deznodămînt. Or, știind acum cît înduri înainte de-a muri de foame, teama mă împingea spre sinucidere. Văzusem odinioară un copil înecîndu-se în lacul pe marginea căruia fusesem fericită timp de cîteva luni; m-am îndreptat spre Tamisa. În drum, pe-o străduță numită Water Street, m-am oprit, obosită, și m-am așezat pe treptele unei cîrciumi. Patroana localului mă zări și ieși să mă izgonească, dar avea nevoie de-o slujnică; mă găsi frumoasă, și slujnicele drăguțe sînt un lucru prețios pentru un local ca *Armele Coroanei*.

Aici Susannah își povesti viața din timpul celor trei luni petrecute la *Armele Coroanei*, muncile înjositoare la care fusese supusă, insolențele obișnuiților salonului, brutalele insulte ale băutorilor de la *tap*, tirania hărțuitoare, arțăgoasă și tenace a doamnei Burnett însăși, care, pentru

bucățica de pîine pe care i-o dădea, se socotea în drept s-o trateze ca pe-o sclavă. Ajunse, în sfîrșit, la seara aceea de duminică cînd Mrs. Burnett, exasperată, o pălmuise.

— Mi-am reluat drumul spre Tamisa, Brian — continuă ea — și în clipa cînd eram pe cale de-a săvîrși o crimă, iertată poate de Dumnezeu datorită ignoranței și nenorocirii mele, în clipa aceea l-am întîlnit pe Tyrrel Orbul.

— Ah, ah! exclamă în surdină micuța franțuzoaică, devenind și mai atentă.

Tyrrel nu scoase un cuvînt.

— Pe vremea aceea, milord — continuă Susannah — după cum ți-am mai spus, nu observam nimic; parcă aveam un văl pe față; nu eram sensibilă la nimic altceva decît la amintirea dumitale care constituia în același timp unica mea consolare și cea mai amară suferință; totuși, figura orbului, care venea din cînd în cînd în local, mă izbise oarecum. Mi se părea uneori că ochii săi, lipsiți de lumină, se aținteau stăruitori asupră-mi . . . Dar, în seara aceea, pe malul Tamisei, am avut o halucinație ciudată și îngrozitoare. În timp ce Tyrrel mă ținea de braț, lumina unei luminări aprinse într-o casă vecină a trecut fulgerător pe chipul său și mi s-a părut că-l văd pe . . .

Frumoasa fată ezită.

— Continuă, draga mea — spuse Lancester, curios.

Micuța franțuzoaică își plecă înainte capul, să audă mai bine, dar în clipa aceea mîinile orbului se lipiră de urechile ei, lăsînd-o surdă.

— Mi s-a părut că văd spectrul tatălui meu, milord! spuse Susannah, fremătînd.

Brian schiță un gest de uimire.

— Ciudat — murmură el — ciudat! . . . Oh, aici se-ascunde un mister tenebros . . . Îl voi dezlega, scumpă copilă!

Tyrrel ridică din umeri cu dispreț și-și retrase mîinile, redînd astfel ducesei de Gêvres auzul. Continuîndu-și povestirea, Susannah istorisi sosirea ei în Wimpole Street, luxul de care fusese înconjurată deodată și amenințările ce-i fuseseră adresate. Vorbi despre scena jucată la căpătîiul lui Perceval și rosti chiar faimoasa parolă: *Gentleman of the night*. Cînd isprăvi, se întoarse spre Lancester, ațintindu-și asupra lui ochii mari, negri, ale căror pleoape coborîră curînd; adăugă pe un ton blînd:

— Acum știi totul, milord: nu ți-am ascuns nimic;

ți-am deschis larg poarta sufletului meu și rămîne să-mi spui dacă mai sînt vrednică să te iubesc. Brian nu răspunse numaidecît. Două lacrimi se prelingeau printre genele mătăsoase ale frumoasei fete. Milord, aștept — murmură ea — aștept și sufăr...

Brian tresări și sărută pătimaș mîna Susannei.

— Draga mea — zise el, cu tandrețe și respect — omul pe care-l iubești îți este îndatorat; dacă are vreun drept la orgoliu, îl are față de restul lumii, nu față de dumneata care ești mîndria lui. Ai suferit mult... ai suferit cu demnitate. Aurul pur al inimii dumitale a rămas neatins în ciuda atîtor încercări de întinare... Oh! Cerul ți-a zămislit un suflet la fel de frumos ca și chipul, Susannah!... Îngenunche pe covor: Vrei să porți numele de Lancester, draga mea?

— Dacă vreau, milord?! bîigui Susannah. Dacă vreau să fiu soția dumitale?!...

Se aplecă tulburată, negăsind cuvinte să-și exprime bucuria.

— Vino cu mine — izbucni Brian — oh, vino cu mine! Nu trebuie să mai rămîi o clipă sub acest acoperiș necurat... Contesa de Derby ți-e prietenă; casa ei îți va fi un adăpost potrivit pînă în ziua cînd mi se va acorda dreptul de a te ocroti eu însumi... Vino!

Susannah se ridică, radioasă.

— Sînt gata să te urmez, Brian — spuse ea.

Se îndreptară spre ușă. Dar în clipa în care Lancester punea mîna pe clanță, ușa se deschise singură și Tyrrel Orbul apăru în prag. În spatele lui se aflau patru indivizi viguroși, cu aer hotărît.

— Ai intrat singur în casa aceasta, domnule de Lancester — spuse orbul — vei ieși în același fel.

Susannah, înspăimîntată, se agățase de brațul lui Brian. Acesta se desprinse ușor. O clipă, se gîndise pare-se să lupte. Privirea lui aruncă fulgere și lăsă impresia că-și alege dintre adversari pe cel pe care va fi doborît primul. Dar se răzgîndi și răspunse cu glas reținut:

— Fie, Sir Edmund, voi ieși singur... Pe curînd, draga mea — adăugă, aplecîndu-se iute la urechea Susannei — îți jur că nu mă vei aștepta mult timp!

Trecu repede prin fața lui Tyrrel și a acoliților săi, coborî scara și ieși afară. O luă în grabă pe Wimpole Street și intră în Marylebone. Ajuns în High Street, nu se

opri decît în fața comisariatului de poliție. Introdus imediat în biroul comisarului, Brian avu cu el o scurtă discuție, în urma căreia magistratul îi puse la dispoziție un ofițer de poliție și un pluton de polițiști. Stimulați de Brian, aceștia o porniră în pas alergător spre Wimpole Street. Trecuse cel mult o jumătate de oră de la plecarea lui Brian și sosirea plutonului de polițiști în fața clădirii cu numărul 9.

Ofițerul bătu și ceru, în numele regelui, să i se deschidă.

— Dumnezeu s-o binecuvînteze pe preagrațioasa sa Majestate — răspunse o voce batjocoritoare de la una din ferestrele primului etaj.

Fereastra se închise la loc. După o jumătate de minut, ușa se deschise. Poliția năvăli în clădire, luîndu-și precauțiunile cuvenite. Nimeni nu apăru să opună rezistență investigaților ei.

Locuința fu scotocită din pivniță pînă la ultimul etaj. Dulapurile deschise și dezordinea arătau o plecare precipitată. De altfel, nici un valet, nici urmă de stăpînul casei. Nici un cal în grajd, nici o trăsură în curte.

Casa era părăsită.

PARTEA A TREIA

MAREA FAMILIE

CAPITOLUL I

VEGHE

La primul etaj al magnificei locuințe pe care marchizul de Rio Santo o ocupa în Belgrave-Square se afla, pe lîngă apartamentul său particular, o sumedenie de camere mobilate cu același lux risipitor și de bun-gust, făcînd din întregul Irish-House un tot omogen într-adevăr minunat. Acele încăperi n-aveau o destinație proprie; totuși nu fuseseră întotdeauna nelocuite de la sosirea lui Rio Santo în Anglia, iar șoaptele care circulau în cercurile elegante din Londra lăsau să planeze un vag mister asupra destinației lor.

Ipotezele cele mai hazardate erau puse în circulație de doamnele din înalta societate. Cea mai puțin îndrăzneață din supoziții a fost emisă de Cicely Kemp, mezina contelui de Drummolon-Castle, care, dîndu-și la o parte buclele blonde și lungi ce-i jucau pe obrajii de copilă, spuse într-o seară că Rio Santo avea acolo un harem ale cărei pensionare fuseseră culese cu grijă din cele cinci colțuri ale lumii.

Onorabila Cicely Kemp urma să împlinească peste unsprezece luni șaptesprezece ani. Ipoteza s-a bucurat de oarecare succes, un succes de stimă, dar a fost detronată de strălucita născocire lansată de Lady Margaret Wawerbembilwoodie, care pretindea că marchizul posedă douăsprezece camere la același etaj, ornate fiecare cu cîte douăzeci și patru de portrete de femei. Cele două sute optzeci și opt de portrete erau, după părerea isteței

Lady Wawerbembilwoodie, ale principalelor iubite din galeria lui Rio Santo.

Cuvîntul *principale* a fost socotit sublim. Într-adevăr, cuvîntul respectiv dădea calculului Lady-ei Margaret proporţii gigantice.

Oricum, într-una din acele camere, în care nici unul din nobilii prieteni ai lui Rio Santo nu pătrunsese vreodată, îl vom regăsi pe eroul nostru. Camera n-avea nici o legătură cu ideea pe care şi-o făceau despre ea imaginaţiile exaltate ale doamnelor. Nu exista acolo decît un singur portret de femeie; celelalte douăzeci şi trei nici n-ar fi încăput, deoarece odaia nu era prea lungă, iar două oglinzi mari încadrate de tapiseria de catifea închisă la culoare ocupau aproape toată lăţimea.

Portretul femeii era atîrnat între două ferestre ale căror perdele groase îşi coborau faldurile pînă la pămînt. În faţa portretului se afla un pat. În spatele perdelelor patului se auzea răsuflarea şuierătoare a unei fiinţe chinuite de febră. O lampă, acoperită de un abajur, ardea pe masă şi lumina ei voalată se lupta cu primele raze ale zorilor. Rio Santo şedea într-un fotoliu, la căpătîiul patului.

Cea al cărei portret apărea vag în luminile lămpii ce se estompau şi ale zilei ce lua naştere era o femeie frumoasă şi blîndă. Expresia de bunătate evidentă ce-i domina trăsăturile nu excludea nici nobleţea, nici chiar acea atracţie nedefinită şi invidiată pe care experţii o numesc picanterie. Părea foarte tînără şi purta îmbrăcămintea domnişoarelor aparţinînd micii aristocraţii, din epoca ultimelor bătălii împotriva Franţei. Tînăra fată din portret ar fi fost poate şi mai frumoasă dacă ar fi purtat un costum modern, dar veşmîntul ei din 1815 îi şedea bine. Părul, de un castaniu limpede şi nehotărît acoperea în bucle uşoare, aproape străvezii, cea mai armonioasă frunte cu putinţă. Ochii, gura şi zîmbetul ei erau cele ale unui copil, dar ale unui copil pe care prima adiere de dragoste îl face să viseze. Exista fineţe, înţelepciune şi ingenuitate în privirea care dădea în vileag o fire hotărîtă şi blîndă totodată, şi un întreg ansamblu fermecător de puritate, supunere feminină, sinceritate şi reflexiune.

De cealaltă parte a portretului, cum am spus, se afla un pat ale cărui perdele întredeschise lăsau să răzbată gemetele unui bolnav chinuit de febră. Cînd flacăra ce

pîlpîia în lampă se ințețea brusc, se putea zări, în fundul alcovului, fața slabă și palidă a unui bărbat. Omul nu dormea, dar suferința îl ținea legat de pat. Ochii i se deschideau în răstimpuri, cînd strălucitori și roșii, cînd abătuți, stinși, lipsiți de viață. Ar fi fost foarte greu să-i deslușești trăsăturile, căci, pe lîngă întunericul în care-i era cufundat chipul răvășit, o barbă deasă i-l acoperea aproape în întregime.

Marchizul de Rio Santo, așezat într-un fotoliu, privea îngrijorat bolnavul și părea cuprins de-o febră la fel de mistuitoare. Era livid și într-o stare de totală epiuzare. Respira greu, iar chipul lui exprima o amară tristețe.

Pendula din camera vecină bătu orele șapte. Rio Santo făcu un efort să se întoarcă și privi spre fereastră.

— Încă o noapte de veghe, după o zi de trîndăvie — murmură el — omul acesta are dreptate: mă va ucide!

O convulsie neașteptată a bolnavului agită brusc cuverturile.

— Amîndouă! ... Amîndouă! strigă el, cu o voce cavernoasă.

Rio Santo se ridică și trecu peste fruntea bolnavului o batistă muiată în apă rece și oțet.

— Amîndouă! ... Amîndouă! ... spuse iar bolnavul, a cărui voce se stinse într-un murmur nedeslușit.

— Amîndouă! repetă Rio Santo, de parcă ar fi vrut să surprindă pe chipul bolnavului o explicație a acestui cuvînt. De șase zile repetă necontenit același cuvînt ... Nu sînt în stare să-mi dau seama ce semnificație are ... Își împreună mîinile și pe trăsăturile lui apăru deodată o descurajare și mai amară. Oh, cînd mă gîndesc — continuă el — cînd mă gîndesc! ... Eu care, de cincisprezece ani, n-am irosit o oră, iată c-am pierdut șase zile tocmai într-un moment cînd fiecare din zilele mele poate însemna un an! ... Sărmanul Angus! Suferă, și e fratele ei, al aceleia pe care atîtea obstacole nu m-au putut face s-o dau uitării! ... Trebuie să-l îngrijesc eu însumi, deoarece interesul securității mele îmi cere să îndepărtez toate ajutoarele de patul lui de suferință ... Ah, ceea ce fac e necesar, dar aș da un an din viață să am dreptul de a părăsi acest pat douăzeci și patru de ore! ... Douăzeci și patru de ore! În timpul acesta ar putea muri de douăsprezece ori! Se prăbuși în fotoliu. Doamne! continuă el după cîteva secunde de tăcere, cu glasul înfiorat de

emoția care-l făcea să tremure. Ferice de cei care, spre a îndeplini o nobilă misiune, se străduiesc la lumina zilei și nu folosesc decît mijloace ce pot fi mărturisite... țelul meu e măreț... măreț și sublim! adăugă, ridicînd deodată capul. Dar am fost atît de slab! Între mine și țelul meu au existat atîtea obstacole imposibil de trecut... Oh, am greșit... și, odată ce m-am abătut din calea cea dreaptă, m-am lăsat pradă pasiunilor mele nesăbuite... După o muncă uriașă, m-am odihnit în orgii uriașe... Nu îndrăznesc să privesc înapoi la viața mea... Ca să rămîn puternic, trebuie să-mi îndrept mereu privirea înainte... trebuie ca, fugind de trecutul meu, să mă refugiez în viitor... trebuie să merg mai departe... Și iată, mă opresc, Doamne, și iată un om punîndu-mi-se de-a curmezișul!... Un om care mi-e frate și-a cărui stare îmi răzvrătește conștiința... un om care-mi cunoaște îndeajuns secretele ca să mă ducă la pieire!...

— L-am văzut, l-am văzut! șopti Angus Mac-Farlane în clipa aceea. I-am văzut pieptul străpuns de o gaură rotundă și roșie... și vocea visurilor mi-a spus: „Sîngele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire!“

Rio Santo îl privi pe bolnav cu o vagă spaimă.

— Să mă ducă la pieire — repetă el încet. Ar fi o pedeapsă îngrozitoare să mor de mîna ta, Mac-Farlane!... Dar n-aș avea dreptul să mă plîng...

După cuvintele acelea urmă o lungă tăcere. Rio Santo, cu fața ascunsă în mîini, părea absorbit de gînduri sfîșietoare.

Între timp, se lumina de ziuă.

— Pune șaua pe Billy, calul meu cel negru, Duncan de Leed! spuse deodată moșierul, cu glas răsunător. Trebuie să trec rîul chiar astăzi, să ajung la Londra, unde-l voi ucide pe Fergus O'Breane, asasinul fratelui meu Mac-Nab!

Rio Santo își descoperi fața și făcu un gest de resemnare mută.

— Am să-l înșeuez pe Billy, Mac-Farlane — răspunse el — dar Fergus O'Breane e și fratele tău... După ce-l vei ucide, nu vei mai avea nici un frate.

— Adevărat — murmură moșierul, cutremurîndu-se dureros sub plapumă — adevărat!... Apoi adăugă c-un glas atît de neclar, încît Rio Santo nu reuși să-l înțe-

leagă. Nici frate, nici fiice! Le-am văzut! ... Pe amîndouă! Amîndouă! ...

Capul îi căzu greoi pe pernă.

Rio Santo se ridică și-și întinse brațele obosite; apoi se îndreptă spre fereastră și trase perdelele.

Camera în care se afla dădea spre un drum îngust ce ducea de la grajdurile casei sale la Belgrave-Lane. Drumul forfotea de rîndași și de groomi. Rio Santo se uită la ei, cu o expresie de invidie în privire.

— Ce fericiți sînt! murmură el, în sfîrșit. Ei nu cunosc altă oboseală decît cea a trupului ... Au prieteni care i-ar înlocui la nevoie și și-ar continua misiunea întreruptă fortuit ... În vreme ce eu! Oh! eu sînt singur! Opera mea este în mine, numai în mine! Iată singurul om căruia i-am dezvăluit un colț din sufletul meu; și-acest om delirează ... Îmi epuizează forțele în lupte nesăbuite. Mă asasinează treptat înainte de-a mă ucide dintr-o singură lovitură, cum o va face într-o bună zi în nebunia lui. Își suflecă mînecile halatului. Mi-a învinețit brațele — continuă el — și-a înfipt unghiile în pieptul meu! ... Febra i-a dat putere ... Ieri îmi pierdusem răsuflarea și eram convins că voi muri gîtuit ... Doamne, fie-ți milă! Nu de mine, ci de atîția nenorociți care suferă și-al căror salvator am vrut să fiu ...

— Rio Santo! reluă Angus, pe un ton batjocoritor. Îl cheamă Rio Santos acum ... Dar eu știu cine-i acest Rio Santo ... E Fergus, banditul de la Teviot-Dale, Fergus asasinul ... Fergus, pe care nu-l omor, fiindcă inima-mi se dovedește lașă în fața unui om pe care l-am iubit ... Dar am să-mi fac curaj pentru a da ascultare visurilor mele. Pune șaua pe cal, Duncan de Leed!

Rio Santo îl asculta mîhnit. Tocmai delirul indiscret al lui Angus îl țintuia pe marchiz la căpătîiul lui. Rio Santo n-avea nici un confident și nici o ureche nu trebuia să audă aceste secrete. El, a cărui luptă, începută cu cincisprezece ani în urmă și purtată de atunci cu, o încăpățînare neobosită se apropia de lovitura decisivă, stătea acolo cu riscul de a eșua în clipa în care ajunsese la liman.

Îl iubea pe Angus; iar la Rio Santo toate sentimentele erau puternice; doar dragostea lui, care de asemenea era puternică, avea momente de nehotărîre.

După ce rosti ultimele cuvinte, Angus se răsuci în pat, ca şi cum ar fi încercat să adoarmă. Rio Santo răsuflă uşurat. Dar aproape numaidecît un freamăt convulsiv îi cuprinse tot corpul. Moşierul se ridicase pe jumătate şi stătea sprijinit într-un cot. Rio Santo se apropie încet de pat, îşi suflecă mînecile şi-şi strînse cordonul halatului, de parcă s-ar fi pregătit pentru o încăierare disperată.

Între timp, moşierul, zîmbind în barbă, îşi duse mîna pîlnie la gură şi se prefăcu a bea un pahar de whisky. Apoi, cu o voce veselă şi răsunătoare, intonă:

Moşierul din Killarwan
Avea două fete;
Nicicînd n-au existat mai iubitoare
Mai seducătoare
În Glen-Girvan.

Se opri; pleoapele îi tremurau; continuă mai încet:

Într-o dimineață, moşierul
Văzu, de la fereastra sa,
În pădurea vecină,
Îndărătul unui fag,
Zburdînd un căprior.

În timp ce rostea a doua strofă, vocea i se stinse; avea o privire rătăcită. Rio Santo tremura. Angus continuă iar:

Moşierul, ca un bun vînător ce era,
O luă pe urmele vînatului,
Apoi sună din goarnă
Şi spuse: „La vînătoare!"
Din tot sufletul.

Mac-Farlane gîfîia; mîinile-i crispate sfîşiau plapuma; un văl însîngerat cobora peste ochii săi ieşiţi din orbite. Rio Santo îşi adună toate forţele, de parcă s-ar fi pregătit să sară şi să atace un duşman primejdios.

AGONIE

Legenda lui Killarwan are multe cîntece și orice copil din ținut le cunoaște pe de rost. Este povestea, istorisită cu naivitate, a unui brav gentilom din valea Girvan care pleacă la vînătoare, lăsîndu-și acasă cele două fiice, cele mai frumoase și mai iubitoare din cîte au existat vreodată. Vînătoarea îl mînă departe de casă, dincolo de Pasley, în apropiere de Glasgow. Rămîne patru zile pe drum, își omoară frumosul cal roib și, în fond, nu săvîrșește nici o ispravă. Dar cînd se întoarce la castel, află că muntenii i-au nimicit recolta, i-au incendiat hambarele și i-au răpit fiicele.

Cele mai frumoase fete din Glen-Girvan!

Dacă Rio Santo ar fi putut asculta pînă la capăt această baladă, ar fi ghicit fără îndoială pricina violentei dureri care alimenta necontenit delirul lui Angus! Ar fi înțeles sensul acelei exclamații atît de des repetate:

— Amîndouă! Amîndouă!

Dar febra nu-i lăsa niciodată nefericitului părinte răgazul de a-și sfîrși balada. După cîteva strofe, durerea lui atingea paroxismul; vedea înspăimîntătoarea imagine a răpirii celor două biete fete adormite pe fundul bărcii lui Bob și sărea să le salveze. Cînd ajungea la strofa a patra, făcea spume la gură și tot trupul îi era cutremurat de furie.

Rio Santo cunoștea foarte bine aceste simptome de temut. De șase zile se lupta, seara și dimineața, și uneori chiar mai des, cu moșierul, care, în zbuciumul lui, voia să sară pe fereastră, crezînd că-n spatele acesteia se află Tamisa. Iar Rio Santo, epuizat de veghea continuă, ca și de acele bătălii stranii în care moșierul demonstra o vigoare supraomenească a celor cuprinși de febră, simțea că se apropie clipa cînd îl vor părăsi forțele.

Moșierul intonă cu o voce răgușită, care contrasta cu vigoarea cuvintelor celei de-a patra strofe:

Moșierul din Killerwan,
Prin bălării,

Alergînd ca vîntul,
Nu-și cruța deloc
Calul roib.

Aceste ultime cuvinte, ce răsunau lugubru, fură urmate de un horcăit sfîșietor. Apoi moșierul își aruncă furios plapuma, dezgolindu-și picioarele păroase și slabe.

— Sînt acolo! Sînt acolo! țipă el. Amîndouă ... amîndouă-s în barcă! ... Dar știu să-not bine! ...

Încercă să se repeadă la fereastră, ca de obicei, amintindu-și de cealaltă fereastră de la hanul *Regele George*, care dădea spre Tamisa. Rio Santo îl înșfăcă numaidecît. Atunci, bolnavul scoase un țipăt teribil; ochii i se înroșiră, de parcă ar fi fost scăldați în sînge, răsuflarea lui fierbinte ardea chipul marchizului, în timp ce unghiile se înfigeau cu furie în carne. Însuflețit de un delir care ajunsese la culme, Angus lovea, sfîșia, mușca; parcă era un tigru scăpat din cușcă. Rio Santo încerca zadarnic să-l potolească. Se auzea doar horcăitul furibund al bolnavului și răsuflarea întretăiată a marchizului. Moșierul îl răsturnase pe Rio Santo pe covor și se lăsase cu toată greutatea pe pieptul lui.

În timpul supliciului său, Rio Santo, zărind portretul de pe perete, rosti încet:

— Marie!

Angus Mac-Farlane tresări ușor și-i dădu numaidecît drumul.

— Marie! repetă el. Cine vorbește de Marie?

Își plecă urechea pînă la gura lui Rio Santo. Rio Santo nu-i rosti numele a doua oară. Nu mai respira. Angus se ridică în picioare. Mintea lui tulburată de febră era dominată de o idee nouă.

— Ce caut aici? murmură el. Ah, ah! Foarte bine! Am să mă duc în Cornhill, să-mi văd fetele ... Trebuie să se fi făcut tare frumoase! Privirea îi căzu iar asupra lui Rio Santo. Făcu un salt înapoi, care-l aduse pînă în dreptul portretului. Fergus! mormăi el, cu groază și mînie. Fergus O'Breane! ... Mereu îmi apare chipul lui Fergus, mort, ucis de mine! ... Vocea viselor îmi spunea încă din noaptea aceea ... Oh, mi-aduc aminte ... vocea viselor, care-i vocea fratelui meu Mac-Nab, îmi spunea: „Sîngele tău, sîngele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire“ ...

Doamne, trebuie să fie un lucru groaznic să ucizi un om pe care l-ai iubit... Un om pe care l-ai iubit!

Întoarse capul, îngrozit, de la ceea ce credea a fi o viziune supranaturală. Făcînd această mișcare, privirea-i întîlni portretul atîrnat între cele două ferestre.

— Mary! murmură el. Știam că ți-am auzit numele rostit de cineva... Iat-o... buna mea surioară Mary!... Nu mă vede pentru că-n curînd va veni să-și sărute bătrînul frate... da, sînt bătrîn... Iar ea... ea ce tînără-i! Totuși a suferit atît de mult.

Simți deodată o răceală la picioare, fiind desculț, și-și dădu seama că era aproape gol. Pe chipul răvășit, căruia barba zbîrlită îi dădea o expresie de sălbatică ferocitate, apăru deodată buimăceala unui copil vinovat de o poznă oarecare și prins de un profesor sever. Întinse brațele descărnate spre portret și zîmbi măgulitor.

— Mary, surioara mea dragă, Mary — spuse el, pășind îndărăt spre pat — nu mă dojeni... Am să mă culc la loc... Mi-e tare sete... Am vrut să beau ceva... De ce nu mi s-a înșeuat calul negru, Mary? Voiam să plec la Londra, să-mi vizitez fetele... Și mai voiam... Dar... Mary, tu nu trebuie să știi asta — continuă el, coborînd glasul — mai voiam să-l ucid pe Fergus O'Brean, asasinul fratelui meu Mac-Nab... În timp ce vorbea astfel, continua să meargă de-a-ndăratelea spre pat. Lovi cu piciorul umărul lui Rio Santo, care zăcea nemișcat pe covor. Scoase un țipăt de groază și începu să tremure. Apoi își trecu mîna peste fruntea scăldată de sudoare. Mereu nălucirea asta îngrozitoare! îngînă el. Mereu... Se prăbuși ca o masă inertă în pat, cu capul răsturnat pe spate. O tăcere profundă domnea în odaie. Angus dormea istovit de lupta pe care mintea lui bolnavă n-o știa, dar care-i pricinuise o oboseală ale cărei efecte se făceau simțite din punct de vedere fizic. Rio Santo, întins pe jos, nu mai dădea nici un semn de viață. Ochii îi erau deschiși pe jumătate, iar gura, deschisă și ea, lăsa să i se vadă dinții strînși într-un spasm.

Soarele sîngeriu al dimineților cețoase ale Tamisei arunca peste această scenă lugubră o lumină ciudată și înroșea în chip hidos goliciunea păroasă a moșierului întins pe pat.

Doar portretul părea că-i viu și surîde fericit posedatului și victimei sale.

Se scurseră astfel cîteva minute. După aceea, dacă o ureche ar fi ascultat în cameră, ar fi auzit un zgomot vag, nehotărît, continuu, ce părea să pornească din căptușeala de lemn a peretelui din dreapta portretului. Era zgomotul unei chei introduse de-o mînă neîndemînatică într-o broască necunoscută. Dar în locul acela nu exista nici urmă de ușă. Cu toate acestea, zgomotul continua. Era într-adevăr o broască solicitată de o cheie răsucită cu stîngăcie.

Peretele rămase nemișcat. După aproximativ un minut, o tăblie a lambrisajului începu să se miște ușor. În spatele acestei tăblii întredeschise se ivi chipul palid al doctorului Moore. Era mai palid ca de obicei și părea speriat de indiscreția îndrăzneață pe care tocmai o săvîrșise. De altfel, indiscreția lui nu avu un rezultat prea fericit; căci chiar în clipa cînd scoase capul din spatele tăbliei, se auzi un zgomot de pași de afară venind din partea opusă a camerei. Doctorul închise încet tăblia, manifestîndu-și, printr-o clătinare semnificativă a capului, ciuda pentru eșec.

Aproape numaidecît cavalerul Angelo Bembo dădu buzna în cameră, urmat de frumosul său cîine Lovely. Lovely făcu un salt pînă în dreptul tăbliei care se închisese și lătră zgomotos; apoi, întorcîndu-se lîngă stăpînul său, se ghemui lîngă el, scoțînd gemete tînguitoare.

CAPITOLUL III

ÎN PREAJMA UNUI CADAVRU

Cavalerul Angelo Bembo ridică îndată capul marchizului și-l susținu pe genunchi. Îi ascultă inima, care nu mai bătea; îi luă pulsul și totuși respingea mărturiile morții. Nu putea crede.

— Signore! striga el. Signore!... Răspunde-mi!... Mi-ai interzis să mă apropii de această parte a casei și totuși am vegheat zi și noapte îndărătul ușii... Nu m-am supus... și fiindcă mi-am părăsit postul doar cîteva minute!... Fie-ți milă, răspunde-mi!

Lovely adulmeca, se învîrtea și gemea.

— Stai liniştit! strigă Bembo, mînios. Nu te grăbi cu plînsul; n-a murit... Jos, Lovely, vezi bine că doarme!... Don José, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi, don José.

Bembo încercă să ridice trupul marchizului, dar emoţia îi răpea orice forţă; nu zbuti. Atunci se lungi pe covor şi puse capul lui Rio Santo pe pieptul lui.

Cu ochii umeziţi, Lovely se culcă la picioarele stăpînului său şi-şi vîri botul în părul moale al covorului.

Bembo era distrus; în ciuda convingerii lui, ideea morţii i se cuibărise în suflet şi simţea că se află lîngă un cadavru. Bembo avea inima tînără şi fierbinte; voinţa lui slabă, supusă voinţei superioare a marchizului, nu avea momente de răzvrătire, precum cele ale unui vasal care protestează din cînd în cînd împotriva stăpînului său. Îl iubea pe marchiz, avea încredere în el. Devotamentul lui, poate nechibzuit, era înfocat şi absolut. Îl admira, îl respecta peste măsură pe Rio Santo, ale cărui proiecte măreţe şi cutezătoare nu-i erau cu totul necunoscute.

De multă vreme, zilele lui se scurgeau în preajma marchizului, şi acesta, discutînd tot timpul cu el însuşi şansele şi primejdiile jocului său îndrăzneţ, lăsase să-i scape o parte din secret. De altfel, inteligenţa vie a lui Angelo Bembo n-avusese nevoie de indicii foarte precise ca să înţeleagă: era un spirit poetic şi subtil care intuia, pornind de la o fărîmă de realitate; dar, în acelaşi timp, era un om timid şi cinstit. Nu voise niciodată să depăşească ceea ce imaginaţia sa presupunea fără ştirea şi parcă în ciuda lui, îşi astupase urechile şi ochii pentru a nu fi niciodată expus ispitei de a afla mai mult şi de a pătrunde în adîncul misterului pe care-l întrevăzuse doar la suprafaţă.

O confidenţă a marchizului l-ar fi umplut de bucurie, l-ar fi făcut să se simtă mîndru şi l-ar fi înălţat poate atît de mult în propria lui stimă, încît ar fi devenit deodată un om puternic. Dar dacă Rio Santo nu vorbea, nu se socotea îndreptăţit să-şi destăinuie gîndul.

Rio Santo îl iubea, Rio Santo era pentru el expresia cea mai aleasă a noţiunii de frumos, de nobil, de măreţ. Îi aparţinea cu totul lui Rio Santo: devotamentul lui n-avea margini.

Din seara aceea, cînd îl primise în audienţă pe prinţul Dmitrie Tolstoi, ambasadorul Rusiei, marchizul rămăsese închis în Irish-House. Pricina acestei recluziuni subite

și complete nu constituie un mister pentru cititor. Rio Santo, trezindu-se din somnul care-l cuprinsese chiar pe sofaua părăsită de prinț, îl găsise pe Angus Mac-Farlane, plin de sînge, pe jumătate mort, întins la picioarele sale. Doar împrejurarea aceea poate să aibă nevoie de o scurtă explicație.

După furiosul atac al lui Bob Lantern, care-l azvîrlise în apă pe Angus Mac-Farlane, acesta, amețit de loviturile repetate, se scufundă ca o masă neînsuflețită, incapabil de orice efort pentru a se salva. Dar momentul acela de descumpănire n-a durat mult. Instinctul înotătorului a biruit înainte chiar ca Angus să-și poată da seama de situația lui, și cîteva mișcări viguroase l-au readus la suprafață. Trase adînc aer în piept și se menținu deasupra apei, ca o focă, fără să-și dea seama că înota. După numai un minut, ochii săi își recăpătară vederea. Luna strălucea încă pe podul Blackfriars, iar curentul Tamisei își arăta în depărtare pînza de apă iluminată. Angus Mac-Farlane privi în jurul lui. Nu știa ce caută, dar căuta ceva.

În clipa aceea, barca lui Bob luneca fără zgomot pe sub arcadele podului, vira la babord și atingea pămîntul în apropiere de Bridge-Street, la debarcaderul particular al unei mari clădiri de pe Upper-Thames Street.

Aceste debarcadere, care seamănă toate între ele și au o boltă ce le leagă de stradă, nu prea sînt supravegheate de poliția fluvială. Cine ar putea suspecta firmele Coventry and Sons sau Redgow and Co. că se îndeletnicesc cu contrabandă? Datorită neglijenței poliției, întemeiată, de altfel, pe un sentiment lăudabil și adînc întipărit în sufletul oricărui englez, respectul cuvenit milioanelor, aceleași debarcadere slujesc uneori celor mai nefaste scopuri.

Sub boltă, printre căruțele care încărcau marfă pentru casa Coventry and Sons se găsea o trăsură cu doi cai puternici. Trăsura îl aștepta pe Bob și îi mai servise în seara aceea la transportarea celor două fiice ale moșierului de la locuința lor din Cornhill pînă la hanul *Regele George*.

— Hello! strigă Bob. Domnul Pritchard e-aci?

— Nu — răspunseră hamalii.

— Trăsni-l-ar Dumnezeu! mormăi Bob. Cine-mi recepționează baloturile de bumbac?

Mr. Pritchard era unul din principalii funcționari ai casei Coventry.

— *Gee!* (dii!) strigă un hamal, pocnind caii cu biciul.

O căruță mare se puse în mișcare pe șinele care facilitau urcușul gangului.

În timp ce lampagii se ciorovăiau cu căruțașii și copitele cailor, lunecînd pe pavajul mîzgos, zvîrleau în bezna bolții jerbe de scîntei, vizitiul trăsurii mai sus pomenite coborî încet de pe capră, deschise portiera și-l ajută pe Bob Lantern să debarce cele două baloturi de bumbac. Odată ce surorile fură urcate în trăsură, Bob împinse cu piciorul barca, în largul apei, apoi se trînti pe perne, mormăind:

— Pot spune că mi-am cîștigat anevoie banii în seara asta! Hei! strigă el apoi prin portieră în clipa cînd trăsura trecea pragul bolții. Să-i spuneți lui Mr. Pritchard că-i stau la dispoziție.

Caii o porniră la galop pe Upper-Thames Street. De aci încolo, Bob era la adăpost, și numai Dumnezeu singur le putea ajuta pe cele două sărmane fete care constituiau prada lui.

Între timp, moșierul își revenise oarecum. În mintea lui zbuciumată se făcu pentru o clipă lumină. Își aduse aminte; un țipăt sfîșietor izbucni din pieptul lui.

— Anna, Clary! strigă el, ridicîndu-se deasupra apei.

Astfel, domină timp de cîteva secunde curentul Tamisei inundată de lumina lunii, în sfîrșit victorioasă în lupta ei împotriva norilor. Nu văzu nimic. Întîmplător, nici un vas nu străbătea în clipa aceea fluviul. Angus se simți din nou zdrobit. Apoi o ceață deasă îi acoperi iar gîndurile. Bizuindu-se pe forțele oarbe ale instinctului, înotă spre mal și ajunse în dreptul țărmului, la o sută de pași de bolta unde debarcase Bob Lantern.

Moșierul venise la Londra să-l vadă pe marchizul de Rio Santo, cu care avea legături strînse și secrete. Trebuie să adăugăm numaidecît că facultățile sale mintale se aflau adesea, de mai mulți ani, într-o stare anormală. Nu era nebun, dar o idee fixă îi stăpînea creierul și-i tiraniza voința. Voia să-l vadă pe Rio Santo pentru că-l iubea și fiindcă o forță invincibilă îl împingea spre el să-l ucidă.

Era pentru a treia oară, de la sosirea marchizului, că părăsea astfel Scoția, fără știrea fiicelor sale, și venea la Londra. Cunoștea drumul spre Belgrave-Square și intrările la Irish-House.

Odată ajuns la mal, înghețat, însîngerat, pe jumătate mort, se îndreptă, clătinîndu-se și sprijinindu-se de zidu-

rile caselor, spre Belgrave-Square. Drumul de la Temple-Gardens la Pimlico e lung. Era trecut de unsprezece noaptea cînd moșierul, istovit, ajunse în Grosvenor-Place. Nu o luă spre Belgrave-Square. Fără să-și dea seama, se îndreptă spre *Lane*, care poartă același nume, fiindcă era obișnuit, ca mulți alții, să intre pe acolo în Irish-House.

Într-adevăr, la mijlocul lui Belgrave-Lane, o coti într-un mic pasaj și se furișă de-a lungul zidului, pînă ce găsi o ușă închisă. După cîteva minute, ușa se deschise și în cadrul ei apăru silueta unui bărbat înalt, înfășurat într-o manta. Omul care ieșise, mormăind cuvinte de mînie și uitînd să închidă ușa la loc, nu era altcineva decît Înălțimea sa prințul Dmitri Tolstoi, ambasadorul maiestății sale împăratul tuturor rușilor.

Angus Mac-Farlane intră. Veșmintele ude leoarcă îl înghețau; oboseala îl zdrobea; rana de la cap sîngera și-i dădea dureri cumplite. Abia mai răsufla. Totuși se îndreptă, fără să ezite, printr-un labirint de coridoare cunoscute, pînă la parterul lui Irish-House, și ajunse în dreptul ușii salonului rezervat, unde avusese loc întrevederea dintre prinț și marchiz.

Intră și se tîrî, împleticindu-se pe covor, pînă la picioarele lui Rio Santo, care ațipise pe sofa. Acolo, puterile îl părăsiră și se prăbuși murmurînd numele Annei și al Claryei.

Restul îl cunoaștem.

Din ziua aceea, după cum am spus, Rio Santo se izolă într-o cameră a locuinței sale, situată în spatele cabinetului, unde obișnuia să se retragă în orele de lucru. Ușa camerei era riguros păzită. În timpul meselor, Rio Santo se afla în cabinetul său; mîncărurile ce i se aduceau erau luate a doua zi aproape neatinse.

Tot din ziua aceea, cavalerul Angelo Bembo dădea tot timpul tîrcoale încăperii în care se afla culcat moșierul. Îl zărise de două sau de trei ori pe Rio Santo, fără să poată sta de vorbă cu el, iar oboseala nesfîrșită, expresia de amară descurajare care înlocuia calmul obișnuit pe chipul marchizului îl făcură pe Bembo să încerce o neliniște ce sporea cu fiecare zi.

Un singur om, doctorul Moore, avea uneori acces în cabinetul lui Rio Santo. Tînărul italian încerca să vadă și să asculte prin ușa ce dădea în coridorul interior, ușă prin care l-am văzut intrînd adineauri. Multă vreme nu

auzi și nu văzu nimic. În sfîrșit, într-o seară, niște zgomote ciudate ajunseră pînă la el. O voce răgușită și monotonă cînta refrenul popular al unei balade scoțiene. Apoi se făcu o liniște desăvîrșită. Puțin după aceea, lui Bembo i se păru că aude din nou un horcăit și niște gemete înăbușite. Neliniștea lui nu mai cunoscu margini; apăsă încet pe clanță și ușa se întredeschise.

Bembo avea impresia că visează. Îl văzu pe don José luptîndu-se cu un soi de fantomă, un cadavru viu ale cărui brațe păroase, negricioase, slăbănoage făceau eforturi disperate să-l strîngă de gît. Primul îndemn al tînărului italian fu să sară în ajutorul marchizului; dar acesta opunea fantasticului său adversar o forță atît de superioară, încît finalul acelei stranii încăierări nu putea fi pus la îndoială. Or, Bembo se temea să intervină într-o taină atît de bizară.

Se hotărî să aștepte și închise ușa la loc. Astfel, Bembo fu martor la toate luptele următoare dintre bolnav și Rio Santo. Între timp, îl vedea pe marchiz, ale cărui cunoștințe erau universale, îngrijindu-l pe înfierbîntatul adversar cu iscusința unui medic experimentat și cu solicitudinea afectuoasă a unui frate. Nu mai înțelegea nimic. Cine era omul acela?

De altfel, pe Bembo nu-l preocupa secretul decît în măsura în care îl privea pe marchiz. Ghicea că sub veghea aceea extraordinară la căpătîiul unui bolnav se afla ceva grav, dar nu se socotea îndreptățit să pătrundă mai adînc în mister, dacă nu era absolută nevoie.

Între timp, Rio Santo își irosea cu fiecare zi forțele. Devenise mai palid chiar decît omul care zăcea în pat, iar Bembo, cu solicitudinea lui atentă, vedea apropiindu-se momentul cînd luptele acelea reluate mereu vor prezenta un pericol real. De aceea aștepta, gata să sară în ajutor, însă numai atunci cînd intervenția lui, devenită indispensabilă, avea să-și justifice încălcarea consemnului dat de marchiz.

Aștepta, petrecîndu-și zilele și foarte adesea nopțile în preajma ușii închise. Dar nu-i nevoie de cine știe cît timp pentru a pierde, în orice împrejurare, momentul oportun. Cea mai bună santinelă poate adormi în post, și se cunosc cazurile unor soldați disciplinați care au dezertat de la datorie vreme de cîteva minute.

Din pricina acestor cîteva minute de uitare, Bembo se găsea acum în prezența cadavrului unui om pentru care și-ar fi dat viața . . .

CAPITOLUL IV

COLȚIȘORUL LORDULUI

La capătul coridorului în care cavalerul Angela Bembo își petrecea de cîteva zile aproape tot timpul exista o fereastră joasă care se deschidea într-o curticică împrejmuită de un zid. Dincolo de curte se afla pasajul care răspundea în Belgrave-Lane.

În Belgrave-Lane, chiar în fața ferestrei joase, se ridica o casă din cărămizi roșii, bronzate de cețurile Londrei, impregnate de funinginea neagră a cocsului. Această casă, tristă și părăsită, avea în cartier o proastă reputație. Negustorul de țigări din Grosvenor-Place povestea binevoitor celui ce voia să-l asculte că slujise multă vreme drept *free and easy*[1] unui nobil lord. Se auzise adesea, acolo, zgomotul nocturn al unor orgii și, uneori, de la ferestrele înguste, strigătele de ajutor ale unor femei ajunseseră pînă la urechile trecătorilor întîrziați pe aleea Belgrave.

De cîțiva ani nu se mai ridicau jaluzelele acelui *free and easy* pe care bîrfitoarele cartierului Pimlico îl numeau „Lord's Corner“ (colțișorul lordului). Casa era nelocuită și, din cînd în cînd doar, rareori, în cîte o seară, se zărea lumină la ferestre. Fără îndoială, lordul îmbătrînea și excentricitățile sale deveneau din ce în ce mai rare.

De altfel, în Pimlico, nu se cunoștea numele Senioriei Sale, ale cărui vizite erau învăluite totdeauna în cel mai mare mister.

Lord's Corner avea o poziție admirabilă pentru folosința pe care i-o atribuia bîrfa oamenilor. Nimic nu se

[1] Garsonieră, hogeag, rezidență secundară, pentru evitarea contactului cu lumea cunoscută. (n. t.)

afla deasupra ferestrelor sale, care erau orientate oblic către o parte din spatele lui Irish-House. Numai de-acolo s-ar fi putut arunca o privire indiscretă. Trebuie să presupunem că Senioria Sa își dăduse seama de acest inconvenient, căci, cu doisprezece sau cincisprezece ani în urmă, fuseseră plantați niște arbori în curticica strîmtă ce despărțea Irish-House de pasaj.

Se spunea că numai pentru sădirea acelor pomi, Senioria Sa plătise trei mii de guinee fostului proprietar al lui Irish-House.

În timp ce veghea asupra lui Rio Santo, mai cu seamă în primele zile, cavalerul Bembo pleca și venea, petrecea uneori cîteva ceasuri în camera sa situată la etajul superior și ieșea chiar din casă pentru cîteva clipe. Deși nu locuia la Irish-House, era o figură atît de familiară pentru anturajul marchizului, încît oamenii din casă nu se mai mirau de prezența lui permanentă. Pe de altă parte, dat fiind că nimeni n-ar fi avut curajul să pătrundă pînă în coridor, încălcînd astfel interdicția marchizului, nimeni nu-l putea surprinde pe Bembo, spionînd.

Altminteri, bucătarii și grăjdarii de la Irish-House ar fi clevetit, în ultimele opt zile, pe seama bizarei fantezii a lui signor Bembo de a-și stabili domiciliul, în cursul iernii, într-o galerie neîncălzită. Trebuie spus totuși că bucătarii și grăjdarii de la Irish-House nu duceau lipsă de subiecte pentru bîrfeală. Oricît de distanți ar fi stăpînii față de valeți în Anglia, servitorii cu urechea lungă se pricep să prindă cîteva cuvinte din zbor, și nici pereții cei mai groși n-au puterea de-a le stăvili privirea curioasă. Astfel, la Irish-House, valeții și groomii, fără a cunoaște exact marea și misterioasa dramă al cărei erou principal era stăpînul lor, flecăreau despre o mulțime de lucruri care li se păreau neobișnuite.

Într-o dimineață — era a treia zi de veghe a lui Bembo — soarele se ridicase mai limpede ca de obicei și lupta victorios împotriva valului opac pe care i-l opunea aburul dens, suspendat necontenit deasupra locuitorilor orașului Bembo stătea sprijinit în coate la fereastra de pe coridor și urmărea distrat liniile nehotărîte ale profilului clădirii Irish-House, a cărui siluetă elegantă era proiectată de soare în partea cealaltă a lui Belgrave-Lane.

Privirea lui era ațintită, aproape fără să-și dea seama, asupra fațadei cenușii a lui Lord's Corner. Arborele care

se ridica între el și *free and easy* atingea literalmente fereastra și, prin urmare, nu-i putea stăvili privirea.

Bembo asistase tocmai la una din acele încăierări tăcute și teribile, precedate totdeauna de cîntecul răgușit al bolnavului, după care urmau pentru cei doi combatanți cîteva ore de odihnă, consecință a unei oboseli cumplite. Bembo era nespus de trist. Deodată, tristețea lui făcu loc unei expresii de uimire. Pătrunzînd în una din încăperile lui Lord's Corner, soarele îi înfățișase o tînără fată dormind într-un fotoliu.

Trecuse un an de cînd Bembo venea aproape în fiecare zi la Irish-House. Observase adesea singurătatea și starea de părăsire a căsuței din Belgrave-Lane, a cărei destinație nefastă nu-i era deloc necunoscută. Dar niciodată, în cursul acestui an, nu văzuse jaluzele ridicate.

Ce fată minunată! ... Soarele o lumina din plin și Bembo își spuse că niciodată soarele n-a mîngîiat o frunte mai neprihănită și un chip mai fermecător. Fata părea să aibă un somn agitat. De două sau de trei ori întinse mîinile, de parcă ar fi încercat să respingă un dușman invizibil. Poate că o tulburau razele soarelui ce-i cădeau pe obraz; totuși, chiar de la distanța aceea, se putea vedea pe trăsăturile ei frumoase și palide o expresie de oboseală și descurajare. Fata se mai agită vreo cîteva clipe, apoi se trezi tresărind. Cînd ridică pleoapele, ochii blînzi ai Annei Mac-Farlane străluceau în lumina soarelui.

Anna, credem că nu mai e nevoie s-o spunem cititorului, se afla acolo prin grija lui Bob Lantern, plătit de intendentul Paterson, iar Lord's Corner aparținea Senioriei Sale contele de White-Manor.

Trecuseră două zile de cînd, într-o dimineață, biata fată se trezise în camera aceea necunoscută, de la ferestrele căreia nu se zărea nimic, în afară de acoperișul clădirii Irish-House și crengile înnegrite ale cîtorva copaci desfrunziți; trecuseră două zile de cînd n-o văzuse pe Clary, surioara ei iubită, două zile de cînd nu-l văzuse pe Stephen. Camera în care se afla era frumoasă, ornată cu oglinzi mari și tablouri cu rame aurite. Patul era îmbrăcat cu o mătase ale cărei reflexe îți luau ochii. Pe canapele se aflau rochii din stofe scumpe, iar pe măsuța de toaletă bijuterii de mare preț. Dar sărmana Anna nu avea decît priviri dezolate pentru toate lucrurile acelea prețioase. Îi era teamă. Femeile care o slujeau o înspăimîn-

tau, iar cînd erau absente, se simțea și mai speriată de singurătatea ei.

De două zile nu contenise să plîngă, gîndindu-se la Clary și la Stephen. De fapt, nu știa încă în ce scop fusese răpită. În afară de cele două slujnice, nimeni nu intrase în odaia ei. Noaptea, nu îndrăznea să se întindă în patul acela vast cu coloane sculptate, avînd în apropierea lui o oglindă în care propria ei imagine reflectată o înghețase de spaimă de la început. Instinctul de conservare îi spunea că, dacă nu stătea culcată, era mai puțin expusă primejdiei necunoscute care-o amenința. De aceea dormea în fotoliul în care o zărise Bembo. Era culcușul ei.

Cît de lungi îi păreau nopțile! Biata fată tremura la cel mai mic zgomot al vîntului ce șuiera: la lumina pîlpîitoare a lămpii i se părea că vede pereții mișcîndu-se încet, ușile ieșind din țîțîni și perdelele patului solitar agitîndu-și faldurile.

Trezindu-se în dimineața aceea, se simțea fericită; soarele o mîngîia adesea în diminețile frumoaselor zile petrecute în Cornhill; se credea în cămăruța ei și-și spunea că avusese un coșmar.

Apoi cavalerul Angelo Bembo, care o devora din priviri, o văzu deodată tresărind și ridicîndu-se cu teamă. Trăia din nou în plină realitate. Clary nu se afla lîngă ea.

— Oh, Doamne, Doamne! murmură ea, căzînd în genunchi. Nu vrei să mi-l trimiți pe Stephen în ajutor?

Angelo Bembo își dădu seama că ochii fetei erau scăldați de lacrimi. Anna rămase multă vreme îngenuncheată. Biata fată, pentru care viața fusese o înșiruire de zile liniștite, surîzătoare, fericite, nu știa să lupte împotriva nenorocirii și se încovoia, zdrobită, la prima adiere a suferinței.

Din dimineața aceea, cavalerul Angelo Bembo veni adeseori să-și petreacă timpul la fereastra joasă. Visător și poet, avînd prin firea lui cavalerească unele asemănări cu Rio Santo, Bembo nu știa să se ferească de impresiile neașteptate care-ți pătrund întîmplător în suflet. Nu iubise încă niciodată cu adevărat, iar legăturile acelea trecătoare, în care frumusețea lui fizică și mintea strălucită îl tîrîseră prin saloanele din West End, fuseseră pentru el o petrecere a timpului sau chiar mai puțin decît atît.

În dimineața aceea simțea că începe să se îndrăgostească. În zilele următoare, sentimentul deveni din ce în

ce mai puternic. De altfel, starea în care se afla se potrivea de minune: era trist și singur.

Într-o dimineață, Bembo văzu ceva ciudat. Ziua nu se desprinsese încă bine de ultimele umbre ale nopții; Anna dormea în fotoliul ei. O ușă se deschise în fundul camerei și doi bărbați își făcură apariția. Unul dintre ei ținea în mînă un sfeșnic; celălalt, înfășurat într-o manta îmblănită, îl urma pășind indolent. Bembo deschise ochii mari. Primul bărbat înaintă încet și schimbă un gest de uimire văzînd-o pe Anna în fotoliu. Fără îndoială o credea în pat, iar chipul său, în timp ce se întorcea zîmbind servil spre însoțitor, voia să spună:

— Doarme... ce importanță are că doarme într-un fotoliu!

Omul cu mantaua îmblănită nu găsi de cuviință să-i răspundă, iar celălalt, care părea să-i fie un fel de valet, dacă nu ceva mai rău, ridică sfeșnicul astfel încît lumina să cadă asupra chipului Annei. Bembo îi urmărea cu atenție pe cei doi, dintre care unul se numea Gilbert Paterson, iar celălalt Godfrey de Lancester, conte de White-Manor.

CAPITOLUL V

PRIN FEREASTRĂ

Cavalerul Angelo Bembo era numai ochi și simțea cum îi fierbe sîngele în vine, gîndindu-se la presupusul plan al celor doi bărbați care violau în ascuns refugiul iubitei lui. Căci era iubita lui. Cel puțin așa credea cavalerul Angelo Bembo.

Între timp, contele se oprise, nemișcat, la trei sau patru pași de Anna și, în timp ce Peterson vorbea gesticulînd cu emfază, White-Manor își plimba încet privirea stinsă în jurul camerei. Lui Bembo nu-i fu greu să interpreteze această scenă. Evident, valetul lăuda farmecele tinerei fete, fără îndoială o achiziție nouă, în timp ce pașa — vrem să spunem lordul — reflecta melancolic la fragilitatea voluptăților omenești.

Angelo simți o dorință neînfrînată să-i spargă capul. De altfel, nici nu-l recunoscuse. Cînd Gilbert Paterson își termină tirada convingătoare, contele scoase un lung oftat și clătină din cap, spunînd:

— Aș vrea ca la fiecare fereastră să existe opt bare de fier solide . . .

— Mi-aș putea îngădui s-o întreb pe Senioria Voastră de ce? . . . întrebă Paterson, uimit.

— Patru culcate și patru în picioare — continuă lordul — aș vrea, Gilbert, să-l țin aici, în locul prostuței ăsteia, pe fratele meu, care, o jur în fața lui Dumnezeu, nu va mai ieși din încăperea asta înainte de ziua morții sale!

Contele rosti ultimele cuvinte cu o hotărîre înspăimîntătoare. Ochii lui posomorîți se aprinseră deodată, aruncînd o lumină sinistră.

Paterson își plecă privirea.

— Iar diavolul ăla de Brian! mormăi el. Milord nu-l poate uita o clipă.

— Se face ziuă! strigă deodată White-Manor. Oricît aș fi de bine travestit, știu un demon care m-ar recunoaște dintr-o singură privire . . . Haide! . . . Haide, Gilbert . . . Brian de Lancester mă pîndește poate în pasaj, să-mi străpungă inima c-un vîrf de lance . . . Aici nu sînt în siguranță. Contele era palid și tremura. Oh, am să mor, o simt! continuă el, cu glas înăbușit. Iar Brian va deveni conte de White-Manor.

Contele se îndreptă spre ușă.

— Dar măcar uitați-vă o clipă la ea, milord! spuse Paterson, deznădăjduit. Priviți ce mîini, ce păr! . . . Există pe lume o talie mai frumoasă ca asta?! Sprincene atît de frumos arcuite, un ten mai alb, o frunte mai nevinovată?! . . .

Negutătorii de sclave care aprovizionează haremurile trebuie să fie mari poeți!

Contele se întoarse mașinal spre Anna, care dormea, își puse ochelarii pe nas și contemplă o clipă, cu răceala stupidă a unui eunuc de o sută de ani, pe fermecătoarea fată care se afla în fața lui. Privirea lui trecu de la piciorul încîntător la talia mlădie, de la talie la gît, de la gît la păr; apoi își scoase ochelarii.

— Pasabilă — murmură el, plictisit. Altă dată, meștere Gilbert . . . Am să revin.

Lordul și intendentul său ieșiră.

Angelo Bembo era mai mult mort decît viu. Se sufoca. Plecarea celor doi intruși îi luă o piatră de pe inimă. Imaginația lui întocmi numaidecît niște planuri minunate pentru eliberarea bietei prizoniere, căci nu se mai îndoia de faptul că era închisă împotriva voinței ei, fiind victima vreunei mașinații infernale.

Dar Rio Santo . . .

Gîndul acesta îi seceră deodată toate elanurile cavalerești și căzu ca o bucată de gheață peste fierbințeala frumosului cavaler Angelo Bembo. Deși nu cerea niciodată ajutor, marchizul avea nevoie de el; or, mai mult decît frumoasei necunoscute, aparținea marchizului.

White-Manor spusese: „Altă dată!“ Desigur că o spusese într-o doară și nu se gîndea să-și pună planul, de altfel vag, în aplicare, dar lîngă el se afla Gilbert Paterson. Intendentul îl manevră atît de viclean pe conte, încît îl făcu să-și uite pentru o clipă ideea lui fixă. Pasiunile amorțite i se treziră, solicitate de abilele descrieri ale intendentului. Își aminti de Anna și imaginea ei îl stimulă.

Astfel, în noaptea următoare, tulburat de insomnia lui cronică, porunci să se înhame caii la trăsură și se duse în Belgrave-Lane. Începeau să mijească zorile cînd trecu pragul lui Lord's Corner. Era în aceeași dimineață, și-aproape în aceeași clipă în care l-am regăsit pe marchizul de Rio Santo la căpătîiul lui Angus Mac-Farlane.

Anna adormise și visa poate — fără îndoială visa — pe Stephen sau pe Clary, sau pe amîndoi deodată.

Dimpotrivă, cavalerul Angelo Bembo se trezise și părăsea, zdrobit, covorașul întins în fața ușii de la odaia lui Angus, pe care obișnuia să se odihnească din cînd în cînd. Își lipi un ochi de gaura cheii. Bolnavul stătea nemișcat în pat, iar Rio Santo, de asemenea nemișcat, în fotoliu. Nimic nu anunța o nouă criză. Bembo se duse la fereastră. Străjuia și acest loc, căci plănuise s-o ocrotească din toate puterile pe biata prizonieră.

Venise clipa. În momentul cînd își sprijinea coatele de bara ferestrei joase, Bembo văzu, ca și data trecută, o ușă deschizîndu-se în fundul camerei și doi bărbați făcîndu-și apariția. Erau aceiași: valetul și stăpînul. Fără să scoată o vorbă, Paterson trase perdelele patului și ridică plapuma. Apoi se apropie de Anna, care dormea, de parcă ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o răpească. Bembo avea frun-

tea scăldată de o sudoare rece. Dar contele făcu un gest și Paterson ieși, salutînd respectuos. În loc să se îndrepte spre tînăra fată, contele se aplecă și luă de pe jos o hîrtie ce căzuse de pe plapuma patului. Gestul acesta nu-l liniști deloc pe Bembo căruia-i fierbeau creierii în cap. Sacrificiul avea să se săvîrșească; o clipă de întîrziere și orice protecție avea să fie ineficace.

Bembo începu să-și frece tîmplele. Un impuls irezistibil îl împingea spre casa aceea blestemată unde avea să se înfăptuiască o crimă infamă, dar gîndul de a-l părăsi pe marchiz, fie chiar și pentru o clipă, îl oprea. Într-adevăr, în ajun i se păruse că Rio Santo își pierduse forțele în ultima încăierare cu bolnavul și-și dădea seama că niciodată prezența lui nu fusese mai necesară. Se întoarse la ușă și se uită din nou pe gaura cheii. Marchizul și bolnavul stăteau amîndoi nemișcați. Nefericită inspirație. Într-adevăr, dacă Bembo ar mai fi rămas o clipă la fereastră, n-ar mai fi găsit necesar să-și abandoneze postul de observație.

Iată ce se petrecea în camera din Lord's Corner.

Contele se așezase lîngă masa pe care se afla lampa. Pusese pe masă hîrtia căzută din pat și nu se mai gîndea la ea. O contempla pe Anna, care dormea, și o găsea frumoasă.

— Aș vrea să mă iubească și pe mine cineva — gîndi el, cu glas tare, după cîteva secunde. Apoi continuă cu o amărăciune stranie: Să mă iubească cineva... și pe mine!... Sînt bogat și puternic... Am fost și eu tînăr; se spunea despre mine că eram frumos... dar cine m-a iubit vreodată?... Singura femeie pe care am iubit-o, pe care am adorat-o, femeia căreia i-am dat numele, inima, totul... femeia aceea nu mă iubea și mă-nșela... Într-o zi, aplecat deasupra leagănului copilului pe care-l numeam fetița mea... Cît de frumoasă era fetița mea!... Am putut să gîndesc că un altul!... Oh, am izgonit-o pe mamă, am izgonit copilul... Am avut dreptate!... Am făcut bine!... Astăzi aș face la fel. Se opri și un zîmbet crud îi apăru pe buzele crispate. Au trecut șaisprezece ani de atunci — continuă el — trebuie să fi suferit mult, căci am dat copilul pe mîna unui om nemilos... Era în stare să se ridice ca un zid de piatră între mamă și fiică... Cu-atît mai bine!... Cu-atît mai bine dacă a murit din pricina lacrimilor vărsate!... Cu-atît mai bine dacă

mai trăiește, să plîngă și să sufere! Obrazul congestionat și împietrit al lui White-Manor exprima o cruzime fără margini. Deodată privirea lui se îmblînzi atunci cînd se opri asupra Annei, care zîmbea în somn. Așa era și ea — murmură el — frumoasă și fericită, cînd am văzut-o pentru întîia oară... Am răpit-o... Nu-i un lucru obișnuit, s-o răpești pe femeia care ți-e dragă; dar oare n-am făcut un gest caritabil, oferindu-mi mîna fiicei unui mic moșier din Scoția... Cu toate acestea nu m-a iubit... Iubea pe-un nenorocit de irlandez! Un cerșetor catolic... Ah, n-am putut niciodată să pun mîna pe individ și să-l strivesc ca pe o gînganie!... Dar ce importanță mai au acum toate astea?... Au trecut de-atunci șaisprezece ani! Se ridică brusc. Să uităm! strigă el, umplîndu-și un pahar cu sherry din sticla pe care Gilbert Paterson o pusese pe masă. Haide, să uităm trecutul și prezentul pentru un ceas... Fetișcana-i frumoasă... și, slavă Domnului, fratele meu n-are cum să mi-o răpească!

Trînti cu zgomot paharul pe masă. Anna se trezi tresărind și era cît pe-aci să moară de spaimă. Dar contele nu mai prezenta nici o primejdie pentru ea. În momentul cînd pusese la loc paharul pe masă, hîrtia căzută de pe plapuma patului îi izbi privirea. O desfăcu mașinal și deveni mai palid ca un cadavru. Dinții începură să-i clănțăne, figura i se schimonosi în chip hidos, iar pumnii strînși amenințau nebunește vidul.

— Iarăși el! Veșnic el! horcăia contele.

Hîrtia conținea următoarele cuvinte scrise cu creionul:

„Curaj, milord, fratele meu; îți veghez iubirile!

BRIAN DE LANCESTER"

După cum știm, în ultimele opt zile, Brian avea altceva de făcut decît să-l tulbure pe conte, dar trecuse multă vreme de cînd acesta nu-și mai folosise misteriosul refugiu Lord's-Corner. Biletul se afla acolo poate de peste un an. Dar contele nu-și dădea seama de acest lucru. El credea că Brian, invizibil, îl pîndea, îl aștepta în pasaj să-i dezvăluie mîrșăviile și să-l acopere de rușine! Credea că valeții îl trădau, că Paterson îl trăgea pe sfoară, că era înconjurat numai de dușmani și primejdii. Căzu sleit pe scaun.

Anna, îngrozită, nu îndrăznea să se miște și privea la conte cu ochii holbați de spaimă, ca bietele păsări imobi-

lizate de privirea hipnotizatoare a unui șarpe. Nu avea nici măcar puterea să se roage.

Contele mototolea hîrtia, furios, bîiguia cuvinte nedeslușite și-și amenința zadarnic dușmanul pe care nu-l putea atinge. După un minut, îl chemă pe Paterson cu glas tunător. Anna se făcu mică în fotoliul ei. Paterson apăru.

— Apropie-te! spuse contele, apucînd de gît sticla de sherry.

Sticla era din cristal; putea deveni o armă redutabilă. Paterson își citi destinul în privirea cumplită a stăpînului. În loc să înainteze, se dădu repede îndărăt. În clipa cînd atinse din nou pragul, sticla de cristal îi șuieră prin dreptul urechii și se zdrobi în mii de bucățele de canatul ușii la cîteva degete de capul lui. Anna închise ochii.

„Mai e paharul! gîndi Gilbert Paterson, care nu se hotăra să intre din nou. Dar Senioria Sa o să cadă ca un bivol sugrumat în cel mult trei secunde... Al naibii să fiu dacă știu cum să-l iau acum!"

Paterson nu se înșela. Cînd Anna deschise iar ochii, îl văzu pe omul care o înspăimîntase atît de tare întins pe parchet și agitîndu-se în spasme. Paterson și un groom încercară să-l ridice pentru a-l duce la trăsură.

Cavalerul Angelo Bembo nu văzuse nimic din toate acestea. După ce constatase că marchizul și misteriosul său bolnav se odihneau amîndoi, se repezi în apartamentul său și-și încărcă în grabă pistoalele. Operația îi lua cîteva minute. Înainte de a ieși, vru să mai arunce o privire în camera în care veghea Rio Santo. Marchizul era acum în picioare și părea că se uită neliniștit la bolnav. Bembo simți că hotărîrea lui slăbește, căci se apropia o criză: cunoștea simptomele. Dar imaginea sărmanei Anna îi trecu prin fața ochilor. Sîngele îi clocotea. Își spuse: „Am destul timp, să mă întorc la momentul potrivit".

Coborî în grabă scara. În clipa cînd se afla pe ultimele trepte, ar fi putut auzi vocea răgușită a lui Angus MacFarlane intonînd prima strofă din balada moșierului din Killarwan. Era un semn sigur. Lupta avea să înceapă. Angelo se afla în pasajul care ducea spre Belgrave-Lane. Ajunse în stradă alergînd, dar intervenția lui devenise printr-un hazard providențial, de prisos.

Poarta lui Lord's-Corner era deschisă. O trăsură fără

blazon staționa în dreptul intrării. În clipa cînd Bembo ajunse în stradă, înarmat și hotărît să pătrundă în casă, eventual folosind forța, văzu doi valeți coborînd și purtîndu-l pe brațe pe omul cu mantaua îmblănită. Acesta nu mai dădea nici un semn de viață. Cei doi valeți îl săltară cu mare greutate în trăsură, unde unul din ei urcă împreună cu el. Aproape numaidecît caii o porniră la galop.

Poarta de la Lord's-Corner se închise.

Bembo se întoarse în grabă la postul său. Absența lui durase cu totul cîteva minute. Cînd reintră în coridor, zări de departe pe frumosul cîine Lovely, care rîcîia la ușa bolnavului, chelălăind și gemînd. Un fior de gheață se strecură în inima lui Bembo, care ajunse dintr-un salt la ușă și-și lipi urechea de ea. Înăuntru domnea o tăcere desăvîrșită. Lovely continua să scheaune.

Bembo deschise ușa. Cele cîteva minute de absență fuseseră de ajuns să facă inutile șase zile nesfîrșite de veghe. Rio Santo sucombase . . .

Trecuse aproximativ un sfert de oră de cînd cavalerul Angelo Bembo stătea în poziția pe care am descris-o într-una din paginile precedente, ținînd la piept capul îngreunat al marchizului. Lovely, întins lîngă stăpînul său, își pusese botul pe umărul lui și îl privea. Deodată cîinele tresări brusc și începu să latre. În același timp, Bembo simți pe dosul palmei sale un suflu cald dar extrem de slab! . . . Rio Santo trăia. Cavalerul Bembo sărută mîna care simțise suflul. Era cît pe-aci să leșine de bucurie. Lovely, ridicat în patru labe, continua să se uite la stăpînul lui și să scheaune ușor.

Cînd Bembo voi să simtă din nou suflul acela binecuvîntat care-i adusese atîta veselie în suflet, Rio Santo nu mai respira. Bembo îi puse mîna pe inimă, inima nu mai bătea.

„Trăiește, Doamne, trăiește! gîndi tînărul, frecîndu-și fruntea. Dar are nevoie de ajutor . . . Numaidecît . . . Ce-i de făcut?"

Chiar în clipa aceea supremă, Bembo nu îndrăznea să-i aducă pe valeți într-un loc unde, conform consemnului lui Rio Santo, n-aveau voie să intre. Încercă să-i ridice singur trupul, dar emoția îl irita: se simți prea slab pentru această acțiune. Și totuși trebuia să facă ceva.

Lovely, nobilul și puternicul animal, era tot acolo. Privirea lui Bembo căzu asupra animalului; nu mai ezită.

Îl ridică pe Rio Santo și-i sprijini coapsele de crupa lui Lovely. Greutatea astfel împărțită devenea suportabilă, iar frumosul Lovely începu să-l tîrască încet spre ușă, ca și cum ar fi înțeles importanța misiunii încredințate. Ajuns afară, Bembo încuie ușa de două ori. Valeții, strigați, alergară.

— Chemați repede un medic! le spuse Bembo. Numaidecît un medic!

Valeții erau prea obișnuiți să vadă lucruri stranii petrecîndu-se în Irish-House pentru a se mai mira.

— Doctorul Moore se află în cabinetul marchizului — spuse unul dintre ei.

Bembo își încruntă sprîncenele. Doctorul Moore îi inspira de multă vreme o repulsie instinctivă, dar nu era momentul potrivit să șovăie și, la porunca lui Bembo, marchizul fu transportat în cabinetul său și întins pe o canapea.

Într-adevăr, doctorul Moore se afla acolo. Cîteva hîrtii răvășite pe birou și însăși indolența afectată a lui Moore, instalat cu un aer plictisit într-un fotoliu depărtat de birou, ar fi determinat pe un observator neîncrezător să-l suspecteze că tocmai săvîrșise un examen indiscret; dar Bembo, în tulburarea lui, nu putea să observe asemenea lucruri.

La vederea lui Rio Santo, care avea aspectul unui adevărat cadavru, doctorul nu manifestă nici grabă, nici surpriză. Se ridică, își apropie scaunul de canapea și apucă brațul marchizului, să-i ia pulsul. Apoi îl palpă încet în jurul gîtului și-i apăsă stomacul.

— Ieșiți! le porunci el valeților, care așteptau, curioși și avizi, să afle vești.

Valeții se supuseră.

— Signore — continuă doctorul, adresîndu-se lui Bembo — prefer să fiu singur cu bolnavii mei.

— Bine, dar, domnule doctor! . . .

— Vă rog să nu vă opuneți, signore! . . . Timpul e prețios . . . chiar foarte prețios . . . Și eu nu operez decît atunci cînd sînt singur.

— Cel puțin spuneți-mi — exclamă Bembo — dacă e vreo speranță?!

— Nu-ți spun nimic, signore.

Bembo simți impulsul unei mînii violente, dar se stăpîni și se îndreptă spre ușă.

— Signore! continuă doctorul în clipa cînd Bembo trecea pragul. Tînărul se întoarse. Ia cîinele de aici, te rog — adăugă doctorul Moore — mă stingherește.

Bembo îl apucă pe Lovely de zgardă și-l trase, în ciuda refuzului bietului animal, care se uita cînd la stăpînul lui, cînd la medic, chelălăind jalnic. Ai fi zis că bănuiește ceva.

Ușa se închise în urma lui Bembo. Doctorul Moore trase zăvorul și astfel rămase singur cu Rio Santo.

CAPITOLUL VI

ARGOU

Doctorul Moore se așeză lîngă canapeaua pe care Rio Santo zăcea nemișcat. Îi ridică mîna, care, lăsată brusc, căzu la loc, inertă, săltînd de două ori pe perna elastică. Un surîs straniu, plin de orgoliu triumfător, apăru pe buzele palide ale doctorului. Se ridică, își încrucișă brațele pe piept și-l privi îndelung pe marchiz, fără să spună un cuvînt.

— Frumos specimen! murmură el apoi. Cînd îi bate inima, e multă forță în ochii lui, acum stinși și fără viață... De cîte ori nu m-a silit să-mi plec privirea!...

Doctorul își încruntă sprîncenele.

— De cîte ori — continuă el, cu amărăciune și mînie — n-a trebuit să-mi plec fruntea sub voința lui inflexibilă... Dacă n-ar fi el, aș fi primul printre egalii mei; dacă n-ar fi el, eu aș ține în mînă sceptrul ocult și redutabil care, mai bine decît pîrghia lui Arhimede, ar putea pune în mișcare lumea, deoarece domină Londra, iar Londra-i centrul universului... Da... omul acesta îmi stă în cale; superioritatea lui mă strivește; în comparație cu vigoarea lui, par prăpădit și nenorocit... și iată că, astăzi, omul acesta pe care-l urăsc și care mă umilește se află la discreția mea!... Ca să-l ucid, n-ar trebui să fac nimic altceva decît să-l las să moară!

Surîse în tăcere și, pentru a doua oară, fruntea lui radia nimbul unui orgoliu sinistru.

— Da, milord — continuă el, batjocoritor — ești al

meu. Acum sînt Dumnezeul tău... Clemența mea, iată unica-ți speranță... clemența mea!

Ridică din umeri și făcu cîțiva pași prin cameră.

— Cred c-am să-l las să moară! spuse el, după cîteva minute, oprindu-se în fața marchizului. Apoi adăugă pe-un ton aspru: M-auzi, marchize, te condamn!... Mîine, lorzii nopții se vor întruni să aleagă un nou șef... Edward, fantasticul Edward, părintele marii familii... Edward nu va mai fi decît un cadavru... Înălțimea Sa, cum îi spun soldații de rînd ai imensei noastre armate, va avea o grădiniță pe piept... Vai, milord, ce greu e să suporți pămîntul pe piept... — adăugă el, rînjind... Oh, casa Edward and Co. n-o să moară din cauza asta; Senioria Voastră poate fi liniștită. Ea va continua să-și aibă birourile în Cornhill, miile de depozite în Londra și invalizii în purgatoriile din White Chapel și Saint Giles... A existat un Edward înainte de dumneata, milord, va exista și un Edward după dumneata... Edward e-un nume regesc, ca odinioară Faraon în Egipt... Mîine, marchize, mă va chema pe mine Edward... Ce părere ai?

Puse mîna în dreptul inimii lui Rio Santo și o cută îi încreți adînc pielea întinsă a frunții.

„Credeam c-a fost sugrumat ca lumea — continuă el, fără să-și rostească cuvintele, deoarece tocmai descoperise că Rio Santo era plin de viață — va trebui să-l ucid, dacă vreau să moară... Peste zece minute va respira... Omul ăsta-i tare ca și sufletul lui... M-am cam grăbit să jubilez... Ce-i de făcut?... Iată că inima a-ncetat iarăși să bată... Un organism atît de perfect nu se predă fără luptă... Dar, pînă la urmă, tot moare“...

Doctorul scoase din buzunar o trusă de piele și alese de acolo o lanțetă ascuțită. Tăie cu bisturiul mîneca halatului marchizului și se prefăcu că-i înțeapă vîna.

— Atîta ar fi de ajuns! murmură el.

Dar instrumentul își reluă locul în trusă și doctorul se așeză pe scaun, cu capul între mîini.

„Șovăi să-l salvez, așa cum ezit să-l ucid! gîndi el. Are o mînă puternică... Cine știe dacă a mea ar putea ține în frîu neastîmpăratul cal care poartă în spinare averea noastră?... Dar, la urma urmei, principalul nu este să parvii?“

Lanțeta fu scoasă pentru a doua oară din trusă și curățată cu grijă. Atingînd peticul de pînză care servea la

ștergerea lui, instrumentul lăsă o urmă ruginie, ca și cum ar fi fost atacat de un coroziv extrem de violent.

„Dar secretul lui?! continuă iar Moore, a cărui privire strălucea de o dorință aprigă. Dacă moare, cine-mi va dezvălui secretul lui?!... Omul ăsta nu urmărește ceea ce urmărim și noi... el țintește mai sus... atît de sus, încît închipuirea mea nici nu poate visa ce încearcă el să obțină... Și totuși va obține, căci nu există obstacol să-i poată sta în cale. Vreau să știu ce urmărește! continuă Moore, încălzindu-se treptat. Ceea ce pentru noi reprezintă țelul suprem, pentru el nu-i decît un mijloc; noi ne vom opri la punctul lui de plecare: urmărim să adunăm aur pentru aur, în vreme ce el... Jur că-i voi cunoaște gîndul... Și-atunci, viața lui nu-mi va aparține pentru totdeauna, așa cum îmi aparține astăzi?... N-am vreme?... Ce nebun am fost! Era să procedez întocmai ca și copiii prostuți care-și strică jucăriile pentru a afla ce ascund în ele... Secretul unui mort e prea bine păstrat. Marchize... iți amînăm sentința!"

Se auzi un ciocănit ușor în ușă.

— Sînt foarte nerăbdători! mormăi doctorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fie-vă milă de neliniștea mea — se auzi prin ușă glasul cavalerului Bembo: Aștept!

— Așteaptă! răspunse cu răceală doctorul Moore.

— Un cuvînt, vă rog, un singur cuvînt, domnule!

În loc să răspundă, de data aceasta doctorul se îndreptă cu pași de lup spre acea parte a cabinetului opusă ușii în spatele căreia aștepta Bembo și vîrî o cheiță în broasca unui sertar.

— Era să uit motivul vizitei mele — murmură el — ar fi prea de tot dacă domnul marchiz nu m-ar mai aștepta încă vreo cîteva minute.

Înainte de-a trece mai departe, socotim oportun să spunem aici cititorului că imensa organizație căreia i se spune la Londra *Familia (The Family)* e constituită aproximativ pe-aceleași baze ca și societatea pe care-o jupoaie. Numai că-i mai bine organizată. Are și public, și gentry și nobilime, oameni de rînd, cavaleri și Senat. Are și un șef, care-i suveran în toată splendoarea termenului.

În afară de gradele distincte ale unei ierarhii fără pereche în lumea întreagă, și teribil de complicate, *Familia* se compune din trei corpuri constituite: *oamenii de rînd*,

gentlemenii şi *lorzii*. Probabil că titlul de gentleman se obţine prin forţa lucrurilor; cel de lord este supus unui soi de alegeri. Deasupra tuturor se află *părintele*, pe care *oamenii de rînd* îl numesc *Înălţimea Sa*, sau îl desemnează printr-un nume propriu care este supus schimbării, dar nu prin moartea titularului. Numele e dat din cînd în cînd la reformă, ca un costum uzat. Pe la 1811, Înălţimea Sa se numea Jack şi unii susţineau chiar că-i Jack Ketch, călăul Londrei; mai tîrziu a început dinastia Edward.

În 183 . . ., Edward domnea, foarte probabil, mai degrabă prin dreptul de cucerire decît prin dreptul de naştere. Sub domnia lui, *Familia* a făcut progrese de temut. S-au furat diamante ale coroanei, s-au săvîrşit furturi eroice . . . Dar s-a aflat întîmplător că Înălţimea Sa era un om croit cu totul altfel decît supuşii săi iubiţi. Lorzii nopţii, consiliul privat au descoperit cu stupefacţie, într-o bună zi, că şeful lor nu era deloc un hoţ. S-ar fi răspîndit un straniu val de zvonuri în sînul *Familiei*, dacă această revelaţie ar fi coborît de la lorzi la gentlemeni şi de la gentlemeni la ostaşii de rînd ai armatei. Dar milorzii nopţii erau nişte sceleraţi discreţi. De altfel, aveau motive să tacă: în definitiv nu ştiau nimic.

Rio Santo era pentru ei o problemă, atita tot. Descoperiseră că între ei şi marchiz se afla o prăpastie. Înălţimea Sa vedea mai departe şi mai sus decît ei; ambiţia lor sordidă nu era deloc ambiţia lui. Încotro mergea Rio Santo? Evident, Rio Santo se sprijinea pe ei, aşa cum te rezemi într-un baston; îşi dădeau seama că sînt în mîinile lui nişte instrumente vulgare. Care era scopul eforturilor lui? Nimeni nu ştia, nimeni nici nu putea măcar bănui, deoarece Rio Santo ţinea sceptrul cu mîna-i puternică şi de la el pînă la primul dintre supuşii săi se aflau toate treptele tronului.

N-avea nici un favorit, nici confident. În principiu, n-ar fi trebuit să fie decît primul dintre egali, dar voinţa lui viguroasă şi împrejurările conferiseră puterii sale o amploare uriaşă. Din rege constituţional, se transformase singur în suveran absolut. De altfel, faptul nu constituia o raritate.

Cîţiva dintre patricienii *Familiei* erau foarte puţin preocupaţi de această stare de lucruri. Aceştia primeau nişte dividende excelente: scopul lor era atins. Dar existau şi alţii — printre care ar trebui să-i numărăm pe doc-

torul Moore și pe Tyrrel Orbul — care nu se-nvoiau atît de lesne cu faptul împlinit.

Tyrrel fusese însărcinat de marchiz cu cîteva misiuni secrete care-i tulburaseră mintea, într-atît de mult se străduise să descopere scopul urmărit. Una din aceste misiuni consta în a remite o sută de lire sterline, în fiecare lună, lui Brian de Lancester, care, în mod cert, nu făcea parte din organizație. Tyrrel avusese, de altfel, prilejul să se convingă că Rio Santo nu-l cunoștea îndeaproape pe fratele mai mic al contelui de White-Manor. Își frămînta zilnic creierii să ghicească motivul acelei mărinimii al cărei scop îi scăpa. Își pierdea timpul degeaba, deoarece rațiunile marchizului erau prea în afara cercului de idei în care gravitau de obicei gîndurile lui Tyrrel, pentru ca acesta să descopere întîmplător adevărul.

Cît despre doctorul Moore, el avea mai multe mijloace să ridice vălul. Rio Santo îi acceptase nu intimitatea, sau măcar ceva asemănător, ci stabilirea unor legături favorabile dorințelor sale curioase. Doctorul avea dreptul să intre în Irish-House: era medicul Maryei Trevor și juca, oarecum, între marchiz și tenebrosul lui senat, rolul pe care miniștrii îl joacă între rege și parlament. Numai că doctorul nu-l iubea pe marchiz. În ciuda relațiilor care existau între Rio Santo și Moore, inima marchizului era o carte închisă pentru doctor. Moore, spirit subtil, îndrăzneț, dar rece în îndrăzneala sa, răbdător, orgolios și abil în a-și ascunde orgoliul sub supunere, excesiv de practic, lacom mai degrabă decît ambițios și capabil să comită orice crimă fără să se emoționeze sau să se înflăcăreze, nu semăna deloc cu Tyrrel Orbul, a cărui fire, de asemenea plină de răutate și la fel de puternică, se mișca împinsă de alte resorturi și mergea pe alte cărări; dar, ca și Tyrrel, doctorul Moore căuta secretele lui Rio Santo într-o sferă prea restrînsă sau prea josnică; îl cobora pe marchiz la dimensiunile lui, iar disprețul sistematic pe care-l manifesta față de om în general îl făcea pur și simplu incapabil să înțeleagă planurile marchizului.

El își închipuia că Rio Santo, a cărui superioritate era silit s-o recunoască, urmărea un alt țel, mai măreț decît al lui, dar în fond de aceeași natură. Invidia acest țel, fără să-l cunoască, și voia să-l descopere pentru a și-l însuși, să profite singur de această cucerire pe care o întrezărea minunată și atingînd ultimele limite ale lăcomiei umane.

Odată secretul descoperit, plănuia să-l înlăture pe Rio Santo, cu mijloacele facile și sigure pe care un savant ca doctorul Moore le are totdeauna la dispoziție.

De șase zile de cînd Rio Santo nu se mai arăta deloc, dorința aprigă a lui Moore sporise în chip ciudat; absența aceasta trebuia să aibă motive serioase și ascundea, poate, niște uneltiri ciudate. Moore venea în fiecare zi la Irish-House. Dar în zadar: Rio Santo nu se arăta deloc. Totuși doctorul nu-și pierduse vremea degeaba în cursul celor șase zile. Introdus în cabinetul marchizului, spionă, scotoci, violă secretul dosarelor închise și-și vîrî nasul în toate hîrtiile. Dar hîrtiile erau, în majoritatea cazurilor, scrise în cifre a căror cheie Moore n-o deținea. Altele erau acoperite cu caractere chinezești, iar pe unele doctorul recunoscu idiomul folosit în Afganistan.

Moore nu știa ce să mai creadă! Rio Santo avea înclinații literare? Se ocupa de întocmirea unei istorii generale a călătoriilor? Sau avea în China și în India agenți însărcinați să devalizeze, în contul lui, pe oamenii avuți ai celor două bogate țări?

Ideea aceasta i se păru doctorului ca fiind cea mai rezonabilă, iar Rio Santo crescu în stima lui. O clipă, îi trecu prin gînd că Rio Santo încerca să pună bazele unei întreprinderi comerciale gigantice, dar, după ce se gîndi bine, renunță la ea. Nu există comerț mai rentabil decît furtul, pur și simplu, de vreme ce, la drept vorbind, comerțul nu-i decît un furt camuflat.

În cele din urmă, Moore trebui să-și mărturisească, fără voia lui, că nu știa mai mult decît la început. Pentru a se consola, își spuse că, în sertarele închise cu cheia, ar fi găsit fără îndoială dovezi mai precise. Lucrul nu era deloc imposibil. După ce scotoci prin hîrtii, cotrobăi prin cabinet, sperînd să descopere vreo ascunzătoare. De la prima cercetare fu convins c-a găsit-o. Aceasta se întîmpla chiar în dimineața zilei cînd reîncepe povestirea noastră.

Cititorul își amintește că, în clipa cînd cavalerul Angelo Bembo, întors din expediția lui cavalerească, deschidea ușa să sară în ajutorul lui Rio Santo, una din tăbliile lambrisajului camerei lui Angus Mac-Farlane, care se mișcase lăsînd să se zărească mutra curioasă a doctorului Moore, se închisese brusc la loc. Această tăblie dădea în cabinetul marchizului. Deschizîndu-l, Moore era convins

că descoperise un dulap secret. Ceea ce zărise îi stîrnise uimirea și nu mai avea decît o dorință: să vadă mai bine și mai mult.

Vîrîse o cheiță în broasca tăbliei tocmai în clipa cînd vocea rugătoare a cavalerului Angelo Bembo cerea un cuvînt de consolare pentru a-și potoli neliniștea. Am auzit cum i-a răspuns doctorul Moore. Apoi a împins ușor tăblia. După care a băgat capul prin deschizătură, tot atît de timid ca prima oară, de parcă s-ar fi temut să nu se trezească față-n față cu o umbră amenințătoare. Dar camera moșierului era goală și cufundată în tăcere: nu se auzea nici măcar respirația lui Angus Mac-Farlane, înăbușită de perdelele baldachinului de la pat.

Moore aruncă o ultimă privire asupra lui Rio Santo, care continua să zacă nemișcat, și trecu pragul. Primul obiect care-i atrase atenția fu portretul agățat între cele două ferestre. Pe chipul lui apăru o expresie de uimire extraordinară. Îl privi din mai multe unghiuri, închizînd o clipă ochii, apoi deschizîndu-i din nou, să vadă mai bine. Pe măsură ce privea astfel, urma de îndoială întipărită pe fizionomia lui se risipi treptat.

— Ea e! murmură Moore în cele din urmă. După cum arată, nu-i de mirare c-a sucit capul moștenitorului prezumtiv al unui conte... Minunată femeie!... Oh, nu, nu mă-nșel, ea e!... Dar ce caută aici portretul contesei de White-Manor?...

CAPITOLUL VII

DELIR

Doctorul Moore rămase încă vreo cîteva clipe cufundat într-o uimire stranie în fața portretului grațioasei femei, îmbrăcată după moda din 1815, despre care am vorbit într-unul din capitolele precedente.

— Nu mai înțeleg nimic! murmură el apoi. Portretul contesei de White-Manor aici!... În casa lui Rio Santo! E ceva fabulos, diabolic... Îmi amintesc de pata aceea drăgălașă pe care o avea sub buze... Rio Santo nu-i aici decît

de-un an... Totuși nu se poate ca el... Pe cinstea mea că-nnebunesc!

Se învîrti pe loc și aruncă în treacăt o privire distrată pe fereastră.

— Ia te uită! exclamă el, rîzînd mai sincer ca de obicei. Hazardul este uneori nemaipomenit de spiritual!... Dacă nu mă-nșel, peste drum se află *free and easy* al lui White Manor... Lord's-Corner... Ehei, White-Manor a fost mare crai la vremea lui!... Dar aș jura că portretul acesta frumos n-a fost pictat pentru Senioria Sa... și dacă privirea lui ar fi putut trece prin zid... ehei!... e nostim, pe cuvîntul meu!... Cred că n-ar mai fi păcătuit acolo, peste drum, atît de des și cu-atîta plăcere.

Aruncă o ultimă privire portretului, făcu un nou gest de uimire și se îndreptă spre pat.

— Asta e un secret — își spuse el — și încă unul din cele mai afurisit de misterioase... Nu mă așteptam deloc... dar, în definitiv, ce mă privește pe mine?... Oh, oh! adăugă el, oprindu-se deodată la doi pași de pat. Aici e-un bărbat!

Zărise piciorul slăbănog și păros al lui Angus Mac-Farlane, ieșind pe jumătate din cuverturi.

Doctorul intrase în camera aceea, cu speranța atît de fermă că va descoperi niște lucruri ciudate, imposibil de bănuit, încît șovăi o clipă, cuprins parcă de o teamă copilărească. Îi treceau tot felul de idei nebunești prin creierul surescitat. El, care de obicei era atît de stăpîn pe sine, atît de nepăsător, se simți deodată transportat în lumea necunoscută a închipuirii. Cine era omul întins în pat?

La prima vedere, faptul nu părea să aibă nici o legătură directă cu obiectul cercetărilor doctorului. Dar își imagină că se află pe marginea unei trame circulare și, după părerea lui, fiecare fir putea să-l conducă spre centru.

Se apropie de pat în vîrful picioarelor și ridică perdeaua, cu un fel de solemnitate. Avea impresia că dincolo de draperie trebuia să aibă revelația neașteptată a secretului dorit cu atîta ardoare.

Angus era cu spatele întors. Fruntea îi atingea peretele. Fără îndoială că, înnebunit de febră, capul căutase acolo puțină răcoare.

Moore nu putea deci să-i vadă chipul. Își întrerupse o

clipă investigațiile. Instinctul de medic îi birui curiozitatea. Luă brațul lui Angus și-i pipăi pulsul.

— Febră cerebrală! murmură el. Congestie iminentă. De ce m-au chemat atît de tîrziu?

Atît de mare este puterea obișnuinței, încît fraza consacrată îi scăpase fără să-și dea seama. Începu să zîmbească.

— Dar nu m-a chemat nimeni! continuă el. Și nu mi s-a cerut să-l salvez pe-acest om . . . Aș vrea să-i văd fața.

Puse un genunchi pe pat și își lipi, la rîndul lui, capul de perete. În această poziție reuși să distingă trăsăturile lui Angus. Examinarea dură două sau trei secunde.

— Nu-l cunosc! spuse el, decepționat. Apoi, răzgîndindu-se deodată, adăugă: Ba da! . . . Cred că-mi aduc aminte . . . Dar e mult schimbat! . . . Este țăranul din Scoția, pe care Rio Santo ni l-a adus odată la întrunire . . . Moșierul . . . i-am uitat numele . . . în sfîrșit, moșierul care ține castelul nostru de la Crewe . . . De ce dracu îl lasă Rio Santo să moară ca un cîine? . . . Mie mi-e totuna. Doctorul se ridică și clătină din cap, indispus. Ce prost sînt! murmură el. Oricît aș căuta, n-aș găsi nimic. Secretul marchizului ăsta infernal se află cuibărit în creierul lui, și nu în altă parte . . . Am întîlnit ici-colo cîteva pagini răzlețe din cartea conștiinței sale . . . destul pentru a-mi da seama că viața lui n-a fost decît un lung mister; prea puțin ca să ghicesc primul cuvînt al secretului său . . . Atîta tot: restul e-n capul lui.

În clipa aceea se auzi vocea îndepărtată a lui Bembo, care continua să vorbească afară, la ușa cabinetului.

Moore nici nu se întoarse.

— Domnișorul este grăbit — spuse el, rîzînd — să mergem! N-am altceva mai bun de făcut decît să-l satisfac. Să-l repunem pe picioare pe domnul marchiz de Rio Santo.

În timp ce intenționa să se întoarcă în cabinet, moșierul făcu o mișcare. Era nevoie de foarte puțin pentru a trezi curiozitatea decepționată a doctorului. Acesta rămase pe loc. Angus se întoarse anevoie în culcușul său.

— Mă frige apa! spuse el încet. Ce tare arde fluviul ăsta! Izvorul lui e-n iad! . . . Luna Londrei e roșie . . . Pretutindeni numai foc . . .

— Omul ăsta se va însănătoși singur! murmură doctorul Moore, cu un fel de ciudă profesională. Febra-i un

rău sucit și bizar. Cînd o combați, se îndîrjește; cînd o lași de capul ei, se stinge de la sine . . . Evident, individul a depășit perioada critică . . . Mîine va fi în convalescență.

— Ah, dacă aș fi fost în apele-mi dragi ale Solwayului — continuă Angus — ticălosul nu mi-ar fi scăpat . . . Dar Tamisa asta-i fierbinte și grea ca plumbul topit . . . Ah, ah, ah! . . . Au dispărut . . . amîndouă . . . amîndouă! . . .

Își înfundă fruntea în perne.

Moore îi puse mîna pe puls și-o ținu mai mult de un minut.

„O criză — gîndi el — poate două și gata . . . Nenorociții ăștia de scoțieni au capul atît de bine crăpat, încît febra le iese prin fisuri . . .

— Pune șaua pe calul meu cel negru, Duncan de Leed! strigă moșierul, a cărui voce deveni deodată puternică. Am să trec apa și mă voi duce la Londra să-l ucid!

— Pe cine să ucizi? întrebă involuntar doctorul.

Angus se ridicase pe jumătate, ațintind asupra lui Moore niște ochi holbați, înspăimîntători. Dar Moore era medic. Privirea aceea sălbatică nu reuși să-l impresioneze.

— Calul meu! Calul meu! repetă poruncitor moșierul, lăsîndu-și picioarele desculțe pe covor.

Moore nu-l împiedică.

— Vocea visurilor nu poate să mintă — continuă el încet — și porunca Domnului este sînge pentru sînge, orice-ar spune preoții . . . Mi se pare că l-am văzut pe Fergus O'Breane în noaptea asta . . . De ce nu l-am ucis? . . . O să-mi vină greu să-l omor, din pricina soră-mi Mary . . . Dar am să-l omor. Își așeză cu familiaritate mîinile pe umerii doctorului, care nu păru deloc încîntat de această dovadă de încredere. Ți-am spus, prietene Duncan? continuă iar Angus, cu o solemnitate plină de groază. Cînd l-am văzut pentru a doua oară, avea în mijlocul pieptului o gaură rotundă și roșie . . . Stătea pe iarbă, la marginea unui drum, și era foarte palid, Duncan de Leed! . . . Palid ca fratele meu Mac-Nab, asasinat de el . . . Atunci vocea visurilor străpunge noaptea și-mi spune la ureche: „Sîngele tău, sîngele din vinele tale îl va răzbuna pe Mac-Nab!"

— Mac-Nab! repetă doctorul în sinea sa. Mi-e cunoscut numele . . . Mi se pare . . . Eh, da! . . . Tînărul acela pretențios pe care l-am găsit la căpătîiul lui Perceval . . .

Stephen Mac-Nab; dar scoţienii ăştia n-au nici unul un nume propriu . . . Poate că există un întreg clan Nac-Nab?!

— Cine mi-a spus că se numeşte acum Rio Santo? strigă pe neaşteptate moşierul. Marchizul de Rio Santo . . . tu mi-ai spus, Duncan?

Moore tresări auzind numele marchizului şi era numai urechi.

— Nu eu — spuse el, sperînd să lege prin acest răspuns ideile împrăştiate ale bolnavului şi să-l îndemne să facă destăinuiri mai puţin neclare.

— Rio Santo! repetă Angus. Pune şaua pe cal, Duncan de Leed! Înşeuează-mi-l pe bunul meu Billy! . . . Am să trec graniţa, să mă supun vocii visurilor.

— După părerea Înălţimii Voastre — spuse doctorul, încercînd să imite accentul şi expresiile scoţiene — Rio Santo e deci un asasin?

Moşierul îşi luă mîinile de pe umerii doctorului şi privi la el, bănuitor.

— Cei care susţin asta — răspunse el — mint . . . Ce vrei de la mine?

Privirea moşierului îşi pierduse expresia de rătăcire. Trăia, evident, o clipă de luciditate. Dar nu ţinu mult. Îşi vîntură pumnul pe sub nasul doctorului, bombăni cuvinte de mînie şi se trînti la loc, zgîlţiit de friguri, între pleduri.

— Ce rece-i Tamisa — bîigui el, tremurînd. Luna-i verde la Londra, iar razele ei te-ngheaţă . . . Oh, de-aş fi în Solway!

Apoi cîntă cu glas adormit:

Moşierul din Killarwan
Avea două fete;
Nicicînd n-au existat
Mai seducătoare
În Glen-Girvan . . .

Două fete! repetă el, plîngînd înăbuşit. Două fete . . . Dumnezeu n-a vrut să am două fete! . . .

Doctorul Moore se aplecă să audă restul, dar vocea bolnavului se stinse cu desăvîrşire într-un murmur de neînţeles. Moore aşteptă încă vreo cîteva clipe, apoi se lovi cu palma peste frunte şi spuse:

— Ce-o fi cu marchizul?

În clipa cînd se întorcea pentru a ajunge cît mai degrabă în cabinetul lui Rio Santo, simţi apăsarea unei mîini pe braţul său; privi repede îndărăt, crezînd că fusese surprins de cavalerul Bembo. Dar n-apucă să se uite bine la omul a cărui mînă îi strîngea braţul căci scoase un strigăt de groază şi se clătină de parcă ar fi fost gata să leşine. O spaimă fără margini i se putea citi în privire. Încercă să vorbească, dar gîtlejul lui, sugrumat de stupoare, nu lăsă să treacă nici un sunet. În sfîrşit, genunchii începură să-i tremure şi căzu, prosternat, pe covor, ca un învins care implora îndurare.

SFÎRŞITUL VOLUMULUI I

Partea întîi — **GENTILOMII NOPȚII**

Capitolul I
PRIN CEAȚĂ 5

Capitolul II
O CHETĂ LA TEMPLE CHURCH 17

Capitolul III
APARIȚIA UNUI LEU 29

Capitolul IV
CUM SE IVEȘTE DRAGOSTEA ÎN VIS 36

Capitolul V
BALUL 42

Capitolul VI
FIICA SPÎNZURATULUI 59

Capitolul VII
EDWARD AND COMPANY 67

Capitolul VIII
CELE DOUĂ LATURI ALE STRĂZII 76

Capitolul IX
PRINS ÎN PĂIENJENIȘ 88

Capitolul X
DIN ISPRĂVILE LUI BOB LANTERN 95

Capitolul XI
MORS FERRO NOSTRA MORS 108

Capitolul XII
FIOLA 113

Capitolul XIII
SCULAREA DE DIMINEAȚĂ 119

Capitolul XIV
ÎNTRE PATRU OCHI 125

Capitolul XV
THE PIPE AND POT 131

Capitolul XVI
INVENTARIERE DE BUZUNARE 136

Capitolul XVII
ȘIRUL DE TRĂSURI 142

Capitolul XVIII
UN ANTRACT 148

Capitolul XIX
ÎN TIMP CE SE CÎNTĂ 158

Capitolul XX
UN ECCENTRIC MAN 165

Capitolul XXI
LOJA NEAGRĂ 170

Capitolul XXII
BALETUL 178

Capitolul XXIII
NOAPTEA CELOR DOUĂ TINERE 184

Capitolul XXIV
THE TAP 190

Capitolul XXV
NOROI ȘI SÎNGE 197

Capitolul XXVI
O AVENTURA CIUDATĂ 206

Capitolul XXVII
PURGATORIU 212

Capitolul XXVIII
LA PÎNDĂ 219

Capitolul XXIX
COMEDIE 226

Capitolul XXX
DRAMĂ 234

Capitolul XXXI
CAPCANA 244

Partea a II-a — **FRICA SPÎNZURATULUI**

Capitolul I
HANUL „REGELE GEORGE" 251

Capitolul II
DOI ÎNGERI PE MARGINEA UNEI PRĂPASTII 256

Capitolul III
FELINARUL GALBEN 263

Capitolul IV
UN ABORDAJ 269

Capitolul V
BERGRAVE SQUARE 276

Capitolul VI
DIPLOMAȚIE 284

Capitolul VII
POLITICA 291

Capitolul VIII
SINGURĂTATE 299

Capitolul IX
RUBY 303

Capitolul X
SANTINELA ADORMITĂ 311

Capitolul XI
UN SĂRUT ÎN VIS 317

Capitolul XII
CORAH 325

Capitolul XIII
MEDALIONUL 332

Capitolul XIV
BUDOARUL LUI ISMAIL 339

Capitolul XV
CABINETUL DE LUCRU 346

Capitolul XVI
SCLAVIE 354

Capitolul XVII
SIRENA 362

Capitolul XVIII
CLUBUL DE AUR 370

Capitolul XIX
CINCI MII DE RUBLE 377

Capitolul XX
PE NEAȘTEPTATE 387

Capitolul XXI
OLD-COURT 394

Capitolul XXII
POARTA DATORIEI 401

Capitolul XXIII
THE LAUNCH INTO ETERNITY 408

Partea a III-a — **MAREA FAMILIE**

Capitolul I
VEGHE 419

Capitolul II
AGONIE 425

Capitolul III
ÎN PREAJMA UNUI CADAVRU 428

Capitolul IV
COLȚIȘORUL LORDULUI 434

Capitolul V
PRIN FEREASTRĂ 438

Capitolul VI
ARGOU 446

Capitolul VII
DELIR 452

Format: 16/54×84.
Nr. de coli: 29.
Apărut: 1992.

Tiparul executat sub comanda nr. 103,
la Imprimeria de Vest, Oradea,
str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105.
România

